Daphne du MAURIER

Hanul Jamaica

Colecția GLOBUS / Editura Univers

DAPHNE DU MAURIER

Hanul Jamaica

În româneşte de GHERASIM ŢIC

Editura Univers
Colecţia Globus
Bucureşti, 1986

Cuprins

NOTĂ

HANUL JAMAICA, *un local al cumpătării, al ospitalităţii şi bunăvoinţei se găseşte în zilele noastre pe şoseaua lungă de douăzeci de mile dintre Bodmin şi Launceston*.

În relatarea ce urmează l-am zugrăvit cum ar fi putut fi acum o sută douăzeci şi ceva de ani; şi, cu toate că numele unor locuri din povestire există şi astăzi, personajele şi evenimentele descrise sunt cu totul imaginare.

DAPHNE DU MAURIER

Bodinnick-by-Fowey
Octombrie 1935

CAPITOLUL 1

Era o zi rece şi cenuşie spre sfârşitul lui noiembrie. Vremea se schimbase peste noapte, când un vânt dinspre nord adusese un cer de granit şi o ploaie măruntă. Deşi abia trecuse de ora două după-amiază, părea că o seară de iarnă coborâse peste dealuri, învăluindu-le în pâclă. Pe la patru o să se întunece de-a binelea. Aerul era rece, umed şi, în ciuda ferestrelor bine închise, pătrundea în interiorul poştalionului. Banchetele capitonate cu piele erau umede şi, probabil, se făcuse o mică spărtură în acoperiş, pentru că, din când în când, cădeau picături de ploaie înăuntru, murdărind pielea şi lăsând nişte pete albastre ca cerneala. Vântul sufla vijelios, zguduind poştalionul la curbe, iar pe alocuri, în câmp deschis, era atât de puternic, că întreg poştalionul se zgâlţâia din toate încheieturile şi se legăna pe roţile înalte, ca un om beat.

Vizitiul, înfofolit în şubă până la urechi, se făcuse covrig, încercând zadarnic să-şi găsească adăpost între propriii săi umeri, în timp ce bieţii cai înaintau greoi, prea biciuiţi de vânt şi ploaie ca să le mai pese de biciul care pocnea când şi când deasupra capetelor lor.

Roţile poştalionului scârţâiau şi gemeau, afundându-se în făgaşele drumului, iar uneori ferestrele erau împroşcate cu noroi, împiedicându-i pe cei dinăuntru să mai vadă cât de cât priveliştea din jur.

Cei câţiva pasageri se strânseseră unul într-altul, ca să se încălzească, scoţând exclamaţii în cor când poştalionul se afunda în vreun făgaş mai adânc, iar un bărbat mai în vârstă, care se văicărea întruna de când se urcase în poştalion, la Truro, se ridică furios de pe banchetă şi, bâjbâind la fereastră, reuşi s-o deschidă cu

un trosnet, după care un jet de ploaie se năpusti peste el şi peste ceilalţi. Îşi scoase capul afară şi începu să-l blesteme pe vizitiu, făcându-l tâlhar şi criminal şi strigându-i, cu o voce stridentă, plină de iritare, că n-o să mai ajungă niciunul dintre ei viu la Bodmin, dacă o să gonească aşa nebuneşte, că nici caii nu mai au pic de vlagă în ei şi că el, unul, n-o să mai pună piciorul în vreun poştalion cât o fi şi-o trăi.

Dacă vizitiul îl auzise sau nu, nu era sigur; părea mai degrabă că torentul de reproşuri se pierduse în vânt, pentru că omul, după ce aşteptă o clipă şi răci interiorul poştalionului bine de tot, închise fereastra şi se aşeză în colţul lui, înfăşurându-şi genunchii în pătură şi bombănind ceva.

Vecina lui, o femeie veselă cu obraji roşii, îmbrăcată într-o pelerină albastră, oftă plină de înţelegere, apoi, făcând semn cu ochiul spre ceilalţi călători şi cu capul spre bătrân, repetă pentru cel puţin a douăzecea oară că noaptea aceea era cea mai urâtă din câte-şi putea ea aminti şi, slavă domnului, cunoscuse câteva în viaţa ei, că nu mai era nicio îndoială că vara trecuse. Scotocind apoi într-un coş mare şi adânc, scoase la iveală o bucată mare de cozonac şi tăbărî asupra-i cu dinţii ei albi şi puternici.

Mary Yellan şedea în colţul opus, unde picăturile de ploaie se prelingeau prin spărtura din acoperiş şi, când uneori câte un strop de ploaie rece îi cădea pe umăr, îl ştergea cu degetele în grabă.

Şedea cu bărbia sprijinită în mâini, cu privirea îndreptată spre fereastra împroşcată de noroi şi de ploaie, sperând, cu disperare, că vreo rază de lumină va străpunge norii şi că măcar o rămăşiţă efemeră din soarele care învăluise ieri Helfordul, va străluci, ca un vestitor al norocului.

Cu toate că nu se depărtase nici măcar patruzeci de mile de ceea ce-i fusese cămin timp de douăzeci şi trei de ani, speranţa îi pierise, iar curajul, care făcea parte din fiinţa ei şi care o susţinuse în tot timpul îndelungatei

boli a mamei sale, era acum zdruncinat de această primă ploaie de toamnă şi de vântul dezlănţuit.

Meleagurile acestea îi erau străine, ceea ce era deja o înfrângere. Lumea pe care o vedea prin geamul înceţoşat al poştalionului se deosebea de aceea pe care o lăsase în urmă cu o zi. Cât de îndepărtate şi de inaccesibile, poate pentru totdeauna, erau apele strălucitoare ale Helfordului, dealurile verzi, văile povârnite şi căsuţele albe de pe marginea apei! La Helford ploaia cădea domol, o ploaie ce răpăia în frunzele nenumăraţilor copaci şi se pierdea în iarba bogată, forma pâraie şi pârâiaşe ce se vărsau în râul cel mare, intra în pământul generos care, drept răsplată, năştea flori.

Aceasta era o ploaie aspră, nemiloasă, ce lovea ferestrele poştalionului şi intra într-un pământ tare şi neroditor. Nu existau copaci; numai unul, doi, ce-şi întindeau ramurile despuiate spre cele patru vânturi, încovoiaţi şi strâmbaţi de furtuni de-a lungul anilor şi atât de înnegriţi de timp şi de vijelii, încât, dacă primăvara ar adia peste asemenea locuri, niciun mugur nu s-ar încumeta să dea în floare, de teamă că un ger întârziat l-ar ucide. Era un ţinut plin de arbuşti chirciţi, fără tufişuri sau pajişti; doar pietre, iarbă neagră şi grozamă pipernicită.

Aici nu va fi niciodată un anotimp blând, gândea Mary; fie iarnă aspră, cum era cea din ziua aceea, fie căldură dogoritoare ca-n miez de vară, fără văi umbroase unde să te adăposteşti, doar iarbă care ajunge galbenă-cafenie înainte de sfârşitul lunii mai. Locurile se posomorâseră odată cu vremea. Chiar şi oamenii de prin partea locului se schimbaseră după mediul în care trăiau. La Helston, unde luase poştalionul, călcase pe pământ cunoscut. De Helston o legau multe amintiri din copilărie. Drumul săptămânal la piaţă împreună cu taică-său, iar după moartea acestuia, curajul cu care mama sa îl înlocuise, făcând aceleaşi drumuri, iarna şi vara, la fel ca el, cu găinile, ouăle şi untul la spate în căruţă, în timp ce alături de ea şedea Mary, ţinând în

brațe un coș cât ea de mare și cu bărbia ei mică sprijinită de toartă. În Helston, oamenii erau prietenoși; numele Yellan era cunoscut și respectat în oraș, pentru că văduva se luptase din greu cu viața, după ce-i murise soțul; nu multe femei ar fi trăit singure, ca ea, cu un copil și o fermă de care să aibă grijă, fără să le treacă prin gând să se recăsătorească. Era un fermier la Manaccan care ar fi vrut s-o ceară de nevastă, însă nu îndrăznea și un altul în sus pe râu, la Gweek, dar amândoi îi citeau în ochi că nu-i voia pe niciunul și că aparținea cu trup și suflet bărbatului care se stinsese din viață. În cele din urmă, munca grea de la fermă a doborât-o. Timp de șaptesprezece ani de văduvie și-a epuizat într-atâta energia, că, atunci când a fost pusă la o ultimă încercare, inima i-a cedat. Erau vremuri grele; averea i se împuținase, prețurile ajunseseră o nimica toată, n-avea de unde face rost de bani. În partea centrală a țării situația era aceeași. Nu peste mult timp s-a abătut foametea asupra fermelor. Apoi a izbucnit o molimă care a atacat pământul și a ucis vitele de prin... satele din jurul Helfordului. Nimeni nu știa cum se numește și nici cum putea fi vindecată. Era o boală care dădea peste orice, distrugând tot atât de mult ca un ger întârziat ce vine odată cu luna nouă și-apoi dispare, lăsând un urma lui plantele moarte. Pentru Mary Yellan și mama ei a fost o perioadă grea și plină de griji. Amândouă vedeau cum puii de găină și bobocii de rață, pe care ele îi crescuseră, se îmbolnăveau și mureau; vițelușul s-a prăbușit pe pajiștea unde păștea. Cea mai mare nenorocire a fost când a murit iapa cea bătrână, care le slujise timp de douăzeci de ani și pe al cărei spate lat și puternic Mary învățase să călărească. S-a stins într-o dimineață, în grajd, cu capul în poala lui Mary. După ce au îngropat-o sub mărul din livadă, mama lui Mary s-a întors spre ea și a zis:

— Odată cu sărmana Nell s-a dus în groapă și ceva din mine, Mary. Nu știu dacă e credința mea sau altceva, dar mă simt obosită și nu mai pot.

A intrat apoi în bucătărie şi s-a aşezat pe un scaun; era palidă ca ceara şi îmbătrânită cu zece ani. Când Mary i-a zis că vrea să-l aducă pe doctor, a ridicat nepăsătoare din umeri:

— E prea târziu, copila mea, cu şaptesprezece ani prea târziu. Şi ea, care nu plânsese niciodată, a început să plângă domol.

Mary s-a dus după bătrânul doctor, care locuia la Mawgan şi o ajutase pe maică-sa la naşterea ei. În drum spre casă, în cabrioletă, doctorul i-a zis, clătinând din cap:

— Eu îți spun despre ce e vorba, Mary. De la moartea tatălui tău, maică-ta nu şi-a cruțat nici sufletul, nici trupul şi, în cele din urmă, s-a prăbuşit. Nu-mi place treaba asta, vine într-un moment nepotrivit.

Când au ajuns la poartă, i-a întâmpinat o vecină, grăbită să le spună vestea cea tristă:

— Maică-ta se simte mai rău. A ieşit adineaori din casă; avea o privire de stafie şi tremura toată; a căzut pe potecă. S-au dus la ea doamna Hoblyn şi Will Searle; au ridicat-o şi au dus-o înăuntru, sărmana de ea. Ei zic că are ochii închişi.

Doctorul a dat la o parte mulțimea de gură-cască din fața uşii. Împreună cu Searle au ridicat-o de pe podea şi au dus-o sus în dormitor.

— E inima, a zis doctorul, dar respiră; pulsul îi este egal. De asta mi-a fost mereu teamă... de un atac neaşteptat. De ce-o fi survenit tocmai acuma, după atâția ani, numai Dumnezeu şi ea ştiu. A sosit clipa, Mary, să dovedeşti că eşti copilul părinților tăi şi s-o ajuți pe mama ta. Tu eşti singura care o poți face.

Timp de şase luni şi mai bine, Mary a îngrijit-o pe maică-sa în această primă şi ultimă boală, dar, cu toată grija pe care i-o arătau ea şi doctorul, femeii îi lipsea voința de-a mai trăi. Nu mai avea nicio dorință de a lupta pentru propria-i viață.

Năzuia parcă din tot sufletul la o eliberare şi se ruga în tăcere să vină cât mai repede. I-a zis lui Mary:

— Nu vreau ca tu să te zbaţi cât m-am zbătut eu. Îţi ruinezi şi trupul şi sufletul. N-are niciun sens să mai rămâi în Helford după moartea mea. Cel mai bun lucru pentru tine ar fi să mergi la mătuşa ta Patience, la Bodmin.

N-avea niciun rost să-i spună mamei că nu va muri. Ideea aceasta îi intrase în cap şi nu se putea lupta cu ea.

— Nu vreau să părăsesc ferma, a răspuns Mary. Toţi din familia noastră ne-am născut aici şi suntem legaţi de acest loc. Nu mi-e teamă nici de sărăcie, nici de pierderea fermei. Tu ai lucrat aici singură timp de şaptesprezece ani, aşa că de ce n-aş face-o şi eu? Sunt puternică; pot să lucrez cât un bărbat, o ştii doar.

— Asta nu-i viaţă pentru o fată, a continuat maică-sa. Eu am muncit toţi aceşti ani pentru taică-tău şi pentru tine. Când o femeie munceşte pentru cineva se simte liniştită şi mulţumită, dar e cu totul altceva să munceşti doar pentru tine. N-ai nicio tragere de inimă.

— Nu mi-aş găsi niciun rost la oraş, i-a răspuns Mary. Nu cunosc decât viaţa de aici şi nici nu mă interesează alta. Mi-e de ajuns să merg la Helston. Aici mă simt minunat, cu cele câteva găini care ne-au mai rămas, cu legumele din grădină, cu porcul cel bătrân şi cu bărcuţa pe râu. Ce-aş putea face la Bodmin, la mătuşa Patience?

— O fată nu poate trăi singură, Mary, fie se scrânteşte la cap, fie se-nrăieşte. Ori una ori alta. Ai uitat-o pe sărmana Sue, care umbla prin cimitir la miezul nopţii, când era lună plină, chemându-şi iubitul pe care nu-l avusese niciodată? Şi a mai fost o fată, înainte să te fi născut tu, a rămas orfană la şaisprezece ani. A fugit la Falmouth şi s-a înhăitat cu marinarii. N-o să avem linişte în mormânt, nici eu nici taică-tău dacă nu te ştim în siguranţă. O s-o îndrăgeşti pe mătuşa Patience. Era grozavă la jocuri şi distracţii, avea o inimă largă cât lumea. Îţi aminteşti când a venit la noi, acum doisprezece ani? Avea panglicuţe la bonetă şi jupon de mătase. Pusese ochii pe ea un băiat care lucra la

Trelowarren, dar ea se socotea prea bună pentru el.

Da, Mary îşi amintea de mătuşa Patience cu buclele care-i acopereau fruntea şi ochii ei mari, albaştri. Îşi amintea de felul în care râdea şi sporovăia, cum îşi ridica fustele şi mergea în vârful picioarelor prin noroiul din curte. Era frumoasă ca o zână.

— Ce fel de om e unchiul tău Joshua, nu-ţi pot spune pentru că nu l-am văzut niciodată şi nici nu cunosc pe cineva care să-l fi văzut. Dar, când mătuşă-ta s-a măritat cu el, acum zece ani, de Sf. Mihail, ne-a scris o grămadă de aiureli, pe care te-ai fi aşteptat să le scrie o fată, nu o femeie trecută de treizeci de ani.

— O să mă considere o necioplită, a zis Mary încet. N-am maniere alese, cum s-ar putea aştepta ei. N-am prea avea ce să ne spunem.

— O să te iubească pentru ceea ce eşti şi nu pentru aere şi mofturi. Vreau să-mi promiţi, copila mea, că după ce mor, îi vei scrie mătuşii Patience şi-i vei spune că ultima şi cea mai scumpă dorinţă a mea a fost să mergi la ea.

— Îţi promit, a zis Mary, dar inima îi era abătută şi tristă la gândul unui viitor nesigur şi cu totul diferit de ceea ce cunoştea şi iubea, lipsită până şi de mângâierea pământului pe care călca şi-i era cunoscut şi care putea s-o ajute în zilele grele, când acestea vor veni.

Maică-sa slăbea cu fiecare zi ce trecea; zilnic, viaţa se scurgea din ea. A mai dus-o până la seceriş, apoi până la culesul fructelor şi la căderea primelor frunze. Dar, când au început dimineţile neguroase şi s-a lăsat gerul, iar râul învolburat se-ndrepta năvalnic spre marea furtunoasă şi valurile se spărgeau tunând, pe micile plaje ale Helfordului, ea se zvârcolea în pat, strângând în mâini cearşaful. O striga pe Mary pe numele soţului mort, vorbea despre lucruri de demult şi despre oameni pe care Mary nu-i cunoştea. Timp de trei zile a trăit într-o lume a ei proprie, iar într-a patra zi a murit.

Mary a văzut cum lucrurile pe care le îndrăgise au ajuns unul câte unul în mâinile altora. Vitele au fost

duse la târgul din Helston. Mobila a fost cumpărată piesă cu piesă de către vecini. Unuia din Coverak i-a plăcut casa şi a cumpărat-o. Cu pipa în gură se plimba ţanţoş prin curte vorbind despre schimbările pe care le va face, despre copacii pe care o să-i taie, ca să aibă vedere. Mary îl urmărea, de la fereastră, plină de o silă mută, în timp ce-şi împacheta lucruşoarele în geamantanul tatălui ei.

Străinul acela din Coverak o făcuse să se simtă străină în propria ei casă; înţelegea din privirile lui că voia s-o vadă plecată; ea însăşi nu dorea decât să plece cât mai repede, să scape de toate şi pentru totdeauna. A mai citit o dată scrisoarea de la mătuşă-sa, scrisă pe o hârtie simplă de o mână lipsită de vlagă. Scria cum a uluit-o lovitura ce se abătuse asupra nepoatei ei; cum că nu ştiuse că soră-sa era bolnavă şi că trecuseră mulţi ani de când fusese ea la Helford. Şi continua: „S-au schimbat multe lucruri de când nu ne-am văzut. Nu mai locuiesc la Bodmin, ci la vreo douăsprezece mile depărtare, pe drumul spre Launceston. E un loc pustiu şi ferit de lume şi, dacă ar fi să vii la noi, eu aş fi bucuroasă, pentru că mi-ai ţine de urât în timpul iernii. L-am întrebat pe unchiul tău şi n-are nimic împotrivă, zice el, dacă ştii să-ţi ţii gura şi să dai o mână de ajutor când e nevoie. Nu poate să te plătească şi să-ţi dea mâncare pe degeaba, o să pricepi tu. Aşteaptă din partea ta să-l ajuţi la bar, în schimbul locuinţei şi mâncării. Ştii, unchiul tău este proprietarul Hanului Jamaica”.

Mary a împăturit scrisoarea şi a pus-o în geamantan. I se părea un mesaj ciudat din partea surâzătoarei mătuşi Patience, aşa cum şi-o amintea ea.

O scrisoare rece, seacă, fără un cuvânt de consolare sau mărturisire, în afară de faptul că nepoată-sa nu trebuia să ceară bani. Mătuşa Patience, cu juponul ei de mătase şi manierele alese, nevasta unui hangiu! Mary şi-a dat seama că maică-sa nu ştiuse nimic despre toate acestea. Scrisoarea se deosebea întru totul de cea pe care o scrisese o mireasă fericită cu zece ani în urmă.

Totuşi, Mary promisese şi nu mai putea da înapoi. Casa îi era vândută; nu mai avea ce căuta aici. Indiferent de cum va fi primită, mătuşă-sa era sora mamei ei şi acest lucru nu trebuia uitat. Vechea existenţă aparţinea trecutului... ferma ei dragă şi apele sclipitoare ale Helfordului. Viitorul o aştepta şi... Hanul Jamaica.

*

Şi astfel, Mary Yellan se îndrepta acum spre nord, în diligenţa ce scârţâia şi se legăna prin oraşul Truro, cu multele lui acoperişuri şi turnuri, cu străzile largi pietruite, cu cerul albastru, care mai amintea de sud şi cu oamenii veseli care, din cadrul uşilor, făceau semne cu mâna celor din poştalionul ce trecea huruind. Dar, când Truro rămase în urmă, în vale, cerul se acoperi cu nori; pământul se-ntindea pietros şi necultivat de o parte şi de alta a drumului. Satele erau răzleţe, rare, chipurile zâmbitoare în pragurile caselor. Copaci puţini, niciun gard viu. Apoi începu să sufle vântul şi odată cu el veni şi ploaia. Aşa intră poştalionul în Bodmin, oraş cenuşiu şi respingător, ca şi dealurile între care se găsea. Unul câte unul, pasagerii îşi strânseră lucrurile şi se pregătiră să coboare, toţi, în afară de Mary, care şedea liniştită în colţul ei. Vizitiul, cu faţa şiroind de ploaie, privi înăuntru.

— Dumneata mergi la Launceston? întrebă el. E primejdios să treci noaptea prin regiunea mlaştinilor. Poţi rămâne la Bodmin şi-ţi continui drumul dimineaţă. În afară de dumneata nu mai rămâne nimeni în poştalion.

— Mă aşteaptă prietenii mei, răspunse Mary. Nu mă tem de drum. Şi nu merg la Launceston; te rog să mă laşi la Hanul Jamaica.

Bărbatul o privi curios şi zise:

— Hanul Jamaica? Ce să faci dumneata la Hanul Jamaica? Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o fată. Precis e o greşeală.

Se uită la ea fix, aspru, nevenindu-i s-o creadă.

— Oh, am auzit că-i un loc destul de izolat, răspunse Mary, dar nici eu nu sunt orăşeancă. Pe malul râului Helford – de unde sunt – e linişte şi iarna şi vara, dar niciodată nu m-am simțit singură.

— Eu n-am zis nimic de singurătate, răspunse bărbatul. Poate nu înțelegi, fiind străină pe aici. Nu mă gândesc la cele peste douăzeci de mile de mlaştină, deşi asta ar speria pe majoritatea femeilor. Aşteaptă nițeluş.

Se adresă peste umăr unei femei care stătea în pragul uşii la Royal şi aprindea lampa de la intrarea în local, pentru că se întunecase deja.

— Jupâneasă, zise el, vino încoace şi vorbeşte cu tânăra aceasta. Mie mi s-a spus că merge la Launceston, dar dânsa m-a rugat s-o las la Jamaica.

Femeia coborî treptele şi se uită în poştalion.

— Acolo e un loc sălbatic, necivilizat, zise ea, iar dacă vrei să capeți de lucru, n-o să găseşti la ferme. Celor din regiunea mlaştinilor nu le plac străinii. Ai face mai bine să cobori la Bodmin.

Mary îi zâmbi.

— O să fie bine, zise ea. Mă duc la rude. Unchiul meu e proprietarul Hanului Jamaica.

Se făcu linişte. Prin lumina cenuşie din poştalion, Mary observă că femeia şi bărbatul o priveau plini de mirare. Dintr-odată se înfioră şi o cuprinse neliniştea; aştepta un cuvânt de îmbărbătare din partea femeii, dar nu venea. Atunci femeia se-ndepărtă de fereastră şi zise încetişor:

— Te rog să mă ierți. Nu-i treaba mea, desigur. Noapte bună.

Vizitiul începu să fluiere, roşu la față, ca un ins care vrea să scape dintr-o situație jenantă. Mary se aplecă înainte iritată şi-i atinse brațul.

— Nu vrei dumneata să-mi spui? întrebă ea. N-o să mă supăr, indiferent ce-ar fi. Nu se bucură de simpatie unchiul meu? Ce se întâmplă acolo?

Omul părea foarte stânjenit.

— Hanul Jamaica are o faimă proastă, răspunse el supărat, circulă poveşti ciudate pe seama lui; ştii dumneata cum e lumea. Dar eu nu vreau să supăr pe nimeni. Poate nu sunt adevărate.

— Ce fel de poveşti? întrebă Mary. Vrei să spui că se bea mult acolo? Că unchiul meu dă nas bădăranilor?

Bărbatul nu-i răspunse la întrebări.

— Nu vreau să supăr pe nimeni, repetă el, şi nu ştiu nimic decât ceea ce vorbeşte lumea. Oamenii onorabili nu mai dau pe la Hanul Jamaica. Asta-i tot ce ştiu. Pe vremuri adăpau caii acolo şi le dădeau de mâncare. Intram şi noi în han pentru o îmbucătură şi un pahar de băutură. Acum nu ne mai oprim acolo. Dăm bice cailor când trecem şi ne oprim doar la Five Lanes[1], dar nici acolo nu zăbovim prea mult.

— De ce nu merg oamenii la han? Care-i motivul? stărui Mary.

Bărbatul ezită; parcă-şi căuta cuvintele.

— Se tem, zise el în cele din urmă şi apoi dădu din cap.

Nu mai scoase nicio vorbă. Probabil îşi dădea seama că fusese cam aspru şi-i părea rău de ea, căci o clipă mai târziu privi din nou în poştalion şi-i zise:

— Nu vrei să bei o ceaşcă de ceai înainte de a porni? Te-aşteaptă un drum lung şi printre mlaştini e frig.

Mary dădu din cap că nu bea. Îi trecuse orice poftă de mâncare şi, deşi ceaiul ar fi încălzit-o, nu mai voia să coboare din poştalion şi să intre la Royal, unde femeia aceea s-ar fi holbat la ea, iar oamenii ar fi murmurat, în afară de asta, mai era în ea o fiinţă laşă care-i şoptea: „Rămâi în Bodmin, rămâi în Bodmin” şi după câte-şi dădea seama, ar fi putut ceda şoaptei odată intrată în Royal. Dar îi promisese maică-sii că va merge la mătuşa Patience şi nu putea fi vorba să renunţe.

— Atunci mai bine să plecăm, zise vizitiul. În seara asta dumneata eşti singurul călător pe şosea. Poftim

[1] Cele cinci câmpuri.

încă o pătură pentru genunchi. O să dau bice cailor după ce trecem dealul de lângă Bodmin, pentru că şoseaua se vede noaptea. N-o să am linişte până nu mă văd în pat; la Launceston. Nu multor vizitii le place să traverseze mlaştinile pe timp de iarnă, mai ales când e vreme urâtă. Trânti uşa şi urcă pe capră.

Poştalionul se-ndepărtă huruind pe lângă casele trainice şi odihnitoare, pe lângă luminile pâlpâinde ale felinarelor şi oamenii care înfruntau vântul şi ploaia, grăbindu-se spre căminele lor, unde-i aştepta cina. Printre jaluzelele ferestrelor, Mary zărea frânturi de lumină prietenoasă de la lumânări. În cămin ardea focul, pe masă era întinsă faţa de masă, femeia şi copiii se aşezau ca să mănânce, în timp ce bărbatul îşi încălzea mâinile la flacăra veselă. Îi veni în minte ţăranca aceea zâmbitoare cu care călătorise şi se-ntreba dacă şi ea se aşeza acum la masă împreună cu copiii. Cum era de mulţumită, cu obrajii îmbujoraţi, cu mâinile aspre, bătătorite! Câtă siguranţă în vocea ei! Şi Mary îşi imagină cum ar fi putut s-o însoţească de la poştalion, s-o roage să-i ţină tovărăşie şi să-i ceară adăpost. Era sigură că n-ar fi refuzat-o. I-ar fi zâmbit, i-ar fi întins mâna şi i-ar fi oferit un pat. I-ar fi slujit femeii, ar fi ajuns s-o îndrăgească, i-ar fi împărtăşit câte ceva din viaţa ei şi i-ar fi cunoscut familia.

Caii urcau dealul abrupt de la ieşirea din Bodmin. Privind prin fereastra de la spatele poştalionului, Mary vedea cum dispar, una câte una, luminile din Bodmin, până când ultima licărire se pierdu în noapte. Era singură acum cu vântul şi ploaia şi cu douăsprezece mile de mlaştini sterpe între ea şi locul de destinaţie.

Se-ntreba dacă o corabie care părăseşte siguranţa unui port se simte la fel ca ea. Nicio corabie nu s-ar putea simţi mai nefericită decât ea, chiar dacă vântul ar vui în velatura ei şi valurile mării i-ar spăla puntea.

În poştalion era întuneric acum, pentru că flacăra torţei era bicisnică, iar curentul de aer, care pătrundea prin crăpătura din acoperiş, o purta încoace şi-ncolo,

punând în pericol îmbrăcămintea de piele, aşa că Mary se hotărâse s-o stingă. Şedea ghemuită în colţul ei, legănându-se dintr-o parte în alta, odată cu poştalionul. I se părea că nu ştiuse până acum că singurătatea putea fi atât de pizmaşă. Chiar şi poştalionul care o legănase toată ziua, avea ceva ameninţător în scârţâitul şi gemetele lui. Vântul zguduia acoperişul, iar rafalele de ploaie, mai violente, în câmp deschis, izbeau ferestrele în duşmănie. De o parte şi de alta a şoselei, se-ntindea şesul nesfârşit. Niciun copac sau drumeag, niciun pâlc de case sau vreun cătun, doar mile întregi de mlaştină fără vegetaţie, neagră şi necălcată de piciorul omului se-ntindeau ca o ţară pustie spre un orizont nevăzut. Pe acest pământ sterp, gândea Mary, nicio fiinţă omenească n-ar putea trăi şi rămâne la fel ca ceilalţi oameni. Copiii s-ar naşte diformi, ca tufele negre de grozamă, încovoiate de puterea vântului neîntrerupt, ce suflă din toate colţurile pământului. Şi minţile le-ar fi diforme, gândurile rele, trăind printre mlaştini şi granit, iarbă neagră şi piatră măcinată de vreme.

Asemenea copii s-ar naşte dintr-un neam ciudat de oameni, care şi-a ales acest pământ drept leagăn, sub acest cer întunecat. Ar avea ceva diabolic în ei. Drumul şerpuia printr-un ţinut întunecos şi tăcut, nu licărea nici măcar o lumină, ca un mesaj al speranţei pentru călătorul din poştalion. Poate nu exista nicio aşezare omenească de-a lungul celor douăzeci şi una de mile dintre Bodmin şi Launceston; poate nu se găsea nici măcar coliba vreunui sărman păstor pe acest drum pustiu: nimic, în afară de sinistrul punct de reper care era Hanul Jamaica.

Mary pierduse noţiunea timpului şi spaţiului; nu-şi putea da seama dacă parcursese câteva mile sau zeci, dacă mai era seară sau trecuse de miezul nopţii. Începu să se agaţe de siguranţa ce i-o oferea poştalionul; cel puţin el îi părea oarecum familiar. Îl ştia din zori şi asta însemna de multă vreme. Oricât de îngrozitoare i se părea această nesfârşită călătorie, existau cel puţin cei

patru pereți închişi care o proteguiau, acoperişul spart prin care picura apă şi, la un pas de ea, prezența liniştitoare a vizitiului. Într-un târziu, i se păru că vizitiul mâna caii din ce în ce mai repede. Îl auzea strigând la ei; strigătele purtate de vânt treceau pe lângă fereastra ei şi se pierdeau în noapte.

Deschise fereastra şi privi afară. O întâmpină o rafală de vânt şi ploaie, care o orbi pentru o clipă. După ce-şi scutură părul şi-l trase de pe ochi, îşi dădu seama că poştalionul urca pieptiş un deal, într-o goană nebună, iar de o parte şi de alta a drumului, se-ntindea ținutul mlăştinos, care prin pâclă şi ploaie apărea negru ca cerneala.

În fața ei, pe o culme, în stânga, se vedea o clădire departe de drum. Abia i se zăreau coşurile înalte în întuneric. În jur nu mai exista nici o altă casă. Dacă acesta era Hanul Jamaica, el se-nălța în toată splendoarea lui, neclintit, înfruntând vânturile. Mary îşi strânse pelerina şi-i încheie catarama. Caii se opriseră şi stăteau asudați în ploaie, învăluiți în norii de aburi care ieşeau din ei.

Vizitiul coborî de pe capră, trăgând odată cu el şi geamantanul lui Mary. Păşea grăbit şi arunca mereu priviri peste umăr spre casă.

— Ai ajuns, zise el. Traversezi curtea şi eşti acolo. Dacă bați la uşă o să-ți dea drumul înăuntru. Eu trebuie să plec, altfel nu mai ajung la Launceston în noaptea asta.

Cât ai bate din palme fu sus pe capră, cu hățurile în mână. Cuprins de teamă, începu să strige la cai şi să-i lovească cu biciul. Peste o clipă, poştalionul era departe de drum, înghițit de întuneric, de parcă n-ar fi trecut niciodată pe-acolo.

Mary stătea singură, cu geamantanul la picioare. Auzi sunet de zăvoare trase, în casa întunecată din spatele ei şi uşa se deschise. O siluetă uriaşă păşi în curte, legănând un felinar dintr-o parte în alta.

— Cine e? se auzi o voce. Ce cauți aici?

Mary înaintă câţiva paşi şi privi în faţă.

Nu putea vedea nimic din pricina luminii. Bărbatul plimba felinarul încoace şi-ncolo prin faţa ei, apoi deodată, izbucni în râs, o apucă de braţ şi o trase brutal spre intrare.

— Deci, tu eşti, nu-i aşa? zise el. Ai venit în cele din urmă. Eu sunt unchiul tău, Joss Merlyn şi-ţi urez bun venit la Hanul Jamaica.

O împinse după aceea în casă, râzând iarăşi şi închise uşa; puse felinarul pe masa din coridor. Se priviră unul pe celălalt drept în faţă.

CAPITOLUL 2

Joss Merlyn era o namilă de om, înalt de vreo doi metri, cu o frunte întunecată, brăzdată şi pielea ca de ţigan. Părul negru şi des îi cădea peste ochi şi urechi. Cu umerii imenşi şi puternici, cu braţele lungi, care ajungeau până mai jos de genunchi şi cu pumnii mari cât două jamboane, părea să aibă forţa unui cal. Faţă de conformaţia sa fizică atât de mare, capul părea mic de tot, vârât între umeri. Adus de spate, cu sprâncenele negre şi claia de păr de pe cap, dădea impresia unei gorile uriaşe. Dar, cu toată lungimea membrelor, a constituţiei sale puternice, nu avea nimic de maimuţă în trăsături; nasul era coroiat, gura acum scofâlcită şi căzută, fusese cândva, probabil, perfectă. În ciuda ridurilor, a pungilor şi petelor din jurul ochilor, mai rămăsese ceva frumos în ochii lui mari, negri.

Dinţii îi rămăseseră frumoşi, erau încă sănătoşi şi foarte albi, iar când zâmbea, albul lor contrasta cu cafeniul feţei, dându-i oarecum înfăţişarea unui lup flămând. Firesc, ar trebui să fie o mare deosebire între zâmbetul unui om şi colţii dezgoliţi ai unui lup, dar la Joss Merlyn nu era absolut niciuna.

— Aşadar, tu eşti Mary Yellan, zise el după o vreme, aplecat asupra ei ca s-o vadă mai bine şi ai făcut atâta drum ca să ai grijă de unchiul tău Joss. Foarte frumos din partea ta.

Râse din nou, tachinând-o. Râsul răsuna prin toată casa ca un răget, având asupra nervilor încordaţi ai lui Mary efectul unor lovituri de bici.

— Unde este mătuşa Patience? întrebă ea privind în jurul ei, la coridorul slab luminat, pardosit cu dale de piatră reci, întunecate şi la scara îngustă şi şubredă. Nu

mă aşteaptă?

— Unde-i mătuşa Patience? o imită el. Unde-i scumpa mea mătuşică să mă sărute şi să mă mângâie? Vrei să fugi numaidecât la ea? Pentru unchiul tău Joss nu ai niciun sărut?

Mary se trase înapoi. La gândul de a-l săruta o cuprinse revolta. Omul ăsta era ori nebun ori beat. Poate şi una şi alta. Totuşi nu voia să-l supere; prea era speriată ca să mai facă şi asta.

Joss ghici ce-i trecea fetei prin cap şi râse din nou.

— Oh, nu, zise el. N-am de gând să mă leg de tine, poți fi sigură de asta. Nu mi-au plăcut brunetele niciodată, draga mea, şi-apoi am eu lucruri mai bune de făcut decât să joc foarfeca[2] împreună cu nepoată-mea.

Vorbi cu ea pe un ton batjocoritor şi plin de dispreț, socotind-o o neghioabă, până se plictisi de propriile-i glume, apoi îşi ridică privirea spre scări.

— Patience, răcni el, ce naiba faci acolo? A sosit fata şi scânceşte după tine. De mine i s-a şi făcut lehamite.

Se auzi o uşoară mişcare în capul scărilor şi târşâit de picioare. Se zări apoi licărirea unei lumânări însoțite de o exclamație şi pe scara îngustă coborî o femeie ferindu-şi ochii de lumină. Purta pe cap o scufie murdară, iar părul sur, rar şi încâlcit îi cădea pe umeri. Încercase să-şi onduleze părul, dar în zadar, buclele se desfăcuseră. Fața i se vestejise, pielea de pe pomeți era întinsă. Ochii erau mari, privirea fixă, ca şi cum ar fi pus mereu întrebări; gura avea un tic nervos: se contracta şi se relaxa întruna. Purta o fustă în dungi, decolorată, de culoarea cireşei cândva, acum un roz şters, iar pe umeri îşi aruncase un şal cârpit de nenumărate ori. Îşi legase o fundă nouă la scufie, cu intenția de a da oarecare vioiciune rochiei, dar făcea notă discordantă: funda era de un roşu intens şi producea un contrast îngrozitor cu paloarea feței. Mary o privi mirată fără să rostească un

---

[2] *Cat's cradle* – foarfecă (joc de copii, în care se fac diferite figuri prin împletirea unei sfori).

cuvânt, înmărmurită de durere. Oare această biată creatură în zdrențe, şleampătă şi îmbătrânită cu douăzeci de ani, era încântătoarea mătuşă Patience din visele ei?

Femeia coborî scările şi intră în sală; îi luă mâinile lui Mary într-ale ei şi o privi atentă.

— Chiar ai venit? zise ea în şoaptă. Eşti nepoata mea, Mary Yellan, nu-i aşa? Fiica surorii mele moarte?

Mary încuviință din cap, mulțumind lui Dumnezeu că maică-sa n-o mai putea vedea.

— Mătuşă scumpă, zise ea cu blândețe, mă bucur că te revăd. Sunt atât de mulți ani de când n-ai mai fost la noi la Helford.

Femeia nu-şi mai lua mâinile de pe ea, îi mângâia îmbrăcămintea, o pipăia, apoi deodată se lipi de ea, îşi puse capul pe umărul ei şi izbucni într-un hohot de plâns, sfâşietor, cu suspine.

— Hei, încetează odată, bombăni soțul ei. Ce fel de primire mai e şi asta? Ce motiv îi fi având să te smiorcăi, proasta naibii? Nu vezi că fata vrea să mănânce? Du-o la bucătărie şi dă-i nişte slănină şi ceva de băut.

Se apleacă şi ridică pe umăr geamantanul lui Mary, de parcă ar fi ridicat un pachet de hârtie.

— O să-l duc în camera ei, zise el şi dacă n-ai pus mâncarea pe masă până mă-ntorc, o să-ți dau eu ție ca să ai pentru ce plânge; şi ție dacă vrei, adăugă el, vârându-şi fața într-a lui Mary şi punându-i un deget uriaş pe gură. Te-ai îmblânzit sau mai muşti?

Râse din nou de se cutremură tavanul, apoi începu să urce zgomotos scările, cu geamantanul legănându-i-se pe umăr.

Mătuşa Patience îşi reveni. Făcu un efort extraordinar şi zâmbi, aranjându-şi părul rar cu un gest pe care Mary şi-l amintea oarecum, apoi, clipind nervos şi cu gura contractându-i-se din cauza ticului porni printr-un coridor şi mai întunecat şi ajunse în bucătărie, unde ardeau trei lumânări, în timp ce în cămin mocnea un foc de turbă.

— Nu trebuie să-l bagi în seamă pe unchiul tău Joss, zise ea, schimbându-şi brusc atitudinea, aproape gudurându-se, ca un câine adus la ascultare oarbă prin cruzime şi care, în ciuda loviturilor şi înjurăturilor, îşi apără stăpânul, ca un tigru. Ştii, unchiului tău trebuie să-i cânţi în strună; are un fel de a fi pe care străinii nu-l înţeleg la început. E un soţ foarte bun, e aşa din ziua nunţii noastre.

Sporovăia întruna, mecanic, foindu-se încoace şi-ncolo prin bucătăria pardosită cu dale, în timp ce punea pe masă pâine, brânză şi untură pentru cină; Mary stătea ghemuită lângă foc, încercând zadarnic să-şi încălzească degetele îngheţate.

Bucătăria era plină de fum. Pătrunsese în toate colţurile camerei, plutea în aer ca un nor albastru. Mary îl simţea în ochi, în nări şi pe limbă.

— O să-l îndrăgeşti pe unchiul tău Joss în curând şi o să te obişnuieşti cu felul lui de a fi, continuă mătuşă-sa. E un bărbat destoinic şi curajos. Se bucură de o reputaţie bună în ţinut şi e foarte respectat. Nimeni n-ar zice o vorbă împotriva lui Joss Merlyn. Uneori vine multă lume pe aici. Nu e mereu linişte ca acum. Să ştii că drumul ăsta e foarte umblat. Poştalioanele trec în fiecare zi, iar oamenii mai de vază sunt foarte politicoşi cu noi, foarte politicoşi. Chiar ieri a trecut pe aici un vecin şi i-am făcut o cafea ca s-o ia acasă. „Doamnă Merlyn, mi-a zis omul, dumneata eşti singura femeie din Cornwall care ştie să coacă o prăjitură.” Astea i-au fost cuvintele. Chiar şi proprietarul de aici, moşierul Bassat, din North Hill; al lui e tot pământul de prin împrejurimi... a trecut deunăzi pe drum pe lângă mine... Marţi a fost şi şi-a scos pălăria. „Bună dimineaţa, doamnă” mi-a zis şi s-a înclinat spre mine din şa. Se zice că i-au plăcut grozav de mult femeile în tinereţe. Tocmai atunci a ieşit Joss din grajd, unde repara roata cabrioletei. „Cum mai e viaţa, domnule Bassat?” a întrebat unchiul tău. „Cât dumneata de mare”, a răspuns moşierul şi s-au pus amândoi pe râs.

Mary murmură ceva, drept răspuns, la cele auzite, dar era mâhnită şi îngrijorată, văzând-o pe mătuşa Patience că-i evita privirea, când vorbea; chiar uşurința cu care vorbea i se părea suspectă. Vorbea ca o fetiță care-şi spune sieşi povesti şi are talent la născociri. O durea sufletul văzând-o că joacă acest rol şi dorea să termine, să tacă, deoarece cuvintele ei i se păreau mai înspăimântătoare decât fuseseră lacrimile. Se auzi zgomot de paşi la uşă şi Mary înțelese, cu strângere de inimă, că Joss Merlyn coborâse şi foarte probabil că ascultase cele spuse de soția sa.

Mătuşa Patience îl auzise şi ea, pentru că deveni palidă, iar gura începu să i se contracte. El intră în cameră şi se uită la amândouă pe rând.

— Aşadar, găinile s-au şi pus pe cotcodăcit? zise el.

Zâmbetul şi râsul îi pieriseră, ochii i se micşoraseră.

— Ți s-au oprit lacrimile dacă poți vorbi. Te-am auzit trăncănind, nebuno; glu, glu, glu, ca o curcă. Îți închipui că scumpa ta nepoată crede vreo vorbuliță din ce spui? N-ai putea păcăli un copil, darmite o grămadă de fuste ca ea.

Trase un scaun lângă perete şi-l izbi de masă. Se aşeză jos, greoi, scaunul scârțâind sub el, şi se-ntinse după pâine. Îşi tăie o bucată mare şi o unse cu untură. O îndesă în gură, untura curgându-i pe bărbie şi-i făcu semn lui Mary să se aşeze la masă.

— Ai nevoie de mâncare, văd bine, zise el şi se apucă să taie o felie subțire de pâine, pe care o împărți în patru bucăți şi o unse cu unt pentru ea. Modul în care pregătise pâinea cu unt pentru Mary era atât de delicat şi de diferit de cel în care se servise el, încât pe Mary o îngrozi această transformare de la grosolănie la grijă exagerată. Era parcă o forță latentă în degetele lui, pe care le transformase din ciomege în servitori îndemânatici şi rafinați. N-ar fi deranjat-o atât de mult, dacă pur şi simplu i-ar fi tăiat o bucată de pâine şi i-ar fi azvârlit-o; ar fi fost în concordanță cu ceea ce văzuse până atunci la el. Dar această bruscă gentilețe, această

mişcare a mâinilor, plină de îndemânare şi delicateţe, era o descoperire neaşteptată şi întrucâtva sinistră; sinistră pentru că era neaşteptată şi nepotrivită pentru un asemenea om. Îi mulţumi cu sobrietate şi începu să mănânce.

Mătuşă-sa, care nu mai scoase o vorbă de când intrase bărbatu-său în cameră, prăjea slănină deasupra focului. Tăceau toţi. Mary îşi dădea seama că Joss Merlyn se uita la ea peste masă, iar în spatele ei o auzea pe mătuşă-sa umblând cu tigaia. Nu trecu un minut şi o auzi scoţând un ţipăt slab de necaz; scăpase tigaia din mână. Mary se ridică s-o ajute, dar Joss ţipă la ea să stea jos.

— E de-ajuns o nebună, nu e nevoie de două! strigă el. Aşază-te şi las-o pe mătuşă-ta să cureţe mizeria de pe jos. Nu e prima oară că face aşa ceva.

Se lăsă pe spate şi începu să-şi cureţe dinţii cu unghiile.

— Ce vrei să bei? Coniac, vin sau bere? Aici poţi muri de foame, dar nu de sete. La Jamaica nu ni se usucă gâtul niciodată.

După asta râse, îi făcu semn cu ochiul şi scoase limba.

— Aş vrea o ceaşcă de ceai, dacă se poate, răspunse Mary. Nu-s obişnuită să beau băuturi alcoolice, nici măcar vin.

— Nu? Paguba-i a ta, aş zice. În seara asta o să bei ceai, dar, pe legea mea, peste o lună, două o să vrei coniac.

Se întinse peste masă şi-i luă mâna.

— Ai o mână destul de frumoasă pentru o fată care a lucrat la fermă, zise el. Mă temeam că va fi aspră şi roşie. Clienţilor nu le place berea turnată de o mână murdară. Nu fiindcă clienţii mei ar fi nemaipomenit de pretenţioşi, dar n-am avut până acum nicio chelneriţă la Hanul Jamaica. Făcu o plecăciune în bătaie de joc şi-i dădu drumul mâinii.

— Patience, draga mea, poftim cheia. Du-te şi adu-mi

o sticlă de coniac, pentru numele lui Dumnezeu. Am o sete în mine că toate apele din Dozmary nu mi-ar putea-o potoli.

La vorbele lui, nevastă-sa traversă în grabă camera şi dispăru pe coridor. El începu să-şi curețe iarăşi dinții, fluierând când şi când, în timp ce Mary îşi mânca pâinea cu unt şi bea ceaiul pe care el i-l aşezase înainte. Începuse s-o doară foarte rău capul şi era gata să se prăbuşească. Din cauza fumului îi lăcrimau ochii. Dar nu era atât de obosită ca să nu-l poată urmări pe unchiu-său, pentru că deja i se transmisese ceva din starea de agitație a mătuşă-sii Patience şi într-o oarecare măsură simțea că amândouă erau prinse precum şoarecii într-o capcană, incapabile să scape, Joss jucându-se cu ele ca o pisică monstruoasă.

După câteva minute, nevastă-sa se întoarse cu coniacul şi i-l puse dinainte, apoi, pe când ea termina de fript slănina şi o servea pe Mary şi pe ea însăşi, el se apucă de băut, privind abătut drept înainte şi lovind cu bocancul piciorul mesei. Deodată izbi cu pumnul în masă, făcând să zăngăne farfuriile şi cănile; un platou căzu pe podea şi se sparse.

— Ascultă, Mary Yellan, strigă el. Eu sunt stăpânul în această casă şi-o s-o simți pe pielea ta. Vei face ce-ți voi spune eu, vei ajuta în gospodărie şi vei servi clienții, iar eu nu te voi atinge nici măcar cu un deget. Dar, pe Dumnezeul meu, dacă nu-ți ții gura şi trăncăneşti, te rup în bătaie până o să-mi mănânci din palmă, la fel ca mătuşă-ta.

Mary îl privi peste masă. Mâinile şi le ținea în poală ca să nu i le vadă cum tremură.

— Te înțeleg, zise ea. Nu sunt curioasă din fire şi n-am bârfit niciodată, în viața mea. Nu mă interesează ce faci dumneata în han şi nici ce oameni vin. Voi face treabă în casă şi nu vei avea motive să te plângi. Dar dacă îi vei face vreun rău mătuşii Patience, ți-o spun... voi părăsi Hanul Jamaica imediat, îl voi găsi pe judecător şi-l voi aduce aici şi te voi da pe mâna legii;

şi-apoi numai să încerci să mă rupi în bătaie!

Devenise foarte palidă, îşi dădea seama că, dacă va răcni la ea în momentul acela, va fi înfrântă şi va izbucni în plâns, iar el o va domina pentru totdeauna. Torentul de vorbe care-i scăpase fără voie şi pe care nu-l putea controla, se datora în parte milei pentru sărmana mătuşă-sa. Dar, fără să-şi dea seama, reuşise să se salveze, pentru că această neînsemnată manifestare a curajului ei îl impresionase pe Joss, care se lăsă pe spate în scaun şi se domoli.

— Asta-i foarte drăguț, zise el, foarte drăguț spus, într-adevăr. Acum ştiu pe cine avem în casă. Cum o zgârii îşi şi arată ghearele. Foarte bine, draga mea, noi doi semănăm mai mult decât îmi închipuiam. Dacă va fi să facem vreodată o afacere, atunci o s-o facem împreună. Poate cândva o să am de lucru pentru tine, la Jamaica, ceva ce n-ai mai făcut până acum. Treabă pentru bărbați, Mary Yellan, unde te joci cu viața şi moartea.

Mary o auzi pe mătuşa Patience suspinând încetişor lângă ea.

— Oh, Joss, şopti ea. Oh, Joss, te rog!

Era atâta insistență în vocea ei, că Mary o privi mirată. O văzu pe mătuşă-sa că se apleacă şi-i face semn bărbatului să tacă. Încordarea de pe chipul ei şi suferința din ochi o înspăimântară pe Mary mai mult decât tot ceea ce se-ntâmplase în noaptea aceea. Deodată avu o senzație stranie, o trecură fiori şi i se făcu greață. De ce intrase în panică mătuşa Patience? Ce intenționase Joss Merlyn să zică? Mary fu cuprinsă de o nestăpânită curiozitate. Unchiul său făcu nerăbdător un semn cu mâna.

— Du-te sus şi te culcă, Patience, zise el. M-am săturat de moaca ta în seara aceasta. Fata asta şi cu mine ne-nțelegem unul pe celălalt.

Femeia se ridică degrabă şi porni spre uşă, aruncând o privire disperată, fără efect, peste umăr. Îi auziră paşii mărunți pe scară. Joss Merlyn şi Mary rămaseră singuri.

El împinse din fața lui paharul gol de coniac şi îşi puse mâinile pe masă.

— În viața mea am o slăbiciune şi-o să ți-o spun, zise el. Băutura. E un blestem şi-mi dau seama. Nu mă pot opri. Asta o să-mi aducă sfârşitul într-o zi şi mie şi situației mele. Trec uneori zile în şir când abia gust o picătură, ca în seara asta. Apoi simt cum mă apucă setea şi încep să beau peste măsură. Beau ore întregi. Până ce totul se contopeşte: putere, glorie, femei şi împărăția lui Dumnezeu. Mă simt rege atunci, Mary. Simt că țin frâiele lumii între degete. E un fel de paradis şi infern. Atunci vorbesc, vorbesc până când toate blestemățiile pe care le-am făcut se duc pe pustii. Mă închid în cameră şi-mi strig secretele în pernă. Mătuşă-ta mă închide şi, când mă trezesc, bat la uşă şi-mi dă drumul. Nimeni nu ştie despre acest lucru în afară de mătuşă-ta şi de mine, iar acum ți-am spus şi ție. Ți-am spus pentru că sunt cam amețit şi nu-mi pot ține gura. Dar nu sunt atât de beat încât să-mi pierd capul. Nu sunt de-ajuns de beat ca să-ți spun de ce locuiesc în acest loc uitat de Dumnezeu şi de ce sunt proprietarul Hanului Jamaica.

Răguşise; vorbea aproape în şoaptă. Focul din cămin abia mai pâlpâia, iar pe pereți umbre negre întindeau degete lungi. Lumânările, aproape sfârşite, proiectau pe tavan o umbră monstruoasă, a lui Joss Merlyn. Îi zâmbi lui Mary şi cu un gest neghiob, de bețiv, îşi puse degetul pe nas.

— Asta nu ți-am spus-o Mary Yellan: oh, nu, mi-a mai rămas ceva minte şi şiretenie. Dacă vrei să afli mai multe o poți întreba pe mătuşă-ta. O să-ți povestească năzdrăvănii. Am auzit-o trăncănind în seara asta. Îți spunea că vine lume bună la noi, că moşierul îşi scoate pălăria când o întâlneşte. Sunt minciuni, toate sunt numai minciuni. Am să-ți spun eu totul, căci oricum vei afla. Moşierul Bassat e prea speriat ca să-şi vâre nasul aici. Dacă m-ar vedea pe drum şi-ar face semnul crucii şi ar da pinteni calului; aşa ar face toți cei de rangul lui.

Poştalioanele nu mai opresc aici, şi nici poşta. Dar nu mă sinchisesc; am clienţi de-ajuns. Cu cât mă ocolesc mai mult nobilii ăştia mărunţi, cu atât sunt mai încântat. Oho, se găseşte băutură câtă vrei. Sunt unii care vin la Hanul Jamaica sâmbătă noaptea, şi alţii care-şi încuie uşa şi dorm cu degetele în urechi. Există nopţi când toate căsuţele din ţinutul mlăştinos sunt întunecate şi liniştite, singurele lumini care se văd la distanţă de mile sunt cele de la Hanul Jamaica. Se zice că se aud strigătele şi cântecele de aici până la fermele de lângă Roughtor. O să fii la bar în asemenea nopţi, dacă o să-ţi placă, şi-o să vezi atunci ce lume vine aici.

Mary şedea nemişcată, cu mâinile încleştate pe marginea scaunului. Nu îndrăznea să se mişte de teamă ca nu cumva să se producă vreo schimbare bruscă în dispoziţia lui, aşa cum observase deja şi de la acest ton intim, confidenţial să ajungă la brutalitate sălbatică.

— Toţi se tem de mine, continuă el. Absolut toţi. Da, se tem de mine, dar eu nu mă tem de niciun om. Dacă aş fi primit educaţie, dacă aş fi învăţat, aş fi umblat prin toată Anglia, alături de regele George, zău aşa. Băutura e duşmanul meu, băutura şi sângele meu iute. Acesta-i blestemul celor din neamul meu. Niciun Merlyn n-a murit în patul lui de moarte bună. Tatăl meu a fost spânzurat la Exeter... s-a încăierat cu un tip şi l-a omorât. Bunicului i-au tăiat urechile pentru furt; a fost trimis într-o colonie de deţinuţi, la tropice, unde a şi murit din cauza unei muşcături de şarpe. Eu sunt cel mai vârstnic dintre trei fraţi şi toţi ne-am născut în umbra Kilmarului, dincolo de Twelve Men's Moor. Dacă tai East Moor de aici şi ajungi la Rushyford o să vezi un pisc de granit, ca o mână de diavol, înălţându-se spre cer. Acela e Kilmarul. Dacă te-ai fi născut în umbra lui, te-ai apuca de băut ca şi mine. Fratele meu Matthew s-a înecat în mlaştina Trewartha. Noi credeam că intrase în marină, n-aveam nicio ştire de la el. În vara aceea a fost o secetă mare, n-a căzut un strop de ploaie şapte luni şi l-am găsit pe Matthew ieşit din mlaştină, cu mâinile

deasupra capului şi plăierii zburând în jurul lui. Fratele meu Jem, lua-l-ar naiba, era un țânc pe-atunci. Se ținea de fustele mamei, când Matt şi cu mine eram oameni în toată firea. Nu m-am înțeles niciodată cu Jem. E prea şmecher şi are limba prea ascuțită. Eh, o să-l prindă şi pe el la timpul potrivit şi-o să-l spânzure, cum l-au spânzurat şi pe tata.

O clipă tăcu, privind la paharul gol. Îl ridică şi-l puse din nou jos.

— Nu, zise el. Am vorbit de-ajuns. Destul pentru seara asta. Du-te şi te culcă, Mary, înainte să-ți frâng gâtul. Poftim lumânarea. Camera ta e sus, deasupra intrării, o s-o găseşti.

Mary luă sfeşnicul, fără să scoată o vorbă şi când să treacă pe lângă el, o apucă de umeri şi o întoarse.

— Vor fi nopți, câteodată, când o s-auzi căruțe pe drum, zise el, dar n-o să treacă de Hanul Jamaica, o să oprească în fața lui. O să auzi paşi în curte şi voci sub fereastra ta. Când se va întâmpla asta, tu să rămâi în pat, Mary Yellan, şi să-ți tragi pătura peste cap. Înțelegi?

— Da, unchiule.

— Foarte bine. Acum ieşi şi dacă vreodată o să-mi pui vreo întrebare, te fac fărâme.

Mary ieşi din cameră prin coridorul întunecos, se ciocni de banca din hol, urcă scările şi merse pe pipăite, orientându-se după poziția scărilor. După spusele lui Joss, camera ei se afla deasupra intrării, aşa că traversă cu greu palierul, prin întuneric, trecu pe lângă două uşi de-o parte şi de alta – camere de închiriat, gândi ea, care aşteaptă călători ce nu mai vin să ceară adăpost sub acoperişul Hanului Jamaica – şi apoi dădu peste o altă uşă şi apăsă pe clanță. Văzu, la flacăra pâlpâindă a lumânării geamantanul aşezat pe podea; înțelese că aceea era camera ei. Pereții erau nefinisați, fără tapet, iar pe duşumea nicio carpetă. O cutie răsturnată cu o oglindă spartă deasupra servea drept masă de toaletă. Nu exista nicio cană sau lighean; presupuse că se va spăla în bucătărie. Patul scârțâi când se aşeză pe el, iar

cele două pături erau umede. Se hotărî să nu se dezbrace, ci să se întindă îmbrăcată cum era, în hainele de călătorie, pline de praf şi înfăşurată în pelerină. Se duse la fereastră şi privi afară. Vântul se potolise, dar mai ploua o ploaie măruntă, deprimantă, ce se prelingea pe geam murdărindu-l.

Se auzi un zgomot în curte, un fel de geamăt ciudat scos parcă de un animal bolnav. Era prea întuneric ca să vadă clar, dar reuşi să desluşească o formă neagră ce se legăna uşor dintr-o parte într-alta. Speriată şi cu imaginația aprinsă de poveştile spuse de Joss Merlyn, crezu că era un om mort ce atârna în spânzurătoare. Îşi dădu apoi seama că era firma hanului, care într-un fel sau altul, din neglijență, se desprinsese din cuie şi la cea mai slabă adiere de vânt se legăna încoace şi-ncolo. Doar o biată scândură veche, care cunoscuse, când fusese prima oară înălțată, zile mai bune, dar acum, literele albe erau şterse, cenuşii, iar mesajul lor era la discreția celor patru vânturi – Hanul Jamaica – Hanul Jamaica. Mary trase oblonul şi se duse în pat. Dinții îi clănțăneau, picioarele şi mâinile îi amorțiră. Rămase multă vreme ghemuită pe pat, pradă disperării. Se-ntreba dacă era cu putință să fugă din casă şi să parcurgă cele douăsprezece mile până la Bodmin. Se întreba dacă nu era prea obosită şi dacă nu cumva se va prăbuşi la marginea drumului şi va adormi acolo, iar dimineața, când se va trezi, îl va vedea pe Joss Merlyn aplecat deasupra ei.

Închise ochii şi îndată îl văzu zâmbindu-i, zâmbetul se schimbă apoi în schimonoseală, schimonoseala într-o mie de riduri, în timp ce tremura de furie. Îi văzu claia de păr negru, nasul coroiat şi degetele puternice, de o eleganță înspăimântătoare.

Se simțea prinsă acolo ca o pasăre într-un laț şi, oricât s-ar zbate nu va scăpa niciodată. Dacă voia să fie liberă, trebuia să plece acum, să se lase jos pe fereastră şi să fugă nebuneşte pe drumul alb, care se-ntindea ca un şarpe peste ținutul mlăştinos. Mâine va fi prea târziu.

Aşteptă până auzi paşi pe scară. Îl auzi pe Joss bombănind şi spre uşurarea ei o apucă pe celălalt coridor, din stânga scărilor. Auzi o uşă închizându-se, apoi se făcu linişte. Se hotărî să nu mai aştepte. Dacă va mai rămâne sub acest acoperiş, chiar şi o noapte, curajul o va părăsi şi va fi pierdută. Pierdută, înnebunită şi distrusă ca mătuşa Patience. Deschise uşa şi se furişă în coridor. Merse în vârful picioarelor până la capul scărilor. Se opri şi ascultă. Era cu mâna pe balustradă şi cu piciorul pe scară, când auzi un zgomot venind din celălalt coridor. Cineva plângea. Cineva care încerca să-şi înăbuşe suspinele în pernă. Era mătuşa Patience. Mary aşteptă un moment, apoi se întoarse iarăşi în camera ei; se aruncă pe pat şi închise ochii. Indiferent de ce va avea de înfruntat şi oricât va fi de speriată, nu va părăsi Hanul Jamaica acum. Trebuia să rămână cu mătuşa Patience. Era nevoie de ea aici. Ar putea fi o mângâiere pentru mătuşa Patience, vor ajunge să se înțeleagă şi în vreun fel la care, acum, era prea obosită ca să se mai gândească, o va ocroti pe mătuşa Patience şi va sta între ea şi Joss Merlyn. Maică-sa trăise şi muncise singură timp de şaptesprezece ani şi cunoscuse greutăți mult mai mari decât va cunoaşte vreodată ea. Maică-sa n-ar fi dat bir cu fugiții din cauza unui om pe jumătate nebun. Ea nu s-ar fi temut de o casă ce duhnea a păcat, oricât de izolată ar fi, pe o colină bătută de vânturi; o piatră de hotar solitară ce sfidează oamenii şi furtunile. Mama ei ar fi avut curajul să se lupte cu duşmanii. Da, şi până la urmă să-i învingă. N-ar fi cedat pentru nimic în lume.

Aşa zăcea Mary pe patul tare, cu capul plin de gânduri, în timp ce chema somnul. Fiecare sunet era ca o lovitură de pumnal pentru nervii ei, de la zgrepțănatul unui şoarece în peretele din spatele ei, până la scârțâitul firmei din curte. Număra minutele şi orele unei nopți nesfârşite şi când primul cocoş cântă pe câmpul din spatele casei, încetă să mai numere, doar oftă şi adormi buştean.

CAPITOLUL 3

Când Mary se trezi, sufla un vânt puternic dinspre vest, iar soarele strălucea slab, şters. O deşteptă zăngănitul ferestrei de la camera ei şi, cum aprecia ea, după lumina zilei, dormise mult; era trecut de ora opt. Privi în curte şi observă că uşa grajdului era deschisă şi prin noroi se vedeau urme proaspete de copite. Înțelese cu un sentiment de uşurare că, probabil, hangiul plecase de acasă şi că va fi doar cu mătuşa Patience, măcar pentru puțină vreme.

Îşi scoase în grabă lucrurile din geamantan, se îmbrăcă în fusta cea groasă, şorțul colorat şi îşi puse bocancii pe care-i purta la fermă. Zece minute mai târziu, era jos în bucătărie şi se spăla.

Mătuşa Patience veni din curtea păsărilor cu câteva ouă proaspete în poală, pe care le scoase cu un zâmbet misterios.

— M-am gândit c-o să-ți placă unul pentru micul dejun, zise ea. Aseară păreai prea obosită ca să mai mănânci. Ți-am păstrat şi un strop de smântână ca să-ți pui pe pâine.

Se purta acum destul de normal şi, în ciuda cearcănelor din jurul ochilor, mărturie că avusese o noapte agitată, se străduia să fie veselă. Mary deduse că numai în prezenta soțului ei se pierdea cu firea, ca un copil speriat, dar, când el nu era acasă, uita totul, la fel ca un copil şi se bucura de orice lucru mărunt, cum era, de pildă, pregătirea micului dejun pentru ea şi fierberea unui ou.

Amândouă se feriră să facă vreo aluzie la noaptea trecută şi niciuna nu pomeni numele lui Joss. Mary nu întrebă şi, de fapt, nici n-o interesa unde plecase şi

pentru ce; se simțea uşurată că scăpase de el. Înțelese că mătuşă-sa era dornică să vorbească de lucruri care n-aveau legătură cu viața ei actuală; părea că se teme de orice întrebare, aşa că o cruță, lansându-se într-o descriere a ultimilor ani la Helford.

Dacă mătuşa Patience asculta ori nu, nu-şi putea da seama; încuviința din cap din când în când, îşi țuguia buzele, scotea câte o exclamație. Lui Mary i se părea că anii de teamă şi agitație o făcuseră să-şi piardă puterea de a se concentra şi că o groază ascunsă o împiedica să participe cu tot interesul la o conversație.

În timpul dimineții, se îndeletnici cu treburile obişnuite într-o gospodărie şi reuşi să exploreze hanul în amănunțime.

Era un loc sumbru, cu coridoare lungi şi camere la care nu te aşteptai. Barul avea o intrare separată şi, cu toate că în încăpere nu se găsea nimic acum, era ceva apăsător în atmosfera care amintea de ultima dată când fusese plină: un gust persistent de tutun vechi, miros acru de băutură şi o senzație de trupuri încinse, soioase, înghesuite unele într-altele pe băncile negre şi murdare.

Cu toată impresia neplăcută ce ți-o sugera, aceasta era singura încăpere din han plină de vitalitate, restul era mohorât şi trist. Camerele celelalte păreau neglijate şi nefolosite; chiar şi salonul de la intrare avea un aer sumbru, de parcă trecuseră luni de zile de când un călător onorabil îi călcase pragul şi îşi încălzise spatele la focul dogoritor. Camerele de închiriat de la etaj erau într-o stare şi mai de plâns. Într-una se găseau tot felul de boarfe, cutii strivite lângă perete, pături vechi pentru cai, uzate şi roase de şobolani. În camera de vizavi, pe un pat rupt, fuseseră depozitați cartofi şi napi.

Mary bănuia că şi cămăruța ei fusese în aceeaşi situație şi că, dacă acum era cât de cât mobilată, asta se datora mătuşii ei. În camera celor doi, pe culoarul următor, nu se încumetă să intre. Sub ea, pe un coridor care mergea paralel cu cel de deasupra şi în sens opus bucătăriei, se găsea o altă cameră, cu uşa încuiată. Mary

ieşi în curte ca să privească prin geam, dar nu se putea vedea înăuntru, pentru că fereastra era bătută în scânduri.

Casa şi clădirile exterioare formau trei laturi ale unei curţi pătrate, în centrul căreia se aflau o fâşie de iarbă şi un jgheab pentru adăpat vitele. Pe partea cealaltă era drumul: o panglică subţire, albă, ce se întindea în dreapta şi stânga, până la orizont, având de ambele părţi mlaştini cafenii, îmbibate de apa ploilor. Mary ieşi în drum şi privi în jur. Cât vedea cu ochii nu erau decât dealuri posomorâte şi mlaştini. Deşi respingător şi nelocuit, cum părea, hanul cenuşiu, ca ardezia, era singura aşezare omenească în acest peisaj. La apus de Jamaica se înălţau şiruri de dealuri; unele erau întinse ca şesurile şi iarba de pe ele avea o strălucire gălbuie în lumina sărăcăcioasă a soarelui de iarnă; altele erau însă sinistre şi întunecate cu vârfurile încununate de granit şi lespezi de stâncă uriaşe. Când şi când soarele se ascundea în nori; atunci umbrele năvăleau peste mlaştini, ca nişte degete. Culorile apăreau în crâmpeie; dealurile deveneau purpurii, de culoarea cernelii sau bălţate, ca apoi o rază de soare firavă să iasă dintr-o fărâmă de nor, transformând un deal în cafeniu auriu, pe când un altul de lângă el, mai rămânea încă întunecat. Peisajul nu era niciodată acelaşi; partea dinspre răsărit avea o strălucire de amiază, cu mlaştinile nemişcate ca nisipul deşertului; departe, spre apus, se întindea peste dealuri o iarnă polară, adusă de un nor zdrenţuit, ca pelerina unui tâlhar de drumul mare, ce acoperea dealurile de granit cu grindină şi zăpadă. Aerul era tare şi înmiresmat, rece ca aerul de munte şi foarte curat. Toate acestea erau o surpriză pentru Mary, care se obişnuise cu clima caldă şi blândă de la Helford, cu gardurile vii înalte şi pomii ocrotitori. Nici chiar vântul dinspre răsărit nu era puternic, pentru că promontoriul forma un fel de scut împotriva lui; doar râul curgea tumultuos şi tulbure cu crestele valurilor albe de spumă.

Cu toată asprimea şi vrăjmăşia acestui ținut, sterp şi necultivat, cu Hanul ce se înălța singur pe deal, ca un tampon opus celor patru vânturi, Mary Yellan simțea în aer un fel de chemare ce o îndemna la aventură. O înviora, îi îmbujora obrajii şi-i aducea strălucire în ochi; se zbenguia în părul ei, suflându-i-l în față. Când inspira profund, simțea aerul prin nări, până în plămâni, mai liniştitor şi mai plăcut decât o înghițitură de cidru. Se duse la jgheabul vitelor şi îşi vârî mâinile sub jetul de apă. Era limpede şi rece. Bău puțină; se deosebea de orice apă pe care o băuse până atunci; era amară, neobişnuită, cu un gust stătut de turbă, ca fumul focului din bucătărie.

Era totuşi bună, pentru că îi potoli setea.

Îşi simțea trupul puternic şi sufletul îndrăzneț. Se întoarse în casă ca s-o găsească pe mătuşa Patience; avea o poftă de mâncare grozavă şi spera că masa era gata. Se apucă să mănânce cu poftă tocana de oaie cu napi şi pentru prima oară după douăzeci şi patru de ore se simți sătulă. Îi reveni curajul şi se pregăti să o ia la întrebări pe mătuşă-sa, indiferent de urmări.

— Mătuşă Patience, începu ea, de ce unchiul meu este proprietarul Hanului Jamaica?

Atacul direct şi neaşteptat o surprinse pe femeie şi pentru o clipă o privi mirată pe Mary, fără să răspundă. Se îmbujoră apoi la față şi gura începu să i se contracte convulsiv.

— Păi, îngăimă ea, pentru că... pentru că e un loc important aici. Poți să-ți dai seama şi tu. Acesta e drumul principal dinspre sud. Poştalioanele trec pe-aici de două ori pe săptămână. Vin de la Truro şi Bodmin până la Launceston. Aşa cum ai venit şi tu ieri. Totdeauna sunt oameni pe drum. Călători de tot felul şi uneori marinari de la Falmouth.

— Da, mătuşă Patience. Dar de ce nu se opresc la Jamaica?

— Ba se opresc. Adesea cer câte ceva de băut la bar. Avem clientelă bună.

— Cum poţi spune aşa ceva, când salonul nu este folosit niciodată, iar odăile de închiriat sunt pline de vechituri şi boarfe, bune doar pentru şobolani şi şoareci? Le-am văzut eu cu ochii mei. Am mai fost şi eu prin hanuri mult mai mici. Era unul în sat la noi. Hangiul ne era prieten. Mama şi cu mine am băut de multe ori ceai în salon, iar la etaj, deşi n-avea decât două camere, erau mobilate pentru călători.

Mătuşă-sa tăcu o clipă. Gura i se contractă, degetele i se contorsionară în poală.

— Unchiul tău Joss nu încurajează oamenii să rămână, zise ea în cele din urmă. Zice că nu ştii niciodată pe cine primeşti. Păi, într-un loc izolat ca acesta, am putea fi omorâţi în pat. Tot soiul de oameni se perindă pe un drum ca acesta. N-am fi în siguranţă.

— Mătuşă Patience, dumneata vorbeşti prostii. Ce rost are un han care nu-i poate oferi unui călător cinstit un pat pentru o noapte? Pentru care alt scop a fost construit? Şi din ce trăiţi dacă nu aveţi clientelă?

— Avem clientelă, i-o întoarse femeia supărată. Ţi-am spus doar. Vin oameni de la ferme şi din locuri îndepărtate. Pe distanţă de mile în jur, în acest ţinut mlăştinos sunt răsfirate ferme şi locuinţe şi vin oamenii de acolo. Sunt seri când barul se umple cu ei.

— Vizitiul poştalionului de ieri mi-a spus că oamenii onorabili nu mai calcă la Jamaica. Zicea că se tem.

Mătuşa Patience se schimbă la faţă. Era palidă acum, iar privirile îi rătăceau dintr-o parte în alta. Înghiţi şi îşi trecu limba peste buze.

— Unchiul Joss are o fire aspră, zise ea. Ai văzut şi singură. Se irită uşor. Nu-i plac oamenii care-şi bagă nasul în treburile lui.

— Mătuşă Patience, de ce s-ar amesteca cineva în treburile unui hangiu dacă el ar fi corect? Firea unui om, oricât ar fi de aprinsă, nu-i sperie într-atâta pe ceilalţi ca să-l ocolească. Aceasta nu-i o scuză.

Mătuşă-sa tăcea. Ajunsese la capătul puterilor şi şedea încăpăţânată ca un catâr. Nu se lăsa antrenată.

Mary încercă o altă întrebare.

— În primul rând, de ce-ai venit aici? Mama nu ştia nimic despre asta; noi credeam că eşti la Bodmin, ne-ai scris de acolo când te-ai căsătorit.

— La Bodmin l-am cunoscut pe unchiul tău, dar n-am locuit acolo niciodată, răspunse mătuşa Patience încet. Am stat o vreme la Padstow, apoi am venit aici. Unchiul tău a cumpărat hanul de la domnul Bassat. Cred că fusese închis câţiva ani, dar unchiul tău a socotit că i-ar conveni. Voia să se stabilească aici. În tinereţea lui călătorise foarte mult. A fost în atâtea locuri, că nu mai ţin minte. Cred că a fost şi în America o dată.

— Pare un lucru ciudat să te stabileşti în acest loc, zise Mary. N-ar fi putut alege un loc mai nepotrivit, nu-i aşa?

— E aproape de locul lui natal. Unchiul tău s-a născut la numai câteva mile de aici, dincolo de Twelve Men's Moor. Fratele său, Jem, locuieşte acolo într-o cocioabă, când nu hoinăreşte prin ţară. Vine uneori pe aici, dar unchiul tău Joss nu-l prea are la suflet.

— Domnul Bassat vine vreodată pe la han?

— Nu.

— De ce nu, dacă el i l-a vândut unchiului?

Mătuşa Patience îşi mişca degetele nervoasă, gura i se contracta convulsiv.

— A fost o oarecare neînţelegere, replică ea. Unchiul tău l-a cumpărat printr-un prieten. Domnul Bassat n-a ştiut cine e unchiul Joss până ne-am mutat aici şi n-a fost prea mulţumit.

— Ce avea împotrivă?

— Nu-l mai văzuse pe unchiul tău de când era tânăr şi locuise la Trewartha. Ca flăcău, unchiul tău era nebun şi nestăpânit; îi mersese vestea din cauza violenţei. Nu era vina lui, Mary, ci a sorţii. Toţi din familia Merlyn au fost nişte apucaţi. Frate-său Jem e mai rău decât a fost el. Dar domnul Bassat a ascultat numai de minciunile spuse pe seama unchiului Joss şi

s-a supărat foarte rău când a descoperit că-i vânduse lui Jamaica. Asta-i tot.

Se lăsă pe spate în scaun, epuizată din pricina interogatoriului. Era palidă şi trasă la faţă iar ochii o implorau pe Mary să o scutească de alte întrebări. Mary vedea că suferise de-ajuns, dar cu o oarecare îndrăzneală nemiloasă, caracteristică tinereţii, se încumetă să-i mai pună o întrebare.

— Mătuşă Patience, zise ea, vreau să te uiţi în ochii mei şi să-mi răspunzi la o întrebare, după care n-o să te mai necăjesc. Ce legătură este între camera zăvorâtă de la capătul coridorului şi roţile care se opresc în faţa Hanului Jamaica în timpul nopţii?

Nici nu termină de vorbit că-i şi păru rău şi, ca mulţi alţii înaintea ei, care vorbiseră prea pripit şi prea devreme, regreta cuvintele rostite. Dar, acum era prea târziu. Răul fusese făcut.

O expresie stranie apăru pe chipul femeii şi ochii ei mari, înfundaţi în orbite, priveau încremeniţi de groază peste masă. Gura îi tremura, mâna îi rătăcea pe gâtlej. Părea îngrozită, obsedată.

Mary îşi împinsese scaunul înapoi şi îngenunche lângă ea. O cuprinse cu braţele, o ţinu aproape de ea şi-i sărută părul.

— Îmi pare rău, zise ea. Nu fi supărată pe mine; sunt obraznică şi impertinentă. Nu e treaba mea şi n-am niciun drept să-ţi pun întrebări; mi-e ruşine. Te rog, te rog să uiţi ce ţi-am spus.

Mătuşă-sa îşi acoperi faţa cu mâinile. Stătea neclintită, fără să fie atentă la nepoată-sa. Câteva minute rămaseră tăcute, doar Mary îi mângâia umerii şi-i săruta mâinile.

După aceea, mătuşa Patience îşi descoperi faţa şi se uită la ea. Îi dispăruse teama din ochi şi era liniştită. Luă mâinile lui Mary într-ale sale şi o privi fix în ochi.

— Mary, zise ea, şi vocea îi scăzu până ajunse aproape şoaptă. Mary, nu pot să răspund la întrebările tale, pentru că sunt multe cărora nu le găsesc răspunsul

eu însămi. Dar pentru că eşti nepoata mea, copilul propriei mele surori, trebuie să te avertizez.

Aruncă o privire peste umăr, de parcă s-ar fi temut că Joss stătea ascuns după uşă.

— Se petrec lucruri la Jamaica, Mary, despre care n-am îndrăznit niciodată să suflu o vorbă. Lucruri grave. Lucruri primejdioase pe care nu ți le pot spune. Nu mi le pot spune nici măcar mie. Cu timpul o să ajungi să afli unele. Nu le poți evita dacă trăieşti aici. Unchiul Joss se înhăitează cu oameni ciudați care fac un comerț straniu. Uneori vin noaptea şi de la fereastra ta deasupra intrării le auzi paşii şi vocile şi bătăile în uşă. Unchiul tău le deschide şi îi duce prin coridorul acela la camera cu uşa zăvorâtă. Intră înăuntru şi din dormitorul meu le aud sporovăială ore în şir. Pleacă înainte de revărsatul zorilor şi nu lasă niciun semn în urma lor. Când vin, Mary, să nu-mi zici nimic mie nici unchiului Joss. Să stai în pat şi să-ți înfunzi degetele în urechi. Să nu-mi pui întrebări nici mie, nici lui şi nimănui altcuiva, căci, dacă ai ajunge să bănuieşti numai jumătate din câte ştiu eu, ți-ar albi părul, Mary, ca al meu, şi ai tremura când vorbeşti şi ai plânge noaptea, şi toată tinerețea ta minunată şi fără griji ar apune, aşa cum a apus a mea.

Apoi se ridică de la masă şi împinse scaunul la o parte. Mary o auzi urcând scările cu paşi greoi, şovăitori, mergând pe palier spre camera ei şi închizând uşa.

Mary rămase pe podea lângă scaunul gol şi observă prin fereastra bucătăriei că soarele dispăruse după cel mai îndepărtat deal; peste puțin timp, amurgul cenuşiu şi sumbru de noiembrie va coborî din nou peste Jamaica.

CAPITOLUL 4

Joss Merlyn lipsi de-acasă aproape o săptămână şi, în acest răstimp, Mary ajunsese să cunoască întrucâtva împrejurimile.

Cum nu era nevoie de ea în local, după ce o ajuta pe mătuşă-sa la gospodărie şi în bucătărie, era liberă să hoinărească pe unde-i plăcea. Mătuşa Patience nu era amatoare de plimbări; n-o atrăgea nimic dincolo de ograda găinilor, din spatele hanului şi n-avea niciun simţ al orientării. Avea doar o vagă idee despre numele dealurilor, pentru că îl auzise pe bărbatu-său pomenindu-le, dar unde erau şi cum se ajungea la ele, habar n-avea. Aşa că Mary pornea singură la amiază, cu soarele drept călăuză şi cu un anumit simţ înnăscut, moştenirea naturală a unei ţărănci.

Mlaştinile erau chiar mai sălbatice decât bănuise ea la început. Se întindeau de la est la vest, ca un imens deşert, cu poteci ici şi colo peste şesuri şi cu dealuri înalte ce-ntrerupeau linia orizontului. Unde se terminau, nu-şi putea da seama, doar o singură dată, departe spre vest, după ce urcase spre cel mai înalt vârf din spatele hanului, zărise sclipirea argintie a mării. Era o regiune liniştită şi pustie, vastă şi neatinsă de mâna omului. Pe piscurile înalte, lespezile de piatră se rezemau una de alta în forme ciudate, santinele uriaşe ce stăteau acolo, de când mâna lui Dumnezeu le dăduse chip.

Unele aveau forme de mobilă colosală cu scaune monstruoase şi mese strâmbe. Pe alocuri, pietrele mai mici zăceau pe vârful unui deal, el însuşi un uriaş, întunecând cu forma-i gigantică câmpia stearpă şi smocurile de iarbă aspră. Unele pietre lungi stăteau

drept în sus, legănându-se într-un mod miraculos, de parcă se sprijineau de vânt. Mai erau apoi pietrele plane ale altarelor, ale căror suprafețe netede, şlefuite priveau spre cer, aşteptând un sacrificiu care nu venea.

Pe dealurile înalte hălăduiau oi sălbatice. Se mai aflau corbi şi ulii-şorecari; dealurile erau căminele ființelor singuratice.

Pe câmpiile de la poalele dealurilor păşteau vite negre ce păşeau cu grijă pe pământul tare, evitând instinctiv smocurile de iarbă ademenitoare, care nu era deloc iarbă, ci teren mlăştinos ce ofta şi murmura. Când sufla vântul peste dealuri, fluiera trist printre crăpăturile de granit şi câteodată tremura ca un om bolnav.

Suflau vânturi stranii din senin; se furişau pe suprafața ierbii şi iarba se înfiora; adiau peste bălțile formate de ploaie în scobiturile pietrelor, vălurindu-le. Uneori vântul striga şi țipa; din crăpături răspundea ecoul; gemea şi-apoi amuțea din nou. Liniştea de pe dealuri aparținea altei ere; o eră apusă, dispărută de parcă nici n-ar fi fost vreodată, o epocă în care omul nu exista, în care doar paşi păgâni umblau pe dealuri. Şi era o linişte în aer şi o pace mai stranie şi mai veche, care nu era pacea lui Dumnezeu.

Pe când Mary Yellan umbla printre mlaştini şi se cățăra pe dealuri şi se odihnea lângă izvoare şi pâraie, se gândea la Joss Merlyn şi la cum fusese probabil copilăria sa şi la cum crescuse anapoda, ca grozama pipernicită, cu floarea spulberată de vântul din nord.

Într-o zi traversă East Moor, în direcția arătată de el în prima seară; şi după ce parcursese o bucată de drum şi stătea singură pe creasta unui deal, înconjurată din toate părțile de câmpie stearpă, observă că pământul cobora spre o mlaştină adâncă şi înşelătoare, prin care un pârâu făcea băşici şi murmura. Dincolo de mlaştină, departe, îndreptându-şi degetele uriaşe spre cer, se înălța un țanc, ca o mână despicată ce se ridica vertical din mlaştină, cu partea exterioară parcă modelată din granit, de către un sculptor, cu panta de un cenuşiu ca

veninul.

Deci, acesta era Kilmar Tor şi, undeva printre stâncile acelea masive, unde crestele ascund soarele, se născuse Joss Merlyn, iar fratele său trăia astăzi acolo. Mai jos de ea, în mlaştină, se înecase Matthew Merlyn. În închipuirea ei îl vedea umblând pe dealuri, fluierând un cântec, cu murmurul pârâului în urechi. Deodată, fără ca el să-şi dea seama, se lasă noaptea şi paşii săi şovăie când să se întoarcă acasă pe unde venise. În închipuirea ei îl vedea cum se opreşte o clipă şi chibzuieşte, cum înjură încet şi apoi ridicând din umeri, porneşte în jos prin ceață, plin de încredere. Dar, nu face nici cinci paşi, când simte pământul că se lasă sub picioarele lui. Se poticneşte şi cade, apoi deodată se trezeşte în buruieni şi nămol până deasupra genunchilor. Se întinde să apuce un smoc de iarbă, dar smocul se scufundă sub greutatea lui. Dă din picioare, dar ele nu-l ascultă. Mai dă o dată şi un picior se eliberează, dar, cum înaintează imprudent şi cuprins de panică, intră într-o apă şi mai adâncă, zbătându-se neputincios şi bătând buruienile cu mâinile. Țipă îngrozit; un plăier se ridică din mlaştină în fața lui, dând din aripi şi fluierându-şi țipătul trist. După ce plăierul dispare dincolo de o creastă de pământ, mlaştina se linişteşte din nou, doar câteva fire de iarbă tremură la adierea vântului şi peste tot se aşterne tăcerea.

Mary întoarse spatele spre Kilmar şi începu să alerge peste mlaştină, împiedicându-se printre iarba neagră şi pietre. Nu se opri până când nu mai văzu nici mlaştina nici dealul. Venise mai departe decât avusese de gând şi până acasă mai era mult. I se păru o veşnicie până lăsă în urma ei ultimul deal şi văzu coşurile Hanului Jamaica înălțându-se deasupra şoselei şerpuite. Când traversă curtea, observă, cu strângere de inimă, că uşa grajdului era deschisă şi poneiul înăuntru. Joss Merlyn se reîntorsese. Deschise uşa cât putu de încet, dar ea se frecă de dalele de piatră şi scârțâi în semn de protest. Zgomotul răsună pe coridorul liniştit şi peste un minut

apăru hangiul, aplecându-şi capul sub grindă. Îşi suflecase mânecile cămăşii până mai sus de coate, iar în mâini ţinea un pahar şi o faţă de masă. Părea foarte bine dispus, pentru că strigă la Mary plin de veselie, legănând încoace şi-ncolo paharul.

— Hei, răcni el, nu face mutra asta când mă vezi. Nu te bucuri că am venit? Ţi-a fost tare dor de mine?

Mary se strădui să zâmbească şi-l întrebă dacă a avut o călătorie plăcută.

— Plăcută, pe naiba, răspunse el. Au ieşit bani din ea şi asta-i tot ce mă interesează. N-am fost la palatul regal, dacă la asta te referi.

Râse zgomotos de propria-i glumă şi nevastă-sa apăru în spatele lui, zâmbind ca să-i fie pe plac.

De îndată ce i se stinse râsul, dispăru şi zâmbetul de pe faţa mătuşii Patience şi expresia aceea de încordare şi suferinţă apăru din nou; privirea aceea fixă, aproape idioată pe care o avea în prezenţa soţului ei.

Mary înţelese imediat că puţina lipsă de griji de care mătuşă-sa se bucurase în ultima săptămână dispăruse şi devenise din nou fiinţa aceea slabă, lipsită de personalitate de mai înainte.

Mary se întoarse ca să urce în camera ei, când Joss o strigă:

— Ascultă, zise el, în seara asta n-o să tragi chiulul. O să fie de lucru pentru tine în local, alături de unchi-tău. Nu ştii ce zi este astăzi?

Mary se opri ca să se gândească. Pierduse noţiunea timpului. Oare luase poştalionul de luni? Atunci era sâmbătă. Sâmbătă seara. Înţelese imediat aluzia lui Joss Merlyn. În seara aceasta va fi lume la Hanul Jamaica.

Veniră unul câte unul, oamenii mlaştinilor, traversând curtea tăcuţi şi în grabă, de parcă n-ar fi vrut să fie văzuţi. În lumina slabă păreau imateriali, nişte umbre ce se furişau pe lângă zid şi treceau pe sub adăpostul de la intrare, ca apoi să bată la uşa barului şi

să fie lăsați înăuntru. Unii aveau felinare ale căror lumină intermitentă părea să-i deranjeze, pentru că încercau să o acopere cu hainele. Vreo doi intrară în curte, călare pe ponei, ale căror copite sunau strident pe pietre şi straniu în liniştea nopții; după aceea se auzi scârțâitul uşii de la grajd şi murmurul vocilor celor care-i conduceau spre boxe. Alții veniră şi mai pe furiş, fără torță sau felinar, traversând curtea cu pălăriile trase pe ochi şi înfofoliți în haine până la bărbie, trădând în felul acesta dorința lor de a rămâne necunoscuți. Taina aceasta nu avea niciun rost, întrucât orice călător pe şosea putea vedea că în seara aceasta Hanul Jamaica oferea ospitalitate. Lumina răzbătea prin ferestrele de obicei cu obloanele trase şi zăvorâte şi, pe măsură ce întunericul se întețea şi orele treceau, sunetul vocilor se înălța în aer. Se auzeau chiar şi cântece şi strigăte, hohote de râs, toate demonstrând că musafirii hanului care veniseră atât de tainic, de parcă le-ar fi fost ruşine, pierduseră orice teamă odată ajunşi la adăpostul casei şi înghesuiți unul în altul în local. Cu pipele aprinse şi paharele pline, uitaseră de orice prudență.

Grupați în jurul lui Joss Merlyn, în local, oamenii aceştia formau o adunătură ciudată. În siguranță, dincolo de tejghea, şi oarecum protejată de o barieră de sticle şi pahare, Mary îi putea cuprinde cu privirea pe toți, fără să fie observată. Şedeau călare pe scaune şi întinşi pe bănci; se rezemau de perete; stăteau cocârjați lângă mese, iar vreo doi, care aveau capul şi stomacul mai slabe decât ale celorlalți, zăceau deja pe podea cât erau de lungi. Cei mai mulți erau murdari, zdrențăroşi, neîngrijiți, cu părul vâlvoi şi cu unghiile rupte. Haimanale, vagabonzi, braconieri, pungaşi, hoți de vite şi țigani. Se găsea printre ei un fermier care îşi pierduse ferma din cauza proastei gospodăriri şi lipsei de omenie; un cioban care dăduse foc clăii de paie a stăpânului; un geambaş de cai, care fusese alungat din Devon. Unul era cârpaci în Launceston şi sub masca meseriei lui făcea comerț cu bunuri furate; cel care zăcea mort pe podea

fusese cândva ofițer pe o goeletă, pe care o izbise de țărm. Omulețul care şedea într-un colț, rozându-şi unghiile, era un pescar din Port Isaac şi se zvonea că are aur înfăşurat într-un ciorap şi că-l ține ascuns în coşul casei... dar nimeni nu ştia de unde avea aurul.

Erau bărbați care locuiau în împrejurimi, crescuți în umbra dealurilor, care nu cunoscuseră alte locuri în afară de mlaştini şi granit; unul venise pe jos fără felinar de la Crowdy Marsh, dincolo de Roughtor, peste Brown Willy; un altul venise din Cheese Wring şi şedea cu fața vârâtă într-o halbă de bere, cu bocancii pe masă alături de un biet ins sărac cu duhul, care abia venise pe poteca de la Dozmary. Acesta avea un semn din naştere, care se întindea cât era fața, purpuriu la culoare, pe care îl zgârma încontinuu, întinzându-şi obrazul, încât lui Mary, care stătea în aceeaşi linie cu el, în ciuda sticlelor care-i despărțeau, i se făcu rău şi era cât pe-aci să leşine văzându-l; şi ba cu mirosul de băutură trezită, ba cu duhoarea de tutun şi atmosfera urât mirositoare de trupuri nespălate, îngrămădite laolaltă, simți cum creşte în ea dezgustul şi îşi dădu seama că, dacă mai rămâne mult acolo, se va prăbuşi. Din fericire, nu trebuia să umble printre ei; datoria ei era să stea în spatele tejghelei, cât putea de ascunsă, să spele şi să curețe paharele şi să le umple de la cană sau din sticlă, în timp ce Joss Merlyn le oferea clienților sau ridica uşa tejghelei şi intra în bar, râzând de unul, aruncând un cuvânt grosolan altuia, bătând prieteneşte pe altul pe umăr, făcând semn cu capul altuia. După ce musafirii izbucniră în râs şi o priviră plini de curiozitate sau ridicară din umeri şi chicotiră, o lăsară în pace. O acceptară drept nepoata hangiului, un fel de slujnică a soției lui Merlyn, aşa cum le fusese prezentată şi, deşi vreo doi bărbați mai tineri ar fi voit să-i vorbească şi s-o tachineze, se fereau de ochii hangiului, temându-se că, orice necuviință din partea lor ar putea să-l supere, pentru că, pesemne, o adusese la han ca să se distreze el însuşi cu ea. Aşa că, spre marea uşurare a lui Mary, fu

lăsată în pace, deşi, dacă ar fi ştiut motivul reținerii lor, ar fi părăsit barul ruşinată şi scârbită.

Mătuşa Patience nu se arătă oaspeților, deşi Mary îşi dădea pe deplin seama că uneori se găsea în spatele uşii sau pe coridor, iar o dată îi zări ochii speriați iscodind prin crăpătura din uşă. Seara părea nesfârşită şi ardea de nerăbdare să scape cât mai curând. Aerul era atât de îmbâcsit de fum şi duhoare, că de-abia vedea prin bar şi ochilor ei obosiți, pe jumătate închişi, chipurile oamenilor păreau diforme, schimonosite, părul şi dinții, gurile mult prea mari în raport cu trupurile. Cei care băuseră prea mult şi nu mai rezistau, zăceau pe bănci sau pe podea, ca nişte morți, cu fețele ascunse în palme.

Cei care rămăseseră destul de treji, ca să poată sta pe picioare, se strânseseră în jurul unui escroc din Redruth, care făcea pe spiritualul. Înainte lucrase într-o mină, ce fusese părăsită, iar acum colinda pe drumuri ca spoitor de cazane, negustor ambulant, comis-voiajor. Reuşise să învețe o serie de cântece scârboase, adunate, probabil, din măruntaiele pământului negru, unde cândva se-ngropase şi cu perlele astea distra pe cei din Hanul Jamaica.

Râsul cu care erau întâmpinate glumele comis-voiajorului făcea să se zguduie acoperişul, cel mai puternic, bineînțeles, fiind mugetul hangiului. Lui Mary i se părea că în acest râs strident, urât, era ceva înspăimântător şi, lucru ciudat, în loc să conțină o notă de veselie, răsuna prin coridoarele de piatră întunecoase şi în camerele goale, ca vocea unei ființe torturate. Comis-voiajorul nu-l lăsa în pace pe nenorocitul de idiot din Dozmary, care, înnebunit de băutură, îşi pierduse stăpânirea de sine şi nu se mai putea ridica de pe podea, unde stătea ghemuit ca un animal. Îl ridicară pe o masă şi comis-voiajorul îl făcu să repete cuvintele cântecelor lui, însoțite de mişcări, în mijlocul râsului delirant al celor de față. Sărmanul dobitoc întărâtat de aplauze țopăia pe masă, necheza de fericire, râcâind întruna semnul purpuriu de pe obraz cu o unghie ruptă. Mary

nu mai putea suporta. Îl atinse pe unchiul său pe umăr şi el se-ntoarse spre ea; fața plină de pete din cauza căldurii din cameră şiroia de transpirație.

— Eu nu mai pot suporta, zise ea. Va trebui să te ocupi singur de prietenii dumitale. Urc la mine în cameră.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte cu mâneca de la cămaşă şi o privi fix. Ea rămase surprinsă, pentru că, deşi băuse toată seara, era treaz, şi, chiar dacă el era căpetenia acestei gloate gălăgioase şi înnebunite, ştia ce face.

— Te-ai săturat, nu-i aşa? Te crezi prea bună pentru de-alde noi. Ascultă la mine, Mary. În spatele tejghelei ți-e tare uşor şi-ar trebui să-mi cazi în genunchi şi să-mi mulțumeşti pentru asta. Te-am lăsat în pace pentru că eşti nepoata mea, drăguțo, dar dacă n-ai fi avut această onoare... pe Dumnezeul meu, nu ştiu ce s-ar fi ales de tine acum!

Râse puternic şi o ciupi de obraz încât o duru.

— Atunci pleacă. Oricum e aproape miezul nopții şi nu mai am nevoie de tine. Mary, încuie-ți uşa la noapte şi trage oblonul. Mătuşa ta e de o oră în pat cu pătura trasă peste cap.

Coborî vocea. Se aplecă spre urechea ei şi, apucând-o de încheietura mâinii, i-o răsuci la spate până când ea țipă de durere.

— E în ordine, zise el. Asta-i ca un fel de avans al pedepsei şi tu ştii la ce să te aştepți. Taci din gură şi-o să te tratez ca pe un mieluşel. Nu e bine să fii curios la Hanul Jamaica şi îți amintesc de asta.

Acum nu mai râdea, o privea fix, încruntat, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Tu nu eşti o proastă, ca mătuşă-ta, zise el încet. Acesta e blestemul. Ai o față de maimuțică isteață şi o minte de maimuță iscoditoare şi nu te sperii uşor. Dar, bagă de seamă, Mary Yellan: o să-ți distrug mintea dacă o laşi s-o ia razna şi-o să-ți zdrobesc oscioarele şi trupul. Acum du-te la culcare şi să nu mai aud de tine în

noaptea asta.

Întoarse fetei spatele şi, încruntat încă, apucă un pahar de pe tejghea şi, întorcându-l în toate părțile, îl şterse cu o cârpă. Probabil dispreţul din ochii ei îl iritase, pentru că îi dispăruse buna dispoziție într-o clipită; azvârli paharul într-un acces de furie făcându-l fărâme.

— Dezbrăcaţi idiotul ăsta de haine, tună el şi trimiteţi-l gol la maică-sa. Poate aerul de noiembrie o să-i răcorească faţa şi-o să-l vindece de toate porcăriile. M-am săturat de el la Jamaica.

Comis-voiajorul şi toţi ceilalţi urlară de bucurie. Îl întoarseră pe spate pe bietul idiot şi începură să tragă de pe el haina şi pantalonii, în timp ce el, zăpăcit, se apăra neputincios cu mâinile şi behăia ca o oaie.

Mary fugi din bar, trântind uşa în urma ei şi, pe când urca scările şubrede, cu mâinile vârâte în urechi, nu putea scăpa de hohotele de râs şi de cântecul smintit ce răsunau pe coridor, urmărind-o până în camera ei, pătrunzând peste tot prin crăpăturile din podea.

I se făcuse rău şi se aruncă pe pat, cu capul în mâini. În curte era o adevărată babilonie, strigăte şi râsete, în timp ce un fascicul de lumină, de la un felinar ce se mişca încoace şi-ncolo, se opri pe fereastra ei. Se ridică de pe pat şi trase oblonul, nu însă înainte de a vedea o siluetă alergând în salturi mari prin curte, ca un iepure, gol puşcă, urmărit de un grup de oameni care-l huiduia şi-l batjocorea, având în frunte pe uriaşul Joss Merlyn, care pocnea dintr-un bici.

În momentul acela, Mary făcu ceea ce îi spusese unchiul ei. Se dezbrăcă în grabă şi se strecură în pat, trăgându-şi pătura până peste cap şi vârându-şi degetele în urechi, singurul ei gând fiind să nu mai audă nimic din îngrozitoarea petrecere de jos; dar chiar cu ochii închişi şi faţa vârâtă în pernă vedea faţa purpurie a bietului idiot, îndreptată spre urmăritori. Auzi apoi ecoul stins al ţipătului său când se împiedică şi căzu în şanţ.

Zăcea în acea stare de semiconştienţă, pe punctul de a adormi, când evenimentele zilei trecute dau buluc în

minte şi creează o adevărată harababură. Îi dansau în faţă tot felul de imagini şi capete de oameni necunoscuţi şi, deşi uneori i se părea că hoinăreşte printre mlaştini şi vede marele pisc al Kilmarului dominând dealurile din jur, era conştientă că luna arunca o dâră de lumină pe podeaua dormitorului ei şi auzea zgomotul făcut de oblonul de la fereastră. Mai înainte se auziseră voci, dar acum nu se mai auzeau; undeva, departe, pe şosea galopase un cal şi huruiseră roţi, dar acum totul era liniştit. Dormea; apoi, pe neaşteptate, ceva îi tulbură liniştea care-i învăluise mintea şi se trezi. Se ridică în pat şi ascultă. Razele lunii îi mângâiau obrazul.

La început nu auzi decât bătăile propriei sale inimi, dar după câteva minute auzi un zgomot sub camera ei de data aceasta... zgomot de lucruri grele târâte pe dalele de piatră din coridorul de la parter şi izbite de pereţi.

Coborî din pat, se duse la fereastră şi trase oblonul puţin la o parte. În curte se aflau cinci căruţe. Trei erau cu coviltir, fiecare trasă de doi cai, celelalte două erau descoperite. Una dintre cele cu coviltir stătea chiar în faţa intrării hanului şi din cai ieşeau aburi. În jurul căruţelor stăteau câţiva dintre bărbaţii care băuseră în salon seara trecută; cârpaciul din Launceston stătea sub fereastra ei şi vorbea cu un geambaş de cai; marinarul din Padstow îşi venise în fire şi mângâia capul unui cal; comis-voiajorul, care-l chinuise pe sărmanul idiot se urcase într-una din căruţele fără coviltir şi ridica ceva. Erau şi câţiva străini în curte, pe care Mary nu-i mai văzuse. Le vedea chipurile foarte bine datorită luminii lunii, a cărei strălucire părea să-i deranjeze, pentru că unul ridică mâna în sus şi dădu din cap; tovarăşul său ridică din umeri. Un alt bărbat cu un aer autoritar îşi mişcă braţul nerăbdător, parcă îndemnându-i să se grăbească. Toţi trei se întoarseră imediat şi intrară în han. Între timp, zgomotul făcut de lucruri grele târâte continua şi Mary putea deduce uşor direcţia de unde venea. Duceau ceva de-a lungul coridorului la camera din fund, cea cu ferestrele

zăvorâte şi uşa încuiată.

Începea să înţeleagă. Pachetele erau aduse cu căruţele şi descărcate la Hanul Jamaica. Erau depozitate în camera încuiată. Din cai ieşeau aburi de sudoare pentru că veniseră de la mare depărtare – poate de pe coasta mării – şi de îndată ce căruţele erau descărcate, plecau, dispărând în noapte la fel de repede şi fără zgomot, aşa cum veniseră.

Bărbaţii din curte lucrau grăbiţi. Conţinutul unei căruţe cu coviltir nu fu băgat în han, ci transferat la una din căruţele descoperite, trase lângă fântâna din curte. Pachetele păreau diferite ca mărime şi formă; unele erau mari, altele mici, iar altele baloturi lungi ambalate în paie şi hârtie. Când căruţa se umplu, birjarul – Mary nu-l cunoştea – se urcă pe capră şi porni.

Restul căruţelor fu descărcat pe rând, iar pachetele puse fie în căruţele fără coviltir şi duse afară din curte, fie cărate de către bărbaţi în casă. Totul se făcea în linişte. Bărbaţii aceia care strigaseră şi cântaseră mai devreme erau acum liniştiţi şi tăcuţi, concentraţi asupra muncii lor. Chiar şi caii păreau să înţeleagă nevoia de linişte, pentru că stăteau neclintiţi.

Joss Merlyn ieşi din han cu comis-voiajorul alături. Cu toate că era frig, niciunul nu purta haină sau pălărie; amândoi aveau mânecile sumese până la coate.

— Asta-i tot? întrebă hangiul încet şi birjarul ultimei căruţe încuviinţă din cap şi ridică mâna. Bărbaţii începură să urce în căruţe. Câţiva dintre ei, care veniseră pe jos la han, se întorceau în căruţe ca să mai câştige câteva mile de drum. Niciunul nu pleca nerăsplătit; fiecare căra câte ceva: cutii legate în spate, legături sub braţe, iar cârpaciul din Launceston şi încărcase poneiul cu desagi de plesneau, aşa erau de umflaţi şi îşi legase în jurul mijlocului atâtea lucruri, că era mai gros de câteva ori decât atunci când venise.

Aşa plecară căruţele de la Jamaica, scârţâind, una după alta, într-o procesiune funerară stranie, unele luând-o spre nord şi altele spre sud, când ajunseră la

drumul principal. În curte nu mai rămăseseră decât un bărbat pe care Mary nu-l văzuse mai înainte, comis-voiajorul şi proprietarul Hanului Jamaica.

Intrară şi ei în casă şi curtea rămase goală. Îi auzi trecând pe coridor spre bar, apoi zgomotul paşilor se stinse şi o uşă se închise cu zgomot.

Nu se mai auzea nimic, în afară de ticăitul înăbuşit al ceasornicului din hol şi bâzâitul brusc premergător bătăii orei. Bătu ora – ora trei – şi apoi tic-tacul continuă, înăbuşindu-se şi gâfâind ca un muribund ce nu-şi poate recăpăta răsuflarea.

Mary plecă de la fereastră şi se aşeză pe pat. Simţi aerul rece la umeri şi o apucă frigul; se întinse după şal.

De somn nici vorbă; era prea trează, cu nervii prea încordaţi şi, deşi dezgustul şi teama de unchiul ei erau la fel ca până atunci, o cuprinse interesul şi curiozitatea. Acum ştia ceva despre afacerile lui. Ceea ce văzuse în seara aceea era contrabandă, pe scară mare. Fără îndoială Hanul Jamaica avea o poziţie ideală pentru acest scop şi probabil îl cumpărase doar pentru acest motiv. Toată povestea cu reîntoarcerea în locurile unde copilărise era vorbărie goală. Hanul se găsea singur pe şoseaua principală, care ducea de la nord spre sud şi Mary îşi putea da seama că oricui, înzestrat cu spirit de organizare, i-ar fi destul de uşor să aducă un convoi de căruţe de la coastă până pe malul Tamarului, având hanul drept loc de popas şi depozit.

Ca afacerile să meargă bine erau necesari informatori în toată zona. De aici, marinarul din Padstow, cârpaciul din Launceston, ţiganii şi vagabonzii, mârşavul de comis-voiajor.

Şi totuşi, ţinând seama de personalitatea, de energia, de teama pe care o producea probabil în sufletele tovarăşilor săi, prin puterea sa fizică neobişnuită, avea oare Joss Merlyn mintea şi subtilitatea necesare pentru a conduce o astfel de afacere? Pregătea el fiecare mişcare şi plecare, pregătise el operaţiunea din seara aceea în timpul săptămânii trecute, când lipsise de acasă?

Probabil aşa era. Mary nu putea întrezări o altă alternativă şi, deşi sila faţă de hangiu creştea, nu putea să nu admită că nutrea un respect duşmănos pentru iscusinţa sa.

Întreaga afacere trebuia controlată şi agenţii recrutaţi indiferent de bădărănia sau înfăţişarea lor primitivă, altfel n-ar fi putut scăpa atâta timp de rigorile legii. Un magistrat care ar fi bănuit că e vorba de contrabandă ar fi suspectat demult hanul, dacă n-ar fi fost el însuşi agent. Mary încruntă din sprâncene, aşa cum stătea cu bărbia în palmă. Dacă n-ar fi mătuşa Patience, ar părăsi hanul numaidecât, ar găsi drumul spre cel mai apropiat oraş şi l-ar denunţa pe Joss Merlyn. Ar fi în puşcărie curând, împreună cu ceilalţi tâlhari şi s-ar termina cu tot acest comerţ ilicit. Nu o putea ignora pe mătuşa Patience, oricum, şi faptul că ea avea faţă de soţul ei un devotament de câine îngreuna situaţia, făcând-o de-a dreptul imposibilă în acel moment.

Mary întorcea chestiunea pe toate feţele în mintea ei şi nu era încă mulţumită de concluzia la care ajunsese. Hanul Jamaica era un cuib de hoţi şi contrabandişti, care, având pe unchiul său drept conducător, după câte se părea, făcea contrabandă între coastă şi Devon. Până aici, lucrurile erau clare. Dar văzuse ea oare doar o parte din ceea ce se întâmpla şi mai erau şi altele de aflat? Îşi aminti de groaza din ochii mătuşii Patience şi cuvintele acelea rostite tainic în prima după-amiază, când umbrele amurgului se furişau pe podeaua bucătăriei: „se petrec lucruri la Jamaica, Mary, despre care n-am îndrăznit niciodată să suflu o vorbă. Lucruri grave. Lucruri primejdioase. Nu îndrăznesc să mi le spun nici măcar mie!” După aceea urcase scările spre camera ei, obsedată de un gând şi palidă, târându-şi picioarele ca o fiinţă îmbătrânită şi obosită.

Contrabanda era periculoasă, dezonorantă şi strict interzisă de legile ţării, dar era oare un lucru rău? Mary nu putea trage nicio concluzie. Avea nevoie de sfaturi şi nu ştia pe nimeni de la care să le poată cere. Era singură

într-o lume nemiloasă, detestabilă fără prea multe şanse de a se schimba în mai bine. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi coborât la parter şi l-ar fi provocat pe Joss Merlyn şi pe prietenii lui. Da, şi s-ar fi luptat cu ei şi i-ar fi bătut măr, dacă ar fi avut noroc. Apoi ar fi fugit călare pe un cal din grajd, cu mătuşa Patience în spatele ei, spre sud, spre ţărmul prietenos al Helfordului, unde şi-ar fi făcut o fermă la Mawgan sau Gweek, iar mătuşă-sa s-ar fi ocupat de gospodărie.

Ei bine, n-avea niciun rost să viseze: situaţia prezentă trebuia înfruntată cu curaj, dacă era să se-ntâmple ceva bun.

Aici, pe pat, şedea o fată de douăzeci şi trei de ani, în fustă şi şal, fără nici o altă armă decât creierul ca să se împotrivească unui individ încă o dată mai bătrân ca ea şi de opt ori mai puternic, care, dacă ar şti că ea văzuse de la fereastră ceea ce se întâmplase în curte, i-ar cuprinde gâtul cu mâinile şi ar apăsa uşor cu degetele, punând astfel capăt întrebărilor ei.

După asta Mary înjură; un lucru pe care îl mai făcuse o singură dată în viaţa ei, când fusese pusă pe fugă de către un taur la Manaccan şi o făcuse pentru acelaşi motiv ca şi acum – să-şi dea curaj şi să pară vitează.

„N-o să-mi fie teamă nici de Joss Merlyn nici de alt om”, îşi zise ea, „şi ca s-o dovedesc, voi coborî la parter, în coridorul întunecos ca să-l privesc în bar, iar dacă o să mă omoare nu va fi decât vina mea.”

Se îmbrăcă în grabă, îşi trase ciorapii, fără să se încalţe şi apoi deschise uşa. Ascultă un moment, dar nu auzi decât tic-tacul rar şi monoton al ceasului din hol.

Se strecură în gang şi ajunse la scări. Ştia că a treia treaptă de sus în jos şi ultima scârţâiau. Călcă uşor, cu o mână ţinându-se de balustradă, cu cealaltă sprijinindu-se de perete, ca să fie mai uşoară. Ajunse în holul întunecos de lângă uşa de la intrare, unde se găsea doar un scaun şubred şi ceasul cu pendulă al cărui ticăit înăbuşit îl auzea ca pe răsuflarea unei fiinţe vii. În hol era întuneric beznă şi, deşi ştia că nu se mai afla

nimeni acolo, singurătatea i se părea amenințătoare, iar uşa închisă de la salonul nefolosit ascundea în spatele ei neprevăzutul.

Aerul era stătut şi apăsător, într-un contrast ciudat cu răceala dalelor de piatră, care îi înghețau picioarele. Pe când ezita, făcându-şi curaj ca să meargă mai departe, văzu o dâră de lumină trecând prin coridor spre hol şi auzi voci. Probabil deschisese cineva uşa barului şi ieşise, pentru că auzi paşi intrând în bucătărie şi reîntorcându-se după câteva minute, fără să închidă de tot uşa de la bar, încât murmurul vocilor continua şi dâra de lumină se mai vedea încă. Era ispitită să urce scările din nou, în camera ei şi să caute linişte în somn, dar, în acelaşi timp sălăşluia în ea un demon al curiozității care nu-i dădea pace şi o purta prin coridor şi-o făcea să stea ghemuită lângă perete, la numai câțiva paşi de uşa barului. Mâinile şi fruntea îi erau umede de transpirație şi, la început, nu putu auzi decât bătăile inimii ei. Uşa era deschisă suficient ca să vadă tejgheaua pe care se aflau sticle şi pahare, iar direct în față se vedea o fâşie îngustă de podea. Cioburile paharului pe care unchiul ei îl spărsese zăceau unde căzuseră şi lângă ele se vedea o pată cafenie de bere, vărsată probabil de o mână nesigură. Bărbații şedeau, poate, pe băncile de lângă peretele opus, pentru că nu-i putea vedea. Tăcuseră, dar deodată vocea nesigură şi stridentă a unui bărbat – un necunoscut – întrerupse liniştea.

— Nu şi nu, zise el. Vă spun pentru ultima oară că nu voi fi complice la asta. O rup cu voi acum, pentru totdeauna, pun capăt vieții noastre. Dumneata, domnule Merlyn, vrei să mă faci să comit o crimă; nu există alt nume pentru aşa ceva... e crimă ordinară.

Vocea era foarte ridicată, tremurătoare la ultimele cuvinte, ca şi cum cel ce vorbea se lăsase dus de forța propriilor sale sentimente şi nu-şi mai stăpânea limba. Cineva – desigur hangiul – răspunse pe un ton scăzut, dar Mary nu-i putu prinde cuvintele, şirul vorbelor fu întrerupt de chicotitul comis-voiajorului, pe care Mary îl

recunoscu; era un râs insultător şi vulgar.

Probabil făcuse vreo aluzie pentru că străinul vorbi din nou apărându-se.

— Să mă spânzuraţi, da? Am riscat să fiu spânzurat de multe ori până acum, aşa că nu mă tem de gâtul meu. Nu. Mă gândesc la conştiinţa mea şi la atotputernicul Dumnezeu. Sunt gata să înfrunt orice bărbat în luptă cinstită şi să suport pedeapsa, dacă e nevoie, dar când e vorba să ucizi oameni nevinovaţi, poate femei şi copii printre ei, asta înseamnă să mergi direct în iad, Joss Merlyn, şi dumneata o ştii la fel de bine ca mine.

Mary auzi hârşâitul unui scaun şi pe bărbat ridicându-se în picioare, dar, în acelaşi timp, cineva izbi masa cu pumnul şi înjură, iar unchiul ei ridică vocea pentru prima oară.

— Mai încet amice, zise el, n-o lua aşa repede. Eşti vârât în afacerea asta până la gât, aşa că mai du-te naibii cu conştiinţa ta. Acum nu mai poţi da înapoi, să ştii; e prea târziu; prea târziu şi pentru tine şi pentru noi toţi. De la bun început m-am cam îndoit de tine, tu cu aerele tale de nobil şi cu manşete curate şi pe Dumnezeul meu că, uite, am dreptate. Harry, zăvorăşte uşa şi pune bara peste ea.

Se auzi o încăierare scurtă şi un ţipăt, apoi zgomotul făcut de cineva care cade. În acelaşi timp masa se prăbuşi pe podea, iar uşa dinspre curte fu trântită zgomotos.

Comis-voiajorul mai râse o dată, un râs odios şi obscen, apoi începu să fluiere unul din cântecele sale.

— Să-l gâdilăm ca pe Sam Prostănacul? întrebă el, întrerupându-şi cântecul. Fără frumoasele lui haine n-ar fi nimic de capul lui. Eu m-aş mulţumi cu ceasul şi lanţul. Oamenii sărmani, fără casă, ca mine, n-au bani să cumpere ceasuri. Gâdilă-l cu biciul, Joss, să vedem cum i se face pielea.

— Ţine-ţi gura, Harry, şi fă ce ţi-am spus, răspunse hangiul. Rămâi unde eşti, lângă uşă şi înţeapă-l cu cuţitul dacă încearcă să treacă pe lângă tine. Şi acum,

ascultă aici, domnule avocat şi conţopist, orice îi fi în oraşul Truro, te-ai făcut de râs în seara asta, dar n-o să-ţi baţi joc şi de mine. Ai vrea să ieşi pe uşa aceea, nu-i aşa, să urci pe cal şi să pleci la Bodmin? Da, şi până la ora nouă să aduci la Hanul Jamaica pe toţi magistraţii din ţară şi un regiment de soldaţi pe deasupra. Asta-i ideea ta grozavă, nu?

Mary îl auzea pe străin respirând greu şi probabil fusese rănit în încăierare, pentru că atunci când vorbea vocea îi era sacadată şi scăzută, de parcă suferea.

— Faceţi-vă treaba diavolească, dacă trebuie, bâigui el. Nu vă pot opri, şi vă dau cuvântul meu că n-o să vă denunţ. Dar nu mai vreau să am de-a face cu voi şi acesta e ultimul meu cuvânt.

Se făcu linişte, apoi Joss Merlyn vorbi din nou.

— Bagă de seamă, zise el încet. Am mai auzit odată pe unul vorbind la fel şi după cinci minute bătea aerul cu picioarele. Era la capătul unei funii, amice, şi degetul mare de la picior era deasupra podelei cu o jumătate de ţol. L-am întrebat dacă-i place să fie aşa aproape de pământ, dar nu mi-a răspuns. Funia i-a scos limba din gură şi el şi-a muşcat-o exact în două. Mi s-a spus după aceea că i-au trebuit şapte minute şi trei sferturi ca să moară.

Pe coridor, Mary îşi simţea gâtul şi fruntea reci, din cauza transpiraţiei, iar braţele şi picioarele i se îngreunaseră, de parcă aveau plumb în ele. Puncte mici şi negre licăreau înaintea ochilor şi cu un sentiment crescând de groază îşi dădea seama că probabil va leşina.

Avea în minte un singur gând: să se întoarcă în holul gol şi să ajungă până la ceas; orice s-ar fi întâmplat nu trebuia să cadă jos acolo şi să fie descoperită. Se trase înapoi din raza de lumină şi o luă pe lângă perete pe pipăite. Genunchii îi tremurau şi se temea că ar putea s-o lase din clipă în clipă. Un val de slăbiciune se ridica în ea, iar capul îi vâjâia.

Auzi vocea unchiului ei venind de foarte departe, de

parcă vorbea ținându-şi mâinile la gură.

— Lasă-mă singur cu el, Harry. Nu mai am nevoie de tine în seara asta. Ia calul lui şi pleacă; abandonează-l dincolo de Camelford. Problema asta o rezolv singur.

Mary reuşi să găsească drumul spre hol şi de-abia conştientă de ceea ce făcea, apăsă pe mânerul uşii salonului şi se prăbuşi înăuntru. Se chirci apoi pe podea cu capul între genunchi.

Zăcuse în nesimțire probabil timp de vreo două minute, pentru că punctele dinaintea ochilor se grupară într-un întreg îngrozitor şi totul deveni negru. Poziția în care căzuse o ajută să-şi revină foarte curând şi după câteva clipe stătea în capul oaselor, proptită într-un cot, ascultând la tropăitul calului în curtea exterioară. Auzi o voce înjurând animalul că nu stătea liniştit – era Harry, comis-voiajorul – şi, după ce urcase, probabil, şi-l lovise cu picioarele în coaste, plecase, pentru că sunetul copitelor se îndepărta şi se pierdea în josul şoselei, dincolo de deal. Unchiul ei era acum în bar doar cu victima şi Mary se-ntreba dacă avea cumva vreo posibilitate să găsească cea mai apropiată aşezare omenească pe şoseaua spre Dozmary, ca să ceară ajutor. Asta însemna un drum de două-trei mile pe jos, pe o potecă printre mlaştini, înainte de a ajunge la prima colibă a vreunui cioban. Undeva, pe aceeaşi potecă, fugise la începutul serii bietul idiot care şi acum, aştepta probabil şi se schimonosea lângă şanț.

Nu ştia nimic despre locuitorii colibei; poate făceau parte din societatea unchiului ei şi atunci ar fugi direct în capcană. Mătuşa Patience, sus în pat, nu-i era de niciun folos, mai degrabă o povară. Era o situație disperată şi se părea că nu există nicio cale de a-l salva pe străin, indiferent cine era, decât dacă el reuşea să ajungă la o înțelegere cu Joss Merlyn. Dacă era isteț, putea să-l păcălească pe unchiul ei; acum când comis-voiajorul plecase, erau egali ca număr, deşi puterea fizică a unchiului înclina mult în favoarea sa. Pe Mary începu să o cuprindă disperarea. De-ar găsi măcar

o puşcă undeva sau un cuţit, poate ar reuşi să-l rănească pe unchiu-său sau cel puţin să-l dezarmeze, timp în care nenorocitul din bar ar putea să scape.

N-o mai interesa acum propria-i persoană; era doar o chestiune de timp până să fie descoperită, aşa că nu mai avea prea mult rost să stea ghemuită în salonul gol. Leşinul fusese o problemă de moment şi se dispreţuia pe sine că fusese atât de slabă. Se ridică de pe podea şi punând ambele mâini pe clanţă, ca să nu facă zgomot, deschise uşa câţiva centimetri. În hol nu se auzea niciun sunet, decât ticăitul ceasornicului; raza de lumină nu se mai vedea prin coridor. Uşa barului era probabil închisă. Poate în acel moment străinul se lupta să-şi apere viaţa, zbătându-se în mâinile lui Joss Merlyn ca să respire, târât încoace şi-ncolo pe podeaua de piatră a barului. Nu mai auzea nimic; tot ceea ce se întâmpla în spatele uşii închise se făcea în linişte.

Mary era pe punctul de a ieşi din hol încă o dată, când un zgomot de deasupra o făcu să se oprească şi să-şi ridice capul. Era scârţâitul unei scânduri. Se făcu linişte un minut şi din nou acelaşi zgomot: cineva păşea încetişor deasupra. Mătuşa Patience dormea în cealaltă parte a casei, iar pe Harry îl auzise ea însăşi îndepărtându-se pe ponei cu aproape zece minute mai înainte. Pe unchiul ei îl ştia în bar cu străinul şi nimeni nu urcase scările de când coborâse ea. Scândura scârţâi din nou şi paşii uşori continuară. Cineva se afla în camera de oaspeţi de sus.

Inima începu să-i bată tare din nou şi respira repede. Oricine se ascundea sus era acolo de mai multe ore. Probabil aştepta acolo de când se lăsase seara; stătea după uşă când ea se culcase. Dacă ar fi urcat mai târziu, i-ar fi auzit paşii pe scară. Poate urmărise sosirea căruţelor de la fereastră, ca şi ea, şi-l văzuse pe idiot alergând şi ţipând pe şoseaua spre Dozmary. N-o despărţise de el decât un perete şi probabil îi auzise toate mişcările... când căzuse pe pat, când se îmbrăcase şi deschise uşa.

Poate de aceea dorea să stea ascuns, altfel ar fi ieşit pe palier odată cu ea. Dacă era unul dintre cei din bar, ar fi vorbit cu ea, în mod sigur; i-ar fi suspectat mişcările. Cine să-i fi dat drumul înăuntru? Când o fi intrat în cameră? Probabil s-a ascuns acolo ca să nu fie văzut de contrabandişti. Deci nu era unul de-al lor; era duşmanul unchiului ei. Nu se mai auzea niciun pas şi, deşi îşi ținea respirația şi asculta atentă, nu mai auzea nimic. Totuşi, nu se înşelase, era convinsă de aceasta. Cineva – poate un prieten – se ascundea în camera de oaspeți de lângă a ei şi ar putea s-o ajute ca să-l salveze pe străinul din bar. Avea piciorul pe treapta cea mai de jos a scării, când raza de lumină mai străluci o dată pe coridor şi auzi uşa barului deschizându-se. Unchiu-său ieşi şi se îndreptă spre hol. Nu mai avea timp să urce scările înainte ca el să dea colțul, aşa că se întoarse repede în salon şi rămase cu mâna sprijinită de uşă. În întunecimea holului nu putea vedea că uşa nu era închisă. Tremurând de emoție şi teamă, aşteptă. Îl auzi pe hangiu traversând holul şi urcând scările. Se opri deasupra capului ei, în fața camerei de oaspeți şi aşteptă vreo două secunde, de parcă şi el asculta să audă vreun zgomot străin. Bătu apoi la uşă de două ori, foarte încet.

Scândura scârțâi din nou şi cineva traversă camera şi deschise uşa. Lui Mary i se strânse inima şi disperarea de la început o cuprinse iarăşi. Acesta nu putea fi duşmanul unchiului ei. Probabil Joss Merlyn îi dăduse drumul înăuntru la începutul serii, când ea şi mătuşa Patience pregăteau barul pentru musafiri şi aşteptase acolo până plecaseră toți oamenii. Era vreun prieten intim al hangiului, care n-avea chef să se vâre în afacerile sale şi nu voia să se arate nici soției lui.

Unchiul ei ştiuse tot timpul că era acolo şi de aceea îl expediase pe comis-voiajor. Nu voia ca acesta să-i vadă prietenul. Mulțumi lui Dumnezeu că nu urcase scările să bată la uşă.

Ce s-ar întâmpla dacă ar intra în camera ei să vadă dacă e acolo şi doarme? Slabă speranță ar mai avea dacă

i-ar descoperi lipsa din cameră. Aruncă o privire în spatele ei spre fereastră. Era închisă şi zăvorâtă. Nu exista nicio scăpare. Coborau acum scările amândoi; în fața uşii salonului se opriră. O clipă Mary crezu că vor intra. Erau atât de aproape de ea, că l-ar fi putut atinge pe unchiul ei pe umăr, prin crăpătura uşii. Tocmai atunci vorbea şi îi auzi şuşotitul drept în urechea ei.

— Tu trebuie să hotărăşti, zise el, să dai sentința, nu eu. Eu am s-o execut sau o executăm amândoi. Tu trebuie să dai semnalul.

Cum era ascunsă după uşă, nu putu nici să-l vadă, nici să-l audă pe tovarăşul unchiului său şi nici măcar vreun semn sau gest făcut de acesta drept răspuns. Nu zăboviră în fața salonului, ci o luară înapoi prin hol spre coridor, ca să ajungă la bar.

Uşa se închise după ei şi nu-i mai auzi.

Primul ei gând fu să tragă zăvorul de la intrare şi să fugă pe şosea, ca să scape de ei; dar, după oarecare chibzuință îşi dădu seama că n-ar câştiga nimic dacă ar face-o. Mai erau poate şi alți bărbați – poate chiar comis-voiajorul şi ceilalți – postați din loc în loc pe sosea în eventualitatea unor încurcături.

Se părea, totuşi, că acest bărbat necunoscut, care stătuse ascuns toată seara, în camera de sus, nu o auzise părăsindu-şi dormitorul; dacă ar fi auzit-o, i-ar fi spus unchiului ei şi acum ar căuta-o; dacă nu cumva o consideră lipsită de importanță în planurile lor. Bărbatul de la bar era principala lor preocupare; de ea se puteau ocupa mai târziu.

Aşteptă vreo zece minute doar va auzi vreun zgomot sau semnal, dar peste tot domnea liniştea. Numai ceasul din hol ticăia înăbuşit, insensibil la cele ce se întâmplau, un simbol al epocii şi indiferentei. O dată avu impresia că aude un țipăt, dar se stinse atât de repede şi păru atât de slab şi îndepărtat, că putea fi o simplă născocire a imaginației ei, biciuită cum era de tot ceea ce văzuse după miezul nopții.

Ieşi apoi în hol şi intră în coridorul întunecos. Nicio

frântură de lumină nu venea pe sub tocul uşii de la bar. Probabil stinseseră luminile. Oare stăteau toţi trei pe întuneric? În mintea ei toţi formau un tablou urât, un grup tăcut, sinistru, dominat de un scop pe care ea nu-l înţelegea. Stingerea luminii făcea liniştea şi mai îngrozitoare.

Se aventură până la uşă şi îşi lipi urechea de ea. Nu se auzea nici măcar un murmur sau vreun semn neîndoios că erau acolo oameni care trăiesc şi respiră. Mirosul de băutură stătută, care persistase toată seara pe coridor, dispăruse şi prin gaura cheii venea un curent de aer curat. Mary cedă unui impuls brusc şi ridică zăvorul; deschise uşa şi intră în bar.

Nu era nimeni. Uşa care dădea spre curte era deschisă şi încăperea era plină de aerul proaspăt de noiembrie. Din cauza asta se făcuse curent pe coridor. Băncile erau goale, iar masa, care fusese dărâmată în timpul primei încăierări, zăcea pe podea, cu cele trei picioare îndreptate spre tavan.

Bărbaţii plecaseră; probabil o luaseră spre stânga, pe lângă bucătărie şi apoi direct spre mlaştini, căci altfel i-ar fi auzit traversând şoseaua. Simţea aerul rece, plăcut pe faţă şi acum, când unchiul ei şi străinii plecaseră, camera părea din nou inofensivă, şi lipsită de personalitate. Groaza trecuse.

O ultimă şi slabă rază de lună desena un cerc alb pe podea şi în cerc se mişca o pată neagră ca un deget. Era umbra unui lucru. Mary îşi ridică ochii spre tavan şi văzu o funie aruncată într-un cârlig din grindă. Pata din cercul alb era făcută de capătul funiei; şi se mişca înainte şi înapoi, suflat de curentul care pătrundea pe uşă.

CAPITOLUL 5

Odată cu trecerea timpului, hotărârea lui Mary devenea din ce în ce mai fermă. Era însă limpede că n-o putea lăsa pe mătuşă-sa să înfrunte iarna singură, dar credea că odată cu venirea primăverii va reuşi s-o convingă să vadă lucrurile cu ochii raţiunii şi împreună să părăsească ţinutul mlaştinilor pentru pacea şi liniştea din valea Helfordului.

În orice caz, aceasta era speranţa lui Mary, dar, între timp, trebuia să se împace cu cele şase luni care urmau şi, dacă se putea, era hotărâtă să-i vină de hac unchiului său, până la urmă, dându-l pe mâna legii împreună cu complicii săi. Dacă ar fi fost vorba doar de contrabandă, ar fi ridicat nepăsătoare din umeri, deşi necinstea flagrantă a acestui comerţ o dezgusta, dar tot ceea ce văzuse până acum dovedea că Joss Merlyn şi prietenii săi nu se mulţumeau numai cu atât; erau nişte oameni periculoşi, care nu se temeau de nimic şi de nimeni, şi nu se dădeau înapoi de la crimă. Nu putea uita evenimentele din acea primă noapte de sâmbătă, iar capătul de funie care atârnase de grindă era grăitor. Mary nu se îndoia câtuşi de puţin că străinul fusese omorât de unchiul său împreună cu un alt bărbat şi că trupul îi fusese îngropat undeva în mlaştină.

Nu exista nicio dovadă însă, şi, judecată la lumina zilei, întâmplarea părea fantastică. În noaptea aceea, după ce descoperise funia, se întorsese în camera ei, pentru că uşa deschisă a barului părea să-i spună că unchiu-său se va întoarce din clipă în clipă. Epuizată din cauza celor văzute, adormise şi, când se trezi, soarele era sus; o auzi pe mătuşa Patience umblând prin holul de jos.

Nu rămăsese niciun semn din ceea ce se petrecuse

noaptea; barul fusese măturat şi toate lucrurile aranjate, mobila era pusă la loc, cioburile paharului spart fuseseră luate, de grindă nu mai atârna nicio funie. Hangiul îşi petrecu dimineaţa în grajdul cailor şi al vacilor, aruncând bălegarul în curte şi făcând treaba unui muncitor la fermă. La prânz, când intră în bucătărie, flămând ca un lup, o întrebă pe Mary despre vitele din Helford şi-i ceru părerea cu privire la un viţel care se îmbolnăvise. Nu pomeni nimic de evenimentele petrecute în noaptea precedentă. Părea bine dispus şi uită chiar să-şi înjure soţia, care se învârtea în jurul lui ca de obicei, urmărindu-i expresia ochilor, ca un câine ce vrea să-i fie pe plac stăpânului. Joss Merlyn se comporta ca un om perfect normal, încât îţi venea greu să crezi că-şi omorâse un semen cu numai câteva ore mai înainte.

Desigur, putea fi nevinovat, vina fiind a prietenului său, pe care Mary nu-l cunoştea, dar îl văzuse cu propriii ei ochi fugărindu-l pe idiotul acela dezbrăcat prin curte şi-l auzise pe băiat ţipând de durere când simţea lovitura biciului mânuit de hangiu. Îl văzuse în fruntea acelei adunături de netrebnici din bar; îl auzise ameninţând pe străinul care nu voia să i se supună, iar acum şedea în faţa ei, cu gura plină de tocană fierbinte, îngrijorat din pricina unui viţel bolnav.

Întrebărilor puse de Joss Merlyn, Mary le răspunse cu da şi nu, în timp ce îşi bea ceaiul, urmărindu-l peste marginea ceştii şi purtându-şi privirea de la marea lui farfurie, plină de tocană aburindă, la degetele imense, hidoase prin puterea şi graţia lor.

Au trecut două săptămâni fără să se mai întâmple ceva sâmbăta noaptea. Poate ultima pradă îi satisfăcuse pe hangiu şi şleahta lui şi erau mulţumiţi pentru o vreme, deoarece Mary nu mai auzea căruţe. Chiar dacă ar fi dormit adânc, zgomotul roţilor ar fi trezit-o în mod sigur. Unchiul său părea că n-are nimic împotriva hoinărelilor ei pe la mlaştini şi cu fiecare zi care trecea cunoştea tot mai bine împrejurimile, întâlnea noi poteci

pe care nu le observase la început şi care o duceau spre dealurile înalte. Învăţa, în acelaşi timp să ocolească iarba mică şi stufoasă, care prin înfăţişarea ei inofensivă te îmbia s-o cercetezi şi care nu era altceva decât marginea mlaştinii perfide şi periculoase.

Deşi era singură, nu se simţea nefericită şi aceste plimbări în după-amiezile cenuşii o menţineau cel puţin sănătoasă şi într-o oarecare măsură compensau tristeţea serilor lungi şi mohorâte de la han, când mătuşa Patience şedea cu mâinile în poală, uitându-se la focul de turbă, iar Joss Merlyn se închidea singur în bar, sau dispărea călare spre o destinaţie necunoscută.

Nu venea nicio cunoştinţă la han şi niciun călător nu poposea să ceară de mâncare sau adăpost. Birjarul poştalionului n-o minţise când îi spusese că nu mai opresc la Jamaica, adesea ieşea în curte să vadă poştalioanele care treceau de două ori pe săptămână şi dispăreau într-o clipă, huruind pe deal în jos şi urcând apoi spre Five Lanes, fără să oprească măcar ca să răsufle caii. Odată, recunoscându-l pe birjarul poştalionului cu care venise îi făcu semn cu mâna, dar el n-o băgă în seamă, dimpotrivă dădu bice cailor. Atunci îşi dădu seama, cu un sentiment de neputinţă şi zădărnicie, că oamenii o priveau cu aceeaşi ochi ca pe unchiu-său şi că, dacă ar încerca să meargă la Bodmin sau Launceston, i s-ar închide toate uşile în nas.

Viitorul se întrevedea foarte întunecat, mai ales din cauza mătuşii Patience, care nu făcea niciun efort să fie prietenoasă. Deşi din când în când îi lua lui Mary mâna şi i-o mângâia câteva minute, spunându-i cât e de bucuroasă că o are în casă, cea mai mare parte a timpului biata femeie trăia ca într-un vis, făcând în mod mecanic treburile gospodăriei, rareori rostind câte o vorbă. Când vorbea, slobozea un torent de fleacuri despre bărbatul său, care ar fi putut ajunge om mare dacă nu l-ar fi urmărit mereu ghinionul. Orice conversaţie normală era practic imposibilă, şi Mary ajunsese să-i cânte în strună şi să-i vorbească blând, ca

unui copil, toate acestea însemnând un efort pentru nervii şi răbdarea ei.

Într-o dimineaţă, după o zi de vânt şi ploaie, neputând să se aventureze departe de casă, se apucă să spele pe jos pe coridorul lung de piatră, care ţinea cât lăţimea casei. Munca grea îi întărea muşchii, dar nu-i schimbă dispoziţia sufletească; era atât de dezgustată de Hanul Jamaica şi de locatarii lui, că atunci când termină lucrul, îi veni să meargă în grădina din spatele bucătăriei, unde lucra unchiu-său, nepăsător la ploaia care-i cădea în claia de păr, şi să-i arunce în faţă găleata de zoaie. Imaginea mătuşă-sii adusă de spate, zgândărind cu un capăt de băţ focul de turbă slab, îi zădărnici intenţia. Tocmai pornise spre holul de la intrare, când auzi tropot de copite în curte şi peste un moment cineva bătu puternic în uşa închisă a barului.

Nimeni nu se apropiase de Hanul Jamaica până atunci şi aceste bătăi în uşă erau un eveniment. Mary se întoarse în bucătărie să o prevină pe mătuşă-sa, care plecase deja. Uitându-se pe fereastră o văzu în grădină, îndreptându-se spre Joss, care încărca turbă într-o roabă. Erau atât de departe de intrarea hanului, că nu puteau auzi zgomotul făcut de cel ce sosise. Mary îşi şterse mâinile pe sorţ şi se duse în bar. Probabil uşa nu fusese încuiată, deoarece, spre surpriza ei, înăuntru se găsea un bărbat, încălecat pe un scaun, cu un pahar plin ochi cu bere, cu care se servise singur de la butoi. Se cântăriră unul pe celălalt din priviri câteva minute.

Îi părea cunoscut şi Mary se întreba unde îl mai văzuse. Pleoapele oarecum căzute, curbura gurii, conturul feţei, chiar şi privirea îndrăzneaţă, insolenţa cu care o învrednicea i se păreau cunoscute şi antipatice. Văzându-l cum o măsoară din cap până-n picioare, în timp ce îşi sorbea berea, se enervă peste măsură.

— Dumneata unde îţi închipui că eşti? întrebă ea aspru. N-ai niciun drept să intri aici şi să te serveşti singur. În afară de asta, proprietarului nu-i plac străinii.

În orice altă împrejurare ar fi râs auzindu-se vorbind

în felul acesta, în apărarea unchiului ei, dar frecatul dalelor de piatră îi spulberase simțul umorului, cel puțin pentru moment, şi simțea că trebuie să-şi verse nervii pe cea mai apropiată victimă.

Omul îşi termină berea şi întinse paharul să i-l umple.

— De când au chelneriță la Hanul Jamaica? o întrebă el şi scoțând din buzunar o pipă, o aprinse şi-i suflă în față un nor de fum uriaş.

Felul de a se purta o înfurie într-atâta, că se aplecă şi-i smulse pipa din mână, apoi o aruncă pe podea în spatele ei, unde se făcu țăndări. El ridică din umeri şi începu să fluiere în surdină, ceea ce puse paie pe foc.

— Aşa te-au învățat să serveşti clienții? zise el oprindu-se din fluierat. N-am o părere grozavă despre alegerea lor. În Launceston, unde am fost ieri, sunt fete mai manierate şi frumoase ca icoanele. Tu de ce nu te îngrijeşti? Ai părul răvăşit şi fața nu ți-e prea curată.

Mary îi întoarse spatele şi se-ndreptă spre uşă, dar străinul o chemă înapoi.

— Umple-mi paharul. Pentru asta eşti aici, nu? Am stat pe cal douăsprezece mile, de dimineață, şi mi-e sete.

— În ceea ce mă priveşte puteai călări şi cincizeci de mile, răspunse Mary. Se pare că ți-e cunoscut locul, aşa că poți să-ți umpli singur paharul. O să-i spun domnului Merlyn că eşti în bar şi o să te servească dânsul dacă are chef.

— Oh, nu-l deranja pe Joss. La ora asta e morocănos, veni răspunsul. De altminteri, nu e prea dornic să mă vadă. Ce s-a întâmplat cu nevastă-sa? A alungat-o ca să-ți facă ție loc? Urât din partea lui. Oricum tu n-o să stai cu el zece ani.

— Doamna Merlyn e în grădină, dacă vrei s-o vezi, răspunse Mary. Ieşi afară, o iei la stânga şi ajungi în grădină şi în ograda păsărilor. Amândoi erau acolo acum cinci minute. Nu poți veni pe-aici, pentru că tocmai am spălat coridorul şi nu vreau s-o iau de la început.

— Oh, nu te enerva; e timp berechet, răspunse el.

Mary îl văzu cum o măsură încă de sus până jos, neştiind ce să creadă despre ea, iar insolenţa aceea familiară, oarecum indolentă din ochii lui o scotea din fire.

— Vrei să vorbeşti cu proprietarul ori nu? întrebă ea în cele din urmă. Pentru că eu nu pot sta aici toată ziua ca să-ţi fac dumitale pe plac. Dacă nu vrei să-l vezi şi ţi-ai terminat băutura, lasă banii pe tejghea şi pleacă.

Bărbatul râse. Zâmbetul şi strălucirea dinţilor treziră o amintire în memoria ei, dar încă nu era în stare să stabilească asemănarea.

— Aşa-i comanzi şi lui Joss? întrebă el. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că-i un alt om. E o fiinţă plină de contradicţii băiatul ăsta. Nu m-aş fi gândit niciodată că pe lângă îndeletnicirile lui obişnuite se ocupă şi de o femeie tânără. Ce faceţi cu mătuşa Patience seara? O lăsaţi să doarmă jos pe podea sau dormiţi toţi trei laolaltă?

Mary se făcu stacojie la faţă.

— Joss Merlyn este unchiul meu prin căsătorie, zise ea. Mătuşa Patience a fost singura soră a mamei mele. Mă numesc Mary Yellan, dacă asta are vreo importanţă pentru dumneata. La revedere. Uşa e în spatele dumitale.

Părăsi barul şi intră în bucătărie, nimerind drept în braţele hangiului.

— Cu cine naiba vorbeai în bar? tună el. Credeam că te-am avertizat să-ţi ţii gura.

Vocea lui puternică răsună pe coridor.

— Nu s-a întâmplat nimic, strigă bărbatul din bar, să n-o baţi. Mi-a spart pipa şi a refuzat să mă servească; asta-i învăţătura ta, nu-i aşa? Vino înăuntru să te vedem. Sper că fata asta îţi face bine.

Joss Merlyn se încruntă şi, împingând-o pe Mary la o parte, intră în bar.

— Oh, tu eşti, Jem? zise el. Ce cauţi la Jamaica astăzi? Nu pot să cumpăr niciun cal de la tine, dacă ai venit pentru asta. Treburile merg prost şi sunt sărac lipit

pământului.

Închise uşa, lăsând-o pe Mary în holul exterior.

Ea se întoarse la găleata cu apă din holul de la intrare şi îşi şterse petele de murdărie de pe faţă cu şorţul. Aşadar, acesta era Jem Merlyn, fratele mai mic al unchiului ei. Cum era şi firesc, observase asemănarea chiar de la început, dar ca o proastă nu ştia de unde să-l ia. Cât timp vorbiseră, el îi amintea mereu de unchiul ei, dar ea nu-şi dăduse seama. Avea ochii lui Joss Merlyn, dar fără vinişoarele roşii şi fără pungi. Avea gura lui Joss Merlyn, dar puternică, pe când a lui Joss era moale. Buza de jos a lui Joss era lăsată, a lui Jem nu. Arăta cum, probabil, arătase Joss Merlyn, cu optsprezece, douăzeci de ani în urmă... dar mai mic de statură şi mai frumos.

Mary aruncă apa pe dalele de piatră şi începu să frece furioasă, cu buzele strânse.

Ce neam de oameni josnici erau aceşti Merlyn, cu insolenţa şi brutalitatea lor studiate şi cu maniere grosolane. Jem acesta avea aceeaşi predispoziţie spre cruzime ca şi fratele său, se vedea după forma gurii. Mătuşa Patience zisese că e cel mai rău din familie. Deşi cu un cap mai mic decât Joss şi mult mai zvelt, poseda o anumită vigoare care lui Joss îi lipsea. Părea dur şi ager la minte. Bărbia hangiului atârna şi umerii erau aduşi, de parcă purta o povară pe ei. Părea epuizat şi prăpădit. Asta din cauza băuturii. Mary ştia, şi pentru prima oară îşi dădea seama ce epavă ajunsese Joss Merlyn în comparaţie cu ceea ce fusese. Deducea aceasta din felul cum arăta fratele său. Hangiul şi-o făcuse cu mâna lui. Dacă tânărul ar avea ceva minte, s-ar strădui să-şi revină înainte s-o apuce pe aceleaşi căi. Poate nu-i păsa. Era probabil vreun blestem asupra acelor din familia Merlyn care nu-i lăsa să năzuiască spre mai bine, să prospere şi să aibă tărie de caracter. Palmaresul lor era prea sumbru. „Nu te poţi împotrivi naturii omului”, obişnuia maică-sa să zică, „până la urmă iese la iveală. Poţi să te lupţi cu ea cât vrei, dar până la urmă tot te va

învinge. Două generații pot trăi cinstit, a treia însă s-ar putea să o ia de la capăt.” Câtă viață irosită şi ce păcat! Şi biata mătuşă Patience era târâtă în vâltoarea familiei Merlyn, toată tinerețea şi veselia ei dispăruseră înainte de vreme, făcând-o – la drept vorbind – doar cu puțin superioară băiatului idiot din Dozmary. Mătuşa Patience putea fi soția unui fermier din Gweek, având propriii ei fii, casă, pământ, cu toate micile şi fericitele banalități ale unei vieți normale fericite: bârfa cu vecinele, biserica în fiecare duminică şi drumul la piață o dată pe săptămână, culesul fructelor şi recolta. Lucruri pe care le-ar fi îndrăgit, care ar fi fost temeinice. Ar fi cunoscut liniştea şi anii tihniți i-ar fi albit părul la timpul potrivit – ani de muncă serioasă şi satisfacții mărunte. Renunțase la această perspectivă de viață ca să ajungă o femeie şleampătă şi să trăiască împreună cu o brută şi un bețiv. De ce or fi femeile atât de proaste, de mioape şi de lipsite de înțelepciune? se întrebă Mary, în timp ce freca supărată ultima dală de piatră a holului, ca şi cum prin acțiunea ei ar fi putut purifica lumea şi şterge de pe fața ei greşelile semenelor sale.

Ajunsese într-o asemenea stare de frenezie, că se întoarse din hol şi începu să mături salonul întunecat şi lugubru, care nu văzuse mătura de ani de zile. Se ridică un nor de praf, atât de pe podea, cât şi din carpeta mizerabilă şi jerpelită, pe care o bătu furioasă. Era atât de absorbită de munca ei neplăcută, că nu auzi piatra azvârlită în fereastra salonului. Atenția îi fu atrasă doar atunci când o mână de pietricele făcu o crăpătură în geam. Privi pe fereastră şi-l văzu pe Jem Merlyn stând în curte lângă poneiul său.

Mary se încruntă la el şi-i întoarse spatele, gest la care el îi răspunse cu o altă mână de pietricele, de data asta spărgând geamul de-a binelea, că un ciob de sticlă căzu pe podea, cu o piatră alături.

Mary trase zăvorul uşii masive de la intrare şi ieşi afară.

— Acum ce mai vrei? îl întrebă ea, dându-şi imediat

seama că avea părul despletit, iar şorţul îi era şifonat şi murdar.

O privi plin de curiozitate, dar fără obrăznicie, cu toate că nu părea câtuşi de puţin ruşinat.

— Iartă-mă dacă am fost nepoliticos adineaori, zise el. Nu mă aşteptam să văd o femeie la Hanul Jamaica... În orice caz nu o tânără ca tine. Credeam că Joss te-a găsit în vreun oraş şi te-a adus aici ca să-i fii amantă.

Mary se înroşi din nou şi îşi muşcă buzele de necaz.

— Nu găseşti nimic fistichiu la mine, zise ea dispreţuitoare. Aş arăta grozav într-un oraş, nu-i aşa, în şorţul meu cel vechi şi în bocancii grei. Oricine are ochi şi-ar da seama că am fost crescută la o fermă.

— Oh, nu ştiu, zise el nepăsător. Pune-ţi o rochie frumoasă şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte, înfige-ţi un pieptăn în păr şi cred că ai fi luată drept o doamnă chiar şi într-o localitate mare ca Exeter.

— Bănuiesc că ar trebui să mă simt flatată de ceea ce îmi spui, răspunse Mary, dar prefer să port hainele mele vechi şi să arăt aşa cum sunt acum.

— S-ar putea să-ţi meargă mult mai rău, desigur, fu el de acord.

Ridicându-şi privirea spre el, observă că râdea de ea. Îi întoarse spatele ca să intre în casă.

— Haide, nu pleca, zise el. Ştiu că merit să te uiţi urât la mine, pentru că ţi-am vorbit aşa, dar dacă l-ai cunoaşte pe fratele meu la fel ca mine m-ai înţelege de ce greşesc. Mi se pare ciudat să văd o slujnică la Hanul Jamaica. În primul rând de ce ai venit aici?

Mary se uită la el din umbra intrării în han. Părea serios, iar asemănarea cu Joss dispăruse pentru moment. Îi părea rău că el făcea parte din familia Merlyn.

— Am venit aici ca să stau cu mătuşa Patience. Mama a murit acum câteva săptămâni şi nu am nici o altă rudă. Am să-ţi spun ceva, domnule Merlyn... mă bucur că mama nu mai trăieşte ca să o vadă pe soră-sa acum.

— După părerea mea, căsătoria cu Joss nu-i o

fericire, zise fratele său. Totdeauna a avut o fire de diavol şi bea de stinge. De ce s-a măritat cu el? De când îl țin eu minte a fost la fel. Când eram flăcău mă snopea în bătăi, şi ar face-o şi astăzi dacă ar mai îndrăzni.

— Bănuiesc că s-a lăsat înşelată de ochii lui scânteietori, răspunse Mary plină de dispreț. Mama zicea că mătuşa Patience se răsfăța când era la Helford. L-a refuzat pe fermierul care i-a cerut mâna şi a plecat în partea centrală a țării, unde l-a cunoscut pe fratele dumitale. Aceea a fost cea mai nenorocită zi din viața ei.

— Nu prea ai o părere bună despre hangiu, zise el zeflemitor.

— Nu, nu am. E un tiran, o brută şi multe altele. A făcut o sclavă dintr-o femeie fericită şi veselă ca mătuşa mea; n-am să-l iert pentru asta cât o trăi.

Jem fluieră în surdină şi bătu uşor cu palma pe gâtul calului.

— Noi, Merlynii n-am fost niciodată buni cu femeile noastre. Îmi amintesc că tata o bătea pe maică-mea până nu se mai putea ține pe picioare. Cu toate astea mama nu l-a părăsit, a rămas lângă el toată viața. După ce-a fost spânzurat la Exeter, ea n-a stat de vorbă cu nimeni timp de trei luni. I-a albit părul din cauza şocului suferit. Nu-mi amintesc de bunică-mea, dar lumea zice că o dată a luptat cot la cot cu bunicul lângă Callington, când au venit soldații să-l ridice şi că l-ar fi muşcat pe unul de un deget până la os. De ce l-o fi iubit pe bunicul nu-ți pot spune, pentru că după ce a fost arestat, nu s-a mai interesat de ea niciodată, iar tot ce a agonisit i-a lăsat unei femei de dincolo de Tamar.

Mary nu scoase o vorbă. Indiferența cu care îi vorbise o înspăimânta. Vorbea fără absolut nicio ruşine sau regret şi ea se gândea că şi el, la fel ca ceilalți din familia lui, se născuse fără niciun pic de sensibilitate.

— Cât timp ai de gând să rămâi la Jamaica? întrebă el pe neaşteptate. Pentru o fată ca tine e o pierdere de vreme, nu-i aşa? N-ai cu cine schimba o vorbă aici.

— N-am încotro, zise Mary. Nu plec de aici decât dacă

o iau şi pe mătuşă-mea cu mine. N-aş mai putea-o lăsa singură după ceea ce am văzut.

Jem se apleacă să curețe de murdărie potcoava poneiului.

— Ce ai putut afla într-o perioadă atât de scurtă? întrebă el. După câte văd, e destul de liniştit aici.

Mary nu se lăsa uşor păcălită. După câte ştia ea, unchiul ei îl îndemna pe fratele lui să stea de vorbă cu ea, sperând că în felul acesta va obține informații de la ea. Nu, nu era chiar atât de proastă. Ridică din umeri, ocolind subiectul.

— L-am ajutat pe unchiul meu la bar într-o sâmbătă noaptea, zise ea, şi nu prea mi-au plăcut clienții lui.

— Te cred, zise Jem. Indivizii care vin la Jamaica n-au fost învățați să se poarte frumos. Îşi petrec prea mult timp în închisoarea comitatului. Mă întreb ce-or fi crezut ei despre tine. S-ar putea să fi făcut aceeaşi greşeală ca şi mine şi până acum să-ți fi mers faima în tot ținutul. Data viitoare s-ar putea ca Joss să te joace la zaruri şi dacă pierde o să te trezeşti călărind în spatele unui braconier jegos din cealaltă parte a Roughtorului.

— Prea puțin probabil, răspunse Mary. Ar trebui să mă bată până nu mai ştiu de mine, ca să se întâmple aşa ceva.

— Inconştiente sau conştiente, femeile sunt toate cam la fel când e vorba de asta. Braconierii din regiunea mlăştinoasă a Bodminului nu-şi pot da seama de deosebire.

Râse din nou şi acum semăna leit cu fratele său.

— Dumneata din ce trăieşti? întrebă Mary, cuprinsă de o curiozitate neaşteptată, pentru că în timpul conversației îşi dăduse seama că el vorbea mai frumos decât fratele lui.

— Sunt hoț de cai, răspunse el curtenitor, dar nu câştig prea bine. Buzunarele îmi sunt totdeauna goale. Ar trebui să faci călărie aici. Am un ponei care ți s-ar potrivi de minune. Acum e la Trewartha. De ce nu vii cu mine ca să-l vezi?

— Nu ți-e teamă că vei fi prins?

— Furtul e un lucru greu de dovedit, îi spuse el. Să presupunem că un ponei își părăsește țarcul și se rătăcește, iar stăpânul lui pleacă să-l caute. Ei bine, ai văzut cu ochii tăi că mlaștinile sunt pline de cai sălbatici și de vite. Proprietarului nu îi e prea ușor să-și găsească poneiul. Să zicem că poneiul are coamă lungă, un picior alb și un semn rombic în ureche... asta îți limitează oarecum posibilitățile de cercetare, nu? Proprietarul pleacă la târg la Launceston cu ochii în patru. Dar nu-și găsește poneiul; ascultă-mă bine, poneiul e acolo, îl cumpără vreun geambaș și îl vinde în interiorul țării. I-a fost doar tăiată coama, cele patru picioare au aceeași culoare, iar semnul de la ureche e o tăietură. Proprietarul nici măcar nu se uită mai cu luare-aminte la el. Destul de simplu, nu?

— Atât de simplu, că nu înțeleg de ce nu treci pe lângă Jamaica în propria ta trăsură, cu lacheu pudrat pe scară, răspunse Mary repede.

— Asta-i problema, zise el, dând din cap. N-am fost niciodată bun la cifre. Te-ai mira dacă ai afla cât de repede îmi alunecă banii printre degete. Știi, săptămâna trecută am avut zece lire în buzunar. Astăzi mai am doar un șiling. Pentru asta vreau să-mi cumperi poneiul.

Mary râse fără să vrea. Jem era atât de sincer în necinstea lui, că n-o lăsa sufletul să se supere pe el.

— Nu-mi pot cheltui micile economii pe cai. Pun deoparte pentru bătrânețe și, dacă voi părăsi vreodată Jamaica, voi avea nevoie de fiecare bănuț, crede-mă.

Jem Merlyn o privi grav și apoi, dintr-o pornire bruscă, se aplecă spre ea, mai întâi însă aruncă o privire peste capul ei spre intrare.

— Ascultă, zise el. Acum sunt serios, uită toate prostiile pe care ți le-am spus. Hanul Jamaica nu-i un loc potrivit pentru o fată... nici pentru o femeie, dacă e să vorbim drept. Fratele meu și cu mine nu am fost prieteni niciodată și pot spune orice-mi place despre el. Fiecare își vede de ale sale și-l dezaprobă pe celălalt. Dar tu n-ai

niciun motiv să te laşi prinsă în ițele lui murdare. De ce nu fugi? Te-aş însoți până la Bodmin.

Vorbea convingător şi Mary aproape înclina să aibă încredere în el. Dar nu putea uita că era fratele lui Joss Merlyn şi ca atare ar putea s-o trădeze. Nu îndrăznea să-şi facă din el un confident, în orice caz, nu încă. Timpul va demonstra de partea cui era.

— N-am nevoie de niciun ajutor, zise ea. Îmi pot purta singură de grijă.

Jem încălecă pe ponei şi îşi vârî picioarele în scări.

— Foarte bine, zise el. Nu vreau să te mai bat la cap. Căsuța mea este dincolo de Withy Brook, dacă ai vreodată nevoie de mine. De cealaltă parte a lui Trewartha Marsh, la poalele lui Twelve Men's Moor. Până la primăvară mă găseşti oricum acolo. Cu bine!

Plecă şi o luă pe drum, înainte ca ea să fi avut timp să-i răspundă.

Mary se întoarse încet în casă. Ar fi avut încredere în el dacă nu s-ar fi numit Merlyn. Avea nevoie urgentă de un prieten, dar nu se putea împrieteni cu fratele hangiului. La urma urmei el nu era decât un hoț de cai ordinar şi un ticălos. Era cu puțin mai bun decât Harry, comis-voiajorul, şi decât ceilalți din bandă. Fusese gata să-l creadă, pentru că avea un zâmbet dezarmant şi o voce plăcută, pe când, probabil, el râsese tot timpul de ea în sinea lui. Şi în el curgea sânge rău şi în fiecare zi din viața lui încălca legea. Din orice unghi l-ar fi privit, nu putea să treacă peste faptul că era fratele lui Joss Merlyn. Zisese că între el şi fratele lui nu era nicio legătură, dar chiar această afirmație putea fi o minciună, ca să-i câştige simpatia, când, de fapt, el fusese împins la asta de către hangiu.

Nu, indiferent de ce se putea întâmpla, trebuia să rămână taina ei şi să nu se încreadă în nimeni. Chiar şi zidurile Hanului Jamaica miroseau a vinovăție şi înşelătorie, iar dacă vorbeai tare te pândea dezastrul.

În casă era întuneric şi linişte. Hangiul se reîntorsese la grămada de turbă din fundul grădinii, iar mătuşa

Patience era în bucătărie. Surpriza vizitei provocase o oarecare agitație şi o întrerupere a acelei zile lungi şi monotone. Jem Merlyn adusese cu el ceva din lumea dominată de tone de granit. Acum, când plecase, luase cu el şi strălucirea timpurie a zilei. Cerul se acoperi cu nori şi dinspre apus veni inevitabila ploaie, învăluind dealurile în ceață. Iarba neagră se pleca în fața vântului. Starea de iritare care pusese stăpânire pe Mary, la începutul dimineții, o părăsise şi în locul ei se furişă o indiferență paralizantă născută din oboseală şi disperare. Zilele şi săptămânile se întindeau fără sfârşit înaintea ei, fără nici o altă perspectivă decât şoseaua lungă şi albă, ca o ispită, zidurile din piatră şi dealurile veşnice.

Se gândi cum călărea Jem Merlyn, cu un cântec pe buze, lovind poneiul cu picioarele în burtă, cu capul descoperit, fără să-i pese de vânt sau ploaie, mergând încotro avea chef.

Se gândi la drumul care ducea spre satul Helford, cum şerpuia şi o lua brusc spre marginea apei, unde rațele se bălăceau în noroi înainte de venirea fluxului, iar un om îşi chema vacile de pe câmp. Toate lucrurile acelea erau o parte a vieții şi îşi urmau cursul lor firesc, indiferent de gândurile ei. Ea însă era aici, legată printr-o promisiune pe care nu o putea încălca şi chiar paşii mătuşii Patience, umblând încoace şi-ncolo prin bucătărie, erau un fel de memento şi o prevenire.

Mary privea cum ploaia măruntă murdărea fereastra salonului şi, aşa cum stătea acolo singură, cu bărbia în mână, lacrimile îi şiroiau pe obraz, întocmai cum curgea şi ploaia; era prea indiferentă ca să şi le şteargă, aşa că le lăsa să curgă în voie. Curentul de la uşa pe care uitase să o închidă sufla o fâşie de tapet desprinsă de pe perete. Cândva, fusese un model trandafiriu, dar acum era decolorat, sur, chiar şi pereții aveau pete cafenii pe ei acolo, unde fuseseră atinşi de igrasie. Mary plecă de la fereastră; atmosfera rece şi fără viață a Hanului Jamaica coborâse asupra ei.

CAPITOLUL 6

În noaptea aceea căruțele veniră din nou. Mary se trezi la sunetul ceasului din hol, care bătea ora două şi imediat auzi paşi la intrarea hanului şi o voce vorbind blând şi încet. Coborî din pat şi se duse la fereastră. Da, căruțele erau acolo în curte; numai două de data asta, fiecare trasă de câte un cal, şi vreo cinci bărbați.

În lumina slabă, căruțele păreau fantome, nişte dricuri; şi oamenii aveau figuri de fantome ce nu-şi găseau locul la lumina zilei, ci se mişcau în tăcere prin curte, ca spectrele într-un coşmar fantastic. Aşa cum veneau noaptea pe furiş, oamenii aveau ceva înspăimântător în ei, iar căruțele acoperite ceva sinistru. Impresia pe care i-o lăsa lui Mary în noaptea aceea era mai durabilă şi mai profundă decât prima oară; pentru că acum înțelegea semnificația îndeletnicirii lor.

Oameni periculoşi operau pe drumul acela şi aduceau convoaie la Hanul Jamaica, iar când veniseră ultima oară cu căruțele în curte, unul dintre ei fusese ucis. Poate în seara aceasta va fi comisă încă o crimă şi capătul de funie răsucit se va legăna din nou de grindă.

Mary nu se putea desprinde de la fereastră, scena din curte o fascina. Acum căruțele sosiseră goale şi erau încărcate cu ce mai rămăsese din marfa depozitată anterior la han. Mary presupuse că aceasta era metoda lor de lucru. Hanul servea drept depozit pentru câteva săptămâni şi apoi, când se ivea ocazia, căruțele porneau şi marfa era dusă până pe malul râului Tamar, apoi plasată. Banda trebuia să fie mare ca să acopere toată regiunea şi probabil erau răspândiți peste tot agenți care urmăreau ce se întâmplă. Poate în această afacere erau implicați sute de oameni, de la Penzance şi St. Ives în

sud, până la Launceston, pe malul Devonului. Se vorbise puţin despre contrabandă şi la Helford, dar pe atunci era cu un semn din ochi şi un zâmbet indulgent, de parcă o pipă de tutun sau o sticlă de coniac de pe un vapor din portul Falmouth era un lux întâmplător, inofensiv şi nu o povară pe conştiinţa cuiva.

Ceea ce se petrecea acum era diferit. Aceasta ajunsese o afacere cruntă, sumbră şi sângeroasă, fără zâmbete şi semne din ochi, din câte văzuse Mary. Dacă un om avea mustrări de conştiinţă, primea drept răsplată o funie în jurul gâtului. Nu trebuia să existe nicio verigă slabă în lanţul care se întindea de la coastă până la graniţă şi aceasta era explicaţia funiei de pe grindă. Străinul acela protestase şi murise. Cu o neaşteptată mâhnire, Mary se întrebă dacă vizita lui Jem Merlyn la Hanul Jamaica în dimineaţa aceea avea vreo semnificaţie. O stranie coincidenţă ca după el să urmeze căruţele. El venise de la Launceston, aşa zicea, or Launcestonul se afla pe malul Tamarului. Mary era mânioasă pe el şi pe ea însăşi. În ciuda a orişice, ultimul ei gând, înainte de a adormi, fusese la posibilitatea de a se împrieteni cu el. Acum însă ar fi o proastă să mai nutrească o asemenea speranţă. Cele două evenimente se legau în mod evident şi nu era greu să înţelegi scopul.

S-ar putea ca Jem să nu fie de acord cu fratele său, dar amândoi erau implicaţi în aceeaşi afacere. Venise călare la Jamaica pentru a-l anunţa pe hangiu că s-ar putea să sosească transportul în cursul serii. Era destul de simplu de înţeles. Şi apoi, pentru că avea un dram de suflet, o sfătuise pe Mary să plece la Bodmin. Zicea că acesta nu-i un loc potrivit pentru o fată. Nimeni nu ştia asta mai bine decât el, care făcea parte din bandă. Oricum ar fi luat-o, aceasta era o afacere nenorocită, condamnabilă, fără nicio rază de speranţă şi ea se găsea în mijlocul ei, cu mătuşa Patience ca un copil în mâinile sale.

Acum căruţele erau încărcate şi vizitiii se urcară pe capră împreună cu însoţitorii lor. În seara aceasta

spectacolul nu durase mult.

Mary văzu capul mare şi umerii unchiului ei la intrarea în han, ținând în mână un felinar a cărui lumină era estompată de o clapetă. Apoi, căruțele ieşiră din curte huruind şi o luară spre stânga, aşa cum se aşteptase Mary, în direcția Launcestonului.

Plecă de la fereastră şi se urcă în pat. Peste foarte puțin timp auzi paşii unchiului ei pe scări, apoi pe coridor, spre dormitorul său. În seara aceasta nu se mai ascundea nimeni în camera de oaspeți.

Zilele următoare trecură fără niciun eveniment şi singurul vehicul pe drum era poştalionul spre Launceston, trecând pe lângă han ca o nălucă. Veni apoi o dimineață frumoasă, friguroasă, când soarele străluci pe un cer fără nori. Dealurile se înălțau semețe înspre albastrul cerului, iar iarba din mlaştini, de obicei udă şi cafenie, sclipea bățoasă şi albă din cauza gerului. Fântâna din curte era acoperită de o pojghiță subțire de gheață. Noroiul prin care călcaseră vacile se întărise şi urmele picioarelor se păstrau ca nişte forme zbârcite. Era frig şi sufla un vânt slab dinspre nord-est.

Mary, căreia îi venea totdeauna buna dispoziție când vedea soarele, se hotărî să spele în această dimineață şi, cu mânecile suflecate până deasupra coatelor, îşi vârî mâinile în copaie, apa fierbinte, spumoasă, plină de clăbuc mângâindu-i pielea într-un contrast plăcut cu aerul rece înțepător.

Se simțea bine şi cânta în timp ce muncea. Unchiul ei plecase călare undeva spre mlaştini şi, ori de câte ori era plecat, o năpădea un sentiment de libertate. În spatele hanului era oarecum ferită de vânt, deoarece casa forma un fel de paravan. În timp ce storcea rufele şi le întindea pe tufişurile pipernicite de grozamă, văzu cum razele soarelui cădeau cu toată puterea pe ele şi spera că până la amiază vor fi uscate.

O bătaie insistentă în fereastră o făcu să-şi ridice privirea; o văzu pe mătuşa Patience făcându-i semne, albă la față şi foarte speriată.

Mary îşi şterse mâinile pe şorţ şi alergă la uşa din spate a casei. Nici nu intră bine în bucătărie şi mătuşă-sa o prinse cu mâinile tremurânde şi începu să vorbească aiurea.

— Încet, încet, zise Mary, nu pricep ce zici. Poftim, ia scaunul ăsta, stai jos şi bea un pahar de apă, pentru numele lui Dumnezeu. Şi-acum despre ce este vorba?

Biata femeie se legăna înainte şi înapoi în scaun, mişcându-şi gura nervos, dând întruna din cap către uşă.

— Domnul Bassat din North Hill, şopti ea. L-am văzut de la fereastra salonului. A venit călare, împreună cu un alt domn. Oh, draga mea, draga mea, ce-o să ne facem?

Nici n-apucă bine să termine că se auzi o bătaie puternică în uşa de la intrare şi apoi o pauză, urmată de un ropot de lovituri. Mătuşa Patience oftă din adâncul sufletului, muşcându-şi vârfurile degetelor şi trăgându-se de unghii.

— De ce a venit aici? strigă ea. N-a mai fost niciodată. Ne-a ocolit întotdeauna. O fi auzit ceva. Ştiu eu că a auzit. Oh, Mary, ce-o să ne facem? Ce-o să zicem?

Mary se gândi repede. Era într-o situaţie foarte grea. Dacă acesta era domnul Bassat, omul legii, avea şansa de a-l denunţa pe unchiul ei. Putea să-i vorbească despre căruţe şi despre tot ce văzuse de la sosirea ei. Privi în jos la femeia care tremura lângă ea.

— Mary, Mary, pentru numele bunului Dumnezeu, învaţă-mă ce trebuie să spun? o imploră mătuşa Patience, luându-i mâna şi ducând-o la inimă.

Bătăile în uşă nu conteneau.

— Ascultă-mă, zise Mary, va trebui să-l lăsăm înăuntru, altfel o să spargă uşa. Vino-ţi în fire. Nu trebuie să zici nimic. Zici că unchiul Joss e plecat de acasă şi nu ştii nimic. O să vin şi eu cu dumneata.

Femeia o privi cu ochi speriaţi şi plini de deznădejde.

— Mary, zise ea, dacă domnul Bassat te întreabă ce ştii, n-o să-i răspunzi, nu-i aşa? Mă pot bizui pe tine, da? N-o să-i spui despre căruţe? Dacă o să i se întâmple ceva

lui Joss, eu îmi pun capăt zilelor, Mary.

Rămase fără replică. Mary prefera să ajungă în iad, decât s-o facă pe mătuşă-sa să sufere. Oricât de ironică i se părea poziţia ei, trebuia să facă faţă situaţiei.

— Vino cu mine la uşă, zise ea. N-o să-l reţinem mult timp pe domnul Bassat. Să n-ai nicio teamă; n-o să spun nimic.

Intrară împreună în hol şi Mary trase zăvorul de la uşă. În faţa uşii se găseau doi bărbaţi. Unul descălecase şi acela bătuse în uşă. Celălalt era un tip înalt şi voinic, îmbrăcat într-un pardesiu cu glugă, călare pe un cal roib. Deşi avea pălăria trasă peste ochi, Mary reuşi să-i zărească faţa arsă de soare şi brăzdată de riduri. După părerea ei avea în jur de cincizeci de ani.

— Nu vă grăbiţi, nu-i aşa? strigă el. Se pare că nu sunteţi prea bucuroşi de oaspeţi. Hangiul e acasă?

Patience Merlyn o înghionti pe nepoată-sa şi Mary răspunse.

— Domnul Merlyn nu-i acasă, domnule, zise ea. Doriţi vreo gustare? Vă voi servi eu dacă veniţi la bar.

— La naiba cu gustarea, replică el. N-am venit la Hanul Jamaica pentru asta. Vreau să vorbesc cu stăpânul tău. Ascultă, dumneata eşti nevasta proprietarului? Când crezi că o să vină acasă?

Mătuşa Patience făcu o uşoară plecăciune.

— Să-mi fie cu iertare domnule Bassat, zise ea, vorbind neobişnuit de tare şi clar, ca un copil care a învăţat lecţia, soţul meu a plecat imediat după micul dejun şi nu pot spune precis dacă va veni înainte de căderea nopţii.

— Hm! mormăi moşierul, mare păcat. Aveam ceva de discutat cu domnul Joss Merlyn. Şi acum ascultă aici, femeie. O fi cumpărat scumpul dumitale soţ Hanul Jamaica fără ştirea mea, în mod necinstit, cum îi este obiceiul, – dar să nu mai dezgropăm morţii acum –, un lucru însă n-o să-l tolerez şi anume să-mi ajungă moşia de batjocură în tot ţinutul din cauza unor fapte ruşinoase, necinstite.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Bassat, zise mătuşa Patience mişcându-şi nervos gura şi frângându-şi mâinile în rochie. Noi trăim aici foarte liniştiţi, vă rog să mă credeţi, nepoata mea, care e lângă mine, vă va spune acelaşi lucru.

— Oh, nu mai spune, mă crezi chiar atât de prost, răspunse moşierul. Vă urmăresc de multă vreme. O casă nu dobândeşte o faimă proastă aşa din senin, doamnă Merlyn, şi Hanul Jamaica are o reputaţie proastă de aici până pe coasta mării. Nu faceţi pe cinstiţii cu mine. Richards, ţine-mi afurisitul ăsta de cal, te rog.

Celălalt bărbat, care după îmbrăcăminte părea să fie servitor, ţinu dârlogii, iar domnul Bassat descălecă.

— Că tot sunt aici, o să arunc o privire înăuntru, zise el, şi vă spun de la bun început că n-are rost să mă refuzaţi. Sunt magistrat şi am împuternicire.

Trecu pe lângă cele două femei şi se duse în holişorul de la intrare. Mătuşa Patience făcu o mişcare de parcă voia să îl oprească, dar Mary o trase de mână şi se încruntă.

— Lasă-l să intre, murmură ea. Dacă vom încerca să-l oprim, o să-l înfuriem şi mai mult.

Domnul Bassat privea în jurul lui plin de dezgust.

— Doamne Dumnezeule, casa asta miroase ca un mormânt. Ce naiba i-aţi făcut? Hanul Jamaica n-a fost niciodată elegant şi mâncarea n-a fost grozavă, dar cum a ajuns acum e o adevărată ruşine. Parcă ar fi o casă pustie, fără nicio piesă de mobilier.

Deschise uşa salonului şi arătă cu cravaşa spre pereţii plini de igrasie.

— Vă cade acoperişul în cap şi nu puneţi mâna să faceţi nimic, zise el. N-am mai văzut aşa ceva în viaţa mea. Ia-o înainte, doamnă Merlyn, condu-mă la etaj.

Palidă şi îngrozită, mătuşa Patience o luă spre scări, căutând cu ochii privirea nepoatei de la care aştepta linişte şi încurajare. Camerele de la etaj fură cercetate în amănunţime. Moşierul privi atent în colţurile pline de praf, ridică sacii vechi şi scotoci printre cartofi, scoţând

tot timpul exclamații de mânie şi dezgust.

— Şi mai numiți acesta un han, nu? zise el. N-aveți nici măcar un pat ca lumea, unde să poată dormi o pisică. Toată casa e putredă, putredă de tot. Ce mai ai de spus acum? Ți-ai pierdut graiul, doamnă Merlyn?

Biata femeie nu mai era în stare să răspundă, dădea doar întruna din cap şi îşi mişca nervoasă gura. Mary ştia că atât ea cât şi mătuşă-sa se întrebau, în momentele acelea, ce se va întâmpla când vor ajunge la camera zăvorâtă de jos.

— Se pare că doamna hangiță a devenit dintr-odată surdă şi mută, zise moşierul sec. Ce-i cu dumneata, domnişoară? Ai ceva de zis?

— Eu sunt venită aici de puțină vreme, replică Mary. Mi-a murit mama şi am venit ca să am grijă de mătuşa mea. Nu e prea sănătoasă, cum puteți vedea şi dumneavoastră. Are nervii slabi şi orice fleac o indispune.

— N-o acuz pentru faptul că trăieşte într-un asemenea loc, zise domnul Bassat. Aici nu mai am ce vedea, aşa că vă rog să mă conduceți din nou la parter şi să-mi arătați camera cu ferestre zăbrelite. Am observat-o din curte şi aş vrea să văd cum arată înăuntru.

Mătuşa Patience îşi trecu limba peste buze şi se uită la Mary. Nu era în stare să scoată niciun cuvânt.

— Îmi pare foarte rău, domnule, răspunse Mary, dar dacă vă referiți la camera unde ținem vechiturile de la capătul coridorului, mă tem că uşa e încuiată. Unchiul păstrează cheia totdeauna şi nu ştiu unde o pune.

Moşierul îşi plimbă bănuitor privirea de la una la cealaltă.

— Dumneata ce zici, doamnă Merlyn? Nu ştii unde-şi ține soțul dumitale cheile?

Mătuşa Patience clătină din cap. Moşierul pufni şi se întoarse pe călcâie.

— Asta se rezolvă uşor, zise el. Spargem uşa cât ai zice peşte.

Ieşi în curte să-şi cheme servitorul. Mary mângâie

uşor mâna mătuşă-sii şi o trase spre ea.

— Încearcă să nu mai tremuri în halul ăsta, îi şopti ea cu asprime. Oricine îşi poate da seama că ascunzi ceva. Singura şansă a dumitale este să te prefaci că nu-ți pasă şi că în ceea ce te priveşte poate vedea orice din casă.

Peste câteva minute domnul Bassat se întoarse cu servitorul său, Richards, care, rânjind cu gura până la urechi la gândul distrugerii, aducea o bârnă veche, pe care o găsise în grajd, ce urma să-i servească drept berbec împotriva uşii.

Dacă n-ar fi fost mătuşă-sa, Mary s-ar fi amuzat de ceea ce se petrecea. Era prima oară când i se permitea şi ei să vadă camera zăvorâtă. Faptul că mătuşă-sa şi ea însăşi ar fi putut fi implicate în ceea ce se descoperea acolo trezea în ea sentimente contradictorii, oricum, şi pentru prima dată îşi dădea seama că va fi o sarcină foarte grea să dovedească desăvârşită şi completa lor nevinovăție. Era puțin probabil că cineva va da crezare protestelor, mătuşa Patience luptând de partea hangiului.

Mary urmări cu oarecare emoție cum domnul Bassat şi servitorul său apucaseră bârna şi începuseră să izbească zăvorul cu ea. Acesta rezistă câteva minute, iar ecoul loviturilor răsuna în toată casa. Se auzi apoi un trosnet de lemn sfărâmat şi uşa se deschise. Mătuşa Patience scoase un uşor țipăt de neputință; moşierul intră grăbit în cameră. Richards se sprijinea de bârnă, ştergându-şi transpirația de pe frunte. Mary putea vedea în cameră peste umărul lui. Era întuneric, desigur; ferestrele zăbrelite şi astupate cu pânză de saci împiedicau lumina să pătrundă în încăpere.

— Aduceți-mi una din voi o lumânare, strigă moşierul. E întuneric beznă aici.

Servitorul scoase un capăt de lumânare din buzunar şi îl aprinse. Dădu lumânarea moşierului, care, ridicând-o deasupra capului, se duse în mijlocul camerei.

Urmă un moment de tăcere, timp în care moşierul

lumină fiecare ungher al camerei şi apoi, pocnind din limbă de necaz şi dezamăgire, se întoarse spre micul grup din spatele lui.

— Nimic, zise el, absolut nimic. Hangiul m-a dus de nas încă o dată.

În afară de o grămadă de saci într-un colț, în cameră nu se găsea nimic. Stratul de praf era gros, iar pânzele de păianjen de pe pereți depăşeau mărimea unei palme. Nu exista niciun fel de mobilă, căminul era înfundat cu pietre, şi pe jos se găseau lespezi la fel ca în coridor.

Deasupra sacilor se găsea o bucată de funie răsucită.

Moşierul ridică din umeri şi ieşi pe coridor.

— Ei bine, domnul Joss Merlyn a câştigat de data aceasta, zise el. În camera asta nu există dovezi suficiente nici măcar să omori o pisică. Mă dau bătut.

Cele două femei îl urmară prin hol până în fața intrării hanului, în timp ce servitorul se dusese la grajd ca să aducă de acolo caii. Domnul Bassat îşi lovi cizma cu cravaşa şi privi supărat înaintea lui.

— Ați avut noroc, doamnă Merlyn, zise el. Dacă aş fi găsit ceea ce speram să găsesc în blestemata aceea de cameră, mâine pe vremea asta soțul dumitale ar fi fost în închisoarea comitatului. Dar cum lucrurile...

Mai pocni încă o dată din limbă de necaz şi se întrerupse în mijlocul propoziției.

— Mişcă-te, Richards, nu poți să te grăbeşti? strigă el. Nu-mi pot permite să pierd toată dimineața. Ce naiba faci?

Omul apăru la uşa grajdului, trăgând cei doi cai după el.

— Şi-acum ascultați la mine, zise domnul Bassat, îndreptându-şi cravaşa spre Mary. Mătuşa aceasta a dumitale şi-o fi pierdut graiul şi odată cu el şi mințile, dar dumneata, sper, poți pricepe ce zic. Vrei să-mi spui că nu ştii nimic despre afacerile unchiului? Nu vine nimeni pe aici în timpul zilei sau noaptea?

Mary îl privi drept în ochi.

— N-am văzut niciodată pe nimeni, zise ea.

— Te-ai uitat vreodată, până azi, în camera aceea zăvorâtă?

— Nu, niciodată în viața mea.

— Ai vreo idee de ce o ține încuiată?

— Nu, absolut niciuna.

— Ai auzit vreodată zgomot de roți în curte în timpul nopții?

— Eu am un somn adânc. Nu mă trezeşte nimic.

— Unde merge unchiul dumitale când lipseşte de-acasă?

— Habar n-am.

— Nu ți se pare straniu să ții un han pe drumul principal, dar să tragi zăvorul şi să-ți închizi casa pentru trecători?

— Unchiul meu e un om foarte ciudat.

— Este, într-adevăr. De fapt, e atât de ciudat, că jumătate din locuitorii ținutului nu vor dormi liniştiți în paturile lor până nu-l vor vedea spânzurat, ca pe tată-său. Poți să-i transmiți asta din partea mea.

— O să-i transmit, domnule Bassat.

— Nu ți-e teamă să trăieşti aici fără să auzi sau să vezi vreun vecin, numai în compania acestei femei pe jumătate nebună?

— Timpul trece.

— Eşti discretă, domnişoară, nu-i aşa? Ei bine, nu te invidiez pentru rudele pe care le ai. Mai degrabă mi-aş vedea fiicele în mormânt decât să trăiască la hanul ăsta, alături de un om ca Joss Merlyn.

Se întoarse şi încălecă, strângând dârlogii în mâini.

— Încă ceva, strigă el din şa. L-ai văzut vreodată pe fratele mai tânăr al unchiului dumitale, Jem Merlyn, din Trewartha?

— Nu, răspunse Mary cu fermitate, nu vine pe-aici niciodată.

— A, nu? Bine, asta-i tot ce voiam de la dumneata în dimineața asta. Bună ziua amândurora.

Părăsiră curtea în tropotul cailor şi o luară pe şosea în jos spre dealuri.

Mătuşa Patience ajunsese la bucătărie înaintea lui Mary şi şedea pe un scaun într-o stare de extenuare.

— Oh, revino-ţi în fire, zise Mary obosită. Domnul Bassat a plecat aşa cum a venit şi e foarte indispus din pricina asta. Dacă ar fi găsit camera duhnind a coniac ai avea motive să te vaiţi. Aşa stând lucrurile, şi tu şi unchiul Joss aţi ieşit basma curată.

Îşi turnă un pahar mare de apă şi-l bău pe nerăsuflate. Era gata să-şi piardă cumpătul. Minţise ca să-l salveze pe unchiul ei, când, de fapt, dorea din tot sufletul să-i arate vinovăţia. Privise în camera zăvorâtă şi faptul că era goală nu o surprindea, amintindu-şi de vizita căruţelor cu câteva nopţi în urmă; dar funia aceea dezgustătoare, pe care o recunoscuse imediat, ca fiind cea care atârnase de grindă, o impresionase mai mult decât putea suporta şi din cauza mătuşii trebuise să tacă. Mai mare ruşinea; iată cuvântul potrivit. Acum era şi ea implicată şi nu mai putea da înapoi. Cum-necum, ajunsese unul dintre membrii bandei de la Hanul Jamaica. În timp ce bea al doilea pahar de apă, se gândea cu cinism, că în cele din urmă va atârna probabil şi ea alături de unchiul ei. Nu minţise numai ca să-l salveze pe el, se gândea ea cu o furie crescândă, dar mai minţise ca să-l ajute şi pe fratele lui, Jem. Şi Jem Merlyn îi datora mulţumiri. De ce minţise pentru el, nu ştia. El, probabil, nu va afla asta niciodată, dar dacă totuşi va afla, va crede că-i adevărat.

Mătuşa Patience se mai tânguia încă şi scâncea în faţa focului, dar Mary n-avea niciun chef s-o liniştească. Socotea că făcuse de-ajuns pentru familia ei într-o singură zi şi că din cauza asta ajunsese la capătul răbdării. Dacă mai rămânea o singură clipă în bucătărie, ţipa de furie. Se întoarse la copaia din grădină, de lângă ograda găinilor şi îşi vârî furioasă mâinile în apa cenuşie, spumoasă, care se făcuse acum rece ca gheaţa.

Joss Merlyn se întoarse chiar înainte de amiază. Mary îl auzi intrând în bucătărie prin faţa casei şi acolo fu întâmpinat imediat de nevastă-sa, cu un potop de vorbe.

Mary rămase lângă copaie; era hotărâtă să o lase pe mătuşă-sa să-i explice în felul ei şi, dacă o va chema ca să confirme cele spuse de ea, avea timp suficient ca să meargă înăuntru.

Nu putea auzi nimic din ceea ce se petrecea între ei, dar vocea mătuşă-sii răsuna strident şi, din când în când, unchiul ei o întrerupea brusc cu câte o întrebare. După puțin timp, îi făcu semn lui Mary de la fereastră şi ea se duse înăuntru. El şedea pe cămin cu picioarele larg desfăcute şi cu fața neagră de mânie.

— Hai, strigă el. Dă-i drumul. Spune-mi tu ce ştii. De la mătuşă-ta n-am aflat decât vorbe înşirate. O coțofană are mai multă minte decât ea. Ce naiba s-a întâmplat aici? Asta vreau să ştiu.

Mary îi povesti cu calm, în câteva cuvinte bine alese, ceea ce se întâmplase în timpul dimineții. Nu omise nimic – în afară de întrebarea moşierului referitoare la fratele său – şi termină cu propriile cuvinte ale domnului Bassat – că oamenii nu vor dormi liniştiți în paturile lor până când Joss Merlyn nu va fi spânzurat ca şi taică-său.

Hangiul ascultă în linişte şi, după ce ea termină, izbi cu pumnul în masă şi înjură, apoi lovi un scaun cu piciorul că-l trimise în cealaltă parte a camerei.

— Nenorocitul! răcni el. N-avea mai mult drept decât alți oameni să-mi intre în casă. Povestea cu mandatul a fost o înşelătorie, proastelor. Nu există aşa ceva. Pe Dumnezeu, dacă aş fi fost aici, l-aş fi expediat înapoi la North Hill de nu l-ar mai fi recunoscut nevastă-sa şi, dacă totuşi l-ar fi recunoscut, n-ar fi avut ce face cu el. Arde-l-ar focul! O să-l învăț eu pe domnul Bassat cine-i stăpân în ținutul ăsta şi-o să-l pun să-mi sărute picioarele. V-a speriat, nu-i aşa? Am să-i dau foc la casă dacă mai umblă cu şiretlicuri.

Joss Merlyn striga cât îl ținea gura şi zgomotul era asurzitor. Mary nu se temea de el; tot ceea ce făcea nu era decât zarvă şi poză. Când cobora vocea şi vorbea în şoaptă, atunci ea ştia că e neîndurător. Cu toată gălăgia

pe care o făcea, era speriat, asta se vedea; şi încrederea îi era zdruncinată într-un mod violent.

— Dă-mi ceva de mâncare, zise el. Trebuie să plec din nou şi nu-i timp de pierdut. Termină cu urlatul, Patience, ori te pocnesc. Ai procedat bine astăzi, Mary, şi n-am să uit.

Nepoată-sa îl privi drept în ochi.

— Să nu crezi că am făcut-o pentru dumneata, zise ea.

— Puțin îmi pasă pentru ce ai făcut-o, rezultatul e acelaşi, răspunse el. Nu un prost şi un orb ca Bassat ar putea găsi ceva; ăsta nu-i întreg la minte din născare. Taie-mi o bucată de pâine şi încetează cu vorba; aşază-te la capătul mesei unde ți-e locul.

Cele două femei se aşezară în linişte şi prânzul decurse fără alte tulburări. De îndată ce termină, hangiul se ridică în picioare şi, fără să le adreseze vreo vorbă, se duse la grajd. Mary se aştepta să-l audă scoțându-şi poneiul din grajd şi plecând călare, dar după vreo două minute se întoarse, trecu prin bucătărie, îndreptându-se spre fundul grădinii, unde sări pârleazul, şi o luă pe câmp. Mary îl urmări cum o apucă prin mlaştină şi urcă panta abruptă care ducea spre Tolborough Tor şi Codda. Ezită un moment, îndoindu-se de înțelepciunea planului ce se născuse în mintea ei, dar sunetul paşilor mătuşi-sii deasupra capului o făcură să se decidă. Aşteptă până auzi uşa dormitorului închizându-se şi atunci îşi scoase şorțul şi, înşfăcându-şi şalul cel gros din cuierul de pe perete, o luă la fugă pe câmp după unchiul ei. Când ajunse la capătul câmpului, se ghemui lângă zidul de piatră până când silueta lui trecu linia orizontului şi dispăru. Se ridică şi se ținu după el păşind cu grijă printre iarba aspră şi pietre. Ceea ce făcea era, fără îndoială, o aventură nebunească şi absurdă, dar era într-o stare sufletească atât de anapoda, că avea nevoie de o descărcare după tăcerea de dimineață.

Ideea ei era să nu-l scape din ochi pe Joss, dar

bineînțeles să rămână nevăzută, ca să încerce să afle ceva din misiunea lui secretă. Nu se îndoia că vizita moşierului la Jamaica schimbase planurile hangiului şi că această plecare neaşteptată, pe jos, prin inima lui West Moor, era în legătură cu aceasta. Încă nu trecuse de ora unu şi jumătate şi era o după-amiază minunată pentru mers pe jos. Cu ghetele ei solide şi fusta scurtă până la glezne puțin îi păsa de terenul accidentat. Pământul era destul de uscat – îl întărise gerul la suprafață – şi cum ea era obişnuită cu pietrişul ud de pe malul Helfordului şi cu noroiul gros din curtea fermei, drumul acesta printre mlaştini i se părea destul de uşor. Hoinărelile ei anterioare o învățaseră să fie prudentă, aşa că mergea pe cât posibil prin locurile ridicate, urmând cât putea mai bine potecile călcate de unchiul ei.

Sarcina ei era grea şi după câteva mile începu să-şi dea seama de acest lucru. Trebuia să păstreze o distanță bună între ea şi unchiul ei, ca să nu o observe, iar hangiul mergea atât de zorit, că după puțin timp înțelese că va rămâne mult în urma lui. Trecuse deja de Codda Tor şi o luase spre vest, către regiunea de şes de la poalele lui Brown Willy, care, cu toată înălțimea lui, părea un punctişor negru pe întinderea cafenie a mlaştinilor.

Perspectiva de a urca vreo mie trei sute de picioare veni ca o lovitură pentru Mary. Se opri un moment şi îşi şterse transpirația de pe obraz. Îşi desfăcu părul ca să-i fie mai comod şi-l lăsă să-i cadă pe față. De ce proprietarul Hanului Jamaica socotise necesar să se cațere pe cel mai înalt vârf din Bodmin Moor într-o după-amiază de decembrie, nu putea să înțeleagă, dar, deoarece făcuse atâta drum, era hotărâtă să obțină o oarecare satisfacție pentru oboseala ei, aşa că porni din nou cu pas mai iute.

Pământul se umpluse de apă, de la topirea gheții; întregul şes ce se întindea în fața ei era moale şi galben din cauza ploilor de iarnă. Ghetele îi musteau de

umezeală rece, iar poalele fustei erau stropite de noroi şi rupte pe alocuri. După ce şi-o ridică mai sus şi o prinse în brâu cu funda de la păr, porni pe urmele unchiului ei, dar el traversase cea mai grea parte a şesului, cu o iuțeală neobişnuită, dobândită după multe exerciții. Îi mai zări silueta printre iarba neagră şi blocurile de piatră de la poalele lui Brown Willy, apoi dispăru după o stâncă de granit.

Îi fu imposibil să descopere poteca pe care o luase prin mlaştină; fusese acolo şi dispăruse într-o clipă şi ea îl urmărise cât putuse de bine, înaintând anevoie. Era o nebunie să încerce să-l mai urmărească, îşi dădea bine seama, dar un fel de încăpățânare prostească o făcea să continue. Fără să cunoască poteca pe care unchiul ei traversase mlaştina, fără să-şi ude picioarele, Mary avu suficientă minte să facă un ocol larg ca să evite terenul înşelător. Făcu două mile într-o direcție greşită, dar reuşi să traverseze în relativă siguranță. Rămăsese absolut singură, fără vreo speranță de a-l mai găsi pe unchiul ei.

Cu toate acestea se apucă să urce pe Brown Willy, alunecând şi împiedicându-se printre muşchiul ud şi pietre, târându-se pe vârfurile zimțate de granit care o înşelau la fiecare pas, iar când şi când o oaie sălbatică, speriată la auzul paşilor ei, ieşea în fugă de după vreo lespede de stâncă să o privească şi să bată din picioare. Dinspre apus se adunau nori, ce aruncau forme schimbătoare pe câmpii.

Pe dealuri domnea o linişte desăvârşită. Odată, se ridică un corb de la picioarele ei şi croncăni; se îndepărtă fâlfâind din aripile lui mari şi negre, apoi se năpusti spre pământ scoțând țipete ascuțite de protest.

Când ajunse în vârful dealului, norii serii se îngrămădeau sus, deasupra capului ei şi totul în jur devenea cenuşiu. Orizontul îndepărtat era ascuns de amurgul care se lăsa şi de pe mlaştini se ridica o pâclă subțire, albă. Urcând dealul pe partea cea mai abruptă şi mai grea, pierduse aproape o oră şi întunericul se lăsa

încet. Escapada ei nu dusese la nimic, deoarece cât vedea cu ochii nu zărea nicio ființă.

Joss Merlyn dispăruse demult şi după părerea ei era posibil ca el să nu fi urcat deloc dealul, ci să-l fi ocolit pe la poale, printre iarba neagră şi pietrele mai mici, iar apoi, neobservat, să o fi luat spre răsărit sau apus unde-l duceau treburile, ca în cele din urmă să-l fi înghițit cărările întortocheate ale dealurilor.

Mary nu-l mai putea găsi acum. Cel mai bun lucru era să coboare dealul pe cel mai scurt drum şi cât mai repede, altfel o aştepta o noapte de iarnă printre mlaştini, cu iarba neagră drept pernă şi cu stâncile de granit drept adăpost. Îşi dădea bine seama că fusese o nebunie aventurându-se atât de departe într-o după-amiază de decembrie, fiindcă experiența îi dovedise că pe Bodmin Moor amurgurile erau scurte şi întunericul cădea iute şi pe neaşteptate. Cețurile erau şi ele periculoase, ridicându-se ca un nor de pe pământul ud şi învăluind mlaştinile ca o barieră albă.

Descurajată şi deprimată, fără niciun pic de entuziasm, coborî panta abruptă a dealului, cu un ochi la bălțile de jos şi cu celălalt la întunericul care amenința să o ajungă din urmă. Imediat sub ea se găsea o baltă sau un izvor, de unde se zicea că îşi are obârşia râul Fowey, care, în cele din urmă, se vărsa în mare şi acesta trebuia evitat cu orice preț, deoarece terenul din jurul lui era mlăştinos şi înşelător, iar adâncimea izvorului era necunoscută.

O luă spre stânga ca să-l ocolească, dar când ajunse pe câmpie, după ce coborâse cu bine Brown Willy, ce-şi înălța maiestuos capul în splendoarea solitară din urma ei, ceața şi întunericul coborâseră deasupra mlaştinilor, făcând-o să piardă orice posibilitate de orientare.

Indiferent de ceea ce se putea întâmpla, trebuia să nu-şi piardă capul şi să nu se lase pradă panicii. Lăsând la o parte ceața, seara era frumoasă şi nu prea frig, aşa că nu era niciun motiv să nu dea peste vreun drum care, în cele din urmă, să ducă la vreo aşezare omenească.

Mlaştinile nu erau periculoase dacă mergea pe locurile ridicate, aşa că după ce-şi strânse din nou rochia în jurul mijlocului şi îşi înfăşură bine umerii cu şalul, porni hotărâtă înainte, pipăind pământul cu grijă când avea vreo îndoială şi ocolind smocurile de iarbă pe care le simțea moi sub picioare. După câteva mile de mers îşi dădu seama că o luase într-o direcție necunoscută, fiindcă, pe neaşteptate, drumul îi fu barat de un râu peste care nu trecuse la ducere. Dacă îi urma cursul ajungea încă o dată la şes şi mlaştini, aşa că se avântă prin el, udându-se leoarcă până deasupra genunchilor. De ghetele ude şi de ciorapi nu-şi mai făcea griji: se socotea fericită că râul nu fusese mai adânc ca să-l treacă înot, cu trupul înghețat de frig. Terenul părea să urce acum, ceea ce era foarte bine, pentru că putea merge sigur, aşa că o luă drept peste dunele înalte, o cale care i se părea fără sfârşit, dar în cele din urmă ajunse la un drum pietros care mergea înainte, apoi o coti uşor spre dreapta. În orice caz, aceasta servise cândva pentru căruțe şi unde putuse merge o căruță, putea merge şi ea. Greul trecuse şi acum, când se liniştise, se simțea slăbită şi peste măsură de ostenită.

Îşi simțea membrele grele, ca pe o povară, iar ochii i se duseseră în fundul capului. Înainta greoi, cu bărbia în piept şi cu mâinile pe lângă corp, gândindu-se că hornurile înalte şi sure ale Hanului Jamaica vor fi, pentru prima oară, de când existau, o privelişte plăcută, reconfortantă. Drumul se lărgea acum şi era traversat de un altul care se continua în stânga şi în dreapta. Se opri nehotărâtă câteva momente, întrebându-se încotro s-o apuce. Tocmai atunci auzi sforăitul unui cal ce se ivi din întuneric în stânga ei.

Copitele scoteau un sunet înfundat când atingeau turba. Mary aştepta în mijlocul drumului, cu nervii încordați din cauza neaşteptatei apropieri şi, din ceață, apăru numaidecât în fața ei calul, cu călărețul în spate, amândoi ca două năluci.

Când o văzu pe Mary, călărețul se abătu din drum şi

opri calul.

— Hei, strigă el, cine-i acolo? S-a întâmplat ceva?

Se uită la ea din şa şi exclamă plin de mirare:

— O femeie! Ce Dumnezeu faci aici?

Mary apucă dârlogii şi domoli calul nărăvaş.

— Puteți să-mi arătați şoseaua? întrebă ea. Sunt la o depărtare de câteva mile de casă şi m-am rătăcit.

— Potoleşte-te, zise el calului. Stai liniştit. De unde eşti? Bineînțeles că o să te ajut dacă pot.

Avea o voce domoală şi blândă şi Mary socoti că era probabil un om de seamă.

— Locuiesc la Hanul Jamaica, zise ea.

Nici nu-i ieşiseră bine cuvintele din gură că le şi regretă. Era sigură că n-o va ajuta. Simpla pomenire a acestui nume ajungea ca să-l facă să dea bice calului şi s-o lase să-şi găsească drumul cum o putea. Făcuse o prostie vorbind în felul acesta.

Bărbatul tăcu un moment, lucru la care ea se aşteptase, dar când vorbi din nou vocea îi era neschimbată, liniştită şi blândă.

— Hanul Jamaica, zise el. Mă tem că te-ai îndepărtat foarte mult de şosea. Ai mers probabil în direcția opusă. Aici eşti pe partea cealaltă a lui Hendra Downs, ştii?

— Acest nume mie nu-mi spune nimic, răspunse ea. N-am mai fost niciodată pe aici; a fost o mare prostie din partea mea să mă aventurez atât de departe într-o după-amiază de iarnă. V-aş fi recunoscătoare dacă m-ați putea conduce la drumul cel bun, şi, odată ajunsă pe şosea, n-o să-mi ia mult timp ca să ajung acasă.

O privi atent o clipă, apoi sări jos din şa.

— Eşti epuizată, zise el, nu mai eşti în stare să faci un pas; şi, în afară de asta, n-am de gând să te las. Nu suntem departe de sat şi vei merge călare până acolo. Vrei să-mi dai piciorul ca să te ajut să încaleci?

Peste un minut era sus în şa, cu el alături, ținând dârlogii în mână.

— Aşa e mai bine, nu? întrebă el. Cred că ai mers mult şi greu prin mlaştini. Ghetele îți sunt ude leoarcă

ca de altfel şi poala fustei. Vei veni acasă cu mine, o să-ţi usuci lucrurile şi o să te odihneşti câtva timp, iar după ce vei mânca ceva, o să te duc eu însumi la Hanul Jamaica.

Vorbea cu atâta grijă, şi totuşi plin de autoritate calmă, că Mary oftă uşurată, renunţând pentru moment la orice responsabilitate, mulţumită să se lase în grija lui. Aranjă dârlogii ca să-i vină ei bine şi când îşi ridică privirea spre ea, îi văzu pentru prima oară ochii de sub borul pălăriei. Erau ochi stranii, transparenţi ca sticla şi atât de deschişi la culoare că păreau aproape albi; o curiozitate a naturii cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Erau aţintiţi asupra ei, scrutând-o şi citindu-i parcă gândurile. Mary se simţea slabă în faţa lui, gata să cedeze; dar nu-i păsa. Părul îi era de asemenea alb sub pălăria cu borul lat. Mary îl privea oarecum nedumerită, deoarece nu avea riduri pe faţă şi vocea nu-i era de om bătrân.

Atunci, cu un sentiment de jenă, înţelese motivul anomaliei sale şi îşi luă privirea de la el: era un albinos.

El îşi scoase pălăria, descoperindu-şi capul în faţa ei.

— Poate ar fi mai bine să mă prezint, zise el cu un zâmbet. Oricât de originală ar fi întâlnirea noastră, cred că aşa se procedează în mod obişnuit. Mă numesc Francis Davey şi sunt preotul din Altarnun.

CAPITOLUL 7

În casă plutea ceva ciudat de liniştitor, ceva foarte neobişnuit şi greu de definit. Parcă era o casă dintr-un basm vechi, descoperită de către erou într-o seară de miez de vară. În jurul ei ar trebui să fie un obstacol format din mărăcini prin care eroul trebuie să-şi croiască drum cu un cuţit, apoi o sumedenie de flori cu inflorescenţe imense, neatinse de mâna omului. Ferigi uriaşe şi crini albi cu tulpini înalte s-ar îngrămădi sub fereastră. În basm ar mai fi viţe de iederă crescute în mănunchiuri pe pereţi, care ar acoperi intrarea, iar casa însăşi ar fi dormit o mie de ani.

Mary zâmbi de ceea ce plăsmuise şi îşi întinse mâinile spre focul din cămin. Îi plăcea liniştea din jur, care-i alina neputinţa şi-i îndepărta teama. Lumea aceasta se deosebea de cea de la Hanul Jamaica.

Acolo liniştea era apăsătoare şi încărcată de răutate; camerele nelocuite duhneau a neglijenţă. Aici totul era deosebit. Camera în care şedea acum avea un aer nedefinit şi plin de tihnă, specific unui salon folosit în timpul nopţii. Mobilei, mesei din mijloc, tablourilor de pe pereţi le lipsea acea intimitate caracteristică zilei. Păreau nişte obiecte adormite de care te împiedici întâmplător în miez de noapte. Cândva, aici locuiseră oameni... oameni fericiţi şi paşnici; parohi bătrâni cu cărţi mucegăite sub braţ şi acolo, lângă fereastră, o femeie cu părul cărunt, într-o rochie albastră stătuse aplecată ca să vâre aţă într-un ac. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Acum toţi dormeau în cimitir, dincolo de poartă, iar numele lor, pe piatra acoperită de muşchi, nu mai puteau fi descifrate. De la moartea lor, casa rămăsese singură şi tăcută, iar bărbatul care locuia

acum în ea nu schimbase nimic din ceea ce lăsaseră cei ce muriseră.

Mary îl urmărea în timp ce aşeza masa pentru cină şi se gândea cu câtă înțelepciune se integrase în atmosfera casei; un alt bărbat ar fi trăncănit, probabil, ar fi făcut zgomot cu ceştile, simțind liniştea ca pe o constrângere. Îşi plimbă privirea prin cameră: pereții erau lipsiți de obişnuitele tablouri cu teme biblice, pe birou nu existau hârtii şi cărți, lucruri care în mintea ei erau asociate cu camera de toate zilele a unui preot. Într-un colț al camerei se găsea un şevalet cu un tablou, terminat doar pe jumătate, al lacului Dozmary. Fusese pictat într-o zi mohorâtă, fără vânt, cu nori de ploaie; apa lacului era lipsită de strălucire, de culoarea ardeziei. Scena o atrăgea pe Mary şi o fascina. N-avea cunoştințe despre pictură, dar tabloul acela era sugestiv, aproape simțea ploaia pe obraz. Probabil parohul îi urmărise direcția privirii, pentru că se duse la şevalet şi întoarse tabloul cu spatele spre ea.

— Nu te uita la el. A fost făcut în grabă şi n-am avut timp să-l termin. Dacă-ți plac tablourile, o să vezi ceva mai bun. Dar mai întâi de toate o să-ți dau să mănânci. Nu te ridica de pe scaun. O să aduc eu masa lângă dumneata.

Era o noutate să fie servită şi el o făcea atât de liniştit şi simplu că părea un eveniment natural, făcut în fiecare zi; nu se simțea deloc stânjenită.

— Hannah locuieşte în sat, zise el şi pleacă zilnic la ora patru. Prefer să fiu singur. Îmi place să-mi gătesc eu însumi cina şi să o mănânc când am chef. Din fericire astăzi a făcut tartă cu mere. Sper s-o poți mânca; prăjiturile ei nu sunt prea grozave.

Îi turnă o ceaşcă de ceai aburind, peste care puse o linguriță de frişcă. Nu se putea încă obişnui cu părul lui alb şi cu ochii; formau un contrast puternic cu vocea, iar îmbrăcămintea preoţească neagră accentua contrastul. Încă se mai simțea obosită şi puțin străină în această ambianță, dar el îi respecta dorința de linişte. Mary

mânca cina şi din când în când îi arunca o privire pe furiş peste ceaşca de ceai, dar se părea că el îi simţea imediat privirea, pentru că îşi întorcea spre ea ochii, cu o privire rece şi goală – ca privirea nedefinită şi pătrunzătoare a unui orb – şi atunci ea privea peste umărul lui, la pereţii camerei sau la şevaletul din colţ.

— A fost o minune că te-am întâlnit astă-seară în mlaştină, zise el în cele din urmă, după ce ea dăduse la o parte farfuria şi se lăsase din nou în scaun, cu bărbia rezemată pe mână. Căldura camerei şi ceaiul fierbinte o moleşiseră, iar vocea lui blândă venea parcă de departe. Îndatoririle mele mă mână uneori la casele şi fermele îndepărtate, continuă el. În după-amiaza aceasta am ajutat o femeie să aducă un copil pe lume. Va trăi şi el şi maică-sa. Oamenii aceştia din ţinutul mlăştinos sunt curajoşi şi nu le pasă de nimic. Poate ai observat şi singură acest lucru. Am un mare respect pentru ei.

Mary nu răspunse nimic. Lumea care venea la Hanul Jamaica nu-i impunea respect. Se întreba de unde venea mirosul de trandafiri care umplea camera şi tocmai atunci observă pentru prima oară un vas cu petale uscate pe o măsuţă în spatele scaunului ei. Apoi, el vorbi iarăşi, cu aceeaşi voce blândă, dar mai insistentă.

— De ce ai hoinărit printre mlaştini în seara aceasta? întrebă el.

Mary se trezi şi-l privi în ochi. Vedea în ei o nesfârşită compasiune şi dorea intens să-i câştige încrederea. Abia conştientă de ceea ce se întâmplă, se auzi răspunzându-i:

— Sunt într-o situaţie îngrozitoare. Uneori îmi vine să cred că o s-ajung ca mătuşă-mea şi o să-mi ies din minţi. Poate aţi auzit zvonuri şi aici, la Altarnun, şi aţi ridicat, probabil, neîncrezători din umeri şi nu le-aţi ascultat. Nu sunt la Hanul Jamaica de mai mult de-o lună, dar parcă aş fi de douăzeci de ani. Mă îngrijorează mătuşa mea; dac-aş putea măcar să o duc undeva de acolo! Dar nu vrea să-l părăsească pe unchiul Joss cu toată

purtarea lui față de ea. În fiecare seară când mă culc, mă întreb dacă o să mă trezesc şi o să aud căruțele. Prima oară când au venit erau şase sau şapte şi au adus pachete şi cutii pe care bărbații le-au depozitat în camera zăvorâtă din capătul coridorului. În noaptea aceea a fost omorât un om. Am văzut funia atârnând de grindă, jos la parter.

Se întrerupse brusc şi se îmbujoră la față.

— N-am povestit nimănui până acum, zise ea. Trebuia să iasă la iveală. Nu mai puteam răbda în mine. N-ar fi trebuit s-o spun. Am făcut un lucru îngrozitor.

El tăcu o vreme, îi lăsă timp şi apoi, după ce ea îşi reveni, vorbi blând şi rar, ca un părinte care linişteşte un copil speriat.

— Nu-ți fie teamă, zise el; taina e în siguranță; nimeni nu va afla despre ea în afară de mine. Ştii, eşti obosită şi asta e vina mea că te-am adus în camera caldă şi ți-am dat de mâncare. Ar fi trebuit să te trimit la culcare. Ai umblat probabil prin mlaştini ore întregi şi există locuri rele între Altarnun şi Jamaica; în anotimpul acesta bălțile sunt cele mai periculoase. După ce te odihneşti o să te duc înapoi cu cabrioleta şi, dacă vrei, o să te scuz față de hangiu.

— Oh, nu trebuie să faceți asta, zise Mary repede. Dacă ar bănui doar jumătate din ceea ce am făcut în seara aceasta, m-ar omorî şi pe mine şi pe dumneata. Dumneata nu înțelegi. E un om periculos, nu s-ar da înapoi de la nimic. Nu, dacă va fi nevoie, mă cațăr pe la intrare până la fereastra dormitorului meu. Nu trebuie să ştie niciodată că am fost aici şi că te-am cunoscut pe dumneata.

— Nu cumva te laşi dusă de imaginație? zise preotul. S-ar putea să-ți par indiferent şi rece, dar, ştii, noi trăim în secolul al nouăsprezecelea şi oamenii nu se omoară între ei fără motive. Eu cred că am acelaşi drept să te conduc pe drumul principal ca şi unchiul dumitale. Acum că ai ajuns atât de departe, nu crezi că ar fi mai bine să-mi spui restul povestirii? Cum te cheamă şi de

cât timp locuieşti la Hanul Jamaica?

Mary privi în sus la ochii spălăciţi, la faţa palidă şi la nimbul de păr alb tăiat scurt şi se gândi din nou ce farsă ciudată a naturii era acest om, care putea avea douăzeci şi unu de ani sau şaizeci şi care, cu vocea lui liniştită şi convingătoare, o constrângea să-i mărturisească tot ce avea pe suflet, dacă el ar fi avut chef să o facă. Putea avea încredere în el; de asta cel puţin era sigură. Totuşi ezita, chibzuind asupra cuvintelor.

— Haide, zise el cu un zâmbet. Am auzit multe mărturisiri în viaţa mea. Nu aici în Altarnun, ci în Irlanda şi în Spania. Povestea dumitale n-o să mi se pară atât de stranie pe cât crezi. În afară de Hanul Jamaica mai există şi alte lumi.

Felul lui de se exprima o făcea să se simtă umilă şi oarecum derutată.

Cu tot tactul şi amabilitatea de care dădea dovadă, parcă îşi bătea joc de ea şi în sinea lui o socotea o copilă isterică. Reîncepu să-şi spună povestea, întrerupându-se mereu şi formulând greşit propoziţiile, pornind de la prima noapte de sâmbătă din bar şi întorcându-se la sosirea ei la han. Povestea suna anost şi neconvingător, chiar şi pentru ea care cunoştea adevărul şi fiind foarte obosită se trudea ca s-o spună; nu-şi putea găsi cuvintele şi făcea mereu pauze ca să se gândească, apoi revenea asupra celor spuse repetându-se. El o ascultă cu răbdare până la capăt, fără să completeze sau să pună întrebări, dar tot timpul ea îi simţi ochii spălăciţi urmărind-o. Avea un tic de-a înghiţi din când în când, pe care ea ajunse să-l cunoască instinctiv şi aştepta. Teama pe care o încercase, suferinţa şi îndoiala îi sunau în propriile urechi ca nişte născociri create de o minte supraexcitată, iar conversaţia din bar dintre unchiul ei şi străinul acela se transformase într-o absurditate elaborată cu grijă. Simţea, mai degrabă decât vedea, că preotul nu crede, aşa că într-o încercare disperată de a atenua povestea ei ridicolă şi pitorească, unchiul ei, care fusese un ticălos,

deveni un bețiv ordinar ce-şi bătea nevasta o dată pe săptămână, iar căruțele ajunseseră nici mai mult nici mai puțin decât nişte căruțe obişnuite care aduceau mărfuri în timpul nopții şi nu prezentau nicio amenințare.

Vizita moşierului din North Hill în dimineața acelei zile părea oarecum credibilă, dar camera goală prezenta o altă notă discordantă; singura parte neverosimilă a povestirii era aceea în care se rătăcise prin mlaştină în timpul după-amiezii.

După ce termină, parohul se ridică de pe scaun şi începu să umble prin cameră. Fluiera încet, ca pentru sine şi se juca întruna cu un nasture de la haină, care atârna de un fir de ață. Se opri în fața căminului, cu spatele spre foc şi o privi, dar Mary nu înțelese nimic din privirea lui.

— Eu te cred, bineînțeles, zise el după câteva momente. N-ai chipul unei mincinoase şi mă îndoiesc că ştii ce înseamnă isteria. Dar povestea dumitale n-ar fi crezută de către un tribunal... În niciun caz, aşa cum ai relatat-o în seara asta. Prea sună a basm. Şi încă un lucru – contrabanda e o ruşine şi o nelegiuire, o ştim cu toții, totuşi este răspândită în toată țara şi jumătate din magistrați profită de ea. Asta te indignează, nu-i aşa? Dar te pot asigura că acesta e adevărul. Dacă legea ar fi mai aspră, supravegherea mai atentă, cuibuşorul unchiului dumitale de la Hanul Jamaica ar fi fost de mult timp lichidat. Pe domnul Bassat l-am întâlnit o dată sau de două ori şi cred că e un tip cinstit, dar, între noi fie vorba, cam prostuț. Vorbeşte şi se laudă, dar atâta tot. Expediția de azi dimineață o s-o țină pentru el, dacă nu mă înşel. De fapt nu e treaba lui să intre în han şi să cotrobăie prin camere şi dacă se află că a făcut-o şi s-a ostenit degeaba o să fie de râsul întregului ținut. Îți spun totuşi un lucru: vizita sa l-a speriat probabil pe unchiul dumitale şi o vreme o să se dea la fund. Câtva timp n-o să mai vezi căruțe la Hanul Jamaica. Cred că poți fi sigură de asta.

Mary ascultă la raționamentul lui cu oarecare nelinişte. Sperase că povestirea ei îl va înspăimânta, odată ce o accepta ca adevărată, dar el părea absolut impasibil, socotind-o firească.

Probabil observase dezamăgirea de pe chipul ei, deoarece continuă.

— Aş putea să-l văd pe domnul Bassat, dacă vrei, zise el şi să-i relatez cele spuse de dumneata. Dar dacă nu-l poate prinde pe unchiul dumitale asupra faptului, ca să zic aşa, nu prea am şanse să-l conving. Asta trebuie să te fac eu să înțelegi. Mă tem că-ți par foarte inutil, dar situația e grea din toate punctele de vedere. Şi mai e faptul că dumneata nu vrei să-ți amesteci mătuşa în această afacere, dar eu nu văd cum s-ar putea evita aceasta, odată ce se ajunge la arestări.

— Atunci ce-mi propuneți să fac? întrebă Mary neputincioasă.

— Dacă aş fi în locul dumitale, aş aştepta, răspunse el. Supraveghează-ți unchiul şi când vin iarăşi căruțele, repede-te până la mine şi spune-mi. Vom decide atunci împreună ce e cel mai bine de făcut. Asta dacă mă onorezi cu încrederea dumitale.

— Cum rămâne cu străinul care a dispărut? El a fost ucis. Sunt sigură de asta. Vreți să spuneți că nu se poate face nimic?

— Mă tem că nu, dacă nu i se găseşte trupul, ceea ce este foarte puțin probabil, zise parohul. De altfel, este foarte posibil să nu fi fost omorât. Iartă-mă, dar imaginația dumitale a mers prea departe în cazul acesta. Ține minte, n-ai văzut decât un capăt de funie. Dacă într-adevăr ai fi văzut omul mort sau măcar rănit... ei bine, asta ar fi cu totul altceva.

— L-am auzit pe unchiul meu amenințându-l, insistă Mary. Nu-i de-ajuns?

— Copila mea dragă, oamenii se amenință între ei în fiecare zi din an, dar nu ajung să şi spânzure din cauza asta. Acum ascultă la mine. Îți sunt prieten şi te poți bizui pe mine. Dacă vreodată vei fi necăjită şi suferindă

în vreun fel, vino, te rog, la mine şi spune-mi ce ai. Altarnunul e doar la câteva mile şi, judecând după performanța din această după-amiază, nu te sperii de drumuri. Dacă vii când sunt plecat, o vei găsi pe Hannah aici şi o să aibă ea grijă de dumneata. Ne-am înțeles, nu-i aşa?

— Vă mulțumesc foarte mult.

— Şi-acum puneți ciorapii şi ghetele, iar eu mă duc la grajd să pregătesc cabrioleta. O să te conduc până la Hanul Jamaica.

Gândul de a se întoarce i se părea odios lui Mary, dar n-avea încotro. Contrastul dintre această odaie liniştită cu lumina cernută prin abajururi, focul prietenos, fotoliul adânc şi coridoarele sinistre ale Hanului Jamaica, cu camera ei cât un bufet de bucătărie deasupra intrării trebuia uitat. Singurul lucru ce trebuia reținut era că putea să se reîntoarcă aici ori de câte ori dorea.

Noaptea era frumoasă; norii negri din timpul serii dispăruseră şi cerul strălucea de stele. Mary şedea lângă Francis Davey pe capra docarului, înfăşurată într-un palton cu guler înalt de catifea. Calul nu era acelaşi pe care parohul călărise când se întâlniseră în mlaştină; era un cal mărunt, sur, odihnit, care alerga ca vântul. Era o plimbare ciudată şi înveselitoare. Vântul îi sufla în față, înțepându-i ochii. Urcuşul de la Altarnun fusese la început încet, deoarece dealul era abrupt, dar acum erau pe şosea, cu fața spre Bodmin şi parohul îndemna calul cu biciul, iar acesta, cu urechile lăsate pe spate, gonea nebuneşte.

Copitele izbeau drumul alb şi tare, ridicând nori de praf şi Mary era aruncată înspre tovarăşul ei de drum, care nu făcea niciun efort să strunească bidiviul. Uitându-se la preot, Mary observă că zâmbea.

— Haide, haide, zise el, poți merge şi mai repede.

Vocea îi era gravă şi emoționată, ca şi cum vorbea cu el însuşi. Părea ceva nefiresc, oarecum înspăimântător şi Mary încerca un sentiment de tulburare, ca şi cum

preotul trecuse într-o altă lume şi uitase de existenţa ei.

Din locul ei îl putea vedea din profil pentru prima oară: avea trăsături precise şi nasul subţire, proeminent. Poate era şi asta o ciudăţenie a naturii să-l creeze alb de la bun început, deosebindu-l astfel de toţi ceilalţi oameni pe care îi văzuse până atunci. Arăta ca o pasăre. Aşa cum stătea adus de spate pe locul lui, cu mantaua fluturând în bătaia vântului, braţele îi păreau aripi. Putea avea orice vârstă, era greu de apreciat. Atunci el îi zâmbi şi deveni din nou fiinţă umană.

— Eu iubesc aceste mlaştini, zise el. Dimineaţă ai luat-o greşit de la început, aşa că nu mă poţi înţelege. Dacă le-ai cunoaşte la fel de bine şi le-ai fi văzut sub toate chipurile, iarna şi vara, le-ai îndrăgi şi dumneata. Au o putere de fascinaţie ca nici un alt colţ al ţării. Îşi au obârşia în timpuri străvechi. Uneori cred că au supravieţuit altor veacuri. Mlaştinile au fost primele lucruri create, după aceea au urmat pădurile, văile şi marea. Urcă pe Roughtor într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui şi ascultă vuietul vântului printre pietre. Atunci vei pricepe ceea ce vreau să spun. Lui Mary îi venea mereu în minte preotul de la ea de-acasă. Un omuleţ plin de voioşie cu o droaie de copii ce semănau leit cu el, cu o nevastă căreia îi plăcea să facă magiun. Ţinea aceeaşi predică în ziua de Crăciun şi enoriaşii i-ar fi putut sufla fiecare propoziţie. Se întreba ce zice Francis Davey în biserica lui din Altarnun. Oare predica despre Roughtor şi despre lumina de la lacul Dozmary? Ajunseră într-o depresiune, unde un pâlc de copaci forma o mică vale de-a lungul râului Towey şi în faţa lor se întindea urcuşul spre locurile înalte, deschise. Mary vedea deja hornurile înalte ale Hanului Jamaica profilându-se pe cer.

Călătoria se terminase şi buna dispoziţie o părăsise. Vechea spaimă şi repulsie faţă de unchiul ei reveniseră. Preotul opri calul exact lângă curte, la adăpost de vânt.

— Niciun semn de viaţă, zise el încet. Parcă ar fi o casă a morţii. Vrei să încerc uşa?

Mary dădu din cap.

— E totdeauna încuiată şi ferestrele zăvorâte. Aceea este camera mea, deasupra intrării. Mă pot căţăra până acolo dacă mă lăsaţi să urc pe umărul dumneavoastră. M-am descurcat eu în locuri mai periculoase decât acesta când eram acasă. Fereastra mea e deschisă în partea de sus; dacă ajung deasupra intrării, va fi destul de uşor.

— O să aluneci pe plăcile de ardezie, răspunse el. N-o să te las s-o faci. E absurd. Nu există nici o altă cale de a intra în casă? Să încercăm prin spate.

— Uşa barului e probabil încuiată şi a bucătăriei la fel, zise Mary. Putem să ne furişăm până acolo, dacă vrei, ca să ne încredinţăm că aşa este.

O luă înainte spre cealaltă parte a casei şi deodată se întoarse spre el cu degetul la buze.

— E lumină în bucătărie, şopti ea. Asta înseamnă că unchiul este înăuntru; mătuşa Patience se culcă totdeauna devreme. Nu există perdele la fereastră, aşa că dacă trecem pe-acolo, ne va vedea.

Se rezemă de peretele casei. Preotul îi făcu semn să tacă.

— Foarte bine, zise el, voi avea grijă să nu mă vadă. O să mă uit înăuntru pe geam.

Îl urmări până ajunse lângă fereastră, unde rămăsese câteva minute privind în bucătărie, îi făcu apoi semn să-l urmeze; avea pe faţă acelaşi zâmbet încordat pe care ea îl observase mai înainte. În contrast cu pălăria neagră chipul îi părea foarte palid.

— În seara asta n-o să fie nicio ceartă cu proprietarul Hanului Jamaica, zise el.

Mary urmări direcţia ochilor lui şi se grăbi spre fereastră. Bucătăria era luminată cu o singură lumânare pusă într-o sticlă. Era arsă pe jumătate şi ţurţuri mari de seu atârnau de ea. Flacăra pâlpâia din cauza curentului de la uşa larg deschisă spre grădină. Joss Merlyn era aplecat pe masă cu mâinile şi picioarele întinse, cu pălăria pe ceafă, beat mort. Privea fix

înaintea lui la lumânarea care se topea, cu ochii împăienjeniți şi ficşi ca ai unui mort. Pe masă se găsea o sticlă cu gâtul spart şi lângă ea un pahar gol. Focul de turbă ardea mocnit.

Francis Davey arătă cu mâna spre uşa deschisă.

— Poți intra şi merge să te culci, zise el. Unchiul dumitale nici măcar n-o să te vadă. Încuie uşa după dumneata şi stinge lumânarea. N-ai nevoie de foc. Noapte bună, Mary Yellan. Dacă vreodată dai de necaz şi ai nevoie de mine, te aştept la Altarnun.

După asta dădu colțul casei şi dispăru.

Mary intră în bucătărie în vârful picioarelor, închise uşa şi o încuie. Putea s-o trântească, dacă ar fi vrut, tot nu l-ar fi trezit pe unchiul ei.

El plecase în împărăția cerurilor, lumea noastră mică nu mai exista pentru el. Mary stinse lumânarea de lângă el şi-l lăsă singur în întuneric.

CAPITOLUL 8

Joss Merlyn era beat de cinci zile. Inconştient cea mai mare parte a timpului, stătea în bucătărie întins pe un pat, pe care Mary şi mătuşă-sa îl improvizară pentru el. Dormea cu gura larg deschisă şi zgomotul respiraţiei i se auzea din camerele de la etaj. Pe la ora cinci după-amiază, se trezea pentru vreo jumătate de oră strigând după coniac şi plângând cu sughiţuri. Nevastă-sa se ducea degrabă la el, îl liniştea şi-i mai aranja perna, îi dădea puţin coniac amestecat cu apă, vorbindu-i blând ca unui copil bolnav şi ţinându-i paharul la gură. El privea în jur cu ochii injectaţi, bombănind ceva şi tremurând ca un câine.

Mătuşa Patience devenise o altă femeie, dând dovadă de un calm, sânge rece şi prezentă de spirit de care Mary nu o crezuse capabilă. Se dedicase cu totul îngrijirii soţului ei. Era obligată să facă totul pentru el şi Mary o urmărea cum îi schimbă păturile şi lenjeria, cu un sentiment de dezgust, pentru că ea nu ar fi putut suporta să se apropie de el. Mătuşa Patience socotea acest lucru firesc şi înjurăturile, răcnetele cu care o întâmpina Joss nu păreau să o sperie. Acestea erau singurele ocazii în care îl putea stăpâni, când o lăsa să-i şteargă fruntea cu un prosop şi cu apă fierbinte, fără ca el să protesteze. Atunci vâra pătura curată sub el, îi aranja claia de păr şi în câteva minute adormea din nou, cu faţa vânătă şi gura larg deschisă, cu limba ieşită afară, sforăind ca un cal. Era imposibil să locuieşti în bucătărie şi Mary împreună cu mătuşă-sa transformaseră salonaşul, pe care nu-l foloseau, într-o odaie de locuit pentru ele. Pentru prima oară mătuşa Patience era sociabilă. Sporovăia fericită despre

vremurile de demult în Helford, când ea şi mama lui Mary erau domnişoare. Umbla prin casă iute şi uşor, iar uneori Mary o auzea fredonând frânturi de cântece religioase vechi, când trecea încoace şi încolo spre bucătărie. Se părea că Joss avea asemenea stări de beţie cam din două în două luni. La început intervalele fuseseră mai mari, dar acum deveniseră mai frecvente şi mătuşa Patience nu era niciodată sigură când se vor întâmpla. Aceasta fusese determinată de vizita moşierului Bassat la han – hangiul fusese foarte supărat şi indispus, îi spusese ea lui Mary – şi când s-a reîntors din mlaştini, la ora şase seara, s-a dus direct la bar. Atunci ea ştiuse ce se va întâmpla.

Mătuşa Patience acceptă fără comentarii explicaţia nepoată-sii că se rătăcise prin mlaştini. Îi spuse că trebuie să fie atentă şi să se ferească de mlaştini. Mary se simţea foarte uşurată. Nu voia să dea detalii asupra întâmplării şi era decisă să nu pomenească despre întâlnirea cu vicarul din Altarnun. În acest timp, Joss Merlyn zăcea în letargie, în bucătărie, şi cele două femei petrecură cinci zile într-o relativă linişte.

Vremea rece şi cerul mohorât n-o ispiteau pe Mary să iasă din casă, dar în a cincea dimineaţă vântul se domoli şi soarele strălucea pe cer. În ciuda celor întâmplate doar cu câteva zile în urmă, Mary se hotărî să înfrunte din nou mlaştinile. Hangiul se trezi la ora nouă şi începu să strige cât îl ţinea gura şi atât din cauza zgomotului făcut de el, cât şi din cauza mirosului de la bucătărie, care pătrunsese în toată casa, cât şi datorită faptului că o vedea pe mătuşă-sa agitându-se cu pături curate pe braţ, Mary fu cuprinsă de un val de dezgust şi scârbă de toate.

Simţindu-se ruşinată, se furişă afară din casă, înfăşurând o coajă de pâine într-o batistă, şi traversă şoseaua spre mlaştini. De data aceasta se îndreptă spre East Moor, pornind înspre Kilmar şi, având o zi întreagă înainte, nu se temea că se va rătăci. Se gândea întruna la Francis Davey, ciudatul vicar din Altarnun, şi îşi

dădea seama acum ce puţine lucruri îi povestise despre sine, când el aflase povestea vieţii ei într-o seară. Se gândea ce înfăţişare stranie o fi avut parohul pictându-şi tabloul lângă lacul Dozmary, fără pălărie, probabil, cu nimbul de păr alb în jurul capului şi cu pescăruşi zburând dinspre mare spre uscat, aproape atingând suprafaţa lacului.

Se întreba ce l-o fi determinat să se facă preot şi dacă era iubit de oamenii din Altarnun. Acum era aproape Crăciunul, acasă la Helford, oamenii împodobeau casele cu ilice şi vâsc. Femeile coceau prăjituri şi îndopau curcani şi gâşte. Preotul cel mărunţel, arborând un aer de sărbătoare, va străluci peste enoriaşii săi şi, în ajun, după ora ceaiului, se va scula, ca să bea gin de porumbar de la Trelowarren. Oare Francis Davey o fi împodobit cu vâsc biserica şi şi-o fi binecuvântat oamenii?

Un lucru era sigur: la Hanul Jamaica va fi puţină veselie.

Mary mersese cam o oră, când trebui să se oprească brusc, drumul fiindu-i tăiat de un râu care se despărţea şi curgea în direcţii opuse. De o parte şi de alta erau mlaştini şi dealuri. Locurile îi erau necunoscute şi privind dincolo de suprafaţa verde şi netedă a dealului din faţă, văzu marea mână despicată a Kilmarului îndreptându-şi degetele spre cer. Se uită la Trewartha Marsh încă o dată, unde hoinărise în acea primă sâmbătă, dar de data aceasta stătea cu faţa spre sud-est şi dealurile păreau altfel în lumina splendidă a soarelui.

Peste pârâul puţin adânc ce susura vesel printre pietre, se găsea un loc de trecere. Spre stânga ei se întindeau mlaştinile. Vântul domol adia prin firele de iarbă, făcându-le să tremure şi să foşnească. Printre verdeaţa palidă care te îmbia, se găseau smocuri de iarbă aspră cu vârful cafeniu şi cu tulpini solide galbene.

Erau insulele înşelătoare din mlaştini, ce sugerau soliditate, prin lăţimea lor, dar greutatea le era aceea a pufului de scai şi dacă puneai piciorul pe ele te

scufundai imediat. Micile ochiuri de apă de culoarea ardeziei se încrețeau ici şi colo, înspumate şi negre.

Mary întoarse spatele mlaştinii şi trecu râul prin vad. Urmă locurile ridicate, cu râul jos, mergând de-a lungul văii şerpuitoare printre dealuri. Astăzi erau pe cer doar câțiva nori care-şi aruncau umbrele astfel că mlaştinile de culoarea nisipului în soare se întindeau până departe. Un plăier solitar stătea gânditor lângă râu, privindu-se în apă, apoi ciocul lui lung țâşni printre trestii cu o incredibilă iuțeală, spintecând noroiul moale şi, întorcându-şi capul îşi vârî picioarele sub el şi se ridică în aer scoțând sunete plângărețe şi îndreptându-se spre sud.

Îl deranjase ceva şi peste câteva minute Mary văzu ce era. Câțiva ponei coborâseră dealul la trap şi intraseră în râu să bea apă. Alergând, striviseră bulgări de pământ cu copitele, printre pietre, se loviseră unul de altul, cu cozile ridicate în vânt. Veniseră probabil printr-o poartă din partea stângă, puțin mai înainte, larg deschisă şi proptită cu o piatră, care dădea spre un drum de fermă plin de noroi.

Mary se rezemă de poartă şi privi la ponei, iar cu coada ochiului văzu un bărbat care cobora pe drum şi ducea câte o găleată în fiecare mână. Era pe punctul de a-şi continua plimbarea, ocolind dealul, când bărbatul agită o găleată în aer şi strigă la ea.

Era Jem Merlyn. Nu mai avea timp să scape şi rămase locului până când ajunse la ea. Purta o cămaşă soioasă, care nu văzuse copaia niciodată şi o pereche de pantaloni maro murdari, plini de păr de cal şi murdărie. N-avea nici pălărie, nici haină şi barba îi era nerasă. Îi râse lui Mary, descoperindu-şi dinții; arăta cum probabil arătase fratele său cu douăzeci de ani în urmă.

— Deci m-ai găsit, nu? întrebă el. Nu mă aşteptam la tine atât de curând, altfel aş fi copt pâine în cinstea ta. Nu m-am spălat de trei zile şi mănânc doar cartofi. Poftim, apucă găleata asta.

Îi vârî una din găleți în mână, înainte ca ea să poată

protesta şi coborî către apă după ponei.

— Afară! strigă el. Înapoi, că-mi murdăriți apa de băut! Haide, diavol negru ce eşti.

Lovi cu găleata pe cel mai mare dintre ponei, pe spate, şi toți o luară la fugă pe deal în sus, azvârlind cu picioarele în aer.

— Eu sunt de vină că n-am închis poarta, strigă el înspre Mary. Adu jos şi cealaltă găleată; în cealaltă parte a pârâului apa e destul de limpede.

Mary o duse la râu şi el le umplu pe amândouă, zâmbindu-i peste umăr.

— Ce făceai dacă nu mă găseai acasă? întrebă el, ştergându-şi fața cu mâneca.

Mary nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Nici măcar nu ştiam că locuieşti aici, răspunse ea şi să fii sigur că n-am venit pe aici cu intenția de a te găsi. Dacă aş fi ştiut, aş fi luat-o spre stânga.

— Nu te cred, zise el. Ai pornit cu speranța de a mă vedea şi n-are niciun rost să nu recunoşti. Păi, ai venit tocmai la timp să găteşti masa. E o bucată de carne de oaie în bucătărie.

El o luă înainte pe drumul plin de noroi şi, după ce dădură colțul, ajunseră la o căsuță sură, lângă deal. În spate mai erau nişte construcții şi o fâşie de pământ pentru cartofi. Un fuior subțire de fum se înălța din coşul scund.

— Focul arde şi n-o să-ți ia mult timp ca să fierbi bucățica aceea de carne. Cred că ştii să găteşti? întrebă el.

Mary îl măsură cu privirea din creştet până în tălpi.

— Aşa te foloseşti de oameni totdeauna?

— Nu prea am ocazia, îi spuse el. Dar, pentru că tot eşti aici, ai putea rămâne. De când a murit mama, îmi gătesc singur; nici o altă femeie nu mi-a călcat pragul de atunci. Intră, te rog.

Îl urmă înăuntru, aplecându-şi capul sub uşa joasă.

Camera era mică şi pătrată, pe jumătate cât bucătăria de la Jamaica, având un cămin mare, deschis într-un

colț. Podeaua era murdară şi plină de gunoi: coji de cartofi, coceni de varză, fărâmituri de pâine. Peste tot în cameră erau împrăştiate tot soiul de vechituri, iar cenuşa de turbă acoperea totul. Mary privi în jur îngrozită.

— Nu faci niciodată curățenie? îl întrebă ea. Ai o bucătărie ca o cocină de porci. Ar trebui să-ți fie ruşine. Dă-mi găleata aceea de apă şi găseşte-mi o mătură. Nu vreau să mănânc într-un loc ca acesta.

Se apucă imediat de treabă, toate instinctele ei de curățenie şi ordine fuseseră stârnite de murdărie şi mizerie. După o jumătate de oră, bucătăria sclipea de curățenie, duşumeaua de piatră udă şi lucitoare şi tot gunoiul dat afară. Într-un dulap găsi oale de lut şi un petec de față de masă, cu care începu să pună masa. Între timp carnea de oaie fierbea în cratiță, laolaltă cu cartofi şi napi.

Mirosea plăcut şi Jem intră, adulmecând aerul ca un câine flămând.

— Va trebui să țin o femeie, zise el. Nu-ncape îndoială. Vrei s-o laşi pe mătuşă-ta şi să vii să ai grijă de mine?

— Ar trebui să-mi plăteşti prea mult, zise Mary. N-ai avea niciodată atâția bani câți ți-aş cere eu.

— Femeile sunt totdeauna meschine, zise el, aşezându-se la masă. Nu ştiu zău ce fac ele cu banii, pentru că de cheltuit nu-i cheltuiesc. Mama era la fel. Îşi păstra banii într-un ciorap vechi, nici măcar nu l-am văzut ce culoare avea. Grăbeşte-te cu mâncarea, sunt lihnit de foame.

— Eşti nerăbdător, nu? zise ea. Pentru cine a gătit niciun cuvânt de mulțumire. Nu pune mâna... farfuria e fierbinte.

Puse carnea aburindă în fața lui şi el plescăi din buze.

— Da' ştiu că ai învățat ceva la maică-ta acasă, zise el. Totdeauna am spus că sunt două lucruri pe care femeile ar trebui să le facă din instinct şi gătitul e unul din ele. Adu-mi, te rog, o cană cu apă. O să găseşti ulciorul

afară.

Dar Mary îi şi umpluse o cană şi i-o întinse în linişte.

— Noi toți ne-am născut aici, zise Jem, arătând cu capul spre tavan, în camera de sus. Dar Joss şi Matt erau oameni în toată firea când eu eram încă un țânc, care mă țineam de fusta mamei. Pe tata nu-l vedeam prea des, dar când era acasă o ştiam foarte bine. Îmi amintesc cum odată a aruncat un cuțit după maică-mea... a tăiat-o deasupra ochiului şi-i curgea sângele pe față. Eu mă speriasem şi am fugit să mă ascund în colțul acela de lângă foc. Mama n-a scos o vorbă: şi-a spălat doar ochiul cu nişte apă şi apoi i-a dat tatei să mănânce. Era o femeie curajoasă, aş zice, deşi vorbea puțin şi nu ne dădea mult să mâncăm. Pe mine mă iubea cel mai mult când eram mic, pentru că eram cel mai tânăr, bănuiesc, şi frații mei mă cam băteau când ea nu-i vedea. Nu că erau uniți, cum te-ai putea gândi – nu prea ne-am iubit între noi – l-am văzut pe Joss bătându-l pe Matt până nu s-a mai putut ține pe picioare. Matt era un diavol simpatic; era tăcut, semăna cu maică-mea. S-a înecat în mlaştină. Poți striga acolo până crăpi, nu te-aude nimeni, decât vreo pasăre sau vreun ponei rătăcit. Şi eu era cât p-aci să mă înec când eram mai tânăr.

— De cât timp e moartă mama ta?

— Se fac şapte ani de Crăciun, răspunse el, mai punându-şi nişte carne. Din pricină că tata a fost spânzurat, că Matt s-a înecat şi Joss a plecat în America, cât şi pentru că eu ajunsesem sălbatic ca un animal, mama a ajuns bigotă; se ruga ore întregi, chemându-l pe Dumnezeu. N-am putut răbda şi am şters-o de acasă. M-am îmbarcat o vreme pe o goeletă la Padstow, dar m-am întors acasă, pentru că mi se făcea mereu rău de mare. Am găsit-o pe mama distrusă, slabă ca un schelet: „Ar trebui să mănânci mai mult”, i-am spus eu, dar n-a vrut să asculte de mine, aşa că am plecat din nou şi am rămas o vreme la Plymouth, ciupind câte un şiling cum puteam şi eu. M-am întors aici ca să petrec Crăciunul,

dar am găsit casa pustie şi uşa încuiată. Eram furios. Nu mâncasem de douăzeci şi patru de ore. M-am întors la North Hill, unde am aflat că maică-mea murise. Fusese înmormântată de trei săptămâni. Mai bine rămâneam la Plymouth, decât să mănânc de Crăciun la North Hill. E o bucată de brânză în dulapul din spatele tău. Vrei să mănânci jumătate din ea? Are viermi, dar nu-ți fac niciun rău.

Mary dădu din cap că nu vrea şi-l lăsă pe el să se scoale şi să meargă după ea.

— Ce-i cu tine? întrebă el. Arăți ca o vacă bolnavă. Ți-a căzut carnea greu la stomac?

Mary îl urmări cu privirea cum revine la loc şi întinde bucata de brânză uscată pe o feliuță de pâine învechită.

— O să fie foarte bine în Cornwall când n-o să mai existe nimeni din familia Merlyn, zise ea. Mai bine o molimă în țară, decât o familie ca a voastră. Tu şi cu fratele tău v-ați născut suciți şi răi. Nu te gândeşti niciodată cât o fi suferit maică-ta?

Jem o privi surprins, în timp ce ducea pâinea şi brânza la gură.

— Mama se simțea foarte bine. Nu se plângea niciodată. Era obişnuită cu noi. S-a căsătorit cu tata la şaisprezece ani şi n-a avut timp să sufere. După un an s-a născut Joss, apoi Matt. Era ocupată tot timpul cu creşterea lor şi când au ajuns ei mari a trebuit să o ia de la început cu mine. Eu am venit prea târziu. Tata s-a îmbătat la bâlci la Launceston, după ce vânduse trei vaci care nu erau ale lui. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, acum n-aş sta lângă tine şi nu ți-aş vorbi. Dă-mi cana.

Mary terminase. Se ridică şi începu să curețe masa de farfurii.

— Ce mai face proprietarul Hanului Jamaica? întrebă Jem, legănându-se în scaun şi uitându-se la ea cum spală farfuriile.

— E beat, ca şi taică-său înaintea lui, răspunse Mary scurt.

— Asta o să-l distrugă pe Joss, zise fratele său serios.

Bea până-şi pierde minţile şi zace zile întregi ca un buştean. Într-o zi o să moară din cauza asta. Prostul dracului! De data asta de cât timp durează?

— De cinci zile.

— Oh, pentru Joss asta nu-i nimic. Zace aşa şi o săptămână întreagă dacă-l laşi. După aceea îşi revine, se clatină pe picioare, ca un viţel nou-născut, cu gura neagră ca Trewartha Marsh. După ce se goleşte de surplusul de lichid, restul de băutură l-a absorbit organismul... atunci trebuie să fii atentă; atunci devine periculos. Fii atentă.

— N-o să mă atingă, am eu grijă de asta, zise Mary. Alte lucruri îl îngrijorează pe el. Sunt multe altele de care trebuie să se ocupe.

— Nu face pe misterioasa dând din cap şi strâmbând din buze. S-a întâmplat ceva la Jamaica?

— Depinde cum priveşti lucrurile, răspunse Mary, privindu-l peste farfuria pe care o ştergea. Săptămână trecută ne-a vizitat domnul Bassat din North Hill.

Jem se lăsă cu scaunul până la pământ, cu o trosnitură.

— Pe naiba, zise el. Şi ce v-a zis moşierul?

— Unchiul Joss nu era acasă şi domnul Bassat a insistat să intre în han şi să treacă prin camere. A spart uşa de la capătul coridorului, împreună cu servitorul său, dar camera era goală. Părea dezamăgit şi foarte surprins; a plecat furios. A întrebat de tine, ca din întâmplare şi i-am spus că nu te-am văzut niciodată.

Jem fluiera încet de tot, cu o expresie de indiferenţă pe faţă, în timp ce Mary îi povestea, dar când ajunse la sfârşitul propoziţiei şi pomeni de numele lui, făcu ochii mici şi începu să râdă.

— De ce l-ai minţit?

— Ca să scap mai uşor în momentul acela. Dacă m-aş fi gândit mai mult, fără îndoială, i-aş fi spus adevărul. N-ai nimic de ascuns, nu-i aşa?

— Nu prea mult, în afară de faptul că poneiul acela negru pe care l-ai văzut lângă pârâu este al lui, răspunse

Jem nepăsător. Săptămâna trecută era sur, bătând spre alb şi valora foarte mult pentru moşier, care-l crescuse personal. O să iau câteva lire pe el la Launceston, dacă am noroc. Vino să-l vezi.

Ieşiră amândoi la soare. Mary îşi şterse mâinile pe şorț şi rămase câteva clipe la uşa căsuței, în timp ce Jem se duse la cai. Căsuța era construită pe panta dealului deasupra pârâului Withy, care şerpuia departe în vale şi se pierdea printre dealuri. În spatele casei se întindea un şes până la dealuri şi pajiştea aceea – un fel de păşune pentru vite – care n-avea niciun hotar, decât stâncosul şi amenințătorul Kilmar; departe, cât vedeai cu ochiul era probabil regiunea cunoscută sub numele de Twelve Men's Moor.

Mary şi-l închipui pe Joss Merlyn, copil, fugind din casă, cu părul căzându-i în şuvițe peste ochi şi pe maică-sa, slabă şi singură, stând în spatele lui, cu brațele încrucişate şi urmărindu-l cu ochi întrebători. Sub acoperişul acestei căsuțe trăise probabil o lume plină de durere, tăcere, supărare şi amărăciune.

Se auzi un strigăt şi ropot de copite şi Jem apăru după colțul casei, călare pe un ponei negru.

— Acesta e calul pe care am vrut să ți-l dau, dar eşti prea strânsă la pungă. Te-ar purta bine în spate; moşierul l-a crescut pentru nevastă-sa. Eşti sigură că n-o să te răzgândeşti?

Mary dădu din cap şi râse.

— Bănuiesc că vrei să mă faci să-l țin legat în grajdul de la Jamaica, zise ea şi când o să vină domnul Bassat din nou n-o să-l recunoască, probabil, nu-i aşa? Îți mulțumesc pentru că te-ai deranjat, dar prefer să nu risc. Am mințit de-ajuns pentru tine şi familia ta, Jem Merlyn, cât pentru o viață de om.

Jem luă o înfățişare gravă şi se lăsă să alunece de pe cal.

— Ai refuzat cea mai grozavă afacere care ți s-a oferit vreodată, zise el şi n-o să-ți mai dau această ocazie. O să-l duc la Launceston în ajunul Crăciunului.

Geambaşii o să-l soarbă din ochi.

Lovi calul cu palma pe spinare.

— Haide, pleacă acum!

Animalul o zbughi spre deschizătura din mal.

Jem rupse un fir de iarbă şi începu să-l mestece, uitându-se pieziş la Mary.

— Ce-o fi crezut moşierul Bassat că vede la Hanul Jamaica? întrebă el.

Mary îl privi drept în ochi.

— Ar trebui să ştii mai bine decât mine, răspunse ea.

Jem mesteca gânditor firul de iarbă scuipând bucăţele din ea pe pământ.

— Cât de mult ştii? întrebă el brusc, azvârlind firul de iarbă.

Mary ridică din umeri.

— N-am venit aici ca să răspund la întrebări. Mi-au fost de-ajuns ale domnului Bassat.

— Noroc că Joss strămutase marfa, zise fratele său încet. I-am spus săptămâna trecută că prea-şi face de cap. Nu e decât o chestiune de timp până îl prind. Şi, prostul naibii, nu se apără decât îmbătându-se.

Mary nu zise nimic. Dacă Jem încerca s-o tragă de limbă făcând pe sincerul, se înşela.

— Cred că ai o vedere foarte bună din cămăruţa ta de deasupra intrării hanului. Te trezesc din somnul dinainte de miezul nopţii?

— De unde ştii că aceea e camera mea? întrebă Mary prompt.

Păru surprins de întrebare şi ea îi citi surpriza în priviri. El râse apoi şi rupse un alt fir de iarbă de pe malul pârâului.

— Mai deunăzi, când am intrat în curte, fereastra era larg deschisă şi oblonul se legăna din cauza vântului. Până atunci n-am văzut nicio fereastră deschisă la Hanul Jamaica.

Scuza era plauzibilă, dar nu suficient de bună pentru Mary. O bănuială îngrozitoare i se furişă în minte. Să fi fost oare Jem cel care se ascunsese în camera de oaspeţi

goală, în noaptea aceea de sâmbătă? O străbătu un fior de gheață.

— De ce taci? continuă el. Crezi că o să merg la fratele meu şi-o să-i zic: „Ascultă, nepoata asta a ta îşi dă drumul la limbă?” La naiba, Mary, nu eşti nici oarbă, nici surdă; chiar şi un copil ar intra la bănuieli dacă ar locui o lună la Hanul Jamaica.

— Ce vrei să afli de la mine? Şi ce importanță are pentru tine cât de mult ştiu eu? Nu mă gândesc la nimic altceva decât s-o scot pe mătuşa din casa aceea, cât mai curând posibil. Ți-am spus-o, de altfel, când ai venit la han. S-ar putea să-mi ia ceva timp până s-o conving, dar va trebui să am răbdare. Cât despre fratele tău, poate să bea până-şi dă duhul că nu-mi pasă. Poate face ce vrea cu viața lui, ca şi cu afacerile. Pe mine nu mă priveşte.

Jem începu să fluiere şi lovi o piatră cu piciorul.

— Deci contrabanda nu te înspăimântă câtuşi de puțin? întrebă el. L-ai lăsa pe fratele meu să căptuşească toate camerele hanului cu butoiaşe de coniac şi rom şi n-ai zice nimic, aşa e? Dar dacă, să zicem, s-ar vârî în alte treburi – de pildă o chestiune de viață şi de moarte, sau poate chiar crimă – atunci ce-ai mai avea de zis?

Se întoarse spre ea şi o privi drept în față. De data asta, Mary înțelese că nu se juca; felul său de a fi nepăsător şi zâmbitor dispăruse; ochii îi deveniseră gravi, dar ea nu putu citi ce se ascundea în spatele lor.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise Mary.

O privi vreme îndelungată fără să vorbească. Parcă frământa în minte o problemă şi nu-i putea găsi soluția decât în expresia feței ei. Orice asemănare cu fratele său dispăruse. Era mai dur, dintr-odată mai bătrân şi de alt neam.

— Poate că nu, zise el în cele din urmă, dar vei ajunge să ştii, dacă vei rămâne acolo mai mult timp. Poți să-mi spui de ce mătuşă-ta arată ca o nălucă vie? Întreab-o data viitoare când vântul va sufla dinspre nord-vest.

Începu să fluiere din nou încet, ținându-şi mâinile în

buzunare. Mary se uita fix la el în tăcere. Vorbea în cimilituri, dar ea nu-şi putea da seama dacă o făcea ca s-o sperie ori nu. Pe Jem, hoţul de cai, cu felul lui de a fi nepăsător şi fără bani îl putea înţelege şi lua în seamă, dar aceasta însemna o nouă linie de conduită şi ea nu era sigură dacă îi plăcea.

El râse scurt şi ridică din umeri.

— Într-o zi va fi scandal între Joss şi mine şi el o să regrete, nu eu.

Cu această remarcă misterioasă se întoarse într-un călcâi şi se duse după ponei. Mary se uită gânditoare după el, cu braţele vârâte în şal. Deci primul ei instinct nu o înşelase, ceva se ascundea în spatele contrabandei, la urma urmei. Străinul din bar în noaptea aceea vorbise despre omor, iar acum Jem nu făcea decât să-i repete cuvintele ca un ecou. Atunci însemna că nu era nebună şi nici isterică, aşa cum o considera vicarul din Altarnun.

Ce rol avea Jem Merlyn în toată treaba asta era greu de zis, dar că era amestecat într-o oarecare măsură nu se îndoia pentru moment.

Şi dacă el era bărbatul care se furişase pe scări în jos, în spatele unchiului ei... păi, el trebuie să ştie destul de bine că ea îşi părăsise camera în noaptea aceea şi se ascunsese undeva de unde ascultase la ceea ce vorbeau. Atunci, el, mai mult decât oricine, trebuie să-şi amintească de funia de la grindă şi să presupună că ea o văzuse după ce el şi hangiul plecaseră spre mlaştină.

Dacă Jem era bărbatul, toate întrebările lui ar fi justificate. „Cât de mult ştii?” o întrebase el, dar ea nu-i spusese.

Conversaţia lor umbrise ziua aceea. Voia să plece acum şi să scape de el, ca să rămână singură cu gândurile ei. Începu să coboare încet dealul spre Withy Brook. Ajunsese la poarta de la capătul drumeagului, când îl auzi pe Jem alergând în spatele ei şi apoi aruncându-se primul la poartă; arăta ca o corcitură de ţigan, cu barba nerasă şi pantalonii soioşi.

— De ce pleci? o întrebă el. E încă devreme; nu o să se întunece până după ora patru. O să te conduc eu atunci până la Rushyford Gate. Ce-i cu tine?

Îi luă bărbia în mâini şi o privi în ochi.

— Cred că te-ai speriat de mine, zise el. Ai impresia că am butoaie de coniac şi baloturi de tutun în camerele de sus şi că intenţionez să ţi le arăt şi-apoi să-ţi tai gâtul. Asta e, nu? Noi, cei din familia Merlyn, suntem periculoşi şi Jem e cel mai rău dintre ei. La asta te gândeşti?

Mary îi zâmbi fără să vrea.

— Cam aşa ceva, mărturisi ea, dar nu mi-e teamă de tine; nu te gândi la asta. Ba chiar mi-ai plăcea dacă nu mi-ai aminti atât de mult de fratele tău.

— Nu-mi pot schimba chipul, zise el şi eu sunt mai arătos decât Joss, trebuie să recunoşti.

— Oh, eşti destul de înfumurat ca să compensezi celelalte calităţi care îţi lipsesc, fu Mary de acord, şi n-o să te las eu fără frumoasa ta faţă. Poţi zdrobi câte inimi vrei. Şi-acum o să plec; e drum lung până la Hanul Jamaica şi n-am chef să mă mai rătăcesc prin mlaştini.

— Când te-ai mai rătăcit?

Mary se încruntă uşor. O luase gura pe dinainte.

— Zilele trecute după-amiază am fost pe Weest Moor şi s-a lăsat ceaţa devreme. Am rătăcit o vreme până să găsesc drumul spre casă.

— Eşti nebună că umbli singură, zise el. Există locuri între Jamaica şi Roughtor care ar înghiţi o cireadă de vite, darmite o fată subţire ca tine. Asta nu-i distracţie pentru femei. De ce ai făcut-o?

— Am vrut să-mi dezmorţesc picioarele. Stătusem în casă de zile întregi.

— Ei bine, Mary Yellan, data viitoare când vrei să-ţi dezmorţeşti picioarele, fă-o în direcţia aceasta. Dacă treci prin poartă, nu poţi greşi, nu, dacă laşi smârcurile la stânga ta, aşa cum ai făcut astăzi. Vii cu mine la Launceston, în ajunul Crăciunului?

— Ce vrei să faci la Launceston, Jem Merlyn?

— Doar să vând poneiul cel negru al domnului Bassat în locul lui, draga mea. O să te simţi grozav de bine departe de Hanul Jamaica, după câte îmi cunosc fratele. Până atunci o să se trezească din beţie şi-o să caute gâlceavă. Dacă sunt obişnuiţi cu hoinăreala ta pe mlaştină, n-o să zică nimic că lipseşti. O să te duc acasă până la miezul nopţii. Zi că vii, Mary.

— Dar dacă te prind la Launceston cu poneiul domnului Bassat? O să arăţi ca un prost, nu? Şi eu la fel dacă mă vâră la închisoare cu tine.

— N-o să mă prindă nimeni; oricum, încă nu. Riscă, Mary; nu-ţi plac emoţiile? Eşti aşa grijulie cu propria-ţi piele? Pesemne c-ai dus o viaţă calmă şi liniştită la Helford.

Se lăsă momită ca peştele.

— Bine, Jem Merlyn, ca să nu crezi că mi-e teamă. În orice caz, prefer să stau la închisoare decât la Hanul Jamaica. Cum mergem la Launceston?

— O să te duc eu în cabrioletă, cu poneiul domnului Bassat în urma noastră. Cunoşti drumul până la North Hill, peste mlaştină?

— Nu, nu-l cunosc.

— Nu trebuie decât să-ţi urmezi nasul. Mergi o milă pe şosea şi ajungi la o deschizătură într-un gard viu în vârful dealului, ţinând-o spre dreapta. În faţa ta o să ai Carey Tor, iar departe în dreapta Hawk's Tor şi dacă o ţii drept înainte nu poţi greşi drumul. Eu o să vin să te întâlnesc la jumătate de distanţă. O să mergem prin mlaştină cât mai mult, pentru că în ajunul Crăciunului o să fie ceva circulaţie pe drum.

— Atunci la ce oră să pornesc de-acasă?

— O să-i lăsăm pe ceilalţi să pornească şi să ajungă acolo înainte de amiază şi până pe la ora două străzile o să fie destul de aglomerate. Poţi pleca de la Jamaica la unsprezece, dacă vrei.

— Nu fac nicio promisiune. Dacă nu apar, poţi să-ţi vezi de drum. Nu uita că mătuşa Patience ar putea avea nevoie de mine.

— Ai dreptate. Cere-i permisiunea.

— Uite locul de trecere peste râu, zise Mary. Nu e nevoie să vii mai departe. Mă descurc singură. Merg direct peste dealul acela, nu?

— Transmite-i hangiului respectele mele, dacă vrei, şi spune-i că sper că i-au mai trecut pandaliile şi i s-a mai domolit limba. Întreabă-l dacă n-ar vrea să-i atârn un buchet de vâsc la intrarea hanului! Fii atentă la apă! Vrei să te car eu în braţe până dincolo? O să te uzi la picioare.

— Nu m-ar supăra dacă m-aş uda până la brâu. Ziua bună, Jem Merlyn.

Mary sări curajoasă în râu. Fusta îi atinse apa şi ea o ridică. Îl auzi pe Jem râzând pe malul celălalt, dar urcă dealul fără să-şi întoarcă privirea sau să-i facă vreun semn cu mâna.

Să-şi măsoare el puterile cu bărbaţii din sud, se gândi ea; cu flăcăii din Helford, din Gweek, din Manaccan. Era un fierar la Constantine care l-ar putea învârti după degetul lui cel mic. Jem Merlyn nu prea are cu ce se mândri. Un hoţ de cai, un contrabandist ordinar, un pungaş şi, poate, un criminal pe deasupra. Frumos neam de oameni mai creştea în regiunea mlaştinilor!

Mary nu se temea de el şi, ca s-o dovedească, va merge alături de el în cabrioleta lui la Launceston, în ajunul Crăciunului.

Pe când traversa drumul, ca să intre în curte, începea să se lase întunericul. Ca de obicei, hanul era întunecat şi părea nelocuit, cu uşa zăvorâtă şi cu obloanele trase la ferestre. Se duse în spatele casei şi ciocăni la uşa bucătăriei. Mătuşă-sa, palidă şi agitată, o deschise imediat.

— Unchiul tău a întrebat toată ziua de tine. Unde ai fost? E aproape ora cinci şi eşti plecată de dimineaţă.

— Am hoinărit pe mlaştini, răspunse Mary. Nu credeam că vă pasă. De ce să întrebe unchiul Joss de mine?

Îşi dădea seama că era puţin nervoasă şi privi spre patul din colţul bucătăriei. Era gol.

— Unde a plecat? întrebă ea. Se simte mai bine?

— A vrut să stea în salon, răspunse mătuşa. Zicea că s-a săturat de bucătărie. A stat acolo toată după-amiaza, uitându-se după tine. Trebuie să-i faci pe plac acum, Mary, şi să-i vorbeşti politicos, să nu-l contrazici. Acesta e momentul cel mai rău, când îşi revine... o să se refacă în fiecare zi câte puțin şi o să fie îndărătnic, poate chiar violent. O să fii atentă la felul cum vorbeşti cu el, nu-i aşa, Mary?

Aceasta era bătrâna mătuşă Patience, cu mâinile nervoase şi gura tremurândă, care privea peste umăr când vorbea. Îți trezea mila când o vedeai şi ceva din agitația ei se transmisese şi lui Mary.

— De ce o fi vrând să mă vadă? N-are ce să-mi spună. Ce să aibă?

Mătuşa Patience clipi din ochi şi mişcă nervoasă gura.

— E doar un moft de-al lui, zise ea. Bombăne şi vorbeşte singur; nu trebuie să-l bagi în seamă în asemenea momente. Nu-i în toate mințile. Mă duc să-i spun că eşti acasă.

Ieşi din bucătărie pe coridor şi merse în salon.

Mary se duse la bufet şi îşi turnă un pahar cu apă din urcior. I se uscase gâtul. Paharul îi tremură în mâini, motiv pentru care se ocărî pe sine că-i o proastă. Doar adineaori fusese destul de îndrăzneață prin mlaştini şi cum a intrat în han a părăsit-o curajul, tremurând şi devenind nervoasă ca un copil. Mătuşa Patience se întoarse în cameră.

— În clipa asta e liniştit, zise ea în şoaptă. A moțăit pe scaun. Poate doarme acum pentru seară. O să cinăm devreme şi terminăm. Ai nişte plăcintă rece aici.

Lui Mary îi dispăruse toată foamea şi trebui să se forțeze ca să mănânce. Bău două căni de ceai foarte fierbinte şi apoi îşi împinse farfuria la o parte. Tăceau amândouă. Mătuşa Patience privea întruna spre uşă. După ce terminară de mâncat, strânseră masa în linişte. Mary aruncă nişte turbă pe foc şi se ghemui lângă cămin. Fumul albastru şi amărui se ridică în aer,

înțepându-i ochii, dar nu venea niciun pic de căldură spre ea de la turba care ardea mocnit.

Afară, în hol, ceasul bătu ora şase cu un huruit neaşteptat. Mary îşi ținu respirația până numără bătăile. Întrerupeau liniştea cu prudență; i se păru o veşnicie până auzi ultima bătaie şi ecoul din casă se stinse. Ticăitul încet continuă. Din salon nu se auzea niciun sunet, aşa că respiră din nou. Mătuşa Patience stătea la masă şi încerca să bage un fir de ață în ac la lumina lumânării. Îşi țuguiase buzele şi încruntase uşor fruntea, stând aplecată asupra lucrului.

Seara era pe sfârşite şi hangiul nu scoase încă niciun strigăt din salon. Lui Mary i se închideau ochii, fără să vrea, îi cădea capul de somn. În acea stare de somn şi trezie o auzi pe mătuşă-sa sculându-se încet de pe scaun şi punându-şi lucrul în dulapul de lângă bufet. O auzi ca prin vis că-i şopteşte la ureche:

— Eu mă culc. Unchiul tău n-o să se mai trezească acum; cred că s-a aranjat pentru noapte. Nu-l mai deranjez.

Mary murmură ceva drept răspuns şi, pe jumătate adormită, auzi paşii mărunți şi uşori ai mătuşi-sii pe coridor, apoi scârțâitul scărilor.

La etaj se auzi o uşă închizându-se încet. Mary simți cum o cuprinde moleşeala somnului şi capul îi căzu între mâini. Ticăitul încet al ceasului îi suna în cap ca nişte paşi care se târau pe un drum... unu... doi... unu... doi... aşa urmau unul după altul; era prin mlaştini, lângă pârâul ce curgea năvalnic şi povara pe care o căra era grea, prea grea. Dacă ar putea-o lăsa jos o vreme şi s-ar odihni lângă mal şi ar adormi...

Totuşi era frig, mult prea frig. Picioarele îi erau ude din cauza apei. Ar trebui să se tragă mai sus pe mal, afară din apă... Focul se stinsese; nu mai era foc... Mary deschise ochii şi văzu că zăcea pe podea, lângă cenuşa albă a căminului. În bucătărie era foarte frig şi întuneric. Lumânarea era pe sfârşite. Căscă tremurând şi îşi întinse brațele înțepenite. Când îşi ridică ochii văzu cum

se deschide uşa bucătăriei, foarte încet, puțin câte puțin.

Stătea nemişcată, cu mâinile pe podeaua rece. Aştepta, dar nu se întâmpla nimic. Uşa se mişcă din nou şi fu apoi trântită zgomotos de peretele din spatele ei. Joss Merlyn stătea în pragul uşii, cu brațele întinse, legănându-se pe picioare.

La început crezu că n-o observase; ochii îi erau fixați pe peretele din fața lui. Stătea neclintit locului, fără să se aventureze mai departe în cameră. Ea se ghemui jos, cu capul sub masă, nemaiauzind nimic altceva decât bătăile propriei inimi. Încet, se întoarse spre ea şi o privi fix câteva momente, fără să vorbească. Când îl auzi, vocea îi era încordată şi răguşită, puțin mai tare decât o şoaptă.

— Cine e acolo? întrebă el. Ce faci? De ce nu vorbeşti?

Fața îi era o mască cenuşie, lipsită de culoarea ei obişnuită. Ochii injectați se uitau la ea fără să o recunoască. Mary nu se mişcă.

— Aruncă cuțitul, şopti el. Aruncă-l, îți zic.

Ea îşi întinse mâna pe podea şi atinse piciorul unui scaun cu vârfurile degetelor. Nu-l putea apuca decât dacă-şi schimba poziția. Altfel nu-l putea atinge. Aşteptă, ținându-şi respirația. El păşi înainte, în cameră, cu capul plecat, cu ambele mâini bătând aerul; se târî încet înspre ea.

Mary îi urmări mâinile până ajunseră aproape de ea şi îi simți respirația pe obraz.

— Unchiule Joss, zise ea încet. Unchiule Joss...

El se ghemui unde era, privind jos la ea, apoi se aplecă şi-i atinse părul şi buzele.

— Mary, zise el, tu eşti, Mary? De ce nu vorbeşti cu mine? Unde au plecat? I-ai văzut?

— Te înşeli, unchiule Joss, zise ea, nu-i nimeni aici, decât eu. Mătuşa Patience e sus. Eşti bolnav? Cu ce să te ajut?

El privi în jurul lui, în semiîntuneric, cercetând cu privirea colțurile camerei.

— Nu mă sperie ei pe mine, zise el în şoaptă. Morţii nu fac niciun rău celor vii. S-a terminat cu ei... Nu-i aşa, Mary?

Ea încuviinţă din cap, urmărindu-i ochii. El se trase lângă un scaun şi se aşeză jos, cu mâinile întinse pe masă. Oftă adânc şi îşi umezi buzele cu limba.

— Sunt vise, zise el, toate numai vise. Li se desprind chipurile din întuneric ca nişte fiinţe vii şi mă trezesc şiroindu-mi spatele de sudoare. Mi-e sete, Mary; ia cheia; du-te la bar şi adu-mi nişte coniac.

Cotrobăi prin buzunar şi scoase o legătură de chei. I le luă cu mâna tremurândă şi se strecură afară din cameră. Ajunsă pe coridor, ezită o clipă, întrebându-se dacă să se furişeze imediat sus, la ea în cameră, şi să-l lase să delireze singur în bucătărie. Începu să meargă în vârful picioarelor pe coridor spre hol.

— Unde te duci? strigă el la ea deodată, din bucătărie. Ţi-am spus să-mi aduci coniac de la bar.

Auzi hârşâitul scaunului împins de la masă. Întârziase prea mult. Deschise uşa barului şi pipăi în dulap printre sticle. Când se întoarse în bucătărie, el se întinsese pe masă, cu capul în mâini. La început crezu că iarăşi adormise, dar îşi înălţă capul la zgomotul paşilor ei, îşi întinse braţele şi se lăsă pe spate în scaun. Puse sticla şi un pahar pe masă înaintea lui. Îşi umplu paharul pe jumătate şi-l ţinu cu ambele mâini, uitându-se întruna la ea peste marginea lui.

— Tu eşti o fată bună, zise el. Îmi eşti dragă, Mary, ai minte şi curaj; ai fi un camarad bun pentru un bărbat. Mai bine te năşteai băiat.

Plimbă coniacul prin gură, zâmbind prosteşte, apoi îi făcu cu ochiul şi arătă cu degetul.

— În partea de sus a ţării se plăteşte aur pentru ăsta, zise el. Cel mai bun ce se poate cumpăra cu bani. Nici regele George nu are în pivniţele lui un coniac mai bun decât ăsta. Şi ce plătesc eu pentru el? Nici măcar un puchinos de şiling. La Hanul Jamaica se bea pe gratis. Râse şi scoase limba. E un joc greu, Mary, joc de bărbaţi.

Mi-am riscat gâtul de zece, douăzeci de ori. I-am auzit pe poliţişti trăgând în urma mea, iar un glonte mi-a şuierat prin păr. Nu pot ei să mă prindă, Mary. Sunt prea viclean. Am intrat în jocul ăsta de prea mult timp. Înainte să venim aici, am fost la Padstow, unde lucram pe ţărm. Vânam câte un vas la fiecare două săptămâni când era flux puternic. Eram cincisprezece cu mine. Dar când lucrezi pe scară mică nu ies parale; trebuie să o faci în stil mare. Acum suntem peste o sută şi lucrăm în interior de la coasta oceanului până în nord. Pe Dumnezeul meu, Mary, am văzut sânge la viaţa mea şi am văzut oameni omorâţi nu o dată, dar jocul ăsta e cel mai grozav... treci mereu pe lângă moarte.

Îi făcu semn să se apropie, clipi din nou şi se uită peste umăr la uşă.

— Poftim, zise el în şoaptă, vino aproape, aici lângă mine, ca să-ţi pot vorbi. Tu ai curaj, se vede; nu te sperii ca mătuşă-ta. Noi doi ar trebui să fim asociaţi.

O apucă de braţ şi o trase pe podea lângă scaunul lui.

— Băutura asta blestemată mă scoate din minţi. Nu mai sunt bun de nimic când mă apucă, aşa după cum vezi. Şi am vise, coşmaruri. Văd lucruri care nu mă sperie când sunt treaz. Al naibii să fiu, Mary, am omorât oameni cu propriile mele mâini, i-am zdrobit cu picioarele sub apă, i-am lovit cu pietre şi habar n-am avut după aceea. Am dormit în patul meu, ca un copil. Dar, când mă îmbăt, îi văd în vis. Le văd chipurile albe verzui, holbându-se la mine, cu ochii mâncaţi de peşti. Unii sunt sfârtecaţi, cu carnea atârnând pe oase în şuviţe, iar alţii au părul năclăit de alge... Odată a fost o femeie, Mary; se ţinea de o plută şi în braţe avea un copil; părul îi căzuse pe spate. Vaporul se lovise de stânci, înţelegi, şi marea era liniştită ca oglinda; toţi ar fi ajuns teferi la ţărm. Pe alocuri apa nu-ţi trecea de mijloc. A strigat după mine ca să o ajut, Mary, şi eu i-am zdrobit faţa cu un bolovan; a căzut pe spate, căutând pluta cu mâinile. A dat drumul copilului şi atunci am lovit-o din nou; i-am văzut înecându-se într-o apă de un metru

adâncime. Atunci ne speriasem, ne temeam că unii dintre ei ar putea ajunge pe ţărm... Pentru prima oară nu ne gândisem la maree. Peste jumătate de oră puteau umbla toţi pe nisip fără să-şi ude picioarele. A trebuit să-i omorâm pe toţi cu pietre, Mary; a trebuit să le rupem braţele şi picioarele. S-au înecat sub ochii noştri, ca femeia aceea cu copilul, cu apa nu mai sus de umeri... s-au înecat pentru că i-am lovit cu bolovani şi pietre; s-au înecat pentru că nu se puteau ţine pe picioare...

Faţa îi era aproape de a lui Mary, ochii injectaţi priveau fix într-a ei, respiraţia lui îi atingea obrazul.

— N-ai auzit niciodată de prădători de vase naufragiate? întrebă el în şoaptă.

Pe hol ceasul bătea ora unu şi sunetul bătăii răsuna în aer ca o chemare. Amândoi stăteau nemişcaţi. În cameră se făcuse foarte frig, căci focul se stinsese demult şi pe uşa deschisă venea un curent de aer rece. Flacăra galbenă a lumânării se pleca şi pâlpâia. El se întinse spre ea şi îi luă mâna; zăcea inertă într-a lui, ca o mână moartă. Poate văzu ceva din groaza îngheţată pe chipul ei, pentru că îi lăsă mâna şi îşi întoarse privirea într-o parte. Privea drept în faţa lui, la paharul gol, apoi începu să bată darabana cu degetele pe masă. Ghemuită pe podea lângă el, Mary văzu cum o muscă mergea pe mâna lui. O urmări trecând printre firele de păr scurte şi negre şi peste venele groase până la încheieturile degetelor, apoi fugi spre vârfurile degetelor lui lungi şi subţiri. Îşi aminti de graţia neaşteptată a acelor degete când tăiaseră pâine pentru ea în prima seară şi cum, dacă voiau, puteau fi delicate şi uşoare. Le privi cum băteau darabana pe masă şi în imaginaţia ei le văzu înfăşurându-se în jurul unui pietroi colţuros, ţinându-l strâns; văzu piatra zburând prin aer.

Se întoarse încă o dată spre ea, şoptind răguşit şi arătă cu capul spre ticăitul ceasului.

— Sunetul lui îmi ţiuie uneori în cap, zise el şi când a bătut ora unu, tocmai adineaori, parcă era dangătul

unei geamanduri cu clopot dintr-un golf. L-am auzit venind odată cu vântul din vest: ding-dong-ding-dong; limba i se mişcă înainte şi înapoi, izbind clopotul, de parcă bătea pentru morţi. Îl aud în visele mele. L-am auzit în seara asta, Mary, o geamandură cu clopot dintr-un golf scoate un sunet jalnic, înspăimântător. Te zgârie pe nervi şi-ţi vine să urli. Când lucrezi pe coastă trebuie să te duci la ele cu barca şi să le înveleşti, iar limba s-o înfăşori în flanelă. Aşa nu se mai aud. Atunci e linişte. Poate e noapte ceţoasă, cu petece de negură alburie pe apă, şi în afara golfului o corabie ascultă sunetul geamandurii, care nu se aude. Atunci înaintează prin ceaţă – vine direct către noi, care o aşteptăm, Mary, şi o vedem cum se cutremură deodată, se izbeşte şi apoi o iau brizanţii.

Se întinse după sticla de coniac şi lăsă să picure lichidul încet în pahar. Îl mirosi, apoi îşi clăti gura cu el.

— Ai văzut vreodată muşte prinse într-un borcan cu melasă? Eu am văzut oameni aşa; prinşi în velatură, ca un roi de muşte. Se agaţă ca să scape, strigând îngroziţi când văd că se apropie brizantul. Sunt exact ca muştele, punctişoarele negre de oameni. Am văzut corabia sfărâmându-se sub ei şi catargele, şi vergile rupându-se ca firul de aţă, iar ei erau azvârliţi în mare, unde înotau ca să se salveze... Dar când ajungeau la ţărm erau morţi, Mary.

Îşi şterse gura cu dosul palmei şi se uită fix la ea.

— Morţii nu vorbesc, Mary.

Faţa i se aplecă spre ea, se îngustă dintr-odată şi dispăru. Mary nu mai era îngenuncheată pe podeaua bucătăriei, ţinându-se cu mâinile de masă. Era din nou copil, alergând alături de taică-său pe faleză dincolo de Sf. Kevern. El îi făcuse vânt pe umerii lui şi alergau împreună cu alţi oameni, care strigau şi ţipau. Cineva arăta cu degetul departe pe mare.

Ţinându-se de capul lui taică-său, văzu o corabie mare, albă, ca o pasăre, legănându-se neputincioasă pe valurile mării, cu catargele frânte şi cu pânzele atârnând

în apă.

— Ce fac? întrebă copilul care, era ea însăşi.

Nu răspunse nimeni, toţi stăteau înmărmuriţi, privind cu groază la vaporul care se rostogolea şi se scufunda.

— Doamne, îndură-te de ei, zise tatăl ei.

Copilul Mary începu să plângă, chemând-o pe maică-sa, care apăru imediat din mulţime şi o luă în braţe şi o duse departe ca să nu mai vadă marea. Aici amintirile se frânseră brusc şi dispărură şi povestea rămase fără sfârşit; dar când ajunsese să înţeleagă şi nu mai era un copil, maică-sa îi vorbea despre ziua în care merseseră la Sf. Kevern când o corabie cu trei catarge se scufundase cu tot ce era pe ea, după ce i se rupsese chila lângă fiorosul Manacles. Mary se cutremură şi oftă; din nou, chipul unchiului se ivi înaintea ei, încadrat de părul lui încâlcit; stătea în genunchi lângă el în bucătăria Hanului Jamaica. Se simţea foarte rău şi picioarele îi erau reci ca gheaţa. Nu dorea decât să se prăbuşească în patul ei şi să-şi îngroape capul în mâini, să-şi tragă plapuma şi perna peste ea, ca să fie cât mai întuneric. Poate dacă şi-ar apăsa mâinile pe ochi, nu i-ar mai vedea faţa şi imaginile pe care i le zugrăvise. Poate dacă şi-ar vârî degetele în urechi, i-ar înăbuşi sunetul vocii şi vuietul brizanţilor pe ţărm. Acum vedea feţele palide ale oamenilor înecaţi cu braţele deasupra capetelor; auzea ţipătul de groază şi plânsetele; auzeau sunetul jalnic al geamandurii cu clopot, legănându-se încoace şi-ncolo pe mare. Se cutremură din nou.

Ridică privirea spre unchiul ei şi văzu că alunecase cu picioarele înainte şi capul îi căzuse pe piept. Gura îi era larg deschisă, sforăia şi bolborosea în somn. Genele lungi şi negre îi umbreau obrajii, ca nişte franjuri. Braţele se odihneau pe masă înaintea lui şi mâinile erau împreunate ca pentru rugăciune.

CAPITOLUL 9

În ajunul Crăciunului cerul era mohorât şi ameninţa să plouă. Peste noapte slăbise şi frigul, iar noroiul din curte, pe unde călcaseră vacile, se înmuiase. Pereţii camerei în care dormea Mary erau umezi şi într-un colţ era o pată mare galbenă, făcută de tencuiala scorojită.

Mary se aplecă pe fereastră şi vântul domol şi umed îi mângâie faţa. Peste o oră Jem Merlyn o va aştepta printre mlaştini ca să o ducă la bâlci la Launceston. Întâlnirea depindea doar de ea şi îi era greu să se hotărască. Îmbătrânise în patru zile şi faţa care o privea din oglinda murdară şi crăpată era trasă şi obosită.

În jurul ochilor avea cearcăne întunecate şi obrajii îi erau supţi. Somnul o ocolea până noaptea târziu, pofta de mâncare îi pierise. Pentru prima oară vedea o asemănare între ea şi mătuşa Patience. Amândouă aveau aceleaşi riduri pe frunte şi aceeaşi gură. Dacă şi-ar fi ţuguiat buzele şi şi le-ar fi muşcat, ar fi stat în faţa ei mătuşa Patience, cu părul ei castaniu, lins încadrându-i faţa. Ticul nervos era uşor de învăţat, ca şi mişcarea nervoasă a mâinilor, aşa că Mary se îndepărtă de oglinda trădătoare şi începu să se plimbe prin camera îngustă. În ultimele zile rămăsese cât putuse de mult în singurătatea camerei ei, scuzându-se că era răcită. Mary nu se putea bizui pe sine ca să stea de vorbă cu mătuşă-sa, nici în prezent şi nici în viitor. Ar fi dat-o de gol ochii. Amândouă s-ar fi privit cu aceeaşi groază mută, cu aceeaşi suferinţă ascunsă şi mătuşa Patience ar fi înţeles. Amândouă împărtăşeau acum un secret ce nu trebuia niciodată rostit între ele. Mary se întreba de câţi ani mătuşa Patience păstra această taină în agonia tăcerii. Nimeni, vreodată, nu va şti cât de mult suferise

ea. Oriunde va merge în viitor, suferința acestei taine o va însoți. N-o va lăsa niciodată în pace. În sfârşit reuşea să înțeleagă fața aceea palidă ce se contorsiona, mâinile care mototoleau rochia, ochii aceia mari ce priveau fix. Acum când ştia, totul i se părea foarte clar.

La început îi fusese rău, chiar foarte rău; în noaptea aceea zăcuse pe pat cerând îndurare somnului, care nu se apropia de ea. Vedea în întuneric chipuri necunoscute; chipuri istovite de oameni înecați. Un copil cu încheieturile rupte, o femeie cu fața acoperită de părul lung şi umed; chipuri îngrozite de oameni care nu ştiau să înoate. Uneori i se părea că propriii ei părinți se găseau printre aceştia şi că o priveau cu ochii larg deschişi, buzele palide, întinzându-şi mâinile spre ea. Poate din cauza aceasta suferea mătuşa Patience, singură în camera ei, în timpul nopții. Fețele acelea veneau şi spre ea, implorând-o, dar ea le îndepărta. Nu voia să le dea dezlegare. Într-un fel şi mătuşa Patience era un criminal. Ea îi omorâse prin tăcerea ei. Vina ei era la fel de mare ca a lui Joss Merlyn, pentru că ea era femeie, iar el un monstru pe care ea îl tolera.

Acum, a treia zi, când prima groază trecuse, Mary se simțea indiferentă, oarecum îmbătrânită şi foarte obosită. Majoritatea simțămintelor o părăsiseră. I se părea că le ştia dintotdeauna pe toate, că fusese pregătită apriori pentru o astfel de situație. Întâlnirea cu Joss Merlyn, stând la intrarea hanului cu felinarul în mână, fusese un avertisment, iar huruitul poştalionului care se îndepărta pe şosea sunase ca un adio.

De mult, la Helford, umblaseră zvonuri despre asemenea lucruri: bârfeli auzite pe ulițele satului, crâmpeie de povestiri, dezminţiri, un semn cu capul, dar oamenii nu vorbeau mult şi zvonurile nu prindeau. Acestea se întâmplaseră cu douăzeci, cincizeci de ani în urmă, când tatăl ei era tânăr, dar acum aşa ceva nu mai era de crezut. Văzu încă o dată chipul unchiului lângă al ei şi-i auzi şoapta în ureche: „N-ai mai auzit până acum de jefuitori de vase naufragiate?” Acestea erau cuvinte

pe care nu le auzise niciodată, dar mătuşa Patience trăia printre ele de zece ani... Unchiul ei n-o mai preocupa. Nu se mai temea de el. Nu simțea față de el decât scârbă şi dezgust. El pierduse orice legătură cu umanitatea. Era o fiară care umbla noaptea. Acum când îl văzuse beat şi ştia şi de ce e în stare, nu se mai temea de el. Nici de el, nici de tovarăşii lui. Toți erau o năpastă ce se abătuse asupra regiunii şi ea nu va cunoaşte odihna până ce nu vor fi călcați în picioare, lichidați, şterşi de pe fața pământului. Sentimentalismul n-o să-i mai salveze.

Mai rămâneau mătuşa Patience şi Jem Merlyn. El îi pătrunsese în gânduri împotriva voinței ei, deşi ea nu-l dorea. Avea destule pe cap ca să-l mai ia în seamă pe Jem. Prea semăna cu fratele său. Ochii, gura şi zâmbetul erau la fel. Acesta era pericolul. În mersul lui şi în mişcarea capului îl vedea pe unchiul ei. Acum ştia de ce se prostise mătuşă-sa Patience cu zece ani în urmă. Ar fi destul de uşor să se îndrăgostească de Jem Merlyn. Până în prezent bărbații nu o interesaseră, erau prea multe de făcut la ferma din Helford ca să se mai gândească la ei. Fuseseră băieți care-i zâmbiseră în biserică şi merseseră împreună cu ea la petreceri în timpul secerişului. Un vecin o sărutase o dată în spatele unei căpițe de fân, după ce băuse un pahar de cidru. Totul fusese o nerozie şi de atunci îl evitase; un băiat destul de inofensiv, care după cinci minute uitase incidentul. Oricum, ea nu se va mărita niciodată; era multă vreme de când hotărâse aceasta. Va aduna bani cum va putea şi va munci la o fermă. Odată ce va reuşi să scape de Hanul Jamaica şi îl va putea da uitării, va înjgheba un fel de cămin pentru mătuşa Patience şi va avea, probabil, puțin timp ca să se gândească la bărbați. Şi acum, fără să vrea, îi apărea din nou fața lui Jem, cu barba mare, ca a unui vagabond, cu cămaşa murdară şi cu privirea obraznică. Era lipsit de delicatețe, nepoliticos; şi era înclinat spre cruzime; un hoț şi un mincinos. El întruchipa tot ceea ce ea ura, disprețuia şi de ceea ce se temea. Dar ştia că s-ar putea să-l iubească.

Naturii nu-i păsa de prejudecăţi. Bărbaţii şi femeile, credea ea, sunt întocmai ca animalele de la ferma din Helford; există o lege comună de atracţie pentru toate fiinţele, o oarecare asemănare de piele sau simţ şi astfel se caută una pe cealaltă. Aceasta nu-i o alegere făcută cu mintea. Animalele nu raţionează şi nici păsările cerului. Mary nu era ipocrită. Ea fusese crescută pentru pământ şi trăise prea mult cu păsările şi animalele, le văzuse împerechindu-se, fătând şi murind. Era prea puţin romantism în natură şi nu-l căuta în propria ei viaţă. Acasă văzuse fetele plimbându-se cu băieţii din sat; strângeri de mână, îmbujorări, zăpăceli, oftaturi adânci şi extazieri privind luna deasupra mării. Îi vedea mergând pe drumul din spatele fermei – drumul îndrăgostiţilor, i se spunea, deşi bătrânii aveau un nume mai bun decât acela – băiatul ţinând-o pe fată de mijloc, iar ea lăsându-şi capul pe umărul lui. Priveau la stele şi la lună sau la apusul soarelui, dacă era vară. Mary ieşea din grajdul vacilor, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă şi gândindu-se la viţelul abia născut pe care-l lăsase lângă maică-sa. Se uita după perechea ce se-îndepărta şi zâmbea. Ridica din umeri, intra în bucătărie şi-i spunea maică-sii că nu va trece o lună şi va fi nuntă în Helford. Apoi băteau clopotele, se tăia tortul şi flăcăul, în haine de sărbătoare, stătea pe treptele bisericii cu chipul strălucitor şi picioare şovăitoare, cu mireasa lângă el, îmbrăcată în muslin şi cu părul ondulat pentru această ocazie. Dar nu trecea un an şi nu le mai păsa de stele şi lună. Băiatul se întorcea seara acasă obosit de munca pe câmp, strigând aspru că mâncarea e afumată, bună nici măcar pentru un câine, iar fata îi răspundea cam la fel, de sus din dormitor, cu buclele duse demult, plimbându-se încoace şi încolo cu o bocceluţă în braţe, care mieuna ca o pisică şi nu voia să doarmă. Atunci nu mai vorbeau despre lumina lunii deasupra mării. Nu, Mary nu-şi făcea iluzii despre dragoste. A te îndrăgosti era un cuvânt destul de frumos, dar nimic mai mult. Jem Merlyn era bărbat şi ea femeie şi dacă erau mâinile

lui sau pielea sau zâmbetul, nu ştia, dar ceva din ființa ei o împingea spre el şi însuşi gândul la el era enervant, însă şi stimulator în acelaşi timp. O sâcâia şi n-o lăsa în pace? Îşi dădea seama că va trebui să-l mai vadă.

Mai privi o dată la cerul mohorât şi la norii coborâți. Dacă ar fi să meargă la Launceston, ar avea timp să se aranjeze şi să plece. Nu se va dezvinovăți; în ultimele patru zile se călise. Mătuşa Patience putea crede ce-i plăcea. Dacă avea oarecare intuiție, nu era greu de ghicit că Mary nu dorea s-o vadă. O să-l privească pe bărbatu-său, cu ochii lui injectați şi mâinile tremurânde şi o să înțeleagă. Încă o dată, poate pentru ultima oară, băutura îi dezlegase limba. Îşi divulgase secretul şi Mary îi avea viitorul în palmă. Nu se hotărâse încă în ce fel să folosească ceea ce ştia, dar n-o să-l mai salveze. Astăzi se va duce la Launceston cu Jem Merlyn şi de data aceasta el va fi cel care va răspunde la întrebări; o să facă pe umilul când îşi va da seama că ea nu se mai teme de ei şi că-i poate distruge când vrea. Şi mâine... ei bine, nu se ştie ce va fi mâine. Exista Francis Davey şi promisiunea făcută; va avea pace şi adăpost în casa din Altarnun.

Ciudate sărbători, se gândea ea, în timp ce traversa East Moor cu Hawk's Tor drept călăuză şi dealurile de o parte şi de alta. Anul trecut stătuse în genunchi lângă maică-sa în biserică şi se rugase să le dea Dumnezeu sănătate, putere şi curaj. Se rugase pentru liniştea cugetului şi pentru siguranță; în rugăciunea ei ceruse viață lungă pentru maică-sa şi prosperitate în casă. Drept răspuns, venise boala, sărăcia şi moartea. Acum era singură, prinsă într-o plasă de brutalitate şi crimă, obligată să trăiască sub un acoperiş de care îi era greață, printre oameni pe care îi disprețuia, iar acum mergea printr-o mlaştină stearpă şi neprietenoasă ca să întâlnească un hoț de cai şi un ucigaş. De acest Crăciun n-o să mai înalțe nicio rugăciune lui Dumnezeu.

Mary aşteptă deasupra Rushyfordului şi văzu în depărtare micuța cavalcadă ce se apropia de ea: poneiul,

căruța pe două roți şi cei doi cai legați în spate. Vizitiul ridică biciul în semn de bun-venit. Mary simți cum i se urcă sângele în obraz şi apoi dispare. Această slăbiciune era ceva care o chinuia şi în sinea ei dorea ca această slăbiciune să fie un lucru palpabil şi viu, ca să-l poată smulge din ea şi să-l calce în picioare. Îşi vârî mâinile în şal şi aşteptă cu fruntea încruntată. El fluiera apropiindu-se de ea şi aruncă un pachețel la picioarele ei.

— Sărbători fericite, zise el. Am avut un ban de argint ieri în buzunar da' n-a făcut mulți purici. Uite un batic pentru tine.

Intenționase să fie tăioasă şi cât mai tăcută când se vor întâlni, dar această introducere îngreună lucrurile.

— Foarte drăguț din partea ta, zise ea. Mi-e teamă, totuşi, că ți-ai cheltuit banii pe degeaba.

— N-are nicio importanță. Sunt obişnuit, îi răspunse el şi o privi din creştet până-n tălpi în felul lui rece şi agresiv şi începu să fluiere un cântec în surdină.

— Ai sosit aici devreme, zise el. Îți era teamă că merg fără tine?

Urcă în căruță lângă el şi luă hățurile în mână.

— Îmi place să le simt din nou, zise ea, neluându-i în seamă remarca. Mama şi cu mine mergeam cu căruța o dată pe săptămână, în zilele de piață, la Helston. Totul mi se pare că s-a întâmplat de mult timp. Mă doare sufletul când mă gândesc la asta şi la cât râdeam împreună, chiar când vremurile erau grele. Tu, desigur, n-ai înțelege aceasta. Nu te interesează decât persoana ta.

El îşi încrucişă brațele şi o privi cum tine hățurile.

— Calul acesta trece mlaştina legat la ochi, îi spuse el. Lăsă moale hățurile. În viața lui nu s-a împiedicat niciodată. Aşa e mai bine. Are el grijă de tine, nu uita, aşa că lasă-te în seama lui. Ce ziceai?

Mary ținea hățul strâns în mâini şi privea la drumeagul din fața ei.

— Mai nimic, răspunse ea. Vorbeam oarecum cu

mine. Deci ai de gând să vinzi doi cai la târg?

— Câştig îndoit, Mary Yellan, şi tu o să capeţi o rochie nouă dacă mă ajuţi. Nu zâmbi şi nu ridica din umeri. Nu-mi place lipsa de recunoştinţă. Dar ce-i cu tine astăzi? Ţi s-a dus culoarea din obraji şi strălucirea din ochi. Ţi-e rău ori te doare burta?

— N-am ieşit din casă de când te-am văzut ultima oară, zise ea. Am stat sus la mine în cameră, cu gândurile mele. N-au fost tovarăşi veseli. Am îmbătrânit mult în ultimele patru zile.

— Îmi pare rău că nu arăţi prea bine, continuă el. Îmi închipuiam că voi intra în Launceston cu o fată drăguţă lângă mine şi că băieţii ne vor privi şi-şi vor face semne cu ochiul când vom trece pe lângă ei. Eşti posomorâtă astăzi. Nu mă minţi, Mary, nu sunt aşa de orb cum crezi tu. Ce s-a întâmplat la Hanul Jamaica?

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse ea. Mătuşa umblă prin bucătărie, iar unchiul stă la masă cu capul în mâini şi cu o sticlă de coniac în faţa lui. Doar eu m-am schimbat.

— N-aţi mai avut oaspeţi, nu-i aşa?

— După câte ştiu eu, niciunul. Nimeni n-a trecut prin curte.

— Ai o expresie dură şi cearcăne în jurul ochilor. Eşti obosită. Am mai văzut o femeie arătând ca tine, mai demult, dar ea avea motive. I s-a întors bărbatul, la Plymouth, după patru ani de umblat pe mări. Tu nu ai o asemenea scuză. Te-ai gândit la mine, aşa din întâmplare?

— Da, m-am gândit la tine o dată, răspunse ea. M-am întrebat care o să fie spânzurat mai întâi, tu sau fratele tău. Nu-i mare deosebire, după cât văd eu.

— Dacă Joss o să fie spânzurat, o să fie din propria lui vină, zise Jem. Dacă cineva îşi pune singur ştreangul de gât, acesta-i Joss. El aţine calea belelelor. Când o să dea de bucluc, o s-o merite şi n-o să-l scape nicio sticlă de coniac. O să se legene treaz.

Mergeau în linişte, Jem jucându-se cu cureaua

biciului, Mary simţindu-i mâinile lângă ea. Le privi cu coada ochiului şi văzu că erau lungi şi subţiri; aveau aceeaşi putere, aceeaşi graţie ca ale fratelui său. Acestea o atrăgeau; celelalte o respingeau. Îşi dădea seama pentru prima oară că aversiunea şi atracţia mergeau alături, că linia despărţitoare dintre ele era subţire. Gândul acesta era neplăcut şi-l abandonă. Dacă acesta de lângă ea ar fi fost Joss, acum zece, douăzeci de ani? Izgoni comparaţia undeva departe în minte, temându-se de imaginea care o putea trezi. Acum ştia de ce îşi ura unchiul.

Vocea lui îi întrerupse gândurile.

— La ce priveşti? întrebă el.

Îşi ridică privirea spre mlaştini.

— Ţi-am observat din întâmplare mâinile, răspunse ea scurt; sunt ca ale fratelui tău. Cât mai avem de mers prin mlaştini? Nu e acela drumul care şerpuieşte încolo?

— Intrăm în el mai jos, mai sunt vreo două, trei mile. Deci te-ai uitat la mâinile unui bărbat, nu-i aşa? N-aş fi crezut din partea ta. În definitiv eşti femeie, nu un puştan care lucrează la o fermă. Ai de gând să-mi spui de ce ai stat în camera ta patru zile fără să vorbeşti sau vrei să ghicesc eu? Femeilor le place să fie misterioase.

— Nu-i niciun mister. Când ne-am întâlnit ultima oară m-ai întrebat dacă ştiu de ce mătuşa mea arată ca o nălucă vie. Astea ţi-au fost cuvintele, nu-i aşa? Ei bine, acum ştiu, asta-i tot.

Jem o privi cu ochi curioşi şi apoi fluieră din nou.

— Băutura e un lucru amuzant, zise el, după câteva momente. M-am îmbătat o dată, la Amsterdam, pe vremea când fugisem pe mare. Îmi amintesc că am auzit ceasul unei biserici bătând ora nouă şi jumătate seara şi că şedeam jos pe podea cu braţele în jurul unei fete drăguţe cu păr roşcat. N-am mai ştiut nimic după aceea, decât că era ora şapte dimineaţa, ziua următoare şi că zăceam în rigolă, pe spate, fără ghete şi fără pantaloni. Mă întreb uneori ce-oi fi făcut în cele zece ore. Mă tot gândesc, dar să fiu al naibii dacă îmi pot aminti.

— Acesta-i norocul tău, zise Mary. Fratele tău nu-i atât de norocos. Când se îmbată își regăsește memoria în loc să și-o piardă.

Poneiul încetini pasul și ea îl lovi cu hățurile.

— Dacă nu e nimeni lângă el, poate vorbi singur, continuă ea, n-are niciun efect asupra pereților Hanului Jamaica. De data aceasta n-a fost singur. Eram întâmplător acolo când s-a trezit din starea de letargie și delira.

— Și când îl auzi delirând, te închizi patru zile în camera ta, nu-i așa? întrebă Jem.

— Asta cam așa-i, replică ea.

Se apleacă spre ea pe neașteptate și îi luă hățurile din mâini.

— Nu te uiți pe unde mergi. Ți-am spus că poneiul acesta nu se poticnește, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l conduci într-o stâncă de granit cât o ghiulea de tun. Lasă-mă pe mine.

Ea se plecă pe spate și-l lăsă pe el să mâne calul. Era adevărat, nu fusese atentă și merita reproșul. Poneiul porni la trap.

— Ce ai de gând să faci?

Mary ridică din umeri.

— Nu m-am hotărât, zise ea. Trebuie să țin cont de mătușa Patience. Sper că nu te aștepți să-ți spun, nu?

— De ce nu? Nu sunt apărătorul lui Joss.

— Ești fratele lui și asta mi-e de-ajuns. Sunt multe lacune în povestea aceasta și le umpli pe unele strașnic de bine.

— Crezi că mi-aș pierde timpul lucrând pentru frate-meu?

— N-ar fi prea multă pierdere de timp din câte văd eu. Câștigă de-ajuns și nu plătește nimic pentru mărfurile lui. Morții nu vorbesc, Jem Merlyn.

— Nu, dar corăbiile scufundate da, când sunt mânate spre țărm de un vânt prielnic. Un vas se uită după far când caută portul. Ai văzut vreodată o molie zburând spre o lumânare și arzându-și aripile? Cu o corabie se

întâmplă acelaşi lucru când farul e fals. Se poate întâmpla o dată, de două ori, poate chiar de trei ori, dar a patra oară un vas scufundat pute îngrozitor şi toată ţara se revoltă şi vrea să cunoască motivele. Fratele meu şi-a pierdut propria-i cârmă şi-acum se îndreaptă el însuşi spre ţărm.

— Vrei să-l însoţeşti?

— Eu? Ce am eu cu el? Poate să-şi vâre singur capul în juvăţ. M-am mai servit şi eu, când şi când, cu niscaiva tutun şi am furat marfă, dar să ştii un lucru, Mary Yellan, chiar dacă mă crezi ori nu: n-am omorât niciun om... încă.

Pocni furios din bici deasupra calului şi animalul o rupse la galop.

— În faţa noastră se găseşte un vad de trecere, unde gardul viu merge mult spre est. Traversăm râul şi după o jumătate de milă intrăm în drumul care duce la Launceston. De acolo mai avem şapte mile sau chiar mai mult până ajungem în oraş. Eşti obosită?

Ea dădu din cap.

— Este pâine şi brânză în coşul de sub capră, zise el, vreo două mere şi câteva pere. Cred că ţi-e foame. Aşadar, crezi că eu fac să naufragieze vapoare şi stau pe ţărm privind cum se îneacă oamenii? Şi, după aceea, când sunt umflaţi cu apă, îmi vâr mâinile în buzunarele lor? Frumoasă imagine!

Mary nu-şi putea da seama dacă mânia lui era simulată sau sinceră, dar ţinea gura strâns închisă, iar pomeţii obrajilor i se îmbujoraseră.

— N-ai tăgăduit, nu-i aşa? zise ea.

O privi cu un aer insolent, cu oarecare dispreţ, amuzat întrucâtva şi începu să râdă ca un copil nevinovat. Pentru asta îl ura şi cu o bruscă intuiţie îşi dădu seama la ce se gândea el şi mâinile i se înfierbântară.

— Dacă asta crezi despre mine, de ce vii astăzi cu mine la Launceston?

Era gata să-şi râdă de ea; un răspuns ocolit sau

bâlbâit ar fi fost un triumf pentru el, aşa că ea îşi împietri inima să nu-i dea satisfacţie.

— De dragul ochilor tăi strălucitori, Jem Merlyn, răspunse ea. Pentru nici un alt motiv, şi-i înfruntă privirea fără nicio emoţie.

El râse, dădu din cap şi începu să fluiere; şi dintr-odată se făcu pace între ei şi o intimitate copilărească. Îndrăzneala cuvintelor ei îl dezarmaseră. El nu bănuia nimic din slăbiciunea care se ascundea în spatele lor şi deocamdată erau camarazi, fără reţinerea existentă între un bărbat şi o femeie.

Ajunseră la şosea şi căruţa duruia în urma poneiului care mergea la trap, cu cei doi cai furaţi legaţi în spatele căruţei. Nori de ploaie se adunau pe cer, ameninţători, dar încă nu picura din ei şi pe dealurile îndepărtate, dincolo de mlaştini, nu se vedea niciun pic de ceaţă. Mary se gândi la Francis Davey din Altarnun, departe în stânga ei, şi se întreba ce-i va zice când îi va povesti cele întâmplate. Nu o va mai sfătui să aştepte. Probabil n-o să-i placă dacă îl va deranja de Crăciun. Îşi imagină casa parohială tăcută şi liniştită printre căsuţele care formau satul şi turla înaltă a bisericii, înălţându-se ca un străjer deasupra acoperişurilor şi hornurilor.

În Altarnun exista un refugiu de odihnă pentru ea – numele satului însuşi se rostea ca o şoaptă – şi vocea lui Francis Davey însemna siguranţă şi uitarea necazurilor. Fiinţa avea ceva straniu care te tulbura, dar în acelaşi timp îţi făcea plăcere. Tabloul pe care îl pictase, felul în care mânase calul şi cum o servise tăcut şi plin de îndemânare. Dar mai stranie decât toate era liniştea cenuşie şi sumbră a camerei, care nu purta nicio urmă a personalităţii lui. Era o umbră de om şi acum, când nu era cu el, părea lipsit de substanţă. N-avea agresiunea bărbătească a lui Jem de lângă ea, el era fără carne şi sânge. Nu mai era decât doi ochi albi şi o voce în întuneric.

Poneiul se sperie brusc de o deschidere în gard şi înjurătura puternică a lui Jem o deşteptă din intimitatea

gândurilor.

Aruncă o întrebare la întâmplare.

— Se găsesc biserici primprejur? Ultimele luni am trăit ca un păgân şi nu pot suferi acest sentiment.

— Ieşi de-acolo, prostul naibii! strigă Jem, lovindu-l pe cal în gură. Vrei să ne răstorni în şanţ? Biserici, zici? De unde naiba să ştiu eu de biserici? O singură dată am intrat într-una şi atunci dus în braţe de maică-mea; când am ieşit mă numeam Jeremiah. Nu-ţi pot spune nimic despre ele. Cred că păstrează încuiată tava de aur.

— Este o biserică în Altarnun, nu-i aşa? întrebă ea. Ajungi la ea pe jos de la Hanul Jamaica. S-ar putea să merg mâine acolo.

— Vino mai bine să mâncăm împreună de Crăciun. Nu-ţi pot oferi curcan, dar oricând mă pot servi cu o gâscă de la bătrânul fermier Tuckett din North Hill. E atât de orb, că n-o să ştie niciodată că-i lipseşte.

— Ştii al cui e venitul parohiei din Altarnun, Jem Merlyn?

— Nu, nu ştiu, Mary Yellan. N-am avut de-a face niciodată cu preoţi şi probabil nu voi avea nici de-acum înainte. Sunt un soi ciudat de oameni. Era unul la North Hill, când eram băiat; era miop şi zicea lumea că într-o duminică a dat enoriaşilor coniac în loc de vin sfinţit. Ştia tot satul ce se întâmplă şi, ştii, biserica era ticsită, nu mai era loc să îngenunchezi; stăteau oamenii rezemaţi de pereţi, aşteptând să le vină rândul. Preotul nu pricepea nimic; niciodată nu fuseseră atâţia oameni în biserică, aşa că s-a urcat la amvon, cu ochii strălucind de mulţumire şi a ţinut o predică despre oaia rătăcită care s-a întors la stăpân. Frate-meu Matthew mi-a spus povestea asta; el s-a dus de două ori la altar şi preotul nu l-a recunoscut. A fost o zi de pomină în North Hill. Scoate pâinea şi brânza, Mary, mi s-a lipit burta de şira spinării.

Mary dădu din cap către el şi oftă.

— Ai fost vreodată serios în viaţa ta? Nu respecţi pe nimeni şi nimic?

— Eu îmi respect burta, răspunse el, şi acum cere de mâncare. Cutia e sub picioarele mele. Tu poţi să mănânci mărul dacă ţii la religie, în Biblie se vorbeşte despre un măr, ştiu foarte bine.

Pe la ora două şi jumătate, un alai vesel şi cam încins îşi făcea zgomotos intrarea în Launceston. Mary renunţase la griji şi necazuri şi, în ciuda hotărârii ei categorice de dimineaţă, starea sufletească a lui Jem o molipsise şi se lăsa dusă de veselie.

Departe de umbra Hanului Jamaica, tinereţea ei firească şi buna dispoziţie îi reveneau, iar Jem observase aceasta într-o clipă şi-i cânta în strună.

Râdea pentru că trebuia să râdă şi pentru că o făcea el să râdă. Era ceva molipsitor în aer din sunetul şi vacarmul oraşului, un sentiment de agitaţie şi bunăstare; un sentiment de sărbătoare. Străzile erau pline de oameni şi prăvălioarele erau vesele. Trăsurile, căruţele, birjele se învălmăşeau în scuarul pavat cu pietre. Era culoare, viaţă, mişcare. Mulţimea veselă se îmbulzea înaintea tarabelor, curcanii şi gâştele zgâriau grilajele de lemn ale cuştilor, o femeie cu o pelerină verde ţinea mere deasupra capului şi zâmbea; merele erau roşii şi strălucitoare, ca obrajii ei. Scena era familiară şi plăcută. Helstonul fusese la fel, în fiecare an de Crăciun, dar în Launceston era mai multă veselie, mai multă lume. Aici era o atmosferă oarecum lipsită de naturaleţe. Devonshire şi Anglia se găseau dincolo de râu. Fermierii din comitatul învecinat se loveau de ţărăncile din East Cornwall; negustori, plăcintari, ucenici care-şi făceau loc prin mulţime cu pateuri şi cârnaţi pe tăvi. O doamnă cu o pălărie cu pene şi o pelerină de catifea albastră coborî din trăsura personală şi intră în lumina şi căldura ospitalierului local Cerbul Alb, urmată de un domn într-un palton vătuit de culoare sură. El îşi puse lornieta la ochi şi păşi în urma ei ţanţoş ca un curcan.

Lumea aceasta îi păru lui Mary veselă şi fericită. Oraşul era aşezat pe un deal, cu un castel în centru ca într-o legendă istorică. Se găseau pâlcuri de copaci,

câmpii ce coborau în pantă, iar jos în vale strălucea apa. Mlaştinile erau departe, ele se întindeau în afara oraşului şi fuseseră date uitării. Launcestonul era cu adevărat real, oamenii aceştia erau vii. Crăciunul îşi ocupa din nou locul ce i se cuvenea în oraş, printre străzile pietruite, printre mulţimea veselă ce se îmbrâncea şi sub soarele apos, ce se zbătea să iasă din ascunzătoarea lui, dincolo de norii cenuşii, ca să ia parte la petrecere. Mary purta baticul pe care i-l oferise Jem. Se relaxase într-atâta, că-i îngădui să i-l lege sub bărbie. Lăsaseră calul şi căruţa în partea de sus a oraşului şi Jem îşi făcea acum drum prin mulţime, trăgând după el cei doi cai furaţi, cu Mary imediat în urma lui. Mergea înainte plin de încredere spre scuarul principal unde se adunase întregul Launceston, iar dughenele şi şatrele din bâlci stăteau una lângă alta. Exista un loc împrejmuit cu funii, special pentru cumpărarea şi vânzarea vitelor, plin de fermieri şi de ţărani, de gentilomi, chiar şi de negustori din Devon şi din alte părţi. Inima lui Mary începu să bată mai tare când se apropiară de locul împrejmuit. Dacă era cineva din North Hill acolo sau vreun fermier din satele vecine şi recunoştea caii? Jem îşi lăsase pălăria pe ceafă şi fluiera. Se întoarse şi o privi o dată şi-i făcu semn cu ochiul. Mulţimea se dădea la o parte şi-i făcea loc. Mary rămase în afara locului împrejmuit, în spatele unei vânzătoare cu un coş şi-l urmări cum îşi ocupă un loc în mijlocul unui grup de bărbaţi cu ponei şi salută din cap pe câţiva dintre ei. Îşi plimbă apoi ochii peste ceilalţi ponei, în timp ce se apleca asupra unei flăcări ca să-şi aprindă pipa. Părea nepăsător şi imperturbabil. Peste foarte puţin timp, un tip cu un aspect ostentativ, ce purta o pălărie largă şi pantaloni de culoare crem, îşi făcu drum prin mulţime şi se duse la cai. Vorbea cu o voce puternică şi plină de importanţă, lovindu-şi întruna cizma cu cravaşa, apoi arătă spre ponei. După tonul şi aerul de cunoscător, Mary deduse că era geambaş. Imediat veni lângă el un bărbat cu ochi de linx, într-o

haină neagră, care-l înghiontea când şi când în cot şi-i şoptea la ureche.

Mary îl văzu privind insistent la poneiul negru care aparţinuse moşierului Bassat. Se apropie de el, se apleca şi-i pipăi picioarele. Şopti apoi ceva în urechea bărbatului cu vocea puternică. Mary îl urmărea plină de teamă.

— De unde ai calul acesta? întrebă negustorul, bătându-l pe Jem pe umăr. N-a fost crescut în regiunea mlaştinilor, cu un asemenea cap şi greabăn.

— A fost fătat la Callington, acum patru ani, răspunse Jem nepăsător, cu pipa în colţul gurii. L-am cumpărat când avea un an de la bătrânul Tim Bray. Îţi aminteşti de Tim? Şi-a lichidat averea anul trecut şi s-a dus la Dorset. Tim îmi spunea mereu că o să-mi scot banii pe calul ăsta. Maică-sa era rasă irlandeză şi i-a adus premii. Uită-te la el, te rog. Dar să ştii că nu ţi-l dau ieftin.

Pufăi din pipă în timp ce cei doi bărbaţi examinau cu atenţie calul. Timpul păru nesfârşit până se îndreptară şi se dădură îndărăt.

— A avut vreun necaz la piele? întrebă bărbatul cu ochi de linx. E foarte aspră şi părul parcă ar fi ghimpi. Are şi o vopsea pe el care nu-mi place. Nu l-ai vopsit cumva?

— Poneiul ăsta n-a suferit de nimic, răspunse Jem. Celălalt de-acolo era să se ducă pe copcă în vară, dar am reuşit să-l salvez. Cred că ar trebui să-l ţin până la primăvară, dar mă costă bani. Nu, calului ăsta negru nu-i puteţi găsi niciun cusur. Asupra unui lucru vreau să fiu sincer cu voi, pentru că aşa e cinstit. Bătrânul Tim Bray nu ştia că iapa e a făta – pe vremea aceea el era în Plymouth şi băiatul avea grijă de ea – şi când a aflat i-a tras băiatului o mardeală, dar bineînţeles era prea târziu. A trebuit să se împace cu situaţia. După părerea mea armăsarul a fost sur; uitaţi-vă la părul ăla scurt de-acolo, aproape de piele... ăla-i sur, nu? Tim a ratat o afacere bună cu calul ăsta. Uitaţi-vă ce greabăn are; asta

înseamnă rasă. Să vă mai spun ceva: vreau optsprezece guinee pe el.

Bărbatul cu ochi de linx clătină dezaprobator din cap, negustorul ezită.

— Lasă la cincisprezece şi s-ar putea să facem târgul, propuse el.

— Nu, optsprezece guinee e prețul, niciun un penny mai puțin, zise Jem.

Cei doi bărbați se consultară şi se părea că nu cad de acord. Mary auzi cuvântul „înşelătorie”, iar Jem îi aruncă o privire peste capetele mulțimii. Un uşor murmur se ridică din grupul bărbaților de lângă el. Bărbatul cu ochi de linx se apleca încă o dată şi pipăi picioarele poneiului negru.

— Eu aş avea o altă părere despre acest ponei, zise el. Nu sunt sigur de ceva în legătură cu el. Unde ți-e semnul?

Jem îi arătă o crestătură în ureche pe care bărbatul o examină cu atenție.

— Eşti un cumpărător viclean, nu-i aşa? zise Jem. Ar putea crede lumea că am furat calul. E ceva în neregulă cu semnul?

— Nu, aparent nu. Dar e un lucru bun pentru tine că Tim Bray a plecat la Dorset. Calul acesta n-a fost niciodată al lui, orice-ai zice. Eu nu l-aş cumpăra, Stevens, dacă aş fi în locul tău. O să dai de bucluc. Hai de-aici, omule.

Negustorul cu voce puternică privi cu regret la poneiul negru.

— E un exemplar reuşit, zise el. Nu-mi pasă cine l-a crescut sau dacă armăsarul a fost bălțat. De ce eşti aşa mofturos, Will?

Omul cu ochi de linx îl trase încă o dată de mânecă şi-i şopti la ureche. Negustorul ascultă, deveni serios şi apoi clătină din cap.

— Bine, zise el tare, nu mă îndoiesc că ai dreptate, tu ai fler când e vorba de ceva necurat. Poate e mai bine să nu ne băgăm. Poți să-ți păstrezi calul, îi zise el lui Jem.

Tovarăşului meu nu-i place. Ascultă-mi sfatul şi coboară preţul. Dacă o să-l ţii prea mult o să-ţi pară rău.

Îşi făcu drum cu coatele prin mulţime, cu omul cu ochi de linx lângă el şi dispărură în direcţia Cerbului Alb. Mary oftă uşurată când nu-i mai văzu. Din expresia feţei lui Jem nu putea deduce nimic; fluiera întruna. Oamenii veneau şi plecau. Poneii flocoşi din regiunea de mlaştină erau vânduţi cu două sau trei lire şi foştii proprietari plecau mulţumiţi. De poneiul negru nu se mai apropie nimeni. Oamenii se uitau chiorâş la el. La ora patru fără un sfert, Jem vându celălalt cal cu şase lire unui fermier vesel şi cinstit, după o discuţie lungă şi plăcută. Fermierul oferi cinci, dar Jem ţinu morţiş la şapte. După douăzeci de minute de tocmeală zgomotoasă ajunseră la şase lire şi fermierul părăsi târgul călare, râzând cu gura până la urechi. Pe Mary începură să o doară picioarele. Se lăsa amurgul peste târg şi se aprindeau lămpile. Tocmai se gândea să se întoarcă la căruţă când auzi o voce de femeie în spatele ei şi un râs puternic, afectat. Se întoarse şi văzu pelerina albastră şi pălăria cu pene a femeii care coborâse din trăsură după prânz.

— Oh, priveşte, James, zicea ea. Ai mai văzut vreodată în viaţa ta un ponei atât de minunat? Îşi ţine capul cum şi-l ţinea sărmana Beauty. Asemănarea e izbitoare, doar că animalul acesta e negru şi n-are nimic din rasa lui Beauty. Ce păcat că Roger nu-i aici! Nu-l pot deranja de la întâlnirea lui. Ce părere ai despre el, James?

Bărbatul care o însoţea îşi puse lornieta şi privi.

— La naiba, Mary, răspunse el tărăgănat. Nu mă pricep deloc la cai. Poneiul pe care l-aţi pierdut era sur, nu? Acesta e negru ca pana corbului, indiscutabil negru. Vrei să-l cumperi?

Femeia râse scurt.

— Ar fi un cadou de Crăciun foarte potrivit pentru copii, zise ea. De când a dispărut Beauty îl sâcâie întruna pe bietul Roger. Întreabă de preţ, te rog, James.

Bărbatul înaintă semeţ spre Jem.

— Hei, amice, strigă el, vrei să vinzi poneiul acela negru?

Jem dădu din cap.

— L-am promis unui prieten, răspunse el. N-aş vrea să-mi calc cuvântul. În afară de asta, poneiul acesta nu vă poate duce în spate. A fost călărit doar de copii.

— Oh, într-adevăr. Înţeleg. Îţi mulţumesc. Maria, flăcăul acesta spune că poneiul nu-i de vânzare.

— Sigur? Ce păcat! Mă hotărâsem să-l cumpăr. Îi dau cât cere, spune-i. Întreabă-l din nou, James.

Bărbatul îşi puse din nou lornieta şi zise tărăgănat:

— Ascultă, domnule, doamna aceasta s-a îndrăgostit de calul dumitale. A pierdut recent unul şi vrea să-l înlocuiască. Copiii dânsei vor fi foarte dezamăgiţi când vor afla. Lasă-l naibii pe prieten. Poate să aştepte. Cât ceri pe el?

— Douăzeci şi cinci de guinee, răspunse Jem prompt. Cel puţin atâta îmi dădea prietenul meu. Nu sunt grăbit să-l vând.

Doamna cu pălărie cu pene trecu dincolo de funia împrejmuitoare.

— Îţi dau treizeci pe el, zise ea. Eu sunt doamna Bassat din North Hill şi vreau să dau calul copiilor mei drept cadou de Crăciun. Te rog nu te împotrivi. Jumătate de sumă o am aici în portmoneu şi domnul acesta îţi va da restul. Domnul Bassat este în Launceston acum şi vreau ca poneiul să fie o surpriză atât pentru el, cât şi pentru copii. Rândaşul meu va veni imediat să-l ia şi să-l ducă la North Hill, înainte ca domnul Bassat să părăsească oraşul. Poftim banii.

Jem îşi ridică iute pălăria şi făcu o plecăciune adâncă.

— Vă mulţumesc, doamnă, zise el. Sper că domnul Bassat va fi încântat de târgul dumneavoastră. N-o să fie deloc primejdios pentru copii.

— Oh, va fi încântat. Desigur poneiul acesta nu-i pe departe ca acela pe care ni l-au furat. Beauty era pur sânge şi valora o groază de bani. Căluţul acesta e destul

de frumos şi o să le placă copiilor. Hai, James; se întunecă şi mi-a pătruns frigul până la oase.

Părăsi târgul şi se îndreptă spre trăsura ce aştepta în scuar. Lacheul înalt sări înainte să deschidă uşa.

— Tocmai am cumpărat un ponei pentru conaşul Robert şi conaşul Henry, zise ea. Vrei să-l cauţi pe Richards şi să-i spui să-l ducă acasă? Vreau să-i fac o surpriză stăpânului.

Urcă în trăsură, cu fustele fluturând, urmată de bărbatul cu lornietă.

Jem privi în grabă peste umăr şi bătu uşor pe braţ pe un băiat care stătea în spatele lui...

— Ascultă, zise el, vrei o monedă de cinci şilingi?

Băiatul încuviinţă din cap, cu gura căscată de uimire.

— Ţine de poneiul ăsta atunci şi, când vine rândaşul după el, dă-i-l din partea mea, te rog. Tocmai am primit vorbă că nevastă-mea a născut gemeni şi că-i este viaţa în pericol. Nu pot pierde niciun moment. Poftim, ia dârlogul. Îţi urez sărbători fericite.

Plecă imediat şi traversă scuarul grăbit, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Mary îl urma discret la vreo zece paşi în urmă. Faţa îi era stacojie şi ţinea ochii în pământ. Îşi stăpânea cu greu râsul, ascunzându-şi faţa în şal. Era cât pe-aci să se prăbuşească jos când ajunseră în partea cealaltă a scuarului, unde nu se mai vedeau trăsura şi grupul de oameni. Îşi duse mâna la piept ca să-şi recapete răsuflarea. Jem o aştepta, cu faţa gravă ca un judecător.

— Jem Merlyn, meriţi să fii spânzurat, zise ea când îşi reveni. Să stai acolo în târg şi să vinzi calul furat însăşi doamnei Bassat! Eşti un drac împieliţat şi mi-a albit părul urmărindu-te.

El îşi lăsă capul pe spate şi râse. Nu mai putu rezista nici ea. Râsul lor răsună pe stradă şi oamenii se întoarseră ca să-i privească. Se molipsiră şi ei, începură să zâmbească şi să râdă. Părea că oraşul Launceston însuşi vibra de bucurie, când pe străzi răsunau hohote de veselie ce se amestecau cu freamătul şi vuietul

bâlciului. Peste tot se auzeau strigăte, chemări şi cântece. Torţele şi felinarele aruncau lumini stranii pe feţele oamenilor. Totul era culoare şi umbră şi murmur de voci, iar văzduhul fremăta.

Jem o prinse de mână şi îi apăsă degetele.

— Acum te bucuri că ai venit, nu-i aşa? întrebă el şi ea răspunse „da” nepăsătoare.

Intrară în inima bâlciului, înconjuraţi de entuziasmul mulţimii. Jem îi cumpără un şal stacojiu şi cercei de aur. Supseră portocale sub un coviltir vărgat şi o ţigancă plină de zbârcituri le ghici viitorul.

— Fereşte-te de un străin oacheş, îi spuse ea lui Mary şi ei se uitară unul la altul şi râseră din nou. Ai sânge pe mâini, tinere, îi spuse lui. Într-o zi o să omori un om.

— Ce ţi-am spus în căruţă azi dimineaţă? zise Jem. Până în prezent sunt nevinovat. Acum crezi?

Dar ea clătină doar din cap, nu voi să răspundă. Stropi de ploaie le căzură pe obraji, dar nu le păsă. Vântul se stârni în rafale, umflând pânzele şatrelor împrăştiind hârtii, panglici şi mătăsuri. O dugheană mare vărgată se cutremură o clipă, apoi se nărui, merele şi portocalele rostogolindu-se în rigolă. Ploaia începu să cadă, oamenii alergau în toate părţile căutând adăpost, râzând şi strigând unii după alţii, cu ploaia şiroind pe ei.

Jem o trase pe Mary sub acoperişul unei intrări. Îi cuprinse umerii cu braţele şi-i întoarse faţa spre a lui, apoi o sărută: „Păzeşte-te de străinul oacheş”, zise el. Apoi râse şi o sărută din nou. Odată cu norii de ploaie, care acoperiseră cerul, se şi înnoptase. Vântul stingea torţele, lumina felinarelor era slabă şi galbenă, toată strălucirea bâlciului se terminase. Piaţa fu în curând pustie, şatrele vărgate şi dughenele deschise erau goale şi abandonate. Ploaia cădea în rafale asupra intrării şi Jem stătea cu spatele înspre ea, ca s-o protejeze pe Mary. Îi desfăcu baticul şi începu să se joace cu părul ei. Îi simţi vârful degetelor pe gât, mergând spre umeri, dar îşi ridică mâinile şi i le dădu la o parte pe-ale lui.

— M-am făcut destul de mult de râs pentru o seară,

Jem Merlyn, zise ea. E timpul să ne gândim la întoarcere. Lasă-mă în pace.

— Sper că nu vrei să călătoreşti într-o căruţă neacoperită pe vântul ăsta, zise el. Vine dinspre coastă şi-o să ne răstoarne prin locurile ridicate. Va trebui să petrecem noaptea împreună în Launceston.

— Foarte probabil. Du-te şi adu poneiul, Jem, cât se opreşte ploaia un moment. O să te aştept aici.

— Nu fi puritană, Mary. O să te ude până la piele pe drumul spre Bodmin. Presupune că mă iubeşti, nu poţi? Atunci ai rămâne cu mine.

— Vorbeşti cu mine aşa pentru că sunt chelneriţă la bar în Hanul Jamaica?

— Dă-l naibii de Hanul Jamaica. Îmi place chipul tău şi-mi place să te simt aproape, asta-i de-ajuns pentru oricare bărbat. Ar trebui să fie de-ajuns şi pentru o femeie.

— Cred că este pentru unele. Întâmplător nu sunt făcută în felul ăsta.

— Te-au făcut altfel decât pe celelalte femei, pe râul Helford? Rămâi aici cu mine în noaptea asta, Mary, şi vom vedea. O să fii la fel cu celelalte până dimineaţă, pun rămăşag.

— Nu mă îndoiesc. Tocmai de aceea risc să mă facă ploaia leoarcă în căruţă.

— Dumnezeule, Doamne, eşti tare ca cremenea, Mary Yellan. Când o să rămâi iarăşi singură o să-ţi pară rău.

— Mai bine să-mi pară atunci decât mai târziu.

— Dacă te-aş săruta încă o dată, te-ai răzgândi?

— Nu.

— Nu mă mir că fratele meu stă în pat de-o săptămână şi bea întruna, cu tine în casă. I-ai cântat psalmi?

— Cred că da.

— N-am mai cunoscut o femeie atât de perversă. Am să-ţi cumpăr o verighetă, dacă asta te-ar face să te simţi respectabilă. N-am prea des bani suficienţi în buzunar ca să fac o asemenea ofertă.

— Câte neveste ai?

— Şase sau şapte răspândite prin Cornwall. Nu le mai socotesc pe cele dincolo de Tamar.

— Frumos număr pentru un bărbat. Dacă aş fi în locul tău, aş mai aştepta puţin până să o iau pe-a opta.

— Eşti isteaţă foc. Parcă ai fi o maimuţă în şalul ăla, cu ochii tăi strălucitori. Foarte bine, mă duc să aduc căruţa şi să te duc acasă la mătuşă-ta, dar mai întâi o să te sărut, fie că vrei fie că nu.

Îi luă faţa în mâini.

— Unul pentru necaz, două pentru bucurie, zise el. Restul o să ţi le dau când o să fii într-o stare sufletească mai generoasă. Nu se face să termin rima în seara asta. Aşteaptă-mă aici, o să vin repede.

Îşi puse capul în piept împotriva ploii şi traversă strada. Îl văzu dispărând după un şir de dughene şi apoi după colţ.

Se strânse din nou sub adăpostul de la uşă. Ştia că drumul va fi destul de pustiu. Ploaia te biciuia, vântul sufla nestăvilit, iar de la mlaştini nu te puteai aştepta la îndurare. Era nevoie de mult curaj ca să înfrunţi cele unsprezece mile într-o căruţă deschisă. Gândul de a rămâne în Launceston cu Jem Merlyn îi făcea inima să bată mai repede şi o cuprindea emoţia gândindu-se la asta, acum când el era plecat şi nu-i mai putea vedea chipul, dar cu toate acestea nu-şi va pierde capul ca să-i facă lui pe plac. Odată ce se va abate de la linia de conduită ce şi-o stabilise nu va mai fi cale de întoarcere. Nu va mai fi linişte sufletească şi nici independenţă. Şi aşa dăduse prea mult, aşa că nu se va mai elibera complet de el niciodată. Această slăbiciune va fi o povară pentru ea şi-i va face pe cei patru pereţi ai Hanului Jamaica mai odioşi decât înainte. Ar fi fost mai bine să suporte singură solitudinea. Acum tăcerea mlaştinilor va fi un chin din cauza prezenţei lui la numai patru mile depărtare de ea. Mary îşi înfăşura şalul în jurul ei şi îşi încrucişă braţele. Ar fi vrut ca femeile să nu fie nişte fiinţe fragile, ca de paie, aşa cum le socotea ea; atunci ar

fi putut rămâne noaptea aceasta cu Jem Merlyn şi ar uita de sine, aşa cum poate uita şi el, şi amândoi s-ar despărţi dimineaţă cu un zâmbet şi o ridicare din umeri. Dar ea era femeie şi aşa ceva îi era imposibil. De altfel, se făcuse de râs din cauza câtorva săruturi. Se gândi la mătuşa Patience, păşind ca o stafie în umbra stăpânului şi se cutremură. Aşa va fi şi Mary Yellan, dacă nu o va ajuta Dumnezeu şi propria ei voinţă. O rafală de vânt îi ridică fusta şi un torent de ploaie năvăli în portalul deschis. Se făcuse mai frig acum. Printre pietrele pavajului se formaseră bălţi; luminile şi oamenii dispăruseră. Launcestonul îşi pierduse farmecul. Mâine va fi o zi de Crăciun tristă şi mohorâtă. Mary aştepta dând din picioare şi suflând în mâini. Jem nu se grăbea să vină cu căruţa. Era supărat pe ea, fără îndoială, pentru că refuzase să rămână şi faptul că o lăsa în ploaie şi frig sub portalul deschis era felul lui de-a o pedepsi. Minutele treceau anevoie şi el nu mai venea. Dacă aşa se răzbuna el, atunci planul era lipsit de umor şi originalitate. Undeva un ceas bătu ora opt. Plecase de mai bine de o jumătate de oră, iar locul unde lăsaseră poneiul şi căruţa era la o depărtare de numai cinci minute. Era deprimată şi obosită. Stătea în picioare de la prânz şi acum, când intensitatea emoţiilor scăzuse, simţea nevoia să se odihnească. Va fi greu să-şi mai recapete starea aceea sufletească, lipsită de griji din ultimele ore. Jem plecase cu veselie cu tot.

În cele din urmă, nu mai putu rezista şi porni pe colină în sus ca să-l caute. Strada lungă era aproape pustie, doar câţiva întârziaţi, care zăboveau la adăpostul îndoielnic al portalurilor, aşa cum făcuse şi ea. Ploaia era nemiloasă, vântul bătea în rafale. Nu mai rămăsese nimic din voioşia Crăciunului.

După câteva minute ajunse la grajdul unde lăsaseră poneiul şi căruţa în după-amiaza aceea. Uşa era încuiată. Se uită printr-o crăpătură şi văzu grajdul gol. Jem plecase probabil. Bătu la uşa prăvălioarei din vecini, nerăbdătoare şi după o vreme îi deschise omul

care îi primise în grajd în timpul zilei.

O privi supărat pentru că îl deranja de la căldura focului şi la început nici nu o recunoscu aşa cum arăta cu şalul ud.

— Ce vrei? întrebă el. Nu dăm de mâncare străinilor aici.

— N-am venit după mâncare, răspunse Mary. Îmi caut prietenul. Am venit aici împreună cu un cal şi o căruță descoperită pe două roți, dacă vă amintiți. Văd că grajdul e gol. L-ați văzut cumva pe el?

Omul îngăimă o scuză.

— Te rog să mă ierți. Prietenul dumitale a plecat de vreo douăzeci de minute. Părea foarte grăbit şi mai era un bărbat cu el. Nu sunt prea sigur, dar semăna cu unul dintre servitorii de la Cerbul Alb. În orice caz au luat-o în direcția aceea.

— N-a lăsat niciun mesaj?

— Nu, şi-mi pare rău că n-a lăsat. Poate îl găseşti la Cerbul Alb. Ştii unde este?

— Da, mulțumesc. O să-l caut acolo. Noapte bună.

Omul îi închise uşa în nas, de-ajuns de bucuros că a scăpat de ea şi Mary făcu calea întoarsă spre oraş. Ce-o fi vrând Jem cu unul din servitorii de la Cerbul Alb? Probabil omul s-a înşelat. Nu era altceva de făcut decât să afle singură adevărul. Ajunse iarăşi la piața pavată cu pietre. Cerbul Alb părea destul de ospitalier, cu ferestrele luminate, dar nici urmă de ponei şi căruță. I se strânse inima. Să fi plecat Jem fără ea? Ezită o clipă, apoi se duse la uşă şi intră. Localul părea plin de domni care vorbeau şi râdeau. Deodată hainele ei țărăneşti şi părul ud stârniră consternare, pentru că un servitor se apropie imediat de ea şi o pofti să plece.

— Am venit să caut pe un domn, Jem Merlyn, zise ea cu fermitate. A venit aici cu un ponei şi o căruță şi a fost văzut în compania unui servitor de-al dumneavoastră. Scuzați-mă că vă deranjez, dar sunt nerăbdătoare să-l găsesc. Vreți să vă interesați?

Bărbatul se îndepărtă fără pic de amabilitate, în timp

ce Mary aştepta lângă intrare, cu spatele spre micul grup de bărbaţi, care stăteau în picioare lângă cămin şi se uitau. Printre ei îl recunoscu pe negustor şi pe omuleţul cu ochi de linx.

O încolţi deodată o bănuială. După câteva momente, servitorul se întoarse cu o tavă de pahare pe care le împărţi celor de lângă cămin, iar mai târziu apăru din nou cu prăjitură şi şuncă. Pe Mary n-o mai băgă în seamă şi numai după ce îl strigă şi a treia oară veni spre ea.

— Îmi pare rău, zise el, dar avem atâta lume în seara asta că nu ne putem pierde vremea cu oamenii de la bâlci. Nu există nimeni aici cu numele de Merlyn. Am întrebat afară, dar nimeni n-a auzit de el.

Mary se întoarse imediat spre uşă, dar bărbatul cu ochi de linx era înaintea ei.

— Dacă-l cauţi pe ţiganul acela tuciuriu, care a încercat să vândă tovarăşului meu un ponei în după-amiaza aceasta, îţi pot da veşti, zise el cu un zâmbet larg, arătându-şi un şir de dinţi stricaţi. Grupul de lângă cămin izbucni în râs.

Mary privi de la unul la altul.

— Ce ştiţi de el? întrebă ea.

— Se afla în tovărăşia unui gentilom, acum vreo zece minute, răspunse bărbatul cu ochi de linx, zâmbind încă şi măsurând-o cu privirea de sus până jos, şi l-am convins, cu ajutorul câtorva dintre noi, să intre într-o trăsură care îl aştepta la uşă. La început înclina să se opună, dar o privire a gentilomului se pare că l-a hotărât. Nu mă îndoiesc că ştii ce s-a întâmplat cu poneiul cel negru. Cerea un preţ prea mare.

Remarca provocă un hohot de râs în grupul de lângă cămin. Mary privi insistent la bărbatul cu ochi de linx.

— Ştiţi cumva unde s-a dus? întrebă ea.

El ridică din umeri, făcând o mutră de falsă compătimire.

— Destinaţia îmi este necunoscută şi regret că trebuie să-ţi spun că prietenul dumitale nu a lăsat

niciun mesaj de adio. Totuşi, e ajunul Crăciunului şi e încă devreme şi după cum singură poţi vedea, nu-i o vreme să stai afară. Dacă vrei să aştepţi aici, până prietenul dumitale va binevoi să se întoarcă, eu şi aceşti domni vom fi încântaţi să-ţi ţinem companie.

Puse o mână moale pe şalul ei.

— Ce mizerabil trebuie să fie individul ăsta ca să părăsească o fată ca dumneata, zise el cu o voce mieroasă. Rămâi înăuntru să te odihneşti şi dă-l uitării.

Mary îi întoarse spatele fără să scoată o vorbă şi ieşi afară. Pe când închidea uşa după ea, îi auzi ecoul râsului.

Stătea în piaţa pustie în tovărăşia vântului vijelios şi a ploii torenţiale. Se întâmplase tot ce putea fi mai rău: furtul poneiului fusese descoperit. Nu exista nici o altă explicaţie. Jem plecase. Privea prosteşte înaintea ei la casele întunecate, întrebându-se care era pedeapsa pentru furt. Spânzurau oare oamenii pentru asta ca şi pentru crimă? Se simţea rău, parcă o bătuse cineva şi mintea i se tulburase. Nu putea gândi limpede, nu putea face niciun plan. Credea că îl pierduse pe Jem pentru totdeauna şi că nu-l mai vedea niciodată. Scurta aventură se terminase. Pentru moment era ameţită şi, abia dându-şi seama de ceea ce face, începu să traverseze piaţa către colina unde era castelul. Dacă ar fi consimţit să rămână în Launceston, asta nu s-ar fi întâmplat. Ar fi părăsit adăpostul de sub portal şi ar fi găsit o cameră undeva în oraş; ar fi fost lângă el şi s-ar fi iubit.

Şi chiar dacă l-ar fi prins dimineaţă, ar fi petrecut câteva ore singuri. Acum când el nu mai era lângă ea, mintea şi trupul ţipau de amărăciune şi indignare şi ea ştia cât de mult îl dorise. Era vina ei că fusese luat şi nu putea face nimic pentru el. Fără îndoială că-l vor spânzura pentru asta; va muri la fel ca şi taică-său mai înainte. Zidurile castelului o priveau cu ochi răi, ploaia curgea pârâiaşe pe marginea drumului. Nu mai rămăsese nimic frumos în Launceston; era un loc

îngrozitor, mohorât, odios, la fiecare cotitură pândind-o nenorocirea. Mergea împleticindu-se prin ploaia care-i biciuia faţa, păsându-i prea puţin încotro se îndrepta şi nesinchisindu-se că între ea şi dormitorul ei de la Hanul Jamaica erau unsprezece mile. Dacă a iubi un bărbat însemna această durere şi suferinţă, ea nu mai voia nimic. Iubirea spulbera sănătatea şi liniştea sufletească, distrugându-i orice curaj. Ea, care cândva fusese indiferentă şi puternică, era acum un copil ce flecărea. Colina abruptă se ridica înaintea ei. În aceeaşi după-amiază o urcaseră în huruitul căruţei; îşi amintea de trunchiul de copac noduros şi de deschizătura din gard. Jem fluiera, iar ea cânta frânturi dintr-un cântec. Deodată îşi veni în fire şi începu să şovăie. Era o nebunie să meargă pe jos mai departe. Drumul se întindea înaintea ei ca o panglică albă şi după două mile ar fi fost epuizată pe un asemenea vânt şi ploaie.

Se întoarse din nou pe panta colinei, cu luminile ce clipeau jos în oraş. Poate îi va da cineva un pat pentru o noapte ori o pătură pe podea. N-avea bani; vor trebui să aibă încredere în ea că va plăti. Vântul îi răvăşea părul şi copacii piperniciţi se aplecau făcând reverenţe în faţa ei. Zorile zilei de Crăciun vor veni cu furtună şi ploaie.

Coborâse mult pe şosea, purtată de vânt, ca o frunză, când din întuneric văzu o trăsură târându-se în susul dealului spre ea. Părea un gândac mic şi negru, ce înainta încet, trebuind să înfrunte vremea. O privea cu ochi buimaci; faptul că o vedea nu trezea în mintea ei decât gândul că undeva, pe un drum necunoscut, Jem Merlyn se îndrepta spre moarte în acelaşi fel. Trăsura o ajunse din urmă şi tocmai o depăşea, când deodată se repezi către ea, mânată de un impuls şi strigă vizitiului înfăşurat într-o şubă pe capră.

— O luaţi pe drumul către Bodmin? Aveţi vreun pasager înăuntru?

Vizitiul dădu din cap şi lovi calul cu biciul, dar înainte ca Mary să se poată da la o parte, de pe geamul trăsurii ieşi un braţ şi o mână se lăsă pe umărul ei.

— Ce face Mary Yellan singură la Launceston în ajunul Crăciunului? zise o voce dinăuntru.

Mâna era fermă, dar vocea blândă. O față palidă o privi din interiorul întunecos al trăsurii: păr alb şi ochi albi sub pălăria neagră cu boruri late.

Era preotul din Altarnun.

CAPITOLUL 10

Îi privi profilul în semiîntuneric; bine conturat şi clar, nasul subţire şi proeminent îndreptat în jos, ca ciocul coroiat al unei păsări, buzele înguste şi livide, strâns lipite. Stătea aplecat înainte, cu bărbia rezemată pe un baston lung de abanos, pe care îl ţinea între genunchi.

Deocamdată nu-i vedea ochii; erau acoperiţi de genele lungi albe. Se întoarse apoi spre ea şi o privi. Când îşi mişcă genele, îi văzu ochii, de asemenea albi, transparenţi şi inexpresivi ca sticla.

— Iată-ne călătorind împreună pentru a doua oară, zise el şi vocea îi era blândă şi domoală, ca vocea unei femei. Am încă o dată norocul de a te ajuta pe drum. Eşti udă până la piele. Mai bine ţi-ai scoate hainele.

O privi fix cu o indiferenţă rece, în timp ce ea se chinuia, oarecum zăpăcită, să desfacă acul cu care era prins şalul.

— Se găseşte un pled uscat aici, pe care l-ai putea folosi în timpul călătoriei, continuă el. Cred că ar trebui să te descalţi, te-ai simţi mai bine la picioare. În trăsura asta nu prea este curent.

Fără să scoată o vorbă, Mary alunecă din şalul înmuiat de apă şi corset şi se înfăşură în pătura de păr aspru pe care i-o întinse. Părul i se desfăcu din bentiţă şi-i căzu pe umerii goi ca o draperie. Se simţea ca un copil prins făcând o năzdrăvănie şi acum şedea blând cu mâinile încrucişate, ascultând la cuvintele profesorului.

— Cum e? zise el, privind-o grav.

Mary se trezi în situaţia penibilă de a da explicaţie cum îşi petrecuse ziua. Ca şi mai înainte, la Altarnun, era ceva în felul lui de a fi care o făcea să se simtă nesigură, proastă şi ignorantă, ca o fată de la ţară,

pentru că povestea ei era stângace, prost ticluită... apărea ca oricare femeie care se înjosise la bâlciul de la Launceston şi fusese părăsită de bărbatul pe care îl alesese, lăsând-o să se descurce singură spre casă. Îi era ruşine să pomenească numele lui Jem şi îl prezentă într-un mod neconvingător, ca pe un bărbat ce se ocupă cu îmblânzirea cailor şi pe care-l cunoscuse cândva, când hoinărise prin mlaştină. Şi acum se întâmplase o oarecare încurcătură în Launceston din cauza vânzării unui ponei şi se temea că fusese prins cu ceva necinstit.

Se întreba ce va gândi Francis Davey despre ea că a mers la Launceston cu o cunoştinţă întâmplătoare şi că apoi, rămânând singură, a alergat prin oraş, udă şi murdară, după ce s-a înnoptat, ca o femeie de stradă. O ascultă în linişte până la sfârşit; ea îl auzi înghiţind de vreo două ori, un tic al lui de care îşi aminti.

— Aşadar n-ai fost tocmai singură? întrebă el în cele din urmă. Hanul Jamaica nu era chiar aşa de izolat cum presupuneai?

Mary se îmbujoră în întuneric şi, deşi el nu-i putea vedea faţa, îşi dădea seama că era cu ochii pe ea şi se simţi vinovată, ca şi cum făcuse o greşeală şi aceasta era acuzaţia.

— Cum se numea tovarăşul tău? întrebă el încet.

Şovăi o clipă, stângace şi încurcată, cu sentimentul vinovăţiei mai puternic ca oricând.

— Era fratele unchiului meu, răspunse ea, conştientă de şovăiala ei, recunoaşterea venind cu greu, ca o mărturisire.

Nu ştia care fusese părerea lui despre ea până acum, dar era puţin probabil să-i fie mai bună după aceasta. Nici nu trecuse o săptămână de când îl făcuse pe Joss Merlyn criminal şi cu toate acestea plecase de la Hanul Jamaica împreună cu fratele lui, fără remuşcări, o chelneriţă ordinară care voia să se distreze la bâlci.

— Aveţi o părere proastă despre mine, desigur, continuă ea grăbită. Cum n-am încredere şi nu-l suport pe unchiul meu, nu era potrivit să-mi fac confident pe

fratele lui. Ştiu că e necinstit şi e hoţ, mi-a spus-o chiar el de la început, dar dincolo de aceasta...

Tărăgănă cuvintele cu oarecare nesiguranţă. În definitiv, Jem nu făgăduise. N-a încercat câtuşi de puţin să se apere când ea l-a acuzat. Acum se dăduse şi ea de partea lui, îl apăra, fără motive şi împotriva judecăţii ei sănătoase, legată de el pentru că o atinsese şi o sărutase în întuneric.

— Vrei să spui că Jem nu ştia nimic de afacerile hangiului în timpul nopţii? continuă vocea blândă de lângă ea. El nu face parte din banda celor care aduc căruţe la Hanul Jamaica?

Mary făcu un gest uşor de disperare.

— Nu ştiu, răspunse ea. N-am nicio dovadă. El nu recunoaşte nimic, ridică doar din umeri. Dar mi-a spus un lucru: că nu a omorât niciodată vreun om şi l-am crezut. Îl cred şi acum. Mai zicea că unchiul meu fuge drept în braţele legii şi nu peste mult timp va fi prins. N-a spus că ar face parte din bandă.

Vorbea acum ca să se liniştească pe ea însăşi mai degrabă decât pe bărbatul de lângă ea şi nevinovăţia lui Jem deveni dintr-odată de importanţă vitală.

— Mi-aţi spus înainte că îl cunoaşteţi oarecum pe moşier, zise ea repede. Poate aveţi influenţă asupra lui. Aţi putea, fără îndoială, să-l convingeţi să-l trateze cu îndurare pe Jem Merlyn când va fi cazul? În definitiv el este tânăr, ar putea lua viaţa de la început. V-ar fi destul de uşor în situaţia dumneavoastră.

Tăcerea lui o umilea şi mai mult şi simţind ochii aceia reci, fixaţi asupra ei, îşi dădea seama că o socotea o prostuţă şi o uşuratică. Înţelegea, probabil, că ea apăra un bărbat care o sărutase o dată şi faptul că o dispreţuia se înţelegea de la sine.

— Cunoştinţa mea cu domnul Bassat din North Hill este foarte superficială, îi spuse el blând. Ne-am dat unul altuia bună ziua de vreo două ori şi am vorbit despre chestiuni referitoare la parohiile noastre. E puţin probabil ca dânsul să cruţe un hoţ datorită mie, mai ales

dacă hoțul e vinovat și întâmplător e fratele proprietarului Hanului Jamaica.

Mary nu zise nimic. Încă o dată acest ciudat om al lui Dumnezeu vorbise logic şi înțelept, încât nu avea niciun argument ca să-i răspundă. Dar ea era cuprinsă de febra dragostei care devastează rațiunea şi distruge logica, de aceea cuvintele lui o iritau şi-i tulburau mintea.

— Pari îngrijorată de viața lui?

Mary se întrebă dacă în vocea lui era batjocură, reproş sau înțelegere, dar el continuă imediat.

— Şi dacă noul dumitale prieten s-ar face vinovat de alte lucruri de a fi uneltit împreună cu fratele lui împotriva bunurilor şi, poate, împotriva vieților semenilor săi, ce-ai mai avea de spus, Mary Yellan? Ai mai căuta să-l salvezi?

Îi simți mâinile pe ale ei, reci şi impersonale şi pentru că abia mai rezista după agitația din timpul zilei, speriată şi înşelată, iubind, împotriva propriei ei judecăți, un bărbat pe care îl pierduse din vina sa, se prăbuşi sufleteşte şi începu să bată câmpii, ca un copil oprit de la ceva.

— La asta nu m-am gândit, răspunse ea aspru. Aş putea înfrunta brutalitatea unchiului meu şi prostia mută şi înduioşătoare a mătuşii Patience; chiar şi tăcerea şi repulsia față de Hanul Jamaica le-aş putea suporta fără să dau înapoi şi să fug. Nu mă deranjează singurătatea. Există o anumită satisfacție sinistră în această luptă cu unchiul meu, care uneori mă însuflețeşte şi simt că-l voi învinge până la urmă, orice-ar zice sau ar face. Mi-am făcut planul să o iau pe mătuşa de la el şi să-l dau pe mâna legii, apoi, când totul se va termina, să găsesc de lucru la o fermă undeva şi să duc o viață de bărbat, cum eram obişnuită. Dar acum nu mai pot privi în viitor. Nu mai sunt în stare să fac planuri şi să gândesc singură. Mă învârt întruna într-o capcană din cauza unui om pe care îl dispreţuiesc şi care n-are nicio legătură cu mintea şi înțelegerea mea. Nu vreau să iubesc ca o femeie sau să simt ca o femeie, domnule

Davey. O asemenea iubire înseamnă durere, suferinţă şi mizerie care pot dura toată viaţa. Nu la asta m-am gândit şi nu vreau asta.

Se lăsă pe spate cu faţa rezemată de marginea trăsurii, sleită de torentul de cuvinte şi deja ruşinată de răbufnire. Nu-i mai păsa ce credea el despre ea acum. El era preot şi de aceea era detaşat de mica lume de furtuni şi pasiuni. Nu putea cunoaşte aceste lucruri. Deveni posacă şi nefericită.

— Ce vârstă ai? întrebă el brusc.

— Douăzeci şi trei, îi spuse ea.

Îl auzi înghiţind pe întuneric; apoi îşi luă mâna de pe ale ei, o puse pe bastonul de abanos şi rămase tăcut.

Trăsura urcase din valea Launcestonului cu adăpostul gardurilor vii şi era acum pe dealurile care duceau spre regiunea deschisă a mlaştinilor, expuse deplinei puteri a vântului şi ploii. Vântul sufla încontinuu, dar rafalele de ploaie erau intermitente şi din când în când mai apărea pe furiş o stea în spatele norilor, atârnând o clipă ca o împunsătură de lumină. Dispărea apoi întunecată şi măturată de o cortină neagră de ploaie; de la fereastra îngustă a trăsurii nu se vedea decât un petec de cer negru şi pătrat.

În vale, ploaia căzuse mai puternic, dar vântul, deşi neschimbat, fusese moderat şi oprit în cale de copaci şi de creasta dealului. Aici, pe înălţimi, nu mai exista niciun adăpost natural; nu era decât mlaştină de o parte şi de alta a drumului, iar deasupra, bolta cerească mare şi întunecată; şi se mai auzea un ţipăt adus de vânt, care înainte nu se auzise.

Mary tremura şi se vârî mai aproape de preot, ca un câine de stăpânul său. Totuşi el nu zicea nimic, dar ea ştia că se întorsese şi că o privea; pentru prima dată era conştientă de prezenţa lui ca fiinţă umană; îi simţea respiraţia pe frunte. Îşi aminti că şalul ud şi corsetul zăceau pe podea la picioarele ei şi că era goală sub pătura aspră. Când el vorbi din nou, îşi dădu seama cât de aproape era de ea şi vocea lui veni ca o lovitură,

zăpăcind-o dintr-odată şi pe neaşteptate.

— Eşti foarte tânără, Mary Yellan, zise el domol. Nu eşti decât un pui ieşit proaspăt din ou cu găoacea în jurul tău încă. O să treci de criza aceasta neimportantă. Femeile ca tine nu trebuie să verse lacrimi din cauza unui bărbat întâlnit o dată sau de două ori, iar primul sărut nu-i un lucru de ținut minte. O să-ți uiți foarte curând prietenul cu poneiul furat. Gata acum, şterge-ți ochii; nu eşti prima care-şi muşcă unghiile pentru că şi-a pierdut iubitul.

Deci el socotea întâmplarea ei o chestiune lipsită de importanță, cel puțin aşa credea ea după spusele lui. După asta se întrebă de ce el nu folosise expresiile obişnuite de consolare, zisese ceva despre binecuvântarea rugăciunii, pacea lui Dumnezeu şi viața veşnică. Îşi aminti de prima lor călătorie, când biciuise calul să alerge repede şi cum se ghemuise pe capră, cu hățurile în mână; şi şoptise cuvinte, ca pentru sine, pe care ea nu le înțelesese. Simți din nou ceva din jena prin care trecuse atunci: o senzație de nelinişte pe care o asocia instinctiv cu părul şi ochii lui, ca şi cum abaterea lui fizică de la normalitate constituie o barieră între el şi restul lumii. În lumea animală un monstru îți provoacă oroare şi-l vânezi imediat, sau îl distrugi, sau îl alungi în pustiu. Nici nu termină bine această idee că îşi reproşă că e mărginită la minte şi necreştină. Era un semen de-al ei şi preot al lui Dumnezeu. În timp ce murmura o acuză față de el, pentru că se făcuse de râs față de el şi vorbise ca o fată oarecare de pe stradă, se aplecă după haine şi începu să le tragă pe ea pe furiş sub protecția păturii.

— Deci, am avut dreptate în presupunerea mea; de când te-am văzut ultima oară a fost linişte la Hanul Jamaica? zise el după o vreme, urmându-şi şirul gândurilor. Căruțele nu ți-au mai stricat somnul şi hangiul s-a jucat singur cu paharul şi sticla?

Mary încă neliniştită şi îngrijorată, cu mintea la bărbatul pe care îl pierduse, îşi reveni printr-un efort, la

realitate. Uitase de unchiul ei de aproape zece ore. Deodată îşi aduse aminte de groaza săptămânii trecute şi de ceea ce aflase atunci. Se gândi la interminabilele nopți de nesomn, la zilele lungi petrecute singură şi la ochii injectați ai unchiului, care o priveau fix, legănându-se iarăşi în fața ei, cu zâmbetul acela de bețiv, în timp ce o pipăia.

— Domnule Davey, şopti ea, ați auzit vreodată de jefuitori de vase naufragiate?

Până atunci nu pronunțase cuvântul cu voce tare; nici nu-l băgase în seamă, dar acum când îl auzea rostit de propriile ei buze suna înspăimântător şi obscen, ca o hulă. Era prea întuneric în trăsură ca să vadă efectul pe fața lui, dar îl auzi înghițind. Pălăria neagră cu borul larg îi ascundea ochii şi nu-i putea vedea decât conturul nedesluşit al profilului, bărbia ascuțită şi nasul proeminent.

— Cândva, cu ani în urmă, când nu eram decât copil, l-am auzit pe un vecin vorbind despre ei, zise ea, apoi, mai târziu, când eram destul de mare ca să pot înțelege, circulau zvonuri despre asemenea lucruri... vorbe de clacă repede curmate. Un bărbat venise cu o poveste de groază, după o vizită pe coasta de nord, dar a fost redus la tăcere imediat; oamenii în vârstă interziseră astfel de vorbe; era o ofensă la adresa decenței.

— Eu n-am crezut niciuna din aceste poveşti. Am întrebat-o pe mama şi mi-a spus că erau născociri îngrozitoare ale oamenilor rău intenționați; asemenea lucruri n-au existat şi nici nu pot exista. N-avea dreptate. Ştiu acum că n-avea, domnule Davey. Unchiul meu este unul dintre ei; mi-a spus-o el cu gura lui.

Preotul încă nu zicea nimic; şedea nemişcat ca o stană de piatră. Ea continuă, vorbind mereu în şoaptă.

— Sunt toți implicați, de la coastă până la malul Tamarului, toți oamenii aceia pe care i-am văzut în prima sâmbătă în bar la han. Țiganii, braconierii, marinarii, comis-voiajorul cu dinții stricați. Au omorât femei şi copii cu propriile lor mâini; i-au ținut sub apă,

i-au omorât cu bolovani şi pietre. Acelea sunt căruţele morţii. Mărfurile pe care le transportă în timpul nopţii nu sunt doar butoaie obţinute prin contrabandă, cu coniac pentru unii şi tutun pentru alţii, sunt mărfuri de pe vasele naufragiate cumpărate pe sânge, sunt proprietatea şi bunurile oamenilor omorâţi. Din cauza aceasta oamenii fricoşi de prin căsuţe şi de la ferme se tem şi le e silă de el; de aceea ţin toate uşile zăvorâte şi tot de aceea poştalioanele trec pe lângă casa lui într-un nor de praf. Ei bănuiesc ceea ce nu pot dovedi. Mătuşa mea trăieşte într-o teroare de moarte că va fi descoperit, iar unchiului meu îi e de ajuns să se piardă cu băutul în faţa unui străin şi secretul lui e împărtăşit în cele patru vânturi. Asta e, domnule Davey; acum cunoaşteţi adevărul despre Hanul Jamaica.

Se rezemă fără să respire de peretele trăsurii, muşcându-şi buzele şi frângându-şi mâinile de emoţia pe care nu şi-o putea stăpâni, epuizată şi zdruncinată de şuvoiul de vorbe care îi scăpase. Undeva, în locurile întunecate ale minţii ei, un chip se lupta să iasă la iveală, fără să aibă milă de sentimentele ei; era chipul lui Jem Merlyn, bărbatul pe care îl iubea, devenit rău şi deformat, contopindu-se în cele din urmă, într-un mod înspăimântător, în chipul fratelui său.

Faţa de sub pălăria neagră cu borul lat se întoarse spre ea. Observă o licărire bruscă a genelor albe şi buzele se mişcară.

— Aşadar, hangiul vorbeşte când e beat? întrebă el şi lui Mary i se păru că vocii îi lipsea ceva din blândeţea ei obişnuită; suna mai strident, pregătită parcă pentru o notă mai ridicată, dar când se uită la el, ochii lui priveau fix, reci şi impersonali ca totdeauna.

— Da, vorbeşte, răspunse ea. După ce unchiul meu trăieşte cinci zile cu coniac, îşi deschide sufletul în faţa lumii. Mi-a spus-o el însuşi, chiar în prima seară când am sosit. Atunci nu era beat. Dar acum patru zile, după ce se trezise din prima stare de letargie şi a venit în bucătărie, după miezul nopţii, legănându-se pe

picioare... atunci a vorbit. Aşa am aflat şi poate de aceea mi-am pierdut încrederea în oameni, în Dumnezeu şi în mine însămi şi tot de aceea m-am purtat ca o nebună astăzi în Launceston.

Furtuna crescuse în intensitate în timpul conversației lor şi acum, când trăsura tocmai lua o curbă, trebuia să înfrunte vântul, care aproape o făcea să se oprească. Vehiculul se legănă pe roțile înalte şi un şuvoi de ploaie împroşcă ferestrele, ca o mână de pietricele. Nu mai exista niciun adăpost acum; de o parte şi de alta mlaştina se întindea pustie şi goală, norii zburau grăbiți deasupra pământului sfărâmându-se de vârfurile stâncoase ale dealurilor. Vântul aducea un miros pătrunzător de sare şi umiditate de la marea care se găsea la depărtare de cincisprezece mile.

Francis Davey se aplecă înainte.

— Ne apropiem de Five Lanes şi de răspântia care duce spre Altarnun, zise el. Vizitiul trebuie să ajungă la Bodmin, aşa că te duce până la Hanul Jamaica. Te părăsesc la Five Lanes şi merg pe jos până în sat. Eu sunt singurul om căruia i-ai făcut cinstea de-a avea încredere în el sau o împart cu fratele hangiului?

Încă o dată Mary nu-şi putea da seama dacă în vocea lui era ironie sau batjocură.

— Am vorbit despre asta, azi dimineață. El n-a prea zis multe şi ştiu că nu e prieten cu unchiul meu. Oricum, acum nu mai contează; Jem intră la închisoare pentru o altă crimă.

— Şi să presupunem că şi-ar putea salva propria-i piele trădându-şi fratele, ce-ai zice atunci, Mary Yellan? E o întrebare la care merită să te gândeşti.

Mary tresări. Aceasta era o nouă posibilitate şi pentru o clipă se agăță de acest pai. Dar probabil preotul din Altarnun îi citise gândurile, pentru că, privindu-l pentru a-şi confirma speranțele, îl văzu zâmbind, linia subțire a gurii lui întrerupându-se pentru o clipă din pasivitate, ca şi cum fața i-ar fi fost o mască ce se spărsese. Privi într-o parte neliniştită, având senzația cuiva care dă pe

neaşteptate peste o privelişte interzisă.

— Aceasta ar fi o uşurare atât pentru tine cât şi pentru el, fără îndoială, continuă preotul, dacă n-a fost niciodată implicat. Dar există totdeauna îndoiala, nu? Şi nici dumneata nici eu nu cunoaştem răspunsul la această întrebare. Un om vinovat, de obicei, nu-şi leagă funia în jurul propriului gât.

Mary făcu un gest de neputinţă cu mâna şi probabil el îi citise disperarea pe chip, pentru că vocea-i deveni din nou blândă şi îşi puse mâna pe genunchiul ei:

— Zilele noastre senine s-au dus, ne aşteaptă întunericul, zise el încet. Dacă s-ar îngădui să ne luăm citatele din Shakespeare, s-ar spune predici ciudate, mâine în Cornwall, Mary Yellan. Unchiul dumitale şi tovarăşii lui nu fac parte din parohia mea, totuşi, şi chiar dacă ar fi nu m-ar înţelege. Dai din cap, ţi se pare că vorbesc enigmatic. „Omul acesta nu mă poate ocroti”, zici dumneata, „e un monstru cu părul şi ochii albi”. Nu te-ntoarce, ştiu ce gândeşti. Îţi voi spune un singur lucru pentru a te consola şi poţi înţelege din el ceea ce vrei. Peste o săptămână va fi Anul Nou. Luminile false au strălucit pentru ultima oară şi nu vor mai fi naufragii; lumânările se vor stinge.

— Nu vă înţeleg, zise Mary. De unde ştiţi şi ce are Anul Nou de-a face cu asta?

Îşi luă mâna de pe ea şi începu să-şi încheie paltonul, pregătindu-se de plecare. Ridică geamul şi strigă vizitiului să lase carul mai încet. Aerul rece năvăli în trăsură, însoţit de o ploaie rece ca gheata.

— În seara aceasta, mă reîntorc de la o adunare din Launceston, zise el, care a fost continuarea altor adunări asemănătoare în ultimii ani. Cei care am fost prezenţi am fost informaţi că Guvernul Majestăţii Sale e gata să ia anumite măsuri în cursul anului viitor, ca de pildă, să fie patrule pe coastele ţării Majestăţii sale. Pe ţărm vor fi instalate posturi de observaţie în loc de lumini, iar potecile, cunoscute acum doar de oameni ca unchiul dumitale şi tovarăşii lui, vor fi călcate de

oamenii legii. Va fi un lanț peste toată Anglia, Mary, care va fi foarte greu de rupt. Acum înțelegi?

Deschise uşa trăsurii şi coborî în şosea. Ajuns în ploaie îşi descoperi capul şi Mary văzu părul alb des încadrându-i fața, ca un nimb. Îi zâmbi din nou şi făcu o plecăciune, apoi se întinse după mâna ei şi i-o ținu într-a lui un moment.

— Necazurile dumitale s-au terminat, zise el; roțile căruțelor vor rugini şi camera zăvorâtă de la capătul coridorului va putea fi transformată în salon. Mătuşa va dormi din nou în pace şi unchiul tău fie va bea până va muri şi veți scăpa toți de el, fie va deveni metodist şi va ține predici călătorilor pe şosea. Iar tu vei merge iarăşi în sud şi vei găsi un iubit. Somn uşor la noapte. Mâine e ziua de Crăciun şi clopotele din Altarnun vor bate pentru pace şi bunăvoință. Mă voi gândi la dumneata.

Făcu semn cu mâna vizitiului şi trăsura îşi continuă drumul fără el. Mary se aplecă pe fereastră ca să-l strige, dar el apucase spre dreapta, pe unul din cele cinci drumuri şi nu se mai vedea.

Trăsura huruia pe drumul spre Bodmin. Mai erau de parcurs trei mile până ce hornurile înalte ale Hanului Jamaica se profilau la orizont şi drumul acela era cel mai sălbatic şi mai expus intemperiilor din cele douăzeci şi unu câte erau între cele două oraşe.

Lui Mary îi părea rău că nu mersese cu Francis Davey. În Altarnun n-ar fi auzit vântul şi ploaia ar fi căzut încet pe aleea adăpostită. Mâine ar fi putut să îngenuncheze şi să se roage pentru prima oară de când plecase din Helford. Dacă ceea ce zicea el era adevărat, atunci va avea motiv să se bucure şi să aducă mulțumiri. Ziua jefuitorului de vase se sfârşise; va fi zdrobit de noua lege, el şi toți cei ca el. Vor fi şterşi şi nimiciți din țară cum fuseseră pirații cu douăzeci, treizeci de ani în urmă; şi nu-şi va mai aminti nimeni de ei, nu va rămâne nicio mărturie care să otrăvească sufletele celor care vor veni. Se va naşte o nouă generație care nu le va auzi niciodată numele. Vapoarele vor veni

în Anglia fără teamă; nu va mai fi seceriş odată cu venirea mareei. Adăposturile dintre stânci, care au răsunat cândva de scârţâitul paşilor pe pietriş şi de şoaptele oamenilor, vor fi din nou liniştite, iar ţipătul care întrerupea liniştea va fi ţipătul pescăruşilor. Sub suprafaţa calmă a mării, pe fundul oceanului, vor zăcea tigve fără nume, monede verzi care au fost cândva aur şi scheletele bătrâne ale vapoarelor: toate vor fi uitate pentru totdeauna. Groaza pe care au cunoscut-o a murit odată cu ei. Va fi aurora unei noi epoci, când bărbaţii şi femeile vor călători fără teamă şi pământul va fi al lor. Aici, pe această întindere mlăştinoasă, fermierii îşi vor ara petecul lor de pământ, vor aduna fânul în căpiţe şi-l vor usca la soare, aşa cum fac astăzi şi umbra care îi ameninţa va fi dispărut. Poate pe locul unde a stat Hanul Jamaica va creşte iarbă şi câmpia stearpă va înflori.

Şedea în colţul trăsurii, cu viziunea unei lumi noi înaintea ei, când, prin fereastra deschisă, adusă de vânt, auzi o împuşcătură, răsunând în liniştea nopţii, însoţită de un strigăt îndepărtat şi de un ţipăt. În întuneric se auzeau voci de bărbaţi şi pe şosea tropăit de picioare. Se aplecă pe fereastră, cu ploaia biciuindu-i obrajii şi-l auzi pe vizitiu strigând de teamă, deoarece calul se speriase şi se poticnise. Şoseaua urca abrupt din vale, şerpuind până în vârful dealului; în depărtare se vedeau hornurile zvelte ale Hanului Jamaica, ridicându-se deasupra orizontului, ca o spânzurătoare. Pe drum cobora un grup de oameni, condus de unul care ţopăia ca un iepure şi mişca un felinar încoace şi-ncolo în faţa lui. Se mai auzi o împuşcătură şi vizitiul trăsurii se făcu ghem pe capră, apoi se prăbuşi. Calul se poticni din nou şi o luă orbeşte spre şanţ. O clipă trăsura se legănă pe roţi şi se opri. Cineva înjură tare către cer; un altul râse bezmetic, se auzi un fluierat şi un ţipăt. Pe fereastra trăsurii se vârî o faţă încadrată de păr încâlcit, ce cădea în şuviţe peste ochii injectaţi. Buzele se despărţiră, dezgolind dinţii albi. Felinarul fu ridicat spre fereastră ca

lumina să cadă în interiorul trăsurii. O mână ținea felinarul, iar cealaltă ținea încleştată țeava fumegândă a unui pistol. Erau mâini lungi, zvelte, cu degete subțiri, frumoase şi pline de grație, cu unghiile rotunde pline de murdărie.

Joss Merlyn zâmbi: zâmbetul dement şi delirant al unui om posedat, înnebunit şi exaltat de băutură. Îndreptă pistolul spre Mary, aplecându-se înainte în trăsură ca țeava să-i poată ajunge la gât.

După aceea râse şi azvârli pistolul peste umăr. Forță uşa ca să o deschidă, o apucă pe Mary cu mâinile şi o trase afară lângă el, în drum, ținând felinarul deasupra capului lui ca s-o poată vedea toți ceilalți. Erau vreo zece sau doisprezece şi stăteau în drum, jerpeliți şi slabi, vreo şase beți ca şi căpetenia lor, iar din fețele lor păroase şi bărboase se holbau ochi sălbatici. Vreo doi aveau pistoale în mâini, ceilalți erau înarmați cu sticle sparte, cuțite sau pietre, Harry, comis-voiajorul, stătea lângă capul calului; în şanț, cu fața în jos, zăcea vizitiul trăsurii cu brațul prins sub el, cu trupul moale, nemişcat.

Joss Merlyn o trase spre el şi-i aplecă fața spre lumină şi când văzură cine era, toți izbucniră într-un hohot de râs, iar comis-voiajorul îşi duse două degete la gură şi fluieră.

Hangiul se aplecă spre ea, făcând o reverență cu gravitatea unui bețiv. Îi apucă părul despletit cu mâna şi îl răsuci ca pe o frânghie, adulmecându-l ca un câine.

— Deci, tu eşti? zise el. Te-ai hotărât să te reîntorci ca o cățeluşă care scânceşte, cu coada între picioare?

Mary nu zise nimic. Trecea cu privirea de la unul la altul, ei întorcându-i privirea, batjocorind-o, făcând cerc în jurul ei şi râzând, arătând cu degetele spre veşmintele ei ude şi atingându-i corsetul şi fusta.

— Ai amuțit, da? țipă unchiul ei şi o lovi cu dosul palmei peste față.

Ea strigă şi îşi ridică un braț ca să se apere, dar el i-l dădu la o parte şi, prinzând-o de încheietura mâinii, i-o

răsuci la spate. Ea scoase un țipăt de durere, iar el râse din nou.

— Trebuie să te nimicesc mai întâi ca să mi te supui? zise el. Crezi că te poți împotrivi cu mutra aia a ta de maimuță şi cu neruşinarea ta afurisită? Şi ce, mă rog, făceai la miezul nopții pe drumul principal într-o trăsură închiriată, jumătate goală, cu părul despletit pe spate. Nu eşti decât o târfă ordinară, la urma urmei.

O smuci de mână şi ea căzu.

— Lasă-mă în pace, strigă ea, n-ai niciun drept să mă atingi sau să vorbeşti cu mine Eşti un ucigaş sângeros şi un hoț şi asta o ştie şi legea. Toată lumea din Cornwall o ştie. Domnia ta s-a terminat, unchiule Joss. Am fost azi la Launceston să te denunț.

Se stârni zarvă printre bărbații din grup; se împinseră înainte strigând la ea şi punându-i întrebări, dar hangiul urlă la ei şi le făcu semn cu mâna să se dea înapoi.

— Înapoi, proşti afurisiți! Nu pricepeți că vrea să-şi salveze pielea prin minciuni? tună el. Cum să mă denunțe când nu ştie nimic? N-a făcut ea unsprezece mile până la Launceston. Uitați-vă la picioarele ei. A fost undeva pe drum cu un bărbat, care a expediat-o înapoi pe roți, după ce s-a săturat de ea. Ridică-te, ori vrei să-ți frec nasul în țărână?

O ridică sus şi o ținu lângă el. Arătă apoi spre cer, unde norii coborâți goneau mânați de vânt şi o stea jilavă strălucea.

— Priviți acolo, zbieră el. Se vede o spărtură în cer şi ploaia o ia spre răsărit. Totuşi o să mai fie vânt până terminăm şi peste şase ore zorii cenuşii şi sălbatici se vor revărsa pe coastă. Să nu mai pierdem vremea aici. Adu-ți calul, Harry, şi înhamă-l la trăsură; încăpem în ea vreo şase. Şi adu căruța şi poneiul de la grajd; de o săptămână n-a făcut nimic. Dați-i drumul, bețivi puturoşi, nu vreți să simțiți aur şi argint strecurându-vi-se printre degete? Am zăcut ca un porc şapte zile şi, pe Dumnezeul meu, mă simt ca un copil în

seara asta şi vreau să merg din nou pe coastă. Care vine cu mine prin Camelford?

Douăsprezece voci strigară în cor şi mâini se ridicară în sus. Unul începu să cânte, învârtind o sticlă deasupra capului şi legănându-se pe picioare; apoi se bălăbăni şi căzu cu faţa în jos, în şanţ. Comis-voiajorul îl lovi cu piciorul, dar el nu se clinti din loc. După aceea apucă de căpăstrul calului şi trase animalul înainte, îndemnându-l cu lovituri şi ţipete pe dealul abrupt, trecând cu roţile trăsurii peste trupul bărbatului care căzuse şi, care, după ce dădu din picioare o clipă, ca un iepure rănit, se mai zbătu să iasă din noroi, ţipând de spaimă şi durere, apoi rămase nemişcat.

Oamenii se întoarseră cu trăsura sau în urma ei, tropăind grăbiţi pe şosea. Joss Merlyn se opri o clipă, privind-o pe Mary cu un zâmbet prostesc de om beat; o luă apoi pe neaşteptate în braţe şi o trase spre trăsură, forţând din nou uşa. O azvârli pe locul din colţ şi după aceea îşi scoase capul pe fereastră şi răcni la comis-voiajor să dea bice calului în sus pe deal.

Ţipătul lui fu reluat de către bărbaţii care alergau alături de el. Câţiva săriră pe scara trăsurii sau se apucaseră de fereastră; ceilalţi urcară pe locul liber al vizitiului, copleşind calul cu lovituri de beţe şi pietre.

Animalul tremura şi asuda de groază. Urcă dealul în galop, cu şase oameni nebuni agăţaţi de hăţuri şi ţipând în spatele lui.

Hanul Jamaica strălucea de lumină; uşile erau deschise, ferestrele fără obloane. Casa părea în noapte o fiinţă vie.

Hangiul acoperi gura lui Mary cu mâna şi o împinse spre peretele trăsurii.

— M-ai denunţa, nu-i aşa? zise el. M-ai da pe mâna autorităţilor ca să atârn de capătul unei funii ca o pisică? Foarte bine, atunci o să-ţi fac şi eu o bucurie. O să stai pe ţărm, Mary, cu faţa spre vânt şi mare şi o să aştepţi venirea zorilor şi a mareei. Ştii ce înseamnă asta, nu? Ştii unde am de gând să te duc?

Îl privi înspăimântată; fața îi devenise lividă. Încercă să-i vorbească, dar mâinile lui o împiedicară.

— Crezi că nu ți-e teamă de mine, nu-i aşa? zise el. Îți bați joc de mine cu mutra ta albă şi drăguță, cu ochi de maimuță. Da, sunt beat; sunt beat criță şi din partea mea pot să se năruie şi cerul şi pământul. În noaptea asta ne vom acoperi de glorie, toți, poate pentru ultima oară şi tu vei veni cu noi, Mary; pe coastă...

Se întoarse spre tovarăşii lui şi strigă. Calul se sperie de strigăt şi o porni din nou, trăgând trăsura după el. Luminile Hanului Jamaica dispărură în întuneric.

CAPITOLUL 11

Drumul de aproximativ două ore spre coastă fu un adevărat coşmar şi Mary, zdruncinată şi plină de vânătăi din cauza tratamentului brutal la care era supusă, zăcea sleită în colţul trăsurii, păsându-i prea puţin de ceea ce i se putea întâmpla. Harry, comis-voiajorul, şi alţi doi bărbaţi se urcaseră lângă unchiul ei, viciind imediat aerul cu duhoare de tutun, de bere trezită şi cu mirosul trupurilor lor.

Hangiul şi tovarăşii săi ajunseseră într-o stare de excitaţie sălbatică şi prezenţa unei femei printre ei aducea desfătării lor un iz de corupţie, slăbiciunea şi nenorocirea ei impresionându-i plăcut.

La început vorbiră cu ea şi pentru ea, râzând şi cântând ca să-i atragă atenţia, iar Harry se lansă în cântecele lui deşucheate, care răsunau puternic într-un spaţiu atât de mic şi erau apreciate cu urlete de către cei ce-l ascultau, excitându-i într-o şi mai mare măsură.

Îi urmăreau faţa ca să vadă efectul asupra ei, sperând că va da vreun semn de ruşine sau jenă, dar Mary era prea obosită ca să poată fi impresionată de vreun cuvânt sau cântec; le auzea vocile ca printr-o pâclă, din cauza epuizării. Era conştientă de cotul unchiului ei care o înghiontea în coaste, provocându-i o durere surdă, ce se adăuga la celelalte dureri, iar capul îi vâjâia. Prin fumul care îi înţepa ochii vedea o mare de feţe ce rânjeau la ea. Prea puţin conta pentru ea ceea ce ziceau; dorinţa de a dormi şi uita ajunsese un adevărat chin.

Când văzură cât de lipsită de viaţă şi de deprimată era, prezenţa ei pierdu orice savoare; chiar şi cântecele îşi pierdură din caracterul lor picant. Joss Merlyn îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un pachet de cărţi, iar ceilalţi

îi întoarseră imediat spatele, atraşi de noua distracţie şi în acea clipă scurtă de linişte Mary se ghemui în colţul ei, departe de mirosul fierbinte de animal al unchiului ei şi, închizând ochii, se lăsă în voia trăsurii care o legăna şi o hurduca. Era atât de sleită, că nu mai era pe deplin conştientă; se găsea parcă într-o lume de miraj. Simţea durerile şi clătinatul trăsurii şi un murmur de voci în depărtare; dar toate acestea se mişcau departe de ea, nu cu ea; nu le putea identifica pe niciunele cu propria-i existenţă. Întunericul se lăsă asupra ei ca un dar ceresc şi simţi cum alunecă în el, apoi nu mai ştiu nimic. Timpul nu mai avea nicio influenţă asupra ei, încetarea mişcării, liniştea bruscă şi aerul rece şi umed care-i mângâia faţa prin fereastra deschisă a trăsurii o aduseră înapoi în lume.

Era singură în colţul ei. Bărbaţii plecaseră, luându-şi cu ei lumina. La început rămase nemişcată, temându-se ca nu cumva să-i aducă înapoi. Nu ştia precis ce i se întâmplase. Când însă se aplecă spre fereastră, durerea şi înţepeneala corpului deveniră insuportabile. Un val de durere îi străbătu umerii amorţiţi de frig. Corsetul era încă ud de la ploaia care o udase până la piele la începutul serii. Aşteptă o clipă, apoi se aplecă din nou pe fereastră. Vântul sufla încă puternic, dar ploaia vijelioasă încetase, acum nu mai era decât o ploaie măruntă, ce răpăia pe fereastră. Trăsura fusese abandonată într-o albie de torent îngustă, cu maluri înalte, iar calul fusese deshămat. Albia părea să coboare abrupt, poteca fiind accidentată şi întreruptă. Nu putea vedea în faţa ei mai mult decât câţiva yarzi. Noaptea era întunecoasă şi în albia de torent era un întuneric ca smoala. Pe cer nu se vedea nicio stea, iar vântul ascuţit de pe mlaştini devenise vesel şi zgomotos, aducând cu el o ceaţă umedă. Îşi scoase mâna pe fereastră şi atinse malul. Degetele întâlniră nisip fărâmicios şi fire de iarbă pline de apă din cauza ploii. Încercă mânerul uşii, dar era încuiată. Atunci ascultă foarte atentă. Se strădui să pătrundă cu ochii întunecimea din albia de torent

abruptă. De jos, adus de vânt, venea un sunet trist şi totodată familiar, un sunet pe care pentru prima oară în viaţă nu-l auzea cu plăcere, dar pe care îl recunoştea cu o tresărire a inimii şi un fior, ca pe o presimţire rea.

Era vuitul mării. Albia de torent era o potecă spre ţărm.

Acum ştia de ce aerul era plăcut şi de ce burniţa cădea pe mâna ei uşor, cu miros de sare. Malurile înalte ale albiei dădeau un fals sentiment de adăpost în contrast cu pustietatea bătută de vânturi a mlaştinilor, dar odată departe de umbra lor înşelătoare, iluzia se pierdea şi vântul furios ţipa mai puternic decât înainte. Nu putea fi linişte unde marea se prăvălea pe un ţărm înconjurat de stânci. O auzea din nou şi neîntrerupt; un murmur şi un oftat când apa acoperea plaja şi se retrăgea cu părere de rău, apoi o pauză în timp ce se pregătea pentru un nou efort – o frântură de timp – şi atunci încă o dată tunetul şi bubuitul împlinirii, mugetul brizanţilor pe pietriş şi ţipătul pietrelor împrăştiate şi târâte de apă în mare. Mary se cutremură; undeva în bezna de dedesubt, unchiul ei şi tovarăşii lui aşteptau fluxul. Dacă ar fi putut auzi vreun sunet de la ei, aşteptarea în trăsura goală ar fi fost mai suportabilă. Strigătele sălbatice, râsetele şi cântecele cu care se încurajaseră pentru această aventură ar fi fost o uşurare, oricât de dezgustătoare era, dar liniştea aceasta de mormânt era sinistră. Ticăloşia aceasta îi trezise, îşi găsiseră de lucru pentru mâini. Acum, după ce îşi revenise şi prima oboseală trecuse, i se părea imposibil să stea liniştită. Cercetă să vadă cât era fereastra de mare. Uşa era încuiată, aşa cum ştia, dar, dacă se sforţa şi se sucea, putea totuşi încerca să-şi strecoare trupul prin cadrul îngust al ferestrei.

Încercarea merita riscul. Orice s-ar fi întâmplat în noaptea aceea, propria-i viaţă valora prea puţin; unchiul ei şi tovarăşii săi ar putea-o găsi şi omorî dacă ar avea chef. Ei cunoşteau locurile acelea foarte bine, pentru ea însă erau total necunoscute. I-ar putea da de urmă

într-o clipă, dacă ar vrea, ca o haită de copoi. Se strădui să iasă prin fereastră, lăsându-se pe spate prin deschidere, dar îi era greu să facă eforturi din cauza umărului țeapăn şi a spatelui. Acoperişul trăsurii era lunecos şi ud, aşa că nu avea de ce să se apuce cu degetele, dar se zbătu şi îşi făcu loc prin deschidere, apoi, strângându-se şi forțându-se, reuşi să-şi strecoare şoldurile prin cadrul ferestrei, care îi zgârie corpul într-atâta, că leşină. Pierdu orice punct de sprijin, se dezechilibră şi se prăbuşi pe pământ cu spatele înainte.

Căzătura pe pământ o zdruncină. Simți o şuviță de sânge curgându-i pe partea unde o prinsese fereastra. Se odihni un moment ca să-şi revină, apoi se ridică în picioare cu greu şi începu să se târască nesigură pe potecă în sus, la adăpostul întunecos al malului. Nu-şi făcuse încă un plan în minte, dar cu spatele spre albia de torent şi mare va reuşi să se depărteze de foştii ei însoțitori. Fără îndoială ei coborâseră pe țărm. Poteca întunecoasă, care şerpuia în sus şi spre stânga, o ducea, cel puțin, spre faleză, unde, în ciuda întunericului, va reuşi să-şi dea seama în ce loc se afla. Trebuie să fie un drum pe undeva... pe unde probabil a venit trăsura şi dacă există, trebuie să existe şi locuințe. Va găsi bărbați cinstiți şi femei cărora să le povestească cele întâmplate şi care vor stârni întregul ținut când vor auzi povestea ei.

Mergea pe pipăite de-a lungul şanțului îngust, împiedicându-se întruna de pietre, cu părul căzându-i pe ochi şi încurcând-o la mers. Ajunse pe neaşteptate la un colț făcut de malul albiei şi îşi ridică mâinile să-şi strângă şuvițele de păr de pe ochi; din cauza acestora nu văzu figura aplecată a unui bărbat, îngenuncheat în şanț cu spatele spre ea, cu ochii atenți la poteca şerpuită dinaintea lui. Se ciocni de el, cât pe-aci să moară de frică, iar el, luat prin surprindere se aruncă asupra ei țipând de groază şi furie, izbind-o cu pumnii. Se luptară pe jos; ea încerca să scape de el zgâriindu-i fața cu mâinile, dar foarte curând el se dovedi mai puternic; o răsturnă într-o parte, îşi vârî mâinile în părul ei şi

începu să tragă, până când durerea o forță să se liniştească. Se aplecă deasupra ei, respirând greu, deoarece căderea îl făcuse să-şi piardă respirația şi o privi de aproape, cu gura căscată, arătându-şi dinții galbeni, stricați.

Era Harry, comis-voiajorul. Mary stătea nemişcată; aştepta să se mişte el primul. Între timp se blestema pe sine că urcase poteca pe dibuite, fără să-i treacă prin minte că putea să rămână cineva de pază.

Harry se aştepta ca ea să țipe sau să se zbată, dar când văzu că nu făcea nici una, nici alta, îşi schimbă greutatea corpului pe cot şi-i zâmbi cu viclenie, arătând din cap spre țărm.

— Nu te aşteptai să mă vezi, nu-i aşa? zise el. Credeai că sunt pe țărm cu hangiul şi ceilalți la pus momeală? Aşadar, te-ai trezit şi ai făcut o plimbare pe potecă în sus. Şi acum că eşti aici o să te primesc foarte bine.

Rânji la ea, atingându-i obrazul cu o unghie neagră.

— A fost frig şi umed în şanț, zise el, dar acum nu mai are nicio importanță. Ei o să rămână câteva ore acolo jos. Văd că te-ai întors împotriva lui Joss, după felul în care i-ai vorbit în seara asta. N-are niciun drept să te țină la han, ca pe o pasăre în colivie, fără vreo podoabă de purtat. Mă îndoiesc că ți-a dat vreo broşă pentru corset, nu? Nu te supără asta? Eu o să-ți dau lănțişor pentru gât, brățări pentru mâini şi mătase moale pentru piele. Ia să vedem noi acum...

Îi făcu semn din cap, liniştind-o din nou, zâmbindu-i afectat şi viclean; ea îi simți mâna încleştându-se pe furiş pe ea. Se mişcă rapid şi-l izbi violent cu pumnul sub bărbie, închizându-i gura ca o capcană cu limba prinsă între dinți. El guiță ca un iepure, dar îl lovi din nou. De data asta însă se repezi la ea şi căzu într-o parte peste ea, nemairămânându-i nimic din pretenția nobilei persuasiuni; doar puterea îngrozitoare şi fața lipsită de orice culoare. Lupta acum ca s-o posede şi ea ştia, aşa că fiind conştientă de faptul că forța lui era mai mare decât a ei şi că probabil în cele din urmă o va învinge, se lăsă

moale pe neaşteptate, ca să-l păcălească, dându-i avantaj pentru moment. Grohăi triumfător şi se relaxă, lucru la care ea se aştepta şi, când îşi schimbă poziția şi îşi lăsă capul în jos, îi aplică cu genunchiul o lovitură rapidă şi cu toată puterea, vârându-i în acelaşi timp degetele în ochi. El se îndoi imediat, rostogolindu-se într-o parte de durere. Într-o secundă scăpă de sub el şi se ridică în picioare, izbindu-l cu piciorul încă o dată, în timp ce el se clătină fără apărare, ținându-se cu mâinile de burtă. Căută în şanț o piatră cu care să arunce în el, dar negăsind decât pământ afânat şi nisip, luă câteva mâini şi i-l azvârli în față şi în ochi, aşa că pentru o clipă rămase orb şi nu se mai putu mişca. Se întoarse şi începu să alerge, ca un animal hăituit, în sus pe poteca şerpuită, cu gura deschisă şi cu mâinile întinse înainte, alunecând şi împiedicându-se de făgaşele din potecă. Când îi auzi strigătul în urma ei şi tropotul paşilor, un fel de panică îi inundă rațiunea şi începu să se cațere pe malul înalt care mărginea poteca, picioarele alunecându-i la fiecare pas în pământ moale, până când cu nebunia efortului născută din groază, ajunse sus şi se târî, suspinând, printr-o spărtură în desişul de spini ce mărginea malul. Fața şi mâinile îi sângerau, dar n-avea timp să se gândească la asta, alerga pe faleză departe de potecă, peste smocuri de iarbă şi teren accidentat, lipsită de orice simț al orientării, dominată de o singură idee, aceea de a scăpa de comis-voiajor.

O înconjură un perete de ceață, întunecând linia îndepărtată a tufişurilor spre care se îndrepta, ceea ce o făcu să se oprească imediat din fuga ei impetuoasă, conştientă de pericolul ceții mării, care, prin înşelăciunea ei, ar putea-o aduce din nou pe potecă. Se lăsă imediat pe mâini şi genunchi şi se târî încet înainte, cu ochii jos pe pământ, urmărind o dâră îngustă de nisip, ce şerpuia în direcția pe care voia s-o ia. Înainta încet, dar instinctul îi spunea că distanța dintre ea şi comis-voiajor creştea, singurul lucru care avea importanță. Pierduse noțiunea timpului; era ora trei,

poate patru dimineața şi întunericul va mai dăinui câteva ore. Ploaia începu să cadă din nou prin perdeaua de ceață. I se părea că aude marea într-o parte şi într-alta şi că nu putea scăpa de ea. Vuietul brizanților nu mai era înăbuşit; se auzea mai tare şi mai clar decât înainte. Îşi dădea seama că vântul nu-i putea fi călăuză, căci chiar acum, când era în spatele ei, şi-ar fi putut schimba direcția şi, cum ea nu cunoştea litoralul, n-o apucase spre est, aşa cum intenționase, ci chiar acum se găsea pe marginea unei poteci înclinate, care, judecând după vuietul mării, o ducea direct spre țărm. Brizanții, deşi nu-i putea vedea din cauza ceții, erau undeva dincolo de ea în întuneric şi, spre spaima ei, simțea că erau la acelaşi nivel cu ea şi nu mai jos. Asta însemna că aici faleza cobora abrupt spre țărm şi în loc de o potecă lungă şi întortocheată spre vreun golfuleț, pe care şi-l imaginase în trăsura abandonată, albia de torent era probabil numai la câțiva yarzi de mare. Malurile albiei înăbuşiseră vuietul brizanților. Chiar când se gândea la aceasta se făcu un gol în ceața din fața ei şi se ivi un petec de cer. Continuă să se târască la voia întâmplării, poteca lărgindu-se şi ceața devenind mai rară; vântul îi sufla iarăşi din față. Îngenunche acolo printre iarbă de mare, alge şi prundiş mărunt, pe o plajă îngustă, cu uscatul povârnit într-o parte şi alta, pe când la nici cincizeci de yarzi depărtare şi direct în fața ei, valurile înalte ale mării se spărgeau pe țărm.

După o vreme, când ochii i se obişnuiseră cu umbrele, îi zări ghemuiți lângă o stâncă, ce tăia plaja: o mână de oameni adunați laolaltă, ca să le fie cald şi să se adăpostească, privind tăcuți înaintea lor, în întuneric. Tăcerea îi făcea mai amenințători decât fuseseră înainte şi atitudinea aceea plină de taină, poziția trupurilor ghemuite lângă stâncă, atenția încordată şi capetele întoarse spre mare erau o privelişte înspăimântătoare şi plină de pericol.

Dacă ar fi strigat şi cântat, dacă s-ar fi chemat unul pe altul şi ar fi făcut noaptea hidoasă prin răcnetele lor

şi pietrişul ar fi scrâşnit sub bocancii lor grei, ar fi fost pe potriva firii lor şi a ceea ce se aştepta ea. În această tăcere însă era ceva care nu prevestea nimic bun, care sugera că momentul hotărâtor sosise. Între Mary şi plaja goală se înălța o stâncă ieşită în afară, dincolo de care nu îndrăznea să se aventureze de teamă să nu se dea de gol. Se târî până la stâncă şi se întinse pe pietrişul din spatele ei, în timp ce în față, în linie dreaptă, stătea unchiul ei împreună cu tovarăşii săi, cu spatele spre ea.

Aşteptă. Ei nu se mişcau. Nu se auzea niciun sunet. Doar marea invada monoton țărmul, măturând plaja şi reîntorcându-se din nou, linia subțire şi albă a brizanților profilându-se pe fondul întunecat al nopții.

Ceața începu să se ridice foarte încet, dezvăluind conturul îngust al golfului. Stâncile deveneau mai proeminente, faleza prindea formă. Întinderea de apă se lățea, pornind dintr-un golf spre un țărm pustiu, care se întindea la nesfârşit. Spre dreapta, în depărtare, unde cea mai înaltă parte a falezei cobora în pantă spre mare, Mary zări o lumină mică, slabă. La început crezu că e o stea ce străpunsese perdeaua ceții care se destrăma, dar mintea îi spuse că stelele nu sunt albe şi că nu se leagănă în bătaia vântului deasupra unei faleze. O urmări atentă şi observă că se mişcă din nou; era ca un ochi mic, alb în întuneric. Dansa şi se apleca, legănată de furtună, de parcă fusese aprinsă şi purtată chiar de către vânt, o torță vie care nu voia să se stingă. Grupul de oameni de pe prundişul de jos nu-i dădea nicio atenție; ochii lor erau îndreptați spre marea întunecată dincolo de brizanți.

Mary îşi dădu brusc seama de motivul indiferenței lor şi ochiul mic, alb ce păruse la început ceva prietenos şi liniştitor, clipind curajos în noaptea furtunoasă, deveni un simbol al groazei.

Steaua are o lumină falsă aşezată acolo de către unchiul său şi tovarăşii lui. Strălucirea ei era acum primejdioasă, iar reverența făcută vântului era o batjocură. În imaginația lui Mary, lumina ardea mai

violent, întinzându-şi strălucirea peste toată faleza, iar culoarea nu mai era albă, ci galbenă şi veche, ca şi crusta pe o rană. Cineva avea grijă ca lumina să nu se stingă. Văzu o figură neagră trecând prin fața ei, întunecându-i pentru o clipă strălucirea, dar apoi reveni la fel de luminoasă. Pe fața cenuşie a falezei, figura deveni o pată ce se mişca repede în direcția țărmului. Coborî panta şi se duse la tovarăşii săi de pe prundiş. După felul neatent în care venea părea grăbit, pentru că pământul fărâmicios şi pietrele alunecau de sub picioarele lui şi se împrăştiau jos pe plajă. Zgomotul îi sperie pe bărbați şi pentru prima oară, de când Mary îi urmărea, îşi abătură atenția de la flux şi priviră spre el. Mary îl văzu punându-şi mâinile la gură şi strigând, dar cuvintele îi fură luate şi duse de vânt spre micul grup care aştepta şi care se despărți într-o oarecare agitație, câțiva pornind în sus pe faleză ca să-l întâmpine. Când el strigă din nou şi arătă cu mâna spre mare, o luară cu toții la fugă spre brizanți, aerul lor tainic şi tăcerea dispărură pentru o clipă, zgomotul paşilor grei pe pietriş şi vocile lor depăşind vuietul mării. Atunci unul dintre ei, Joss Merlyn, pe care îl recunoscu după mersul său săltăreț şi umerii masivi, îşi ridică mâna în sus ca să facă linişte. Aşteptară toți în picioare pe prundiş, cu valurile spărgându-se dincolo de picioarele lor. Pe fondul alb al plajei, formele lor negre păreau nişte ciori. Mary le urmări privirile: din ceață şi întuneric apăru o altă luminiță drept răspuns la prima. Această nouă lumină nu dansa şi nici nu tremura ca aceea de pe faleză. Se lăsa în jos şi se ascundea ca un călător plictisit de povara sa şi apoi se ridica din nou, luminând spre cer – o mână azvârlită în noapte, într-o ultimă şi disperată încercare de a străpunge peretele de ceață, care, până atunci, o sfidase în intenția ei de a-l pătrunde. Noua lumină se apropia de prima. Una o atrăgea pe cealaltă. În curând vor fuziona şi vor deveni doi ochi albi în întuneric. Totuşi oamenii stăteau nemişcați pe plaja îngustă, aşteptând ca luminițele să se apropie una de

alta.

A doua lumină se cufundă din nou şi Mary văzu conturul întunecat al unei nave cu vergele negre, ca degetele răsfirate deasupra ei, în timp ce valurile învolburate se spărgeau sub cocă, sâsâiau şi se retrăgeau iarăşi. Lumina de pe catarg se apropia de făclia de pe faleză, fascinată şi atrasă, ca o molie de către o lumânare.

Mary nu mai putu suporta. Se ridică în picioare şi o luă la fugă spre plajă, strigând şi țipând, făcând semne cu mâinile deasupra capului, măsurându-şi vocea cu vântul şi marea, care i-o trimiteau înapoi în batjocură. Cineva o prinse şi o trânti pe plajă. Fu sugrumată de mâini, călcată şi lovită de picioare. Cuvintele i se pierdeau înăbuşite de pânza de sare aspră care o sufoca. Brațele îi fură trase la spate şi legate cu o sfoară tare care-i ardea carnea.

După aceea o părăsiră cu fața în prundiş, cu brizanții măturând plaja la mai puțin de douăzeci de yarzi de ea... Aşa cum stătea întinsă şi neputincioasă, epuizată şi cu țipătul de avertisment înăbuşit în gât auzi cum propriul ei strigăt de mai înainte devenise strigătul celorlalți, răsunând în văzduh. Țipătul se ridică deasupra vuietului mării, apoi fu prins şi dus de vânt şi, odată cu el, se auzi scrâşnetul lemnului care se sfărâma, impactul îngrozitor a ceva masiv, mişcător cu un lucru rezistent, geamătul cutremurător de lemnărie ce se răsuceşte şi se rupe.

Trasă parcă de un magnet, marea se retrase de pe plajă, iar un brizant mai înalt decât ceilalți se năpusti cu un zgomot de tunet asupra navei care se legăna. Mary văzu cum masa neagră a ceea ce fusese o corabie se lăsă încet pe o parte, ca o broască țestoasă uriaşă, catargele şi vergile fiind acum fire de bumbac mototolite şi căzute. Punctişoare negre, care nu voiau să fie azvârlite în apă, se agățau de burta aplecată şi lunecoasă a broaştei țestoase. Se țineau strâns, ca nişte moluşte, de lemnul care se făcea țăndări şi când masa ce se ridica şi se

cutremura sub ele se rupse în două într-un mod îngrozitor, despicând aerul, ei căzură unul câte unul în talazurile albe ale mării – punctişoare negre lipsite de viaţă şi formă.

Pe Mary o cuprinse o greaţă teribilă, că îşi închise ochii, aşa cum stătea cu faţa în prundiş. Liniştea şi mişcările tainice dispăruseră, bărbaţii care aşteptaseră ore întregi în frig nu mai puteau aştepta. Alergau încoace şi-ncolo ca nebunii, răcnind şi ţipând, ieşiţi din minţi şi feroci. Umblau prin apă până la brâu, fără să le pese de pericol, lipsiţi de orice prudenţă, apucând obiecte de pe corabia naufragiată aduse spre mal de către maree.

Deveniseră animale care mârâiau şi se luptau pentru bucăţi de lemn. Câţiva se dezbrăcaseră şi alergau despuiaţi, în noaptea friguroasă de decembrie, ca să poată umbla mai bine prin apă şi să apuce mai uşor prada pe care valurile le-o aduceau. Vorbeau şi se certau ca maimuţele, smulgându-şi unul altuia lucruri. Unul aprinsese un foc pe faleză şi flacăra ardea puternic şi violent în ciuda burniţei. Prăzile mării erau trase şi făcute grămadă pe plajă. Focul arunca pe plajă o lumină înfiorătoare, albă gălbuie, întretăiată de umbrele lungi ale oamenilor care alergau încoace şi-ncolo, harnici şi oribili.

Când primul trup, ce-şi găsise moartea într-un mod îndurător, fu aruncat pe ţărm, se adunară ciorchine în jurul lui şi se aruncară asupră-i, dezbrăcându-l de tot ce avea, smulgându-i chiar şi degetele zdrobite, în speranţa că vor găsi vreun inel. După aceea îl abandonară, lăsându-l să se odihnească pe spate în spuma de unde se retrăsese mareea.

Oricare le-ar fi fost modul de lucru mai înainte, în noaptea aceea făcură totul fără nicio noimă. Jefuiră la întâmplare, fiecare pentru el. Erau nebuni şi beţi, zăpăciţi de acest succes neaşteptat – câini care înşfăcau în urma stăpânului lor, a cărui aventură se dovedise un triumf şi a cărui putere şi glorie consta în aceasta. Îl

urmau pe unde alerga gol printre valuri, cu apa şiroindu-i din păr pe trup un uriaş deasupra celorlalți.

Mareea se schimbă, apa se retrase şi un nou val de răceală invadă văzduhul. Lumina, care se legănase deasupra lor pe faleză şi mai dansa încă în bătaia vântului, ca un bătrân hâtru a cărui glumă îşi terminase demult efectul, deveni acum palidă şi spălăcită. O culoare cenuşie se lăsă pe apă şi cerul deveni la fel. La început, oamenii nu observară schimbarea, mai erau încă înnebuniți şi concentrați asupra prăzii lor. Dar apoi Joss Merlyn îşi înălță capul lui mare şi adulmecă aerul. Se învârti urmărind conturul stâncilor pe măsură ce întunericul se destrăma şi strigă pe neaşteptate, cerându-le să facă linişte, arătându-le cu mâna spre cerul acum plumburiu.

Şovăiau privind încă o dată la epava ce se sălta şi se scufunda în valurile mării, aşteptând să fie salvată. Se întoarseră apoi ca unul şi începură să alerge pe plajă spre gura albiei de torent, fără să scoată o vorbă sau să facă un gest, cu fețele palide şi speriate în lumina ce creştea. Întârziaseră mai mult decât trebuia. Succesul îi făcuse nepăsători. Se crăpase de ziuă pe neaşteptate şi, întârziind prea mult, riscau să fie dați în vileag de lumina zilei. Lumea din jurul lor se trezea: noaptea, care le fusese aliat, nu-i mai ocrotea.

Joss Merlyn îi trase pânza de sac de pe gură şi o smuci să se scoale în picioare. Văzând că era foarte slăbită şi că nu se putea ține singură pe picioare, o înjură furios, privind în urma lui la stâncile care deveneau, cu fiecare clipă ce trecea, mai dure, mai distincte. Se aplecă atunci asupra ei, pentru că ea se poticni şi căzu şi o aruncă pe umăr ca pe un sac. Capul îi atârna, brațele îi erau fără vlagă; simțea cum mâinile lui o apăsau pe partea rănită, făcându-i din nou vânătăi, frecându-i pielea amorțită din cauza prundişului pe care căzuse. Alergă cu ea în spate până la gura albiei de torent, în timp ce tovarăşii săi, cuprinşi deja de panică, aruncau resturile de pradă luate de pe plajă pe spinările

celor trei cai care aşteptau legaţi. Mişcările le erau febrile şi stângace; lucru fără nicio noimă, lipsiţi de orice simţ al ordinii, de parcă erau scoşi din minţi. Doar hangiul, treaz acum din cauza celor întâmplate, îi înjura şi-i brutaliza, dar cu totul fără succes. Trăsura, înţepenită cam pe la jumătatea malului albiei de torent, rezista la eforturile lor de a o scoate şi această răsturnare neaşteptată a norocului le intensifică panica. Câţiva începură să se risipească pe potecă în sus, uitând de toate, într-o concentrare oarbă asupra siguranţei personale. Zorile erau duşmanii lor şi era mai uşor să li te împotriveşti singur, în siguranţa relativă a şanţului sau tufişurilor decât într-un grup de cinci sau şase pe şosea. Aici, pe coastă, unde fiecare chip era cunoscut şi străinii remarcaţi, grupul ar da naştere la bănuială, dar un braconier, un vagabond sau un ţigan ar putea merge singur ca să-şi caute adăpostul şi drumul. Cei care fugiseră erau înjuraţi de către cei care rămăseseră şi se luptau cu trăsura, iar acum, din prostie şi panică, vehiculul fu smuls din mal cu atâta putere şi violenţă, că se răsturnă într-o parte şi o roată i se rupse.

Acest dezastru final declanşă o zarvă infernală în albia de torent. Începu o goană nebună spre căruţa de la fermă lăsată mai sus pe potecă şi spre caii supraîncărcaţi. Cineva, încă supus conducătorului şi conştient de ceea ce trebuia făcut, dădu foc căruţei stricate, a cărei prezenţă pe potecă însemna pericol pentru toţi. Tărăboiul care urmă – lupta între ei pentru a intra în stăpânirea căruţei, singura care-i mai putea duce departe de coastă – fu o încăierare hidoasă, cu dinţii şi cu unghiile, dinţi sfărâmaţi cu pietre şi ochi tăiaţi cu sticlă spartă.

Cei care purtau pistoale erau avantajaţi şi hangiul cu Harry, comis-voiajorul, care îi rămăsese aliat şi era lângă el, stăteau cu spatele la căruţă şi trăgeau în gloata care, înspăimântată de urmărirea ce avea să se întâmple odată cu ziua, îl considerau un duşman, un conducător fals care-i adusese la ruină. Primul cartuş plecă la

întâmplare şi se înfipse în malul moale de vizavi, dând astfel unuia dintre adversari posibilitatea de a-l tăia pe hangiu la ochi cu o piatră ascuţită. Joss Merlyn îşi ochi inamicul cu al doilea cartuş, izbindu-l în plin stomac şi, în timp ce insul se prăbuşea în noroi printre tovarăşii săi, rănit mortal şi guiţând ca un iepure, Harry nimeri pe un altul în gât, glontele sfârtecându-i traheea şi sângele ţâşnind ca o fântână.

Cu sângele acesta hangiul câştigă căruţa, deoarece rebelii rămaşi în viaţă, apucaţi de isterie şi zăpăciţi la vederea camarazilor muribunzi, se întoarseră ca un singur om şi o zbughiră ca din puşcă în sus pe poteca şerpuită, atenţi doar la gândul de a pune între ei şi fostul lor conducător o distanţă cât mai sigură. Hangiul stătea rezemat de căruţă cu pistolul ucigaş fumegând, cu sângele curgând în voie din tăietura de la ochi. Acum când erau singuri nu mai pierdură timpul. Aruncară în căruţă alături de Mary ceea ce fusese salvat din naufragiu şi adus la gura albiei de torent – tot felul de nimicuri inutile şi lipsite de valoare; lucrurile importante rămăseseră jos pe plajă şi le lua mareea. Nu mai îndrăzneau să rişte ca să le aducă la căruţă, aceasta era o treabă pentru doisprezece oameni, or se făcuse deja ziuă şi se vedea peste tot. Nu mai puteau pierde niciun moment.

Cei doi împuşcaţi zăceau lungiţi pe potecă lângă căruţă. Dacă mai respirau ori nu n-avea importanţă, trupurile lor erau mărturii şi trebuiau distruse. Harry îi târî până lângă foc. Ardea bine şi o mare parte din trăsură arsese deja, doar o roată roşie se mai vedea deasupra lemnului carbonizat.

Joss Merlyn înhămă calul rămas şi cei doi urcară în căruţă, fără să scoată un cuvânt, apoi îndemnară calul să pornească.

Întinsă pe spate în căruţă, Mary urmărea norii coborâţi care treceau pe cer. Întunericul dispăruse, dimineaţa era umedă şi cenuşie. Mai auzea încă vuietul mării, mai îndepărtat şi mai slab, o mare care-şi

consumase toată furia şi acum se lăsa în voia mareei.

Încetase şi vântul; firele de iarbă înalte de pe malul albiei de torent erau nemişcate şi pe toată coasta se înstăpânise liniştea. În aer era miros de pământ umed şi de napi, de ceață ce zăcuse pe pământ peste noapte. Norii căpătaseră culoarea cenuşie a cerului. O uşoară burniță mai căzu pe fața lui Mary şi pe mâinile ei ridicate în sus.

Roțile căruței trosneau pe poteca accidentată, dar, după ce o luă spre dreapta, ajunse pe o porțiune de pietriş mai neted: un drum ce ducea spre nord printre două garduri vii joase. Din depărtare, peste câmpuri şi ogoare se auzea dangătul vesel al clopotelor, straniu şi disonant în aerul dimineții.

Brusc, Mary îşi aminti că era ziua de Crăciun.

CAPITOLUL 12

Geamul pătrat îi era familiar. Era mai mare decât fereastra trăsurii şi avea o bordură în faţă, iar pe mijloc o crăpătură de care îşi amintea bine. Îl privea atentă, căznindu-se să-şi amintească şi se întreba de ce nu mai simţea ploaia pe faţă şi suflarea vântului. Nu se mişca nimic sub ea şi primul ei gând fu că trăsura se înţepenise din nou în malul albiei de torent şi că împrejurarea şi soarta o obligau să repete lucrurile îngrozitoare pe care le mai făcuse deja. Când se va vârî prin fereastră, va cădea şi îşi va face vânătăi, apoi, când va urca pe poteca şerpuită, va da peste Harry, comis-voiajorul, aşezat pe vine în şanţ, dar de data aceasta nu va mai avea puterea să i se împotrivească. Jos, pe plaja cu prundiş, oamenii aşteptau fluxul, iar broasca ţestoasă neagră şi uriaşă se răsucea într-un mod îngrozitor pe valurile mării. Gemea şi îşi întorcea capul agitată dintr-o parte într-alta. Cu coada ochiului văzu peretele maroniu decolorat de lângă ea şi floarea cuiului unde atârnase cândva un citat din Biblic.

Zăcea în dormitorul ei de la Hanul Jamaica.

Oricât de rece şi de lugubră era această cameră, pe care o ura, cel puţin o ferea de vânt şi ploaie şi de mâinile lui Harry, comis-voiajorul. Nu mai auzea nici marea. Vuietul valurilor n-o mai deranja. Dacă moartea ar apărea acum, ar fi binevenită; existenţa nu mai era un lucru de care se bucura. Viaţa o părăsise şi trupul care zăcea pe pat nu-i mai aparţinea. Nu mai avea nicio dorinţă de a trăi. Şocul făcuse din ea un manechin, o vlăguise; lacrimi de autocompătimire îi şiroiau din ochi.

Un chip se aplecă asupra ei şi ea se trase înapoi pe pernă cu mâinile întinse înainte ca să se apere, pentru

că gura umflată şi dinţii stricaţi ai comis-voiajorului îi erau prezenţi în minte.

Totuşi mâinile ei erau ţinute cu delicateţe şi ochii care o priveau, la fel de roşii ca ai ei, din cauza plânsului, erau sfioşi şi albaştri.

Era mătuşa Patience. Stăteau lipite una de alta, căutând mângâiere prin această apropiere. După ce Mary plânse, uşurându-se astfel de durere şi lăsându-se dusă de emoţii până la limită, natura puse din nou stăpânire pe ea şi se simţi puternică, o parte din vechiul ei curaj şi forţă îi reveneau.

— Ştii ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Mătuşa Patience îi ţinea strâns mâinile, ca să nu şi le poată retrage, iar ochii albaştri îi cereau iertare, ca un animal pedepsit fără să fi făcut vreo greşeală.

— De cât timp zac aici? întrebă Mary.

I se spuse că era în a doua zi. Mary tăcu câteva momente, reflectând asupra celor spuse, noi şi neaşteptate pentru ea; două zile erau un timp îndelungat pentru cineva care cu câteva clipe mai înainte urmărise revărsatul zorilor pe coasta mării.

Se puteau întâmpla multe în acest timp şi ea zăcuse aici, în pat, neputincioasă.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti, zise ea aspru, dând la o parte mâinile care o ţineau. Nu sunt copil ca să fiu îngrijită şi alintată din cauza unor vânătăi. Am de lucru, nu înţelegi?

Mătuşa Patience o mângâie, dar mângâierea ei fu timidă şi lipsită de efect.

— Nu te puteai mişca, se smiorcăi ea. Sărmanul tău trup sângera şi era zdrobit. Ţi-am făcut baie pe când erai inconştientă încă. La început m-am gândit că ţi-au făcut mult rău, dar slavă Domnului, nu e nimic grav. Vânătăile o să se vindece, iar somnul îndelungat te-a odihnit.

— Ştii cine a făcut-o, nu-i aşa? Ştii unde m-au dus?

Amărăciunea o înăsprise. Îşi dădea seama că vorbele cădeau ca loviturile de bici, dar nu se putea opri. Începu

să vorbească despre oamenii de pe țărm. Bătrâna începu să plângă înăbuşit şi când Mary îi văzu gura mişcându-se convulsiv şi ochii de un albastru searbăd privind-o îngroziți, i se făcu greață de sine însăşi şi nu mai putu continua. Se ridică în capul oaselor şi îşi lăsă picioarele pe podea; capul îi vâjâia din pricina efortului şi tâmplele i se zbăteau puternic.

— Ce ai de gând să faci?

Mătuşa Patience trase nervoasă de ea, dar nepoată-sa o împinse la o parte şi începu să se îmbrace.

— Am treburile mele, răspunse ea scurt.

— Unchiul tău e jos. N-o să te lase să părăseşti hanul.

— Nu mi-e teamă de el.

— Mary, pentru interesul tău şi de dragul meu, nu-l mai înfrunta şi nu-l înfuria. Ştii cât ai suferit. De când s-a întors cu tine, e jos, alb la față şi înspăimântător, cu un pistol pe genunchi. Uşile hanului sunt zăvorâte. Ştiu că ai îndurat şi ai văzut lucruri îngrozitoare, de nedescris, dar, Mary, nu înțelegi că, dacă mergi jos acum, ți-ar putea face din nou vreun rău – s-ar putea chiar să te şi omoare... Nu l-am văzut niciodată în halul acesta. Nu pot răspunde de el în starea în care e acum. Nu coborî, Mary. Te implor în genunchi să nu cobori.

Începu să se târască pe podea, ținându-se de fusta lui Mary, apucându-i mâinile şi sărutându-i-le. Spectacolul era jalnic şi descurajant.

— Mătuşă Patience, am trecut prin destule din loialitate pentru dumneata. Nu te aştepta să mai rezist. Indiferent de ce o fi fost unchiul pentru dumneata cândva, acum este o bestie. N-o să-l scape de justiție toate lacrimile tale; trebuie să înțelegi asta. E o brută, pe jumătate nebun din cauza coniacului şi a sângelui vărsat. A ucis oameni acolo pe țărm, nu înțelegi? Au fost oameni înecați în mare. Nu mai pot vedea nimic altceva. Până în ziua morții mele nu o să mă gândesc la nimic altceva.

Vocea i se ridică periculos de sus; nu era departe de isterie.

Totuşi era prea slabă ca să gândească în continuare, aşa că se văzu alergând pe drum, strigând cu glas tare după ajutorul care în mod sigur va veni.

Mătuşa Patience se ruga prea târziu pentru linişte, degetul care prevenea nu era luat în seamă. Uşa se deschise şi proprietarul Hanului Jamaica stătea în prag. Îşi lăsă capul în jos şi le privi fix. Arăta palid şi îmbătrânit, tăietura de deasupra ochiului era încă stacojie. Era murdar şi nespălat, iar sub ochi avea umbre întunecate.

— Am crezut că aud voci în curte, zise el. M-am uitat printr-o crăpătură din obloane jos în salon, dar n-am văzut pe nimeni. Aţi auzit ceva din camera asta?

Nu răspunse nimeni. Mătuşa Patience dădu din cap; zâmbetul nervos pe care îl înjgheba în prezenţa lui îi traversă stingher şi involuntar faţa. El se aşeză pe pat, trăgându-se cu mâinile de haine, iar ochii îi alergau neliniştiţi de la fereastră la uşă.

— O să vină, zise el, trebuie să vină. Mi-am tăiat singur beregata. Am acţionat fără voia lui. M-a avertizat odată şi eu am râs de el; nu l-am ascultat. Am vrut să joc singur. Suntem ca şi morţi, toţi trei... tu, Patience, Mary şi eu. S-a terminat cu noi, v-o spun eu. Jocul s-a sfârşit. De ce m-aţi lăsat să beau? De ce n-aţi spart toate blestematele alea de sticle din casă? Să mă fi încuiat şi lăsat să zac în pat. Nu v-aş fi făcut niciun rău. Nu v-aş fi atins nici măcar un fir de păr din cap, niciuneia dintre voi. Acum e prea târziu. A venit sfârşitul.

Se uita când la una când la alta, cu ochii injectaţi de sânge duşi în fundul capului, cu umerii masivi aduşi înainte. Ele se holbau la el fără să înţeleagă, zăpăcite şi îngrozite de expresia feţei lui pe care nu o mai văzuseră până atunci.

— Ce vrei să spui? întrebă Mary în cele din urmă. De cine ţi-e teamă? Cine te-a avertizat?

Dădu din cap. Îşi ducea mereu mâinile la gură, iar degetele i se mişcau nervoase.

— Nu, răspunse el încet, acum nu sunt beat, Mary

Yellan. Secretele încă îmi aparţin. Dar o să-ţi spun o vorbă... n-ai nicio scăpare; eşti şi tu vârâtă în chestia asta, la fel de mult ca şi mătuşă-ta de colo... acum avem duşmani în ambele părţi. Legea pe de o parte şi de cealaltă...

Se opri; în ochi i se mai vedea vechea şiretenie, când o privi pe Mary.

— Ai vrea să ştii, nu-i aşa? Ai vrea să te furişezi afară din casă cu numele pe buze ca să mă trădezi. Ţi-ar plăcea să mă vezi spânzurat. Ai dreptate, nu te acuz pentru asta; ţi-am făcut destul de mult rău ca să-ţi aminteşti de mine tot restul zilelor tale, nu-i aşa? Dar te-am şi salvat, nu? Te-ai gândit ce ţi-ar fi făcut gloata aia, dacă n-aş fi fost eu acolo?

Râse şi scuipă pe podea, revenindu-i ceva din eul lui obişnuit.

— Pentru asta poţi să-mi dai o notă bună, zise el. Nimeni nu te-a atins aseară în afară de mine şi nu ţi-am pocit frumoasa ta faţă. Tăieturile şi vânătăile se vindecă, nu? Sărmana de tine, ştii la fel de bine ca şi mine că puteam să te am din prima săptămână la Hanul Jamaica, dacă te-aş fi dorit. În definitiv, eşti femeie. Da, pe cuvânt, şi acum ai sta la picioarele mele, ca mătuşă-ta Patience, zdrobită, mulţumită şi nedezlipită de mine, încă o nebună. Haideţi să ieşim de aici. Camera asta pute a igrasie şi a ruină.

Porni târându-şi picioarele şi târând-o pe Mary după el pe coridor, iar când ajunseră lângă scări, o propti de perete, sub lumânarea înfiptă în suportul de pe zid, astfel ca lumina să-i cadă pe faţa tăiată şi plină de vânătăi. Îi luă bărbia în mâini şi i-o ţinu aşa o clipă, mângâindu-i zgârieturile cu degetele delicate şi uşoare. Ea îl privi plină de scârbă şi dezgust, mâinile blânde şi graţioase amintindu-i de tot ceea ce pierduse şi la ceea ce renunţase. Când îşi aplecă faţa-i odioasă mai jos, fără să-i pese de Patience, care stătea lângă el, şi gura lui, atât de asemănătoare cu a fratelui său, zăbovi o clipă pe a ei, halucinaţia fu oribilă şi totală. Se cutremură şi

închise ochii. El stinse lumânarea. Ele îl urmară jos pe scări fără să scoată o vorbă, zgomotul paşilor răsunând clar în casa goală.

Le duse după el în bucătărie, unde uşa era de asemeni zăvorâtă şi fereastra avea obloanele trase. Pe masă se găseau două lumânări ca să lumineze camera.

Se întoarse după aceea spre cele două femei şi, întinzându-se după un scaun, îl încălecă şi le privi, în timp ce umbla în buzunar ca să-şi scoată pipa, pe care apoi o umplu.

— Trebuie să elaborăm un plan de acţiune, zise el. Stăm aici de aproape două zile, ca şobolanii într-o capcană, aşteptând să fim luaţi. Şi eu vă spun că m-am săturat. Felul ăsta de joc nu l-am putut juca niciodată, mă îngrozeşte. Dacă e vorba de păruială, atunci o să fie în aer liber, ce Dumnezeu.

Trase o vreme din pipă, privind trist la podea şi bătând cu piciorul pe dalele de piatră.

— Harry e destul de loial, continuă el, dar ar trăda şi i-ar ridica pe toţi împotriva mea, dacă ar socoti că poate să obţină vreun profit. Cât despre ceilalţi... toţi sunt împrăştiaţi prin regiune, jeluindu-se cu coada între picioare, ca o haită de javre afurisite. Asta i-a speriat pentru totdeauna. Da, şi m-a speriat şi pe mine, să ştiţi. Acum sunt absolut treaz; îmi dau seama în ce încurcătură spurcată am intrat şi vom fi norocoşi toţi, dacă scăpăm fără ştreang la gât. Tu, Mary, poţi râde dacă vrei, cu faţa ta albă şi dispreţuitoare, dar şi pentru tine va fi la fel de rău ca pentru Patience şi mine. Şi tu eşti vârâtă în treaba asta până la gât; n-o să scapi. De ce nu m-ai încuiat, auzi? De ce nu m-ai oprit de la băutură?

Nevastă-sa se furişă lângă el şi îl apucă de haină; îşi umezi buzele cu limba, semn că se pregătea să vorbească.

— Ce vrei? întrebă cu asprime.

— De ce să nu plecăm pe furiş acum, până nu-i prea târziu? întrebă ea în şoaptă. Docarul e în grajd. În câteva

ore suntem în Launceston şi încolo spre Devon. Am putea călători noaptea. Ne-am putea îndrepta spre comitatele din estul tării.

— Idioată afurisită! strigă el. Nu pricepi că pe drumul spre Launceston există oameni care mă cred diavolul în persoană... care aşteaptă doar ocazia să-mi pună în cârcă toate crimele din Cornwall şi să mă prindă? Toată regiunea ştie acum ce s-a întâmplat pe coasta mării în ajunul Crăciunului şi dacă ne văd fugind mâncând pământul vor şti că suntem vinovați. Dumnezeule, tu crezi că eu nu vreau să plec şi să-mi salvez pielea? Ba da, dar procedând aşa o să ne arate toată lumea cu degetul. Am arăta grozav, nu-i aşa, şezând deasupra catrafuselor în docar, ca fermierii în ziua de târg şi făcând semne de adio prin piața din Launceston? Nu, avem doar o şansă, una singură la un milion. Trebuie să stăm liniştiți. Dacă rămânem la Hanul Jamaica s-ar putea să aibă îndoieli, să fie nesigur. Trebuie să caute dovezi, să-ți intre în cap. Trebuie să aibă mărturie sub jurământ înainte să ne aresteze. Şi dacă niciunul din afurisiții aceia care au fost cu mine n-o să ajungă informator, n-o să aibă nicio dovadă. Oh, ba da, vaporul e acolo, sfărâmat pe stânci, iar pe plajă zac lucruri din el – mormane puse acolo de cineva ca să le ia, vor zice. Vor găsi două cadavre carbonizate şi o grămadă de cenuşă: „Ce-i asta?" se vor întreba. „A fost un foc; a fost o încăierare". N-o să fie plăcut pentru mulți dintre noi, dar unde e dovada? Răspundeți-mi la asta. Am petrecut ajunul Crăciunului ca un om respectabil în sânul familiei, jucând cu nepoată-mea *cat's cradle* şi *snapdragon*[3].

Vorbea în bătaie de joc şi făcea semn cu ochiul.

— Ai uitat un lucru însă, zise Mary.

— Nu, drăguță, n-am uitat. Vizitiul trăsurii a fost împuşcat şi a căzut în şanț, la mai puțin de un sfert de

---

[3] *Snapdragon* – joc de Crăciun care constă în scoaterea stafidelor dintr-un vas cu coniac aprins.

milă de aici. Sperai că am lăsat cadavrul acolo, nu-i aşa? Poate o să te uimească, Mary, dar a călătorit cu noi până la țărmul mării şi acum zace acolo, dacă îmi amintesc bine, sub un strat de pietriş gros de zece picioare. Desigur, cineva îi va simți lipsa. Sunt pregătit şi pentru asta. Cum însă n-o să-i găsească trăsura, n-are prea mare importanță. Poate s-o fi săturat de nevastă-sa şi a plecat la Penzance. Vor fi primiți bine acolo, dacă vor să-l caute. Şi acum, că ne-am venit în fire amândoi, poți să-mi spui şi mie ce făceai în trăsura aceea, Mary, şi unde fuseseşi. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, mă cunoşti destul de bine până acum, ca să-ți dai seama că pot găsi o cale să te fac să vorbeşti.

Mary se uită la mătuşă-sa. Femeia tremura ca un câine speriat, cu ochii ei albaştri fixați pe chipul bărbatului. Îşi făcu repede socoteala. Era destul de uşor ca să mintă; timpul era cel mai important factor acum şi trebuia luat în considerare, dacă ea şi mătuşa Patience voiau să scape cu viață. Trebuia să conteze pe el şi să-i dea unchiului ei suficientă funie ca să se spânzure singur. În cele din urmă, încrederea lui i se va întoarce împotrivă. Ea avea o speranță de salvare aproape, la distanță de cel mult cinci mile; el aştepta în Altarnun un semnal de la ea.

— O să-ți povestesc despre cum mi-am petrecut ziua şi dacă crezi ori nu, zise ea, n-are prea mare importanță pentru mine. M-am dus pe jos la Launceston în ajunul Crăciunului, la bâlci. Pe la ora opt eram obosită. Când a început să sufle vântul şi să plouă m-a udat până la piele, că nu mai eram bună de nimic. Am închiriat trăsura aceea şi i-am spus omului că vreau să mă ducă la Bodmin. M-am gândit că dacă ziceam Hanul Jamaica mă refuza. Asta e tot, n-am nimic mai mult de spus.

— Ai fost singură la Launceston?

— Bineînțeles că singură. Am cumpărat un batic de la o femeie într-o dugheană.

Joss Merlyn scuipă pe podea.

— Bine, zise el. Orice ți-aş face acum, mi-ai spune

aceeaşi poveste, nu-i aşa? Ai avantajul deocamdată că nu-ţi pot dovedi dacă minţi ori nu. Pot să-ţi spun însă că nu multe fete de vârsta ta şi-ar petrece singure ziua în Launceston. Şi nici nu s-ar duce singure acasă. Dacă povestea ta e adevărată, atunci perspectiva noastră e mai bună. N-o să găsească urme de-ale vizitiului pe aici. Fir-ar să fie, în curând o să am iar chef de băut.

Se lăsă pe spate şi pufăi din pipă.

— O să mai călătoreşti în trăsura ta, Patience, şi o să porţi pene la pălărie şi pelerină de catifea. Încă n-am fost învins. O să văd întreaga bandă în iad mai întâi. Staţi aşa; o s-o luăm de la început, vom trăi ca găina la moară. Poate o să ajung un om sobru şi o să merg la biserică duminica. Iar tu, Mary, o să mă ţii de mână la bătrâneţe şi o să mă hrăneşti cu lingura.

Îşi lăsă capul pe spate şi râse, dar se opri imediat, închizându-şi gura ca o capcană. Trânti scaunul pe podea şi rămase în picioare în mijlocul camerei, întors într-o parte, cu faţa albă ca varul.

— Ascultaţi, şopti el răguşit, ascultaţi...

Ele urmară direcţia ochilor lui, fixaţi de dâra de lumină ce venea prin crăpătura îngustă dintre obloane.

Se auzea un zgâriat uşor pe geamul bucătăriei... cineva bătea uşor, încet, zgâriind pe furiş sticla geamului.

Se auzea ca sunetul scos de o viţă de iederă desprinsă de trunchi şi care, atârnând în jos, loveşte neîncetat o fereastră sau o uşă la fiecare adiere a vântului. Dar nu exista nicio iederă pe pereţii de ardezie ai Hanului Jamaica şi pe obloane nu era nimic.

Zgâriatul continua, persuasiv şi neînfricat, toc... toc... ca loviturile unui cioc: toc... toc... ca darabana bătută cu cele patru degete.

În bucătărie nu se mai auzea nici un alt sunet decât respiraţia speriată a mătuşii Patience, a cărei mână se furişase pe sub masă la nepoată-sa. Mary îl urmărea pe hangiu cum stătea nemişcat pe podeaua bucătăriei, trupul aruncându-i o umbră monstruoasă pe tavan, îi

văzu buzele vinete printre țepii aspri şi negri ai bărbii. El se aplecă apoi înainte, se ghemui pe vârfurile picioarelor, ca o pisică, întinse mâna pe podea şi apucă arma sprijinită de un scaun, fără însă să-şi ia măcar o singură clipă ochii de la dâra de lumină dintre obloane.

Mary înghiți; i se uscase gâtul. Faptul că nu ştia dacă cel din spatele ferestrei îi era prieten ori duşman făcea aşteptarea şi mai chinuitoare, dar în ciuda speranțelor ei, bătăile inimii îi spuneau că teama e contagioasă, aşa cum erau broboanele de transpirație de pe fața unchiului ei. Îşi ducea mereu la gură mâinile tremurătoare, reci şi umede.

El aşteptă o clipă lângă obloanele închise, apoi sări înainte. Trase zăvorul şi le dădu în lături; lumina posomorâtă a după-amiezii năvăli pieziş în cameră. Un bărbat şedea în fața ferestrei, cu fața lividă sprijinită de geam, căscându-şi dinții stricați într-un rânjet.

Era Harry, comis-voiajorul. Joss Merlyn înjură şi deschise fereastra.

— Lua-te-ar naiba, vino înăuntru! strigă el. Vrei un glonț în burtă, nebun afurisit? M-ai făcut să stau ca un surdo-mut timp de cinci minute, cu puşca îndreptată spre burta ta. Trage zăvorul de la uşă, Mary; nu sta rezemată de perete ca o stafie. Sunt destui nervi în casa asta fără să te mai acreşti şi tu.

Ca toți oamenii care au fost foarte speriați, aruncă vina propriei sale panici pe umerii altcuiva şi acum vorbea tare ca să se linişească. Mary se duse la uşă. Vederea comis-voiajorului îi trezi a amintire vie a luptei de pe potecă şi reacționă imediat. Greața şi dezgustul îi reveniră cu atâta putere, încât nici nu-l putu privi. Deschise uşa fără să scoată o vorbă, ascunzându-se după ea şi, când el intră în bucătărie, îi întoarse spatele şi se duse la focul care ardea slab şi puse în mod mecanic turbă pe jăratec.

— Ei bine, ai adus ştiri? întrebă hangiul.

Comis-voiajorul plescăi din buze drept răspuns şi arătă cu degetul mare peste umăr.

— Vuieşte întreaga regiune, zise el. Toată lumea se agită în Cornwall, de la Tamar până la St. Ives. Am fost la Bodmin în dimineața asta; oraşul era în fierbere, oamenii sunt nebuni după sânge şi dreptate. Noaptea trecută am dormit la Camelford şi fiecare bărbat îşi agita pumnul în aer şi flecărea cu vecinul. Furtuna asta nu mai are decât un sfârşit, Joss, şi tu ştii cum se numeşte, nu-i aşa?

Făcu un gest cu mâinile, dintr-o parte a gâtului în cealaltă.

— Trebuie să fugim, zise el, e singura noastră şansă. Drumurile sunt periculoase, Bodminul şi Launcestonul şi mai rele. Eu o să mă țin de mlaştini şi o să ajung la Devon peste Gunnislake; o să-mi ia mai mult timp, ştiu asta, dar ce contează dacă îți salvezi pielea? Aveți o îmbucătură de pâine în casă, coniță? N-am pus gura pe mâncare de ieri dimineață.

Întrebarea îi fu adresată soției hangiului, dar privirea îi căzu asupra lui Mary. Mătuşa Patience cotrobăi în bufet după brânză şi pâine; gura i se mişca spasmodic, mişcările mâinilor erau neîndemânatice, mintea îi rătăcea aiurea. În timp ce punea masa se uita rugătoare la bărbatu-său.

— Auzi ce zice, interveni ea. E o nebunie să rămânem aici; trebuie să plecăm acum, numaidecât, înainte de a fi prea târziu. Tu ştii ce înseamnă asta pentru oameni; n-o să aibă nicio milă față de tine, te vor omorî fără judecată. Ascultă-mă, Joss, pentru numele lui Dumnezeu. Ştii că nu-mi pasă de mine; pentru tine...

— Ține-ți gura! tună bărbatu-său. Nu ți-am cerut niciodată sfatul până acum şi nu ți-l cer nici acum. Pot înfrunta singur ce va veni, fără să te aud lângă mine behăind ca o oaie. Aşadar, vrei să-ți iei şi tu tălpăşița, Harry, nu-i aşa? Vrei să fugi cu coada între picioare pentru că nişte conțopişti şi metodişti urlă către Isus după sângele tău. Au vreo dovadă împotriva noastră? Spune-mi. Ori ți s-a răzvrătit conştiința de bețivan?

— La naiba cu conştiința mea, Joss; gândesc ca un

om cu judecată sănătoasă. Partea asta a țării a ajuns nesigură şi eu am s-o părăsesc cât mai pot. Cât despre dovezi, prea ne-am făcut de cap în ultimele luni ca să le dăm suficiente, nu-i aşa? Eu am fost alături de tine, nu? Am venit astăzi aici, riscându-mi gâtul, ca să te previn. Nu spun nimic împotriva ta, Joss, dar prostia ta afurisită ne-a vârât în beleaua asta? Ne-ai dat să bem până ne-am ieşit din minți, ca şi tine de altfel, şi ne-ai dus la țărmul mării într-o aventură nechibzuită la care niciunul dintre noi nu ne gândisem. Aveam o şansă la un milion şi şansa a apărut... al naibii de bine! Pentru că am fost beți, ne-am pierdut capul şi am lăsat lucruri şi sute de urme risipite pe țărm. Şi a cui a fost vina? Păi, a ta, zic eu.

Izbi cu pumnul în masă şi îşi vârî fața galbenă, obraznică într-a hangiului, cu un rânjet pe buzele crăpate.

Joss Merlyn chibzui o clipă la cele spuse de Harry şi când vorbi, vocea îi era gravă şi amenințătoare.

— Aşadar, mă acuzi, Harry, nu-i aşa? Eşti şi tu la fel ca ceilalți de teapa ta, furişându-te ca un şarpe, când norocul jocului îți devine potrivnic. Ți-a mers bine de pe urma mea, nu-i aşa? Ai avut bani de azvârlit ca niciodată. Toate lunile astea ai trăit ca un prinț, în loc să munceşti în fundul unei mine unde ți-e locul. Să presupunem că în noaptea aceea nu ne-am fi pierdut capul şi am fi lăsat locul curat înainte de revărsatul zorilor, aşa cum am făcut de sute de ori mai înainte? Te-ai gudura pe lângă mine, ca să-ți umpli buzunarele, nu-i aşa? M-ai linguşi împreună cu javrele celelalte, cerşindu-mi partea voastră de pradă şi numindu-mă Dumnezeu Atotputernic; mi-ai linge bocancii şi te-ai vârî în praf înaintea mea. Fugi atunci, dacă vrei; fugi până la malul Tamarului cu coada între picioare şi blestemat să fii! Voi înfrunta lumea de unul singur.

Comis-voiajorul râse forțat şi ridică din umeri.

— Putem sta de vorbă, nu-i aşa, fără să ne tăiem beregata unul celuilalt? Eu nu m-am întors contra ta,

sunt încă alături de tine. Am fost toţi nebuni din cauza beţiei în ajunul Crăciunului, ştiu, aşa că mai bine să nu mai vorbim despre asta: ce s-a făcut s-a făcut. Cei din gaşca noastră s-au risipit, aşa că nu mai trebuie să ţinem seamă de ei. Vor fi prea speriaţi ca să-şi mai scoată capetele şi să ne deranjeze. Rămâi tu şi cu mine, Joss. Noi doi am fost cei mai adânc vârâţi în afacerea asta, ştiu, şi cu cât ne vom ajuta unul pe celălalt mai mult, cu atât va fi mai bine pentru amândoi. Pentru asta sunt aici, să vorbim şi să vedem cum stăm.

Râse din nou, arătându-şi gingiile moi, apoi începu să bată darabana pe masă cu degetele lui butucănoase şi negre.

Hangiul îl privi rece şi se întinse după pipă.

— De fapt, ce urmăreşti tu, Harry? întrebă el, sprijinindu-se de masă şi umplându-şi pipa din nou.

Comis-voiajorul îşi supse dinţii şi rânji.

— Nu urmăresc nimic, răspunse el. Vreau să uşurez situaţia tuturor. Noi trebuie să plecăm, asta-i clar, dacă nu vrem să fim spânzuraţi. Dar uite care e situaţia, Joss: n-are niciun haz să plecăm cu mâinile goale. În camera de colo se găsesc o grămadă de lucruri aduse de pe ţărm, acum două zile. E adevărat, nu-i aşa? De drept, ne aparţin nouă, celor care am muncit pentru ele în ajunul Crăciunului. Dar n-a mai rămas nimeni care să ridice pretenţii asupra lor decât tu şi cu mine. Nu zic că valorează mult – în cea mai mare parte sunt boarfe nefolositoare, fără îndoială... dar nu crezi că ne-ar fi de folos ca să ajungem în Devon, nu crezi?

Hangiul îi suflă un nor de fum în faţă.

— Deci tu nu te-ai întors la Hanul Jamaica doar de dragul ochilor mei, zise el. Credeam că mă iubeşti, Harry, şi vrei să-mi strângi mâna.

Comis-voiajorul rânji din nou şi se mişcă pe scaun.

— Foarte bine, zise el, suntem prieteni, nu-i aşa? Nu-i nimic rău în faptul că am vorbit deschis. Marfa e acolo şi e nevoie de doi bărbaţi ca să o mute. Femeile de aici nu sunt în stare. Ce ne împiedică să facem un târg şi să

terminăm cu ea?

Hangiul pufăi gânditor din pipă.

— Eşti plin de idei, toate înşirate frumos, ca abţibildurile alea fanteziste de pe valiza ta, amice, şi, dacă am presupune că marfa nu-i acolo, în definitiv? Dacă am presupune că am şi plasat-o? Aştept aici de două zile, ştii doar, şi poştalioanele trec pe lângă uşa mea. Ce facem atunci, Harry, băiatule?

Rânjetul de pe faţa comis-voiajorului se stinse şi falca i se lăsă în jos.

— Ce glumă-i asta? mârâi el. Faci cumva joc dublu aici, la Hanul Jamaica? Dacă-i aşa, o să vezi că n-a fost spre binele tău. Uneori, erai tăcut ca pământul, Joss Merlyn, când transportam încărcături şi mergeam cu căruţele pe drum. Nu o dată am văzut şi auzit lucruri pe care nu le înţelegeam. Ai câştigat enorm din afacerea aceasta, lună de lună; prea mult, gândeam unii dintre ai noştri, în raport cu micul profit pe care-l obţineam noi, care riscam cel mai mult. Şi nu te-am întrebat cum reuşeai, nu-i aşa? Ascultă aici, Joss Merlyn: primeşti ordine de la altcineva?

Hangiul tăbărî asupra lui. Îi administră o lovitură cu pumnul sub bărbie că-l răsturnă pe spate, în cap; scaunul de sub el se prăbuşi cu un trosnet pe dalele de piatră. Îşi reveni imediat şi se ridică pe genunchi, dar hangiul stătea deasupra-i, cu ţeava armei fixată pe gâtul lui.

— Dacă te mişti, eşti un om mort, zise el domol.

Harry îşi ridică privirea spre agresorul său, cu ochii săi mici şi răi pe jumătate închişi, cu faţa galbenă şi puhavă. Căderea îi tăiase răsuflarea şi respira întretăiat. La primul semn de luptă, mătuşa Patience se lipise de perete, îngrozită, căutând cu ochii, într-o rugăminte zadarnică, pe cei ai nepoatei sale. Mary îl urmărea atentă pe unchiul ei; de data aceasta nu-şi putea explica starea lui sufletească. El lăsă arma în jos şi-l împinse pe negustor cu piciorul.

— Acum putem sta de vorbă, tu şi cu mine, zise el.

Se rezemă din nou de masă, cu arma proptită de braț, în timp ce Harry se târa pe podea, jumătate în genunchi, jumătate ghemuit.

— Eu sunt căpetenia în acest joc şi am fost întotdeauna, zise hangiul încet. L-am condus de la început, acum trei ani, când duceam încărcături de la lughere mici de douăsprezece tone la Padstow şi ne consideram norocoşi când aveam şapte penny şi jumătate în buzunar. L-am condus până când această afacere a ajuns cea mai mare din regiune, de la Hartland la Hayle. Eu să primesc ordine? Dumnezeule, aş vrea să văd omul care ar îndrăzni să mă pună pe mine la încercare. Ei bine, acum s-a terminat. Ne-am trăit traiul şi ne-am mâncat mălaiul. Jocul s-a sfârşit, pentru noi toți. Tu n-ai venit în seara asta aici ca să mă previi; ai venit să vezi ce mai poți ciupi din ruine. Hanul era zăvorât şi inimioara ta meschină s-a bucurat. Ai zgâriat la fereastră, deoarece ştiai din experiență că cârligul oblonului s-a slăbit şi poate fi forțat cu uşurință. Nu te aşteptai să mă găseşti, aici, nu-i aşa? Credeai că o să fie Patience sau Mary şi pe ele le puteai speria uşor, nu-i aşa? Ai fi întins mâna după arma mea, care atârnă pe perete, la îndemână, cum ai văzut adesea. Şi atunci, la naiba cu proprietarul Hanului Jamaica! Şobolanule, crezi că n-am citit asta în ochii tăi când am dat în lături obloanele şi ți-am văzut mutra la fereastră? Crezi că nu te-am auzit cum respirai din cauza surprizei şi nu ți-am observat rânjetul laş improvizat pe loc?

Comis-voiajorul îşi umezi buzele cu limba şi înghiți. Aruncă o privire spre Mary, care stătea nemişcată lângă foc, atent, ca un şobolan încolțit din toate părțile. Se întreba dacă şi ea va arunca zarurile împotriva lui. Dar ea nu zise nimic. Îl aştepta pe unchiul ei.

— Foarte bine, zise el. Vom încheia un târg, tu şi cu mine, aşa cum ai propus. Ne vom înțelege perfect. În cele din urmă m-am răzgândit, dragul meu prieten, şi cu ajutorul tău vom porni spre Devon. În casă există marfă care merită să fie luată, aşa cum pomeneai şi tu, dar pe

care n-o pot încărca singur. Mâine e duminică, zi binecuvântată de odihnă. Nici măcar naufragiul a cincizeci de vapoare n-o să-i ridice pe oamenii din țara asta din genunchi. Vor sta cu privirile în pământ, ascultând la predici, cu chipuri solemne şi vor face rugăciuni pentru sărmanii marinari, care, din nenorocire, au căzut în mâinile diavolului; dar nu vor porni să-l caute pe diavol în ziua sabatului. Avem douăzeci şi patru de ore, Harry, băiatule, şi mâine seară după ce te vei fi spetit încărcând turbă şi napi în căruță, de pe proprietatea mea şi-mi vei spune la revedere sărutându-ne pe mine, pe Patience şi poate pe Mary de colo... ei bine, atunci poți să cazi în genunchi şi să-i mulțumeşti lui Joss Merlyn că te-a lăsat liber şi viu, în loc să zaci pe codiță într-un şanț, unde ți-e locul, cu un glonț în inima ta neagră.

Ridică din nou arma şi vârî țeava rece în gâtul negustorului, care scânci arătându-şi albul ochilor. Hangiul râse.

— Tu eşti un bun ochitor în felul tău, Harry. Nu este ăsta locul în care l-ai atins pe Ned Santo acum două nopți? I-ai deschis traheea şi sângele țâşnea şuvoi. Era un băiat bun, dar prea rău de gură. Acolo l-ai lovit, nu-i aşa?

Apăsă țeava armei pe gâtul negustorului.

— Dacă aş face o greşeală acum, Harry, ți s-ar deschide traheea exact ca a bietului Ned. Nu vrei să greşesc, nu-i aşa?

Harry nu putea vorbi. Îşi rotea ochii privind chiorâş, în timp ce mâna i se deschise larg, cu cele patru degete desfăcute, ca şi cum erau încleştate de podea.

Hangiul puse arma la o parte şi, aplecându-se, îl zgâlțâi pe negustor ca să se ridice.

— Haide, zise el, crezi că am de gând să mă joc cu tine toată noaptea? O glumă e bună cinci minute, după aceea îşi pierde din haz. Deschide uşa bucătăriei, ia-o spre dreapta şi mergi pe coridor până îți spun eu să te opreşti. Nu poți scăpa pe uşa de la intrarea în bar; toate

uşile şi ferestrele sunt zăvorâte. Te mâncau mâinile ca să cercetezi marfa adusă de pe ţărm, nu-i aşa, Harry? O să petreci noaptea în magazie laolaltă cu ea. Ştii ce, dragă Patience, cred că acum e prima oară când oferim ospitalitate la Hanul Jamaica. Pe Mary nu o pun la socoteală; ea face parte din familie.

Râse bine dispus; starea sufletească i se schimbă acum ca o sfârlează de vânt şi înghiontindu-l în spate pe Harry cu arma, îl scoase din bucătărie şi-l sili să meargă prin coridorul întunecos, pardosit cu dale, până la magazie. Uşa distrusă de către moşierul Bassat şi servitorul său fusese consolidată din nou cu scânduri şi grinzi şi era la fel, dacă nu chiar mai puternică decât înainte. Joss Merlyn nu trândăvise întru totul în timpul săptămânii care trecuse.

După ce-şi încuie prietenul şi-i spuse la despărţire să nu hrănească şobolanii al căror număr crescuse, hangiul se întoarse la bucătărie hohotind de râs.

— Mă gândeam că Harry se va schimba, zise el. Am văzut-o în ochii lui de săptămâni de zile, cu mult înainte de a da peste noi năpasta asta. El luptă alături de cel ce câştigă, dar, când norocul îţi întoarce spatele, te muşcă de mână. E invidios; galben-verde din cauza asta, putred până în măduva oaselor. E invidios pe mine. Toţi mă invidiază. Ei ştiu că sunt deştept şi mă urăsc din cauza asta. De ce te holbezi la mine, Mary? Mai bine ai mânca şi te-ai duce să te culci. Te-aşteaptă o călătorie lungă mâine noapte şi te avertizez că nu va fi uşoară.

Mary îl privi peste masă. Faptul că nu voia să meargă cu el nu o preocupa deocamdată; n-avea decât să creadă ce-i plăcea. Deşi era obosită, din cauza tensiunii la care fusese supusă, prin tot ceea ce văzuse şi făcuse, mintea îi vuia de planuri.

Cândva, cumva, trebuia neapărat să ajungă la Altarnun a doua zi, înainte de căderea nopţii. Odată ajunsă acolo va scăpa de orice responsabilitate. Vor acţiona alţii. Va fi greu pentru mătuşa Patience şi poate chiar şi pentru ea însăşi, la început; ea nu ştia nimic

despre căile întortocheate ale legilor, dar cel puțin va triumfa dreptatea. Va fi destul de uşor să dovedească nevinovăția ei şi a mătuşii. Gândul că unchiu-său, care şedea în fața ei acum, cu gura plină de pâine învechită şi de brânză, va sta cu mâinile legate la spate, neputincios, pentru prima oară şi pentru totdeauna, îi provoca o deosebită plăcere, imagine pe care o întorcea pe toate fețele în mintea ei, îmbogățind-o cu noi aspecte. Mătuşa Patience îşi va reveni în timp, iar anii se vor scurge aducându-i, în cele din urmă, pace şi linişte. Mary se întreba cum îl vor prinde când va sosi momentul. Poate vor porni în călătorie, aşa cum aranjase hangiul şi când vor intra pe şosea, el râzând plin de încredere în sine, vor fi înconjurați de un grup de bărbați, mulți la număr şi bine înarmați şi când el se va lupta neputincios cu ei şi va fi pus la pământ cu forța, ea se va apleca asupra lui şi-i va zâmbi. „Credeam că eşti înțelept, unchiule”, îi va zice ea şi el va înțelege.

Îşi luă privirea de la el şi se întoarse spre bufet după lumânare.

— Nu mănânc în seara asta, zise ea.

Mătuşa Patience scoase un uşor murmur de suferință, ridicându-şi ochii de la felia de pâine goală din farfurie pusă înaintea ei, dar Joss o lovi cu piciorul ca să facă linişte.

— Las-o să stea îmbufnată, dacă aşa are chef, zise el. Ce-ți pasă ție dacă mănâncă ori nu? Foamea e bună pentru femei şi animale; le aduce la supunere. Dimineață o să fie destul de smerită. Aşteaptă, Mary, o să dormi mai bine dacă te încui. N-am chef să te-aud dând târcoale pe coridor.

Ochii i se abătură asupra puştii rezemate de perete, apoi pe jumătate conştient se uită la oblonul încă deschis.

— Închide fereastra aceea, Patience, zise el gânditor şi pune bara peste oblon. După ce termini de mâncat te poți culca şi tu. Eu nu plec din bucătărie în noaptea asta.

Nevastă-sa îşi ridică temătoare privirea spre el, frapată de modulaţiile vocii lui, vrând să-i vorbească, dar el i-o reteză scurt.

— N-ai învăţat până acum să nu-mi pui întrebări? răcni el.

Ea se ridică imediat şi se duse la fereastră. Mary aştepta lângă uşă cu lumânarea în mână.

— Bine, zise el. Şi tu de ce mai stai acolo? Ţi-am spus să pleci.

Mary ieşi din bucătărie şi o luă pe coridorul întunecos; în urma ei, mergea propria-i umbră aruncată de lumânare. Din magazia de la capătul coridorului nu venea niciun sunet. Şi-l închipui pe comis-voiajor stând întins în întuneric, treaz şi aşteptând ziua. Gândul acesta îi provocă oroare; era întemniţat ca un şobolan printre semenii săi. Deodată şi-l imagină cu gheare de şobolan, zgâriind şi rozând cadrul uşii, ca să-şi croiască drum spre libertate, în liniştea nopţii.

Se cutremură, într-un mod bizar, recunoscătoare faţă de unchiul ei că o închisese şi pe ea. Casa era nesigură în noaptea aceea, chiar şi paşii răsunau sepulcral pe dalele de piatră, iar prin pereţi răzbăteau ecouri neaşteptate. Însăşi bucătăria, singura cameră din casă care era într-o oarecare măsură normală şi avea ceva căldură, se căscă în urma ei când o părăsi, galbenă şi sinistră în lumina lumânării. Avea oare unchiul ei de gând să stea acolo, cu lumânările stinse, cu puşca pe genunchi, aşteptând ceva?... pe cineva?... El intră în salon când ea urcă scările şi se ţinu după ea până la dormitor.

— Dă-mi cheia, zise el.

Mary i-o înmână, fără să scoată o vorbă. Zăbovi un moment, privind-o, apoi se aplecă în jos şi-i puse degetele pe gură.

— Am o slăbiciune pentru tine, Mary, zise el. Eşti isteaţă şi curajoasă, în ciuda loviturilor pe care ţi le-am dat. Am citit-o în ochii tăi, în seara asta. Dacă aş fi fost mai tânăr, ţi-aş fi făcut curte, Mary, da, şi te-aş fi cucerit

şi am fi plecat amândoi undeva departe, ca să trăim în strălucire şi splendoare. O ştii, nu-i aşa?

Ea nu zise nimic. Se uita fix la el, aşa cum stătea dincolo de uşă şi mâna în care ținea sfeşnicul tremura uşor, fără ca ea să-şi dea seama.

El coborî vocea până la şoaptă.

— Mă aşteaptă o primejdie, zise el. Nu-mi fac griji din cauza legii. Găsesc eu o cale să scap, dacă-i vorba pe-aşa. Întregul Cornwall poate fi pe urmele mele, că tot nu-mi pasă. De altceva mă tem eu... paşi, Mary, care vin noaptea şi apoi pleacă, şi de o mână care mă va răpune.

În semiîntuneric fața îi părea slabă şi îmbătrânită, iar în ochi se zărea un licăr plin de semnificație, care juca întocmai ca o flacără ce voia să-i spună ceva, dar care se întuneca din nou.

— Vom pune Tamarul între noi şi Hanul Jamaica, zise el şi apoi zâmbi.

Conturul gurii lui îi era dureros de familiar şi cunoscut, ca un ecou al trecutului. El închise uşa şi învârti cheia.

Îl auzi cum coboară scările şi o ia pe coridor spre bucătărie.

Ea se duse la pat şi se aşeză pe el cu mâinile în poală. Din anumite motive, pe care nu şi le putea explica, uitate mai târziu, alături de micile păcate ale copilăriei şi de visele pe care nu ni le mai amintim când se face ziuă, îşi puse degetele pe buze, aşa cum i le pusese el şi le plimbă apoi pe obraz şi iarăşi înapoi.

Începu să plângă, încet şi tainic; lacrimile care îi cădeau pe mână aveau gust amar.

CAPITOLUL 13

Adormise aşa cum stătea, îmbrăcată, şi primul ei gând conştient fu că furtuna începuse din nou şi că ploaia şiroia pe fereastră. Deschise ochii şi văzu că era încă noapte, fără nicio adiere de vânt sau răpăit de ploaie. Deveni imediat numai ochi şi urechi, aşteptând repetarea zgomotului care o trezise. Peste o clipă se auzi din nou – o ploaie de pietricele azvârlite din curte în geam. Îşi lăsă picioarele pe podea şi ascultă, cântărind în mintea ei posibilitatea primejdiei.

Dacă acesta era un semnal de avertisment, metoda i se părea grosolană şi socotea mai bine să n-o bage în seamă. Cineva, care nu prea avea idee de topografia hanului, confundase, probabil, fereastra ei cu a hangiului. Unchiul ei aştepta jos cu puşca pe genunchi, gata să primească un oaspete; poate sosise oaspetele şi acum stătea în curte... Biruită în cele din urmă de curiozitate, se furişă încet până la fereastră şi rămase în umbra peretelui. Era încă întuneric şi se vedeau umbre peste tot, dar pe cer o linie subţire de nori prevestea aurora.

Totuşi nu se înşelase; pământul de pe podea era suficient de real şi la fel era figura care stătea chiar la intrarea hanului: figura unui bărbat. Se ghemui lângă fereastră, aşteptând să vadă ce urmează. Bărbatul se aplecă din nou spre pământ, bâjbâind în brazda de flori din faţa ferestrei salonului, apoi se îndreptă şi aruncă un bulgăr de pământ în fereastră, împroşcând geamul cu pietricele şi noroi.

De data aceasta îi văzu faţa şi din cauza uimirii scoase un ţipăt de surpriză, uitând prudenţa cu care se învăţase să acţioneze.

Jos în curte stătea Jem Merlyn. Se aplecă imediat înainte şi deschise fereastra, gata să-l strige, dar el îi făcu semn cu mâna să tacă. El se apropie de zid, ocolind intrarea, ca s-o poată vedea şi, ducându-şi mâinile la gură în formă de pâlnie, îi şopti:

— Vino jos la uşă şi trage zăvorul ca să intru.

Ea dădu din cap.

— Nu pot, sunt încuiată în cameră.

El o privi fix, descumpănit şi încurcat, apoi îşi întoarse ochii spre casă, sperând parcă într-o soluție pe care i-ar putea-o oferi singură, îşi plimbă mâinile pe plăcile de ardezie, încercându-le, căutând după cuie ruginite, folosite mai demult pentru plantele agățătoare, care ar fi putut constitui un punct de sprijin. Țiglele care acopereau intrarea erau aproape, dar nu era nimic pe ele de care să apuce. N-avea niciun sens să încerce.

— Du-te şi adu-mi pătura de pe pat, strigă el încet.

Ea îi ghici imediat intenția şi legă un capăt al păturii de piciorul patului, iar celuilalt îi dădu drumul în jos pe fereastră, unde atârna deasupra capului lui. De data aceasta se putea ține, aşa că-şi făcu vânt pe acoperişul jos al intrării hanului şi reuşi să-şi vâre trupul între intrare şi zidul casei. Se sprijini cu picioarele pe plăcile de ardezie, reuşind în felul acesta să se ridice deasupra intrării, la acelaşi nivel cu fereastra ei.

Încalecă acoperişul intrării şi ajunse cu fața aproape de a ei, pătura atârnă slobodă lângă el. Mary se luptă cu cadrul ferestrei, dar eforturile îi fură zadarnice. Fereastra se deschidea numai cam de o palmă, aşa că nu putea intra în cameră decât dacă spărgea geamul

— Va trebui să stăm de vorbă aici, zise el. Vino mai aproape ca să te pot vedea.

Ea îngenunche pe podea, cu fața spre deschiderea ferestrei şi o clipă rămaseră amândoi muți, privindu-se unul pe celălalt. El părea istovit, ochii îi erau duşi în fundul capului, semn că nu dormise şi că suferise din cauza oboselii. Nu zâmbea, iar în jurul gurii avea riduri, pe care ea nu le observase înainte.

— Îți datorez scuze, zise el în cele din urmă. Te-am părăsit atunci la Launceston, în ajunul Crăciunului, fără nicio explicație. Mă poți ierta ori nu, cum vrei, dar motivul pentru care... nu ți-l pot spune acum. Îmi pare rău.

Această atitudine aspră nu i se potrivea; părea că se schimbase mult şi ei nu-i cădea bine această schimbare.

— Eram îngrijorată de soarta ta. M-am dus după tine la Cerbul Alb şi acolo mi s-a spus că urcaseşi într-o trăsură cu un oarecare domn; nimic mai mult, niciun mesaj sau vreo explicație. Erau bărbați acolo şi stăteau în fața căminului. Era şi geambaşul care a vorbit cu tine în târg. Oameni îngrozitori, indiscreți, n-am avut nicio încredere în ei. Mă întrebam dacă fusese descoperit furtul calului. Eram îngrijorată şi nefericită. Nu te învinuiesc pentru nimic. Nu mă interesează afacerile tale.

Se simțea jignită de felul lui de a se purta. Se aşteptase la cu totul altceva. Când îl văzuse la început în curte, în fața ferestrei, se gândise la el doar ca la bărbatul pe care îl iubea şi care venise la ea noaptea ca să fie împreună. Răceala lui îi potolise entuziasmul, aşa că se retrase în sinea ei imediat, sperând că el nu citise totala dezamăgire de pe chipul ei.

Nici măcar nu o întrebă cum se întorsese în noaptea aceea şi această indiferență a lui o ului.

— De ce eşti încuiată în cameră? întrebă el.

Ridică din umeri şi, când răspunse, vocea îi era ştearsă şi fără vlagă.

— Unchiului meu nu-i plac oamenii care trag cu urechea. Se teme să nu umblu pe coridor şi să-i aflu secretele. Se pare că nici ție nu-ți place să deranjezi. Presupun că nu te-aş ofensa dacă te-aş întreba ce cauți aici în noaptea aceasta.

— Oh, poți fi oricât de aspră vrei, o merit, răbufni el brusc. Ştiu ce crezi despre mine. Într-o zi poate voi reuşi să mă explic, dacă te mai găsesc atunci. Acum poartă-te ca un bărbat şi lasă naibii mândria rănită şi

curiozitatea. Eu calc pe un teren delicat, Mary, şi, dacă fac un pas greşit, sunt terminat. Unde este fratele meu?

— Ne-a spus că-şi va petrece noaptea în bucătărie. Se teme de ceva sau de cineva; ferestrele şi uşile sunt zăvorâte şi ține puşca lângă el.

Jem râse cu cruzime.

— Nu mă îndoiesc că se teme. Nu peste multă vreme o să fie şi mai speriat. Ți-o spun eu. Am venit ca să-l văd, dar, dacă şade cu puşca pe genunchi, îmi pot amâna vizita până când se vor destrăma umbrele.

— Mâine poate e prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Are de gând să părăsească Hanul Jamaica la căderea nopții.

— Îmi spui adevărul?

— De ce te-aş minți?

Jem tăcu. Ştirea venise ca o surpriză şi o cântărea în minte. Mary îl urmărea chinuită de îndoială şi şovăială. El era oaspetele aşteptat de unchiul ei şi de aceea era urât şi temut. El era omul care ținea în mâinile lui firele vieții unchiului ei. Fața rânjită a comis-voiajorului îi reveni în minte şi cuvintele care îl înfuriaseră pe hangiu: „Ascultă aici, Joss Merlyn, primeşti ordine de la altcineva?" Bărbatul a cărei inteligență se foloseşte de puterea hangiului, omul care se ascunsese în camera de oaspeți.

Se gândi din nou la veselul şi nepăsătorul Jem care o dusese la Launceston, o ținuse de mână în piață, o sărutase şi o îmbrățişase. Acum stătea în umbră grav şi tăcut. Ideea unei personalități duble o tulbura şi o speria. În noaptea aceasta îi era străin, obsedat de vreun scop înfiorător, pe care ea nu-l putea înțelege. Faptul că-l prevenise de intenția hangiului de a fugi fusese din partea ei o mişcare greşită; asta îi putea dejuca propriile planuri. Indiferent de ceea ce făcuse Jem sau intenționase să facă, dacă era neloial, trădător şi asasin, ea îl iubea, în slăbiciunea cărnii ei, şi se simțea datoare să-l prevină.

— Ai face foarte bine să ai grijă de tine când îl vei vedea pe fratele tău, zise ea. E într-o stare sufletească primejdioasă; oricine încearcă să-l stânjenească în planurile lui acum îşi riscă viața. Îți spun aceasta în interesul propriei tale siguranțe.

— Eu nu mă tem de Joss şi nu m-am temut niciodată.

— Poate că nu; dar ce se întâmplă dacă se teme el de tine?

Nu răspunse la întrebare, dar se plecă înainte pe neaşteptate, o privi în față şi-i atinse zgârietura care se întindea de la frunte până la bărbie.

— Cine a făcut asta? întrebă el brusc, lăsând în pace zgârietura şi atingând vânătaia de pe obraz.

Mary ezită o clipă, apoi îi răspunse.

— Le am din ajunul Crăciunului.

Licărirea din ochii lui îi spuse imediat că înțelegea şi că avea cunoştință de ceea ce se întâmplase în seara aceea şi tocmai de aceea era acum la Hanul Jamaica.

— Ai fost cu ei pe țărm? întrebă el în şoaptă.

Ea încuviință din cap, privindu-l atent, prudentă la ceea ce spune, la care drept răspuns el înjură tare şi întinzându-se înainte sfărâmă geamul cu pumnul, fără să-i pese de zgomotul făcut de cioburile de sticlă şi de sângele care țâşni imediat din mână. Spărtura din fereastră era suficient de mare ca să poată intra prin ea, aşa că se urcă în cameră şi înainte ca ea să-şi dea seama era deja lângă ea. O ridică în brațe şi o duse la pat unde o aşeză jos. Cotrobăi prin întuneric după o lampă şi, când în cele din urmă o găsi, o aprinse, veni lângă pat, îngenunche lângă el şi ținu lumânarea deasupra ei ca să-i vadă fața. Urmări cu degetul vânătăile pe gât în jos şi, când ea tresări de durere, respiră precipitat şi înjură din nou.

— Puteam să te scutesc de asta, zise el.

Stinse lumânarea, se aşeză lângă ea pe pat şi-i luă mâna, pe care i-o ținu o clipă, strânsă, apoi îi dădu drumul.

— Dumnezeule atotputernic, de ce te-ai dus cu ei?

întrebă el.

— Erau nebuni din cauza băuturii. Cred că nu ştiau ce fac. Erau vreo doisprezece şi unchiul meu îi conducea. El şi comis-voiajorul. Dacă ştii ce s-a întâmplat, de ce mă mai întrebi? Nu mă face să-mi amintesc, nu mai vreau.

— Ce ți-au făcut?

— Vânătăi, zgârieturi... poți vedea singur. Am încercat să scap şi mi-am julit trupul. M-au prins din nou, bineînțeles. Mi-au legat mâinile şi picioarele, jos pe țărm, iar pe față mi-au pus o pânză de sac, ca să nu pot țipa. Am văzut vaporul venind prin ceață, dar n-am putut face nimic... Singură acolo în vânt şi ploaie. A trebuit să-i văd cum mor.

Se întrerupse cu vocea slăbită şi se întoarse pe o parte cu fața în mâini. El nu făcu nicio mişcare; rămase tăcut lângă ea, pe pat; îl simțea departe de ea, învăluit de taină.

Acum era mai singură decât înainte.

— Fratele meu te-a lovit cel mai mult? întrebă el imediat.

Ea oftă obosită. Totul era prea târziu şi nu mai conta acum.

— Ți-am spus că era beat, răspunse ea. Poate ştii mai bine decât mine de ce e în stare să facă atunci.

— Da, ştiu.

Se opri o clipă, apoi îi luă iarăşi mâna.

— O să moară pentru asta.

— Moartea lui nu mai învie oamenii pe care i-a omorât.

— Nu mă gândesc la ei acum.

— Dacă te gândeşti la mine, nu-ți irosi compasiunea. Mă pot răzbuna singură în felul meu. Am învățat cel puțin un lucru – să mă bizui pe mine.

— Femeile sunt ființe fragile, Mary, cu tot curajul lor. N-ai nicio şansă de câştig. Lasă totul în seama mea.

Nu-i răspunse. Avea planurile ei şi el nu intra în ele.

— Ce intenționezi să faci? întrebă el.

— Nu m-am hotărât încă, minți ea.

— Dacă pleacă mâine noapte, nu prea ai timp să te decizi.

— Crede că merg cu el şi mătuşa Patience.

— Şi tu?

— Asta depinde de ce se va întâmpla mâine. Orice-ar fi mințit pentru el, nu voia să-şi rişte planurile încredințându-i-le. Nu-l cunoştea încă şi mai presus de orice era un duşman al justiției. Îi trecu apoi prin minte gândul că trădându-l pe unchiul ei s-ar putea să-l trădeze şi pe el.

— Dacă te-aş ruga să faci ceva, cum mi-ai răspunde? întrebă ea.

El zâmbi pentru prima oară batjocoritor şi îngăduitor, aşa cum zâmbise în Launceston; inima ei bătu imediat pentru el, încurajată de această schimbare.

— Ce vrei? întrebă el.

— Vreau să pleci de aici.

— Voi pleca numaidecât.

— Nu, vreau să pleci departe de regiunea mlăştinoasă şi de Hanul Jamaica. Vreau să-mi făgăduieşti că nu vei mai reveni aici. Pot să-l înfrunt pe fratele tău; acum nu mai prezintă niciun pericol pentru tine. Nu vreau să te mai întorci mâine. Promite-mi că vei pleca departe.

— Ce-ți trece prin minte?

— Ceva ce nu are nicio legătură cu tine, dar care te-ar putea pune şi pe tine în pericol. Nu pot vorbi mai mult. Aş dori să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Dumnezeule bun, sigur că am. Tu nu vrei să ai încredere în mine, prostuță mică şi afurisită.

Râse fără zgomot şi se aplecă spre ea, cuprinzând-o cu brațele apoi o sărută, aşa cum o sărutase în Launceston, dar de data asta plin de mânie şi exasperare.

— Fă-ți jocul singură, atunci, şi lasă-mă şi pe mine să mi-l fac pe-al meu, îi spuse el. Dacă trebuie să fii băiat, nu te pot opri, dar, de dragul chipului tău pe care l-am

sărutat şi-l voi săruta, fereşte-te de primejdii. Nu vrei să te sinucizi, nu-i aşa? Acum trebuie să te părăsesc, peste o oră se face ziuă. Şi dacă ambele noastre planuri nu reuşesc, ce ne facem? Ai suferi dacă nu m-ai mai vedea niciodată? Nu, desigur, nu ţi-ar păsa.

— N-am spus asta. Nu prea înţelegi.

— Femeile gândesc altfel decât bărbaţii; ele umblă pe căi diferite. Din cauza asta nu-mi plac; umblă după belele şi încurcături. Am fost fericit că te-am dus la Launceston, Mary, dar când e vorba de viaţă şi moarte, cum e situaţia mea acum, Dumnezeu ştie că aş dori să fii la o sută de mile depărtare, şezând cu lucrul de mână în poală, într-un salon cochet undeva, unde ţi-e locul.

— Viaţa mea n-a fost niciodată aşa şi nici nu va fi.

— De ce nu? O să te măriţi într-o zi cu un fermier sau un negustoraş şi o să trăieşti onorabil printre vecini. Să nu le spui că ai trăit cândva la Hanul Jamaica şi că te-a iubit un hoţ de cai. Îţi vor închide uşa în nas. La revedere şi noroc.

Se ridică de pe pat, se duse la fereastră, trecu prin spărtura din geam şi făcându-şi vânt peste acoperişul de la intrare, cu o mână pe pătură, se lăsă până la pământ.

Ea îl urmări de la fereastră şi-i făcu involuntar semne de adio cu mâna, dar el se întoarse cu spatele spre ea şi mergea fără să privească în urmă, furişându-se prin curte, ca o umbră. Trase încet pătura în sus şi o puse pe pat. În curând va fi dimineaţă; nu voia să mai doarmă.

Şedea pe pat şi aştepta să i se descuie uşa, făcând planuri pentru seara următoare. Trebuia să nu atragă bănuiala asupra ei în timpul zilei, trebuia să pară supusă, poate chiar posacă, ca şi cum sentimentele i-ar fi fost în cele din urmă înăbuşite şi era gata să pornească în călătoria propusă, cu hangiul şi mătuşa Patience.

Apoi, mai târziu, o să găsească o scuză... oboseala, probabil, dorinţa de a se odihni în camera ei înainte de efortul necesar unei călătorii în timpul nopţii – apoi va veni cel mai periculos moment al zilei. Va trebui să părăsească Hanul Jamaica pe ascuns, neobservată şi să

fugă ca un iepure la Altarnun. De data aceasta Francis Davey va înțelege: timpul va acționa împotriva lor şi el va trebui să acționeze în mod corespunzător. Se va întoarce apoi la han, cu aprobarea lui şi se va asigura că nu i s-a observat absența. Acesta era jocul. Dacă hangiul va merge în camera ei şi va vedea că e plecată, viața ei nu va mai valora nimic. Va trebui să se pregătească şi pentru asta. N-o va salva nicio scuză. Dar dacă el va crede că ea doarme liniştită, jocul va continua. Vor face pregătiri pentru călătorie; s-ar putea chiar să urce în căruță şi să iasă în şosea. După asta nu va mai avea nicio răspundere. Soarta lor va fi în mâna preotului din Altarnun. Mai departe de atâta nu putea gândi şi nici nu dorea să privească în viitor.

Aşteptă, aşadar, ziua şi, când veni, orele lungi se-ntindeau interminabile înaintea ei; fiecare minut era o oră şi fiecare oră o fărâmă din eternitate. Atmosfera de încordare dintre ei era evidentă. Aşteptau noaptea tăcuți şi traşi la față. În timpul zilei nu se puteau face prea multe lucruri, oricând putea veni cineva nedorit. Mătuşa Patience umbla de la bucătărie la camera ei, tropăind neîncetat pe coridor şi pe scări în timp ce făcea pregătiri inutile. Făcea legături din hainele care-i mai rămăseseră, apoi le desfăcea iarăşi, când mintea ei rătăcită îi amintea de vreo haină uitată. Umbla de colo până colo prin bucătărie, fără nicio țintă, deschizând bufetul, uitându-se prin sertare şi pipăind oalele şi cratițele cu degete neliniştite, incapabilă de a se hotărî pe care să le ia şi pe care să le lase. Mary o ajuta cât putea mai bine, dar inutilitatea muncii depuse o făcea să n-aibă nicio tragere de inimă; spre deosebire de mătuşă-sa, ea ştia că toată truda ei era zadarnică.

Uneori inima îi spunea că o să se întâmple ceva rău, când îngăduia gândurilor să cerceteze viitorul. Cum se va comporta mătuşa Patience? Cum se va uita când vor veni să-i ia bărbatul? Ea era un copil şi trebuia supravegheată, ca pe un copil. Umbla din nou cu paşii ei mărunți, repezi, prin bucătărie şi urca scările spre

camera ei. O auzea cum trage cufărul pe podea, cum păşeşte încoace şi-ncolo, cum împacheta un sfeşnic într-un şal şi-l punea alături de un ceainic crăpat şi o bonetă de muslin decolorată, ca apoi să le despacheteze din nou şi să renunțe la ele pentru vreun lucru de preț mai vechi.

Joss Merlyn o urmărea cu privirea gânditor, înjurând-o furios, din când în când, dacă scăpa câte ceva pe podea sau îşi prindea piciorul şi se împiedica. I se schimbase starea sufletească peste noapte. Veghea în bucătărie nu-i făcuse bine, iar faptul că orele trecuseră fără să se întâmple ceva şi oaspetele nu venise îl făcea să fie mai agitat decât înainte. Rătăcea prin casă nervos, şi dus pe gânduri, bombănind uneori de unul singur, iscodind de la ferestre, ca şi cum se aştepta să vadă pe cineva apărând pe neaşteptate. Îşi descărca nervii pe nevastă-sa şi pe Mary. Mătuşa Patience îl urmărea îngrijorată, îşi întorcea şi ea ochii spre fereastră şi asculta, cu gura mişcându-i-se convulsiv, cu mâinile îndoind şi dezdoind şorțul.

Din camera zăvorâtă nu venea niciun zgomot de la comis-voiajor şi nici hangiul nu se ducea la el, nici nu-i pomenea numele; liniştea aceasta era sinistră, stranie, nefirească. Dacă Harry ar fi strigat obscenități sau ar fi bătut în uşă, i s-ar fi părut normal din partea lui, dar el zăcea acolo în întuneric fără să scoată un sunet sau să facă o mişcare; cu toată sila ei față de el, se cutremură la gândul că s-ar putea să fi murit.

La prânz şezură în jurul mesei din bucătărie mâncând în linişte, aproape pe furiş şi hangiul, care de obicei avea o poftă de lup, bătea posomorât darabana cu degetele pe masă fără să atingă carnea din farfurie. O dată Mary îşi ridică privirea şi-l văzu privind-o fix pe sub sprâncenele stufoase. O teamă nebună îi încolți în suflet că s-ar putea s-o bănuiască şi să ştie ceva despre planurile ei. Ea contase pe buna lui dispoziție din noaptea trecută şi se pregătise să nu-l contrazică, dacă era necesar, să-i răspundă cu glumă la glumă, fără să i

se opună voinței. În schimb, şedea ursuz, plin de tristețe, o stare sufletească pe care ea o cunoştea deja şi ştia că duce la primejdie. În cele din urmă îşi luă inima în dinți şi-l întrebă la ce oră avea de gând să părăsească Hanul Jamaica.

— Când voi fi gata, îi spuse el scurt şi nu mai scoase nicio vorbă.

Totuşi se hotărî să continue şi, după ce o ajută pe mătuşă-sa să strângă masa, spunând tot felul de vorbe amăgitoare, reuşind să o convingă de necesitatea de a pregăti un coş cu merinde pentru drum, se întoarse spre unchiul ei şi vorbi din nou.

— Dacă trebuie să călătorim la noapte, zise ea, n-ar fi mai bine ca mătuşa şi cu mine să ne odihnim după-masă, ca să fim în putere când plecăm? N-o să putem dormi toată noaptea. Mătuşa Patience e în picioare de când s-a crăpat de ziuă şi eu la fel. Nu ajutăm la nimic, după părerea mea, aşteptând aici să se întunece.

Se strădui să vorbească cât mai degajat, dar în sinea ei se temea de răspuns şi nu-l putea privi în ochi. Hangiul chibzui o clipă, iar Mary, ca să-şi stăpânească tulburarea, îi întoarse spatele şi se prefăcu că cotrobăie prin bufet.

— Puteți să vă odihniți dacă vreți, zise el în cele din urmă. Mai târziu o să aveți amândouă de lucru. Nu greşeşti când spui că n-o să dormiți la noapte. Plecați, atunci, mă bucur că scap de voi.

Primul pas fusese făcut şi Mary mai zăbovi o vreme cu pretinsa ei treabă în bufet, temându-se că, dacă ar părăsi în grabă bucătăria, ar trezi bănuieli. Mătuşă-sa, care totdeauna reacționa ca un manechin la sugestii, o urmă resemnată sus, când sosi momentul şi se duse spre camera ei, ca un copil ascultător.

Mary intră în cămăruța ei şi încuie uşa. Inima îi bătea repede la perspectiva aventurii şi nu putea spune exact dacă predomina emoția sau teama. Până la Altarnun, pe şosea, erau aproape patru mile şi putea parcurge

această distanță într-o oră. Dacă va părăsi Hanul Jamaica la ora patru, când începe să se întunece, va fi înapoi curând după șase. Hangiul nu va veni s-o scoale înainte de șapte. Avea deci trei ore, timp în care trebuia să-și joace rolul și se hotărâse asupra modului în care va pleca. Va coborî pe acoperișul de la intrare și de acolo își va da drumul jos pe pământ, cum făcuse Jem dimineață. Căzătura va fi ușoară, va scăpa doar cu vreo zgârietură și un șoc nervos. În orice caz va fi mai sigur așa decât să dea peste unchiul ei în coridorul de jos. Ușa grea de la intrare nu se deschidea niciodată fără zgomot, iar ca să meargă prin bar ar însemna să treacă prin bucătărie.

Își îmbrăcă cea mai călduroasă rochie și își puse șalul cel vechi pe umeri, cu mâini tremurânde și fierbinți. Ceea ce o supăra cel mai mult era întârzierea la care era silită. De îndată ce va fi pe șosea, scopul călătoriei îi va da curaj și însăși mișcarea membrelor va fi un stimulent.

Ședea lângă fereastră, privind afară la curtea pustie și la drumul pe care nu trecea nimeni, așteptând ca ceasul din hol să bată ora patru. Când în cele din urmă îl auzi, bătăile sunau în liniștea din casă ca o alarmă, biciuindu-i nervii. Descuie ușa și ascultă o clipă, auzind parcă pași și șoapte în aer.

Era desigur imaginația ei, nu se mișca nimic. Ceasul își continua ticăitul. Fiecare secundă era prețioasă pentru ea acum și nu trebuia să piardă nicio clipă. Închise ușa, o încuie din nou și se duse la fereastră. Se târî prin spărtura geamului, la fel ca Jem, ținându-și mâinile pe pervaz și într-o clipă fu călare pe acoperișul intrării hanului, privind în jos spre pământ.

Distanta părea mai mare, acum când stătea ghemuită gata să sară și nu avea nicio pătură de care să se țină, așa cum făcuse Jem. Țiglele acoperișului intrării erau alunecoase și nu se putea prinde de ele nici cu mâinile, nici cu picioarele. Se întoarse, ținându-se disperată de pervazul ferestrei, apoi închise ochii și își dădu drumul. Picioarele atinseră imediat pământul – căzătura fusese o

nimica toată, aşa cum de altfel prevăzuse – dar ţiglele îi zgâriară mâinile şi braţele, reamintindu-i de ultima ei cădere din trăsură în albia de torent de lângă ţărmul mării.

Privi în sus la Hanul Jamaica, sinistru şi cenuşiu în preajma amurgului, cu obloanele ferestrelor ferecate. Se gândi la ororile la care casa fusese martoră, la secretele încastrate în pereţii ei, alături de vechile amintiri ale petrecerilor, ale focului din cămin şi ale râsetelor, înainte ca unchiul ei să-şi arunce umbra asupra ei. Îşi întoarse privirea de la ea, aşa cum cineva şi-o întoarce instinctiv de la o casă a morţilor şi intră pe şosea.

Seara era frumoasă – cel puţin aceasta îi era favorabilă – şi mergea cu paşi mari spre destinaţie, cu ochii fixaţi pe drumul alb ce se întindea înaintea ei. Începu să se lase înserarea, aducând odată cu ea umbre peste mlaştinile ce se găseau de o parte şi de alta. Departe în stânga, dealurile stâncoase înalte, la început învăluite în ceaţă, se îmbrăcau în întuneric. Nu se auzea niciun zgomot, nu adia niciun pic de vânt. Peste câtva timp va răsări luna. Se întrebă dacă unchiul ei luase în considerare această forţă a naturii, care va străluci deasupra planurilor lui. Pentru ea nu conta. În seara aceasta nu se temea de mlaştini; n-o preocupau. O interesa doar drumul. Mlaştinile îşi pierdeau semnificaţia când nu erau luate în seamă şi călcate cu piciorul. Acum se conturau vag undeva departe.

Ajunse în cele din urmă la Five Lanes, unde şoseaua se ramifica şi o luă spre stânga, în jos, pe dealul abrupt spre Altarnun. Emoţia creştea în sufletul ei pe măsură ce trecea pe lângă căsuţele în care pâlpâiau luminile şi simţea în nări mirosul fumului prietenos de la hornuri. Aici se auzeau vorbind vecinii, pe care nu-i mai auzise demult. Se auzea lătratul unui câine, foşnetul copacilor, zăngănitul găleţii în timp ce un bărbat scotea apă dintr-o fântână. Uşile erau deschise şi înăuntru se auzeau voci. Găinile cloncăneau dincolo de un gard, iar o femeie chema cu o voce stridentă un copil care răspunse cu un

strigăt. O căruță hurui pe lângă ea în întuneric şi vizitiul îi zise bună seara. Aici oamenii se mişcau încet, era linişte şi pace. Aici găsea toate mirosurile unui sat vechi, pe care le cunoştea şi le înțelegea. Trecu pe lângă toate acestea şi se duse la casa parohială lângă biserică. Nu exista nicio lumină. Casa era învăluită în întuneric şi tăcere. Aşa cum era înconjurată de copaci, o făcu pe Mary să retrăiască aceeaşi senzație de prima dată când o văzuse, că această casă trăia în trecut şi că acum dormea, ignorând cu totul prezentul. Bătu la uşă şi auzi ecoul loviturilor prin casa goală. Privi înăuntru pe fereastră, dar nu întâlni nimic altceva decât întunericul vag şi nefast.

Blestemându-şi prostia, se întoarse şi o apucă spre biserică. Francis Davey trebuia să fie acolo; doar era duminică. Tocmai în momentul când ezita, neştiind ce să facă, se deschise poarta şi o femeie ce ducea flori în brațe ieşi în drum.

Dându-şi seama că era o străină, femeia o privi aspru şi ar fi trecut pe lângă ea cu un simplu bună seara, dacă Mary nu s-ar fi luat după ea.

— Iertați-mă, zise ea. Văd că veniți de la biserică. Puteți să-mi spuneți dacă domnul Davey este acolo?

— Nu, nu e, răspunse femeia şi după un moment continuă. Doreați să-l vedeți?

— Foarte urgent. Am fost la dânsul acasă, dar nu răspunde nimeni. Mă puteți ajuta?

Femeia o privi curioasă şi apoi dădu din cap.

— Îmi pare rău, răspunse ea. Vicarul nu-i acasă. Astăzi a plecat să predice într-o altă parohie, la o distanță de câteva mile de aici. Nu se întoarce în Altarnun în noaptea asta.

CAPITOLUL 14

La început, Mary o privi neîncrezătoare pe femeie.

— Plecat de-acasă? repetă ea. Dar este imposibil! Vă înşelaţi în mod sigur.

Încrederea îi fusese atât de puternică, încât respingea instinctiv această neaşteptată şi fatală lovitură dată planurilor ei. Femeia părea ofensată; nu vedea niciun motiv ca această străină să se îndoiască de cuvintele sale.

— Vicarul a plecat din Altarnun ieri după-amiază, zise ea. A plecat călare, după ce a luat masa. Ştiu foarte bine, doar eu îi fac gospodăria.

Văzuse probabil ceva din durerea dezamăgirii pe faţa lui Mary, pentru că se domoli şi vorbi cu blândeţe.

— Dacă aveţi vreun mesaj şi vreţi să i-l transmit când se întoarce... începu ea, dar Mary dădu din cap deznădăjduită, orice curaj dispărându-i în clipa în care auzise vestea.

— Va fi prea târziu, răspunse ea disperată. E o chestiune de viaţă şi de moarte. Dacă domnul Davey e plecat, nu ştiu cui să mă adresez.

În ochii femeii apăru încă o dată o licărire de speranţă.

— Aveţi pe cineva bolnav? se interesă ea. V-aş putea arăta unde locuieşte doctorul, dacă asta v-ar ajuta. De unde veniţi?

Mary nu răspunse. Se gândea cu disperare să găsească o soluţie. Îi era imposibil să se întoarcă la Hanul Jamaica fără niciun ajutor de la Altarnun. În săteni nu putea avea încredere şi nici n-ar fi crezut-o. Trebuia să găsească pe cineva cu autoritate, pe cineva care să ştie câte ceva despre Joss Merlyn şi Hanul

Jamaica.

— Unde locuieşte cel mai apropiat magistrat? întrebă ea în cele din urmă.

Femeia încruntă din sprâncene şi chibzui la întrebare.

— Nu se găseşte niciunul în apropiere de Altarnun, zise ea cu îndoială. Păi, cel mai aproape ar fi moşierul Bassat din North Hill, cam la vreo patru mile de aici... poate mai multe, poate mai puţine. Nu pot spune precis, pentru că n-am fost niciodată acolo. Sper că n-o să mergi până acolo în seara asta.

— Trebuie, zise Mary, n-am altceva de făcut. Şi nu mai am timp de pierdut. Iertaţi-mă că sunt atât de misterioasă, dar mă aflu într-o mare încurcătură şi nu mă poate ajuta decât vicarul dumneavoastră sau un magistrat. Puteţi să-mi spuneţi dacă e greu să găsesc drumul spre North Hill?

— Nu, e destul de uşor. Mergi două mile pe şoseaua spre Launceston şi apoi o iei la dreapta pe la o barieră, dar ăsta nu-i un drum pentru o fată ca dumneata după ce se lasă noaptea, eu una nu m-aş duce. În regiunea mlaştinilor sunt uneori bădărani şi nu poţi avea încredere în ei. În vremurile de azi noi nu mai îndrăznim să ieşim din casă, din cauza jafurilor de pe şosea şi a actelor de violenţă.

— Vă mulţumesc pentru grijă şi vă sunt foarte recunoscătoare, zise Mary, dar toată viaţa mea am trăit în locuri izolate şi nu mi-e teamă.

— Fă cum vrei, răspunse femeia, dar cel mai bine ar fi să rămâi aici şi să-l aştepţi pe vicar, dacă poţi.

— Imposibil, zise Mary, dar, când se întoarce, aţi putea să-i spuneţi că... Adică, dacă aveţi un toc şi hârtie îi voi explica în scris; ar fi mai bine.

— Intraţi în casă şi scrieţi-i ce vreţi. După ce plecaţi, pot să-i duc imediat scrisoarea acasă şi să i-o las pe masă, unde o s-o vadă de îndată ce va intra înăuntru.

Mary o urmă pe femeie în casă şi aşteptă nerăbdătoare în timp ce căuta tocul prin bucătărie.

Timpul se scurgea repede şi călătoria neprevăzută la North Hill îi răsturnase toate calculele.

Cu greu se va mai putea întoarce la Hanul Jamaica după ce-l va vedea pe domnul Bassat; nu mai putea spera că absența ei rămăsese neobservată. Hangiul va considera fuga ei un avertisment şi va pleca înainte de momentul stabilit. În acest caz toată strădania ei ar fi zadarnică. Femeia se întoarse cu hârtia şi o pană şi Mary scrise disperată, fără să se oprească pentru a-şi alege cuvintele.

„Am venit aici ca să vă cer ajutor şi erați plecat”, scrise ea în grabă. „Probabil ați auzit deja cu oroare, la fel ca toți oamenii din regiune, despre naufragiul de pe coasta mării în ajunul Crăciunului. A fost opera unchiului meu şi a prietenilor săi de la Hanul Jamaica, după cum cred că ați şi bănuit. El ştie că nu peste mult timp bănuiala va cădea asupra lui şi de aceea plănuieşte să părăsească hanul diseară şi să treacă Tamarul ca să intre în Devon. Întrucât nu v-am găsit acasă, merg în cea mai mare grabă la domnul Bassat din North Hill ca să-i povestesc totul şi să-l informez despre fugă, ca să poată trimite degrabă oameni la Hanul Jamaica, să-l prindă pe unchiul meu, până nu e prea târziu. Dau acest bilet menajerei dumneavoastră, care, nădăjduiesc, îl va pune într-un loc unde să-l vedeți imediat ce vă veți întoarce. Grăbiți-vă deci.

Mary Yellan.”

Împături biletul şi-l dădu femeii, mulțumindu-i şi asigurând-o că nu se teme de şosea. Porni din nou pe un drum de patru mile, dacă nu mai mult, spre North Hill. Urcă dealul de la Altarnun cu inima grea şi cu sentimentul apăsător de singurătate. Îşi pusese atâta speranță în Francis Davey că îi era greu să priceapă chiar şi acum, că prin absența lui el o trădase. Desigur, el nu ştiuse că ea avea nevoie de el şi chiar dacă ar fi ştiut, probabil, planurile lui aveau prioritate față de

necazurile ei. Era deprimant şi dureros să lase luminile Altarnunului în urma ei, fără să fi realizat ceva. În acest moment, probabil, unchiu-său bătea zgomotos la uşa dormitorului ei, strigându-i să răspundă. Va aştepta o clipă, apoi va forța uşa. Va vedea că a fugit, iar geamul spart îl va lămuri asupra modului în care plecase. Nu putea şti dacă aceasta îi va strica planurile, se putea doar presupune. O preocupa doar mătuşa Patience şi gândul că va pleca în această călătorie ca un câine zgribulit, legat de stăpânul lui, o făcea pe Mary să alerge pe drumul alb şi pustiu cu pumnii încleştați şi bărbia scoasă în afară.

Ajunse în cele din urmă la barieră şi o luă pe drumul îngust, şerpuit, cum îi spusese femeia din Altarnun. De o parte şi de alta se întindeau garduri vii înalte; mlaştina întunecată rămăsese departe. Drumul şerpuia şi cotea întocmai ca drumurile din Helford. Această schimbare a peisajului, atât de neaşteptată, o făcu să-şi recapete speranța. Se încuraja imaginându-şi pe membrii familiei Bassat amabili şi curtenitori, ca ai familiei Vyvyan de la Trelowarren care o ascultau cu simpatie şi înțelegere. Până atunci nu-l văzuse pe moşier în largul său. Când venise la Hanul Jamaica era foarte prost dispus şi se gândea cu părere de rău la rolul pe care-l jucase pentru a-l înşela. Soția sa ştia, pesemne, acum, că la târg la Launceston un hoț de cai îşi bătuse joc de ea şi Mary se socotea norocoasă că nu stătuse lângă Jem când vânduse poneiul adevăratului său proprietar. Îşi continuă închipuirea despre familia Bassat, dar micile întâmplări îi reveneau în minte fără să vrea şi apropiata întâlnire o făcea să-i tremure sufletul.

Peisajul se schimbase din nou. În depărtare se desluşeau dealuri împădurite şi întunecate; iar undeva pe aproape curgea un pârâu murmurând printre pietre. Mergea plină de încredere pe poteca de lumină croită de lună ce se înălța deasupra copacilor îndepărtați. Poteca o conducea jos înspre vale, unde copacii se împreunau deasupra ei prietenoşi.

Ajunse în sfârşit la căsuţa paznicului şi la intrarea unui drum de acces; mai încolo, cărarea continua spre un sat.

Acesta era probabil North Hill şi conacul acela aparţinea moşierului. În timp ce mergea pe alee înspre casă, auzi în depărtare un ceas de biserică bătând ora şapte. Plecase de la Hanul Jamaica de vreo trei ore. Când ocoli casa mare şi respingătoare în întuneric, îi reveni starea de nervozitate; luna nu se ridicase destul de sus ca s-o poată lumina. Trase de un clopot mare şi sunetul lui fu imediat întâmpinat de lătratul furios al câinilor de vânătoare. Aşteptă şi auzi zgomot de paşi înăuntru; un servitor deschise uşa. Strigă aspru la câini, care îşi vârâră nasul la uşă şi mirosiră picioarele lui Mary. Se simţi inferioară şi mică, ruşinată de rochia ei veche şi de şal în faţa bărbatului care o aştepta să vorbească.

— Am venit să-l văd pe domnul Bassat într-o problemă foarte urgentă, îi spuse ea. Dânsul nu-mi ştie numele, dar, dacă ar putea sta de vorbă cu mine câteva minute, i-aş explica. Chestiunea este foarte gravă, altfel nu l-aş deranja la o asemenea oră şi într-o noapte de duminică.

— Domnul Bassat a plecat de dimineaţă la Launceston, răspunse servitorul. A fost chemat în grabă şi nu s-a întors încă.

De data aceasta Mary nu se mai putu stăpâni şi izbucni într-un plâns disperat.

— Am făcut atâta drum, zise ea plină de suferinţă, de parcă prin durerea ei l-ar fi putut aduce pe moşier lângă ea. Dacă nu-l văd, într-o oră se va întâmpla ceva îngrozitor şi un mare criminal va scăpa de mâna legii; mă priviţi indiferent, dar spun adevărul. De-ar fi măcar cineva la care să pot apela...

— Doamna Bassat este acasă, zise omul, cuprins de curiozitate. Poate vrea să vă vadă dânsa, dacă problema dumneavoastră este atât de urgentă cum spuneţi. Urmaţi-mă, vă rog, spre bibliotecă. Nu vă fie teamă de

câini, nu vă fac niciun rău.

Mary traversă holul ca prin vis, ştiind doar că planul ei eşuase din nou numai datorită întâmplării şi că nu mai putea face nimic.

Biblioteca mare, cu focul arzând în şemineu, i se părea ireală şi, cum era obişnuită cu întunericul, clipi când ochii dădură de potopul de lumină dinăuntru. O femeie, pe care o recunoscu imediat ca fiind frumoasa lady din târgul de la Launceston, şedea într-un fotoliu în fața şemineului, citind cu voce tare la doi copii. Când Mary fu introdusă în cameră, femeia îşi ridică privirea surprinsă.

Servitorul îşi începu explicația cu o oarecare agitație.

— Tânăra aceasta are veşti foarte grave pentru stăpân, doamnă, zise el. Am socotit cel mai bine să o conduc direct la dumneavoastră.

Doamna Bassat se ridică numaidecât în picioare, scăpând cartea din poală.

— Nu e vorba de vreun cal, nu-i aşa? întrebă ea. Richards mi-a spus că Solomon tuşea şi Diamond nu se atingea de mâncare. Cu ajutorul ăsta de grăjdar se poate întâmpla orice.

Mary dădu din cap.

— Nu e niciun necaz în legătură cu familia dumneavoastră, zise ea grav. Aduc veşti de o altă natură. Dacă aş putea vorbi doar cu dumneavoastră...

Doamna Bassat păru uşurată că nu era vorba despre cai. Le vorbi repede copiilor, care alergară din cameră urmați de servitor.

— Ce pot face pentru dumneata? întrebă ea cu bunăvoință. Eşti palidă şi obosită. Nu vrei să stai jos?

Mary dădu din cap nerăbdătoare.

— Vă mulțumesc, dar trebuie să ştiu când se reîntoarce domnul Bassat acasă.

— N-am nicio idee, replică doamna. A trebuit să plece azi dimineață într-o clipită şi, ca să-ți spun adevărul, sunt foarte îngrijorată din cauza lui. Dacă îngrozitorul acesta de hangiu e gata să lupte, cum sunt sigură,

domnul Bassat ar putea fi rănit cu toți soldații care-i are.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Mary rapid.

— Păi, soțul meu a plecat într-o misiune extrem de primejdioasă. Chipul dumitale mi-e necunoscut, de unde deduc că nu eşti din North Hill, altfel ai fi auzit de acest Merlyn care ține un han pe drumul spre Bodmin. Soțul meu îl bănuia de multă vreme de crime groaznice, dar n-a avut dovezi complete până azi dimineață. A plecat degrabă la Launceston să ceară ajutoare şi din câte mi-a spus, înainte să plece, intenționează să înconjoare hanul diseară şi să-i prindă pe cei dinăuntru. Va merge bine înarmat, desigur, şi cu mulți oameni, dar nu voi avea linişte până când se întoarce.

Ceva pe chipul lui Mary o puse în gardă, probabil, căci deveni foarte palidă. Se dădu îndărăt spre şemineu şi se întinse după şnurul de la clopoțelul care atârna pe perete.

— Tu eşti fata despre care mi-a vorbit, zise ea repede. Fata de la han, nepoata hangiului. Stai pe loc; nu te mişca, altfel chem servitorii. Tu eşti fata. Ştiu. Mi te-a descris. Ce vrei de la mine?

Mary îşi întinse mâna; fața îi era la fel de albă ca a femeii de lângă şemineu.

— Nu vreau să vă fac niciun rău, zise ea. Vă rog nu sunați. Lăsați-mă să vă explic. Da, eu sunt fata de la Hanul Jamaica.

Doamna Bassat n-avea încredere în ea. O privea cu ochi tulburați şi ținea mâna pe şnurul clopoțelului.

— N-am bani aici, zise ea. Nu te pot ajuta cu nimic. Dacă ai venit la North Hill ca să intervii pentru unchiul tău e prea târziu.

— Mă înțelegeți greşit, zise Mary calmă. Proprietarul Hanului Jamaica îmi este rudenie doar prin căsătorie. De ce locuiesc acolo n-are importanță acum şi ca să vă povestesc mi-ar trebui prea mult timp. Mă tem de el şi îl detest mai mult decât dumneavoastră sau oricine din împrejurimi şi pe bună dreptate. Am venit aici în seara aceasta ca să-l previn pe domnul Bassat că hangiul

intenționează să părăsească hanul diseară şi să scape de justiție. Am probe precise că e vinovat, probe pe care domnul Bassat nu cred că le posedă. Dumneavoastră îmi spuneți că dânsul a plecat şi că poate a şi ajuns la Hanul Jamaica. Pentru asta mi-am irosit timpul venind aici.

Zicând acestea, se aşeză jos, cu mâinile în poală şi privi obsedată la foc. Ajunsese la capătul puterilor şi deocamdată nu se mai putea gândi la viitor. Tot ce-i mai putea spune mintea ei obosită era că truda acelei seri fusese întru totul zadarnică. N-ar fi trebuit să-şi părăsească dormitorul de la Hanul Jamaica. Domnul Bassat ar fi venit oricum. Şi acum, prin intervenția ei secretă şi inoportună, făcuse exact greşeala pe care dorise să o evite. Lipsise prea mult timp de acasă şi până acum unchiul ei o fi bănuit adevărul şi după toate probabilitățile o fi fugit. Moşierul Bassat şi oamenii săi vor găsi hanul pustiu.

Îşi ridică privirea spre stăpâna casei.

— Am făcut un lucru foarte nechibzuit venind aici, zise ea, deznădăjduită. Am crezut că fac un lucru înțelept şi de fapt m-am făcut de râs atât pe mine cât şi pe ceilalți. Unchiul meu va descoperi că dormitorul meu e gol şi va bănui imediat că l-am trădat. Va părăsi Hanul Jamaica înainte de a sosi domnul Bassat.

Soția moşierului dădu drumul şnurului de la clopoțel şi veni spre ea.

— Vorbeşti sincer şi ai o față cinstită, zise ea cu blândețe. Îmi pare rău că te-am judecat greşit la început, dar Hanul Jamaica are o faimă îngrozitoare şi cred că oricare ar fi procedat la fel, dacă ar fi pus față în față pe neaşteptate cu nepoata hangiului. Ai fost pusă într-o situație înspăimântătoare şi te consider foarte curajoasă că ai venit aici noaptea atâtea mile de drum pustiu, ca să-l previi pe soțul meu. Eu aş fi înnebunit de frică. Întrebarea este aceasta: ce ai vrea să fac eu acum? Sunt gata să te ajut cum crezi că e mai bine.

— Nu putem face nimic, zise Mary clătinând din cap.

Cred că va trebui să aştept aici până se va reîntoarce domnul Bassat. N-o să fie prea încântat când va auzi ce gafă am făcut. Merit orice reproş...

— Voi pleda în favoarea ta, replică doamna Bassat. N-aveai de unde să ştii că soțul meu fusese deja informat şi-l voi linişti eu dacă va fi nevoie. Până una alta, fii recunoscătoare că eşti în siguranță aici.

— Cum a aflat domnul Bassat adevărul atât de repede? întrebă Mary.

— Habar n-am. A fost chemat pe neaşteptate azi dimineață, aşa cum ți-am spus. Mi-a dat doar câteva detalii foarte simple înainte de a i se înşeua calul şi apoi a plecat. Acum nu vrei să te odihneşti şi să uiți deocamdată toată afacerea asta odioasă? Eşti probabil moartă de foame.

Se apropie de şemineu şi de data aceasta trase de cordonul soneriei de trei sau patru ori. Cu toată teama şi suferința pe care o îndura, Mary nu putea să nu vadă ironia situației. În fața ei, oferindu-i ospitalitate, se găsea stăpâna casei, care cu o clipă mai înainte voise să o dea pe mâna aceloraşi servitori ce acum urmau să-i aducă de mâncare. Se mai gândea la scena din târg, când aceeaşi doamnă, în pelerină de catifea şi pălărie cu pene, plătise un preț mare pentru propriul ei ponei şi se întreba dacă şiretlicul fusese descoperit. Dacă rolul lui Mary în acea înşelătorie s-ar da cumva în vileag, doamna Bassat n-ar mai fi atât de generoasă cu ospitalitatea ei.

Între timp apăru servitorul, cu nasul iscoditor pe sus. Stăpâna îi spuse să aducă o tavă de mâncare pentru Mary; câinii, care intrară după el în cameră, veniră să se împrietenească acum cu străina, dând din coadă şi vârându-şi nasurile lor moi în mâinile ei, acceptând-o ca pe un membru al familiei. Prezența ei în conacul de la North Hill era oarecum ireală şi, deşi încerca, nu putea scăpa de sentimentul de nelinişte, nu se putea relaxa. Simțea că nu avea dreptul să stea aici, în fața focului strălucitor, când afară, în întuneric, viața şi moartea se luptau corp la corp în preajma Hanului Jamaica. Mâncă

mecanic, silindu-se să înghită mâncarea de care avea nevoie, auzind sporovăiala gazdei de lângă ea, care în bunătatea inimii sale, greşit înțeleasă, credea că această conversație neîntreruptă despre tot felul de fleacuri era singura metodă de a uşura suferința cuiva; sporovăiala, dimpotrivă, o accentua, dar doamna nu-şi putea da seama. După ce termină de mâncat şi se aşeză din nou în fața şemineului, cu mâinile în poală, privind fix la foc, doamna Bassat, scotocindu-şi mintea ca să găsească o distracție nimerită, se duse să aducă un album cu acuarele personale şi începu să-i întoarcă paginile spre delectarea musafirului.

Când ceasul de pe cămin bătu ora opt cu sunete pătrunzătoare, Mary nu mai putu rezista. Această plictisitoare lipsă de activitate era mai rea decât primejdia şi urmărirea.

— Iertați-mă, zise ea, ridicându-se în picioare; ați fost foarte bună şi nu voi putea niciodată să vă mulțumesc îndeajuns, dar sunt îngrijorată, extrem de îngrijorată. Nu mă pot gândi decât la sărmana mătuşă-mea, care în acest moment suferă poate chinurile iadului. Cred că o să aflu ce se petrece la Hanul Jamaica, dacă mă întorc acolo în noaptea asta.

Doamna Bassat scăpă jos albumul din pricina tulburării.

— Bineînțeles că eşti îngrijorată. Am văzut asta tot timpul şi am încercat să-ți distrag atenția cu alte lucruri. Ce situație îngrozitoare! Şi eu sunt la fel de îngrijorată ca şi tine, din cauza soțului meu. Dar e imposibil să te întorci acolo, acum, singură. Ai ajunge după miezul nopții şi Dumnezeu ştie ce ți s-ar putea întâmpla pe drum. O să dau ordin să pregătească degrabă cabrioleta şi Richards va merge cu tine. El este cel mai de încredere şi de nădejde om al nostru şi poate umbla înarmat în caz de nevoie. Dacă lupta e în curs, o să vedeți de pe deal şi nu vă apropiați până nu se termină. Aş veni şi eu cu dumneata, dar sănătatea mea e fragilă în acest moment şi...

— Bineînțeles că n-o să veniți, zise Mary repede. Eu sunt obişnuită cu primejdia şi cu drumul pe timp de noapte, dumneavoastră nu sunteți. Vă deranjez foarte mult făcându-vă să treziți din somn grăjdarul ca să înhame calul la ora aceasta. Vă asigur că nu mai sunt obosită şi pot merge pe jos.

Dar doamna Bassat trăsese deja de cordonul clopoțelului.

— Trimiteți vorbă lui Richards să aducă imediat cabrioleta, îi porunci ea servitorului uimit. Celelalte ordine i le voi da când va sosi. Spune-i să întârzie cât mai puțin posibil.

După aceea o echipă pe Mary cu o pelerină groasă cu glugă, un pled gros, o cutie cu jăratec pentru încălzit picioarele, văitându-se tot timpul că numai starea sănătății o împiedică să meargă şi ea cu ei, fapt pentru care Mary îi era întru totul recunoscătoare, deoarece doamna Bassat nu prea era tovarăşul ideal într-o escapadă atât de primejdioasă şi neprevăzută. Peste un sfert de oră cabrioleta sosi la uşă, cu Richards pe capră. Mary îl recunoscu îndată pe servitorul care-l însoțise pe domnul Bassat la Hanul Jamaica. Deşi la început nu era bucuros să plece din fața căminului, când află ce misiune avea, se schimbă imediat. Cu două pistoale mari prinse în brâu şi cu ordinul de a trage în oricine ar amenința cabrioleta, Richards abordă un aer sever şi autoritar, necunoscut la el până atunci. Mary urcă lângă el; câinii îi petrecură lătrând în cor. Numai când drumul de acces coti şi casa nu se mai văzu, îşi dădu Mary seama că pornise, probabil, într-o expediție nesăbuită şi primejdioasă.

S-ar fi putut întâmpla orice în timpul celor cinci ore de când plecase de la Hanul Jamaica şi chiar cu cabrioleta nu putea spera să ajungă acolo înainte de ora zece şi jumătate. Nu-şi putea face niciun plan, acțiunile ei depindeau de momentul respectiv. Cu luna sus pe cer şi cu aerul răcoros şi plăcut pe obraz se simțea încurajată să înfrunte dezastrul când va veni şi călătoria

spre locul acțiunii, oricât de periculoasă, era mai de dorit decât să stea ca un copil neputincios şi să asculte la flecăreala doamnei Bassat. Bărbatul acesta Richards era înarmat şi ea însăşi va folosi un pistol dacă va fi nevoie. El ardea de curiozitate, dar ea dădea răspunsuri scurte la întrebările lui şi nu-l încuraja.

Cea mai mare parte a călătoriei o făcură în tăcere; nu se auzea decât zgomotul copitelor calului şi din când în când țipătul vreunei bufnițe din copacii nemişcați. Foşnetul gardurilor vii şi şoaptele câmpurilor rămaseră în urma lor când cabrioleta ajunse pe drumul spre Bodmin şi din nou mlaştinile întunecoase se întindeau de o parte şi de alta, ca un pustiu. Panglica albă a drumului strălucea în lumina lunii, şerpuind până departe printre dealuri unde se pierdea. În noaptea aceea nu mai era niciun călător pe drum în afară de ei. În ajunul Crăciunului, când Mary trecuse pe acolo, vântul biciuia nemilos roțile trăsurii, iar ploaia bătea în ferestre. Acum aerul era rece şi ciudat de liniştit, chiar şi mlaştinile se întindeau tăcute şi argintii în lumina lunii. Dealurile înalte şi stâncoase îşi țineau fețele somnoroase spre cer, trăsăturile lor de granit fiind atenuate şi îndulcite de lumina care le scălda. Erau liniştite şi paşnice, iar bătrânii zei dormeau netulburați.

Calul cu cabrioleta parcurse sprinten cele câteva mile obositoare, pe care Mary mersese singură. Recunoştea fiecare cotitură a drumului şi cum pe alocuri mlaştina încerca să pună stăpânire pe el, cu smocuri de iarbă şi tulpini strâmbe de grozamă.

Acolo jos, în vale, vor apărea luminile din Altarnun; Five Lanes se ramificaseră din şosea, ca degetele unei mâini.

Înaintea lor se întindea drumul sălbatic care ducea spre Hanul Jamaica. Chiar când noaptea era liniştită, aici sufla vântul, întrucât locul era pustiu şi expus. În seara aceea vuia dinspre Roughtor, din vest, ascuțit ca un cuțit şi rece, aducând cu el, peste turba amară şi pâraiele grăbite, mirosurile mlaştinilor. Nu exista nici

urmă de om sau animal pe drumul care se ridica şi se lăsa printre mlaştini şi, deşi Mary îşi forţa ochii şi urechile, nu vedea şi nu auzea nimic. Într-o asemenea noapte cel mai slab sunet ar fi fost amplificat şi apropierea grupului domnului Bassat, care număra peste doisprezece bărbaţi, zicea Richards, ar fi putut fi auzit de la o depărtare de două mile sau chiar mai mult.

— O să-i găsim acolo, cu siguranţă, îi zise Richards lui Mary, iar hangiul va fi cu mâinile legate, scoţând flăcări pe nas de furie împotriva moşierului. O să fie bine pentru locuitorii din împrejurimi după ce vor scăpa de el; de fapt asta s-ar fi întâmplat mai demult dacă moşierul putea face ceea ce voia. Păcat că n-am fost mai devreme aici; cred că prinderea lui a fost o distracţie pe cinste.

— N-o să fie prea amuzant dacă domnul Bassat află că pasărea i-a zburat, zise Mary încet. Joss Merlyn cunoaşte regiunea mlăştinoasă ca pe propria-i palmă şi n-o să zăbovească odată ce are un avans de o oră sau chiar mai puţin.

— Stăpânul meu a fost crescut aici, la fel ca şi hangiul, zise Richards. Dacă ar fi vorba de o urmărire prin regiunea aceasta, de fiecare dată aş pune pariu pe el. A vânat aici, ca flăcău şi bărbat, aproape cincizeci de ani, aş zice, şi indiferent unde s-ar duce o vulpe, moşierul se ţine după ea. Dar pe ăsta o să-l prindă înainte de a începe să fugă, dacă nu mă înşel.

Mary îl lăsă să continue; afirmaţiile lui întâmplătoare între zdruncinături, nu o deranjau aşa de mult ca pălăvrăgeala amabilă a stăpânei sale, iar spatele său lat şi faţa cinstită, aspră îi dădeau lui Mary oarecare încredere în această noapte de încordare.

Se apropiau de poalele dealului şi de podul îngust peste râul Fowev. Mary auzea clipocitul apei ce curgea iute printre pietre. Dealul abrupt spre Hanul Jamaica se înălţa înaintea lor alb, sub clarul de lună. Când hornurile întunecoase se iviră deasupra crestei, Richards tăcu, făcându-şi de lucru cu pistoalele de la

brâu, apoi își drese glasul cu o ușoară smucitură nervoasă a capului. Mary se ținea strâns de marginea cabrioletei, iar inima îi bătea repede acum. Calul începu să urce, cu capul plecat. Lui Mary i se părea că loviturile potcoavelor pe caldarâm sunau prea tare și ar fi dorit să sune mai încet.

Când se apropiară de vârful dealului, Richards se întoarse spre ea și-i șopti la ureche.

— N-ar fi mai bine să aștepți aici în cabrioletă, la marginea drumului și eu să merg să văd dacă sunt acolo?

Mary dădu din cap.

— Mai bine mă duc eu, zise ea, iar tu vii în urma mea sau rămâi aici și aștepți până te chem. După liniște, se pare că moșierul și oamenii săi n-au sosit încă și că hangiul a scăpat. Dacă ar fi acolo – unchiul meu, vreau să spun – eu pot risca să mă întâlnesc cu el, dar dumneata nu poți. Dă-mi un pistol; ca să nu-mi mai fie teamă de el.

— Nu cred că-i bine să mergi singură, zise bărbatul plin de îndoială. S-ar putea să dai direct peste el și să nu mai aud niciun semnal de la tine. Liniștea asta, cum spui și tu, este ciudată. Mă așteptam să aud strigăte, să-i văd luptându-se, vocea stăpânului meu depășind-o pe a celorlalți. Totul pare oarecum nefiresc. Pesemne au fost reținuți în Launceston. Socotesc că ar fi mai înțelept dacă ne-am opri pe poteca aceea de acolo și i-am aștepta să vină.

— Am așteptat destul în noaptea asta, că aproape mi-am pierdut mințile, zise Mary. Aș prefera să mă întâlnesc cu unchiul meu față în față decât să stau aici în șanț, fără să văd și să aud nimic. Mă gândesc la mătușă-mea. În toată afacerea asta ea e nevinovată ca un copil și vreau să am grijă de ea dacă pot. Dă-mi un pistol și plec. Pot merge ca o pisică și îți promit că n-o să-mi vâr capul într-un juvăț.

Aruncă de pe ea pelerina și gluga care o feriseră de aerul rece al nopții și apucă pistolul, pe care Richards i-l

dădu fără tragere de inimă.

— Nu veni după mine imediat, decât dacă strig sau dau vreun semnal, zise ea. Dacă auzi foc de armă, atunci poate ar fi bine să vii. Dar vino cu prudență, oricum. N-are rost să ne aruncăm ca proştii în primejdie. Cât despre mine, eu cred că unchiul a plecat.

Nădăjduia că plecase şi că ajungând în Devon se termina toată istoria. Ținutul acesta ar scăpa de el în modul cel mai simplu posibil. Ar putea, aşa cum el însuşi zisese, să ia viața de la capăt sau, şi mai probabil, să se ascundă undeva, la cinci sute de mile de Cornwall şi să bea până moare. Nu o mai interesa arestarea lui acum; voia să se termine totul şi mai presus de toate să-şi trăiască viața şi să uite de el; voia să pună lumea între ea şi Hanul Jamaica. Răzbunarea era un lucru lipsit de sens, iar dacă-l va vedea legat şi neputincios, înconjurat de moşier şi oamenii lui va avea o satisfacție minoră. Vorbise cu Richards plină de cutezanță, cu toate acestea se temea de o întâlnire cu unchiul ei, aşa înarmată cum era. Gândul de a da peste el pe neaşteptate în han, cu mâinile gata să lovească şi cu ochii injectați privind-o fix, o făcu să se oprească din mers în fața curții şi să arunce o privire îndărăt la umbra întunecoasă din şanț, adică la Richards şi la cabrioletă. După aceea ridică pistolul, cu degetul pe trăgaci şi se uită după colțul gardului de piatră în curte.

Era goală. Uşa grajdului era închisă. Hanul era la fel de întunecat şi tăcut ca atunci când îl părăsise, cu aproape şapte ore mai înainte, iar geamurile şi uşa erau zăvorâte. Se uită sus la camera ei; geamul se căsca gol şi larg, neschimbat față de cum îl lăsase, când ieşise prin el în după-amiaza aceea.

În curte nu se vedeau urme de roți, nici pregătiri de plecare. Se furişă până la grajd şi îşi lipi urechea de uşă. Aşteptă o clipă, apoi auzi poneiul mişcându-se agitat şi bătând cu copitele în podea.

Deci nu plecaseră, unchiul ei era încă la Hanul Jamaica.

I se strânse inima; se întrebă dacă n-ar trebui să se întoarcă la Richards şi să aştepte, aşa cum îi propusese el, până vor sosi domnul Bassat şi oamenii săi. Mai privi încă o dată la casa cu obloanele trase. Cu siguranţă, dacă unchiul ei ar fi intenţionat să plece, ar fi plecat până acum. Numai ca să încarce căruţa i-ar fi trebuit o oră şi acum, probabil, era aproape unsprezece. S-ar putea să-şi fi schimbat planurile şi să se fi hotărât să meargă pe jos, dar atunci nu l-ar putea însoţi mătuşa Patience. Mary ezită: situaţia devenise ciudată, nefirească.

Se opri în faţa intrării şi ascultă. Încercă chiar mânerul uşii. Era încuiată, bineînţeles. Se aventură puţin după colţul casei, pe lângă intrarea la bar şi ajunse în grădiniţa din spatele bucătăriei. Călca uşor, ascunsă în umbră. Ajunse în dreptul unei crăpături în oblonul bucătăriei, prin care s-ar fi putut vedea lumina unei lumânări. Nu se vedea nicio lumină. Se apropie de oblon şi privi prin crăpătură. În bucătărie era întuneric beznă. Puse mâna pe mânerul uşii şi-l apăsă încet. Spre uimirea ei uşa se deschise. Faptul că putea intra cu uşurinţă neaşteptată o şocă pentru o clipă; îi fu frică să păşească înăuntru.

Ce-ar fi dacă unchiul ei ar şedea pe scaun, aşteptând-o, cu puşca pe genunchi? Avea şi ea pistol, dar asta nu-i dădea niciun curaj.

Îşi vârî capul în crăpătura făcută de uşa deschisă. Nu auzi nimic. Putea să vadă cu coada ochiului focul aproape stins. Înţelese că nu era nimeni acolo. Instinctul îi spuse că bucătăria era goală de mai multe ore. Deschise larg uşa şi intră. Camera era friguroasă şi umedă. Aşteptă până ochii i se acomodară cu întunericul şi putu să distingă forma mesei şi a scaunului de lângă ea. Pe masă se găsea o lumânare, pe care o apropie de flăcăruia slabă a focului, unde se aprinse şi începu să pâlpâie. Când lumină destul de puternic, o ridică deasupra capului şi privi în jur. Bucătăria era plină de lucrurile care fuseseră pregătite

pentru plecare. Pe scaun se afla o bocceluță a mătuşii Patience, iar pe podea zăcea o grămadă de pături gata pentru a fi împachetate. În colțul camerei, unde îi era de obicei locul, se găsea puşca unchiului. Deci se hotărâseră să mai aştepte o zi şi se culcaseră.

Uşa coridorului era larg deschisă. Tăcerea devenise mai apăsătoare decât înainte, stranie şi înspăimântătoare.

Se schimbase ceva; lipsea un anumit sunet. Atunci îşi dădu seama că nu mai auzea ceasul. Ticăitul încetase.

Intră în coridor şi ascultă din nou. Avea dreptate, în casă era linişte pentru că ceasul se oprise. Înaintă încet, cu lumânarea într-o mână şi cu pistolul ridicat în cealaltă.

Dădu colțul, spre hol şi văzu că ceasul, care stătea mereu pe peretele de lângă uşa salonului, se răsturnase şi căzuse cu fața în jos. Geamul se făcuse țăndări pe dalele de piatră şi lemnul se crăpase. Pe perete se vedea locul unde fusese ceasul, gol şi straniu, cu tapetul galben intens în contrast cu restul peretelui care era necolorat. Ceasul căzuse de-a curmezişul holului îngust şi nu putu vedea ce era dincolo de el decât când ajunse la picioarele scărilor.

Proprietarul Hanului Jamaica zăcea cu fața în jos în mijlocul sfărâmăturilor.

Ceasul prăbuşit îl ascunsese la început, pentru că stătea lungit în umbră, cu un braț deasupra capului şi cu celălalt încleştat pe uşa spartă şi sfărâmată. Deoarece picioarele îi erau întinse în lături şi laba unuia se sprijinea într-un panou de lambriu, părea mai mult mort decât viu, blocând cu corpul intrarea dintr-un perete în celălalt.

Pe duşumeaua de piatră era sânge negru, aproape uscat, şi între umeri, unde îl nimerise cuțitul.

Când fusese înjunghiat pe la spate, îşi întinsese, probabil, mâinile şi, împleticindu-se, trăsese după el ceasul.

CAPITOLUL 15

Trecu mult timp până Mary se îndepărtă de scări. O părăsiseră puterile, se simțea neputincioasă, aidoma cadavrului de pe podea. Ochii i se opriră asupra cioburilor de la geamul sfărâmat al ceasului, care erau pătate de sânge şi asupra peticului decolorat de pe perete, unde fusese ceasul.

Un păianjen coborî pe mâna unchiului ei şi i se părea ciudat că mâna rămânea nemişcată, neîncercând să scape de el. Unchiul ei şi-ar fi scuturat mâna ca să-l îndepărteze. De pe mână urcă pe braț, apoi trecu peste umăr. Când ajunse la rană, ezită, apoi o ocoli, întorcându-se din nou la ea, plin de curiozitate. În rapiditatea lui lipsită de teamă era ceva îngrozitor şi profanator. Ştia că hangiul nu-i putea face niciun rău. Şi Mary ştia acest lucru dar spre deosebire de păianjen, ea nu scăpase de teamă.

Cel mai mult o speria liniştea. Acum când ceasul nu mai ticăia, nervii ei năzuiau după sunetul lui; bătaia lui înceată şi înfundată fusese un simbol al unei existențe normale.

Lumina lumânării dansa pe pereți, dar nu ajungea până în vârful scărilor unde întunericul se căsca la fel ca o prăpastie.

Ştia că nu va mai fi niciodată în stare să urce scările acelea şi să umble pe palierul gol. Ceea ce se găsea dincolo de ea şi deasupra ei trebuia să rămână acolo netulburat. Moartea se abătuse asupra casei în noaptea aceea şi spiritul ei amenințător mai plutea încă în aer. Îşi dădea acum seama că Hanul Jamaica aşteptase mereu acest lucru şi se temuse de el. Pereții plini de igrasie, scândurile care scârțâiau, şoaptele din aer şi zgomotul

paşilor necunoscuți: toate acestea erau avertismente ale casei, care se simțea amenințată de multă vreme.

Mary se cutremură. Ştia că această linişte îşi avea originea în fapte demult îngropate şi uitate.

Mai presus de toate se temea de panică; țipătul gata să-i țâşnească de pe buze, poticnirea prostească a picioarelor care bâjbâie şi a mâinilor care bat aerul ca să-şi facă drum. Se temea nu cumva să pună stăpânire asupra ei şi să-i distrugă rațiunea. Acum, după ce primul şoc al descoperirii îşi pierduse din intensitate, simțea că s-ar putea să-şi facă drum în sufletul ei şi să o sufoce. S-ar putea ca degetele să-şi piardă puterea de a apuca şi a atinge, scăpând astfel lumânarea din mâini. Atunci ar fi singură şi învăluită de întuneric. O cuprinse o dorință chinuitoare de a fugi, dar până la urmă o învinse. Se retrase din hol cu spatele înainte şi se îndreptă spre coridor, cu lumânarea pâlpâind din cauza curentului de aer. Când ajunse în bucătărie şi văzu uşa dinspre grădină încă deschisă, o părăsi orice calm şi se repezi orbeşte afară în aerul rece şi liber, plângând cu suspine şi zgâriind zidul de piatră, cu mâinile întinse înainte când dădu colțul casei. Traversă în fugă curtea, de parcă o urmărea cineva, până la drum, unde o întâmpină silueta voinică şi cunoscută a grăjdarului, care-i întinse mâini protectoare. Se aruncă la centura lui, căutând pistolul, cu dinții clănțănind din cauza şocului.

— E mort, zise ea; e mort acolo pe podea. L-am văzut.

Oricât încerca, nu-şi putea opri clănțănitul dinților şi tremuratul corpului. O duse la cabrioletă şi o înfăşură în pelerină, pe care o ținu strânsă în jurul ei, recunoscătoare pentru căldură.

— E mort, repetă ea; înjunghiat în spate. Am văzut locul unde i-a fost sfâşiată haina şi era sânge. Zăcea cu fața în jos. A căzut şi ceasul odată cu el. Sângele se uscase; parcă zăcea acolo de mai mult timp. Hanul era întunecat şi tăcut. Nu se mai afla nimeni înăuntru.

— Mătuşa ta plecase? întrebă bărbatul în şoaptă.

Mary dădu din cap.

— Nu ştiu. N-am văzut. A trebuit să vin încoace.

Grăjdarul îşi dădu seama după chipul ei că o părăsiseră puterile şi că se va prăbuşi, aşa că o ajută să urce în cabrioletă, urcând şi el alături de ea.

— Bine, atunci, zise el, foarte bine. Stai liniştită aici. N-o să-ți facă nimeni niciun rău. Aşa. Foarte bine.

Vocea lui răguşită o linişti; se ghemui lângă el în cabrioletă, înfăşurată până la urechi în pelerina călduroasă.

— O fată nu trebuie să vadă aşa ceva, îi zise el. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să merg. Îmi pare rău că n-ai rămas aici în cabrioletă. E îngrozitor pentru tine să-l vezi mort acolo, ucis.

Vorbele lui o linişteau, compasiunea lui grosolană îi făcea bine.

— Poneiul era încă în grajd, zise ea. Am ascultat la uşă şi l-am auzit mişcându-se. Nici măcar nu terminaseră pregătirile de plecare. Uşa bucătăriei era descuiată şi pe podea se găseau pachete şi pături gata să fie încărcate. Cred că s-a întâmplat acum câteva ore.

— Nu înțeleg ce face moşierul, zise Richards. Ar fi trebuit să ajungă demult aici. M-aş simți mai liniştit dacă ar veni şi i-ai putea istorisi ce-ai văzut. În noaptea asta s-au petrecut lucruri grave aici. N-ar fi trebuit să vii.

Tăcură amândoi, privind pe drum şi aşteptând să vină moşierul.

— Cine să-l fi omorât pe hangiu? zise Richards încurcat. Era un om foarte voinic şi ar fi trebuit să se apere. S-ar putea să fie mai mulți amestecați în treaba asta. Dacă cineva a fost vreodată urât, apoi ştiu că el a fost acela.

— Comis-voiajorul, zise Mary încet. Îl uitasem. Cred că el a fost; a spart uşa de la camera zăvorâtă.

Se agăță de această idee ca să scape de alta. Începu să turuie plină de zel povestea despre venirea comis-voiajorului la han cu o noapte înainte. Părea

deodată că crima era dovedită şi că nu putea fi nici o altă explicație.

— N-o să ajungă departe; o să-l prindă moşierul, zise grăjdarul; poți fi sigură de asta. Nimeni nu se poate ascunde printre mlaştini dacă nu e de prin partea locului şi eu n-am auzit niciodată de Harry comis-voiajorul. După părerea tuturor, oamenii lui Joss Merlyn au venit de pe toate coclaurile din Cornwall. S-ar putea spune că erau scursorile provinciei.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— O să mă duc la han, dacă vrei, ca să văd dacă nu cumva a lăsat vreo urmă după el. S-ar putea să găsesc ceva.

Mary îl prinse de braț.

— Nu vreau să rămân singură, zise ea repede. Consideră-mă laşă, dacă vrei, dar n-aş putea suporta. Dacă ai fi fost înăuntru, m-ai înțelege. E o linişte amenințătoare în casă în noaptea asta, o linişte căreia nu-i pasă de cadavrul ce zace acolo.

— Îmi amintesc de timpul dinainte de venirea unchiului tău, când casa era goală, zise servitorul, şi duceam câinii acolo să prindă şobolani, ca să ne distrăm. Pe vremea aceea nu ne gândeam la nimic; părea un loc izolat, fără un suflet de om în el, nimic mai mult. Dar moşierul a dat dispoziții să se facă reparații, ține minte ce-ți spun, în timp ce aştepta un chiriaş. Eu sunt din St. Neot şi n-am venit pe aici înainte de a fi servitor la moşier, dar mi s-a spus că mai demult venea lume bună la Hanul Jamaica şi se distra, iar ai casei erau prietenoşi şi cumsecade; totdeauna se găsea un pat pentru un trecător. Pe atunci se opreau şi poştalioanele, ceea ce nu se mai întâmplă acum, iar pe vremea când domnul Bassat era tânăr, aici se strângeau copoii înainte de a porni la vânătoare. Poate o să mai revină vremurile acelea.

Mary dădu din cap.

— Eu n-am văzut decât răul, zise ea. Am văzut doar suferință, cruzimea şi durerea. Probabil când a venit

unchiul meu la Hanul Jamaica şi-a aruncat umbra peste toate lucrurile bune şi au murit.

Vocile lor scăzură până la şoaptă şi aproape involuntar îşi întoarseră privirile spre hornurile înalte care se profilau pe cer, distincte şi sumbre în lumina lunii. Amândoi se gândeau la acelaşi lucru, dar niciunul nu îndrăznea să-l pomenească primul; grăjdarul din delicateţe şi tact, Mary doar de teamă. În cele din urmă vorbi, cu vocea răguşită şi joasă.

— S-a întâmplat ceva şi cu mătuşa mea; sunt sigură. Ştiu că e moartă. De aceea mi-a fost teamă să urc la etaj. Zace acolo în întuneric. Cine l-a omorât pe unchiul meu a omorât-o probabil şi pe ea.

Grăjdarul îşi drese glasul.

— Poate a fugit în mlaştini, zise el; o fi ieşit după ajutor.

— Nu, şopti Mary, n-ar fi făcut niciodată asta. Ar fi jos în hol, ghemuită lângă el. E moartă şi ea. Ştiu că e moartă. Dacă n-aş fi părăsit-o, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Bărbatul tăcea. Nu o putea ajuta. La urma urmei, îi era străină, iar ceea ce se întâmplase la han, cât trăise ea, nu era treaba lui. Îl apăsa destul de greu pe umeri responsabilitatea acelei seri şi aştepta cu nerăbdare să-i vină stăpânul. El înţelegea să se bată şi să strige; asta avea sens, dar, dacă într-adevăr se comisese o crimă, cum spusese ea şi hangiul zăcea mort acolo şi nevastă-sa la fel... păi, ei nu pot face nimic bun dacă stau ca nişte fugari, ghemuiţi în şanţ, aşa că mai bine s-ar duce să găsească vreo aşezare omenească.

— Am venit aici din ordinul stăpânei mele, începu el cu stângăcie, dar dânsa zicea că moşierul va fi aici. Văzând că nu este...

Mary ridică mâna ca să-i atragă atenţia.

— Ascultă, zise ea aspru. Auzi ceva?

Îşi îndreptară urechile spre nord. Se auzea un vag tropot de cai venind de dincolo de vale, peste creasta dealului.

— Sunt ei, zise Richards agitat; e moşierul; în sfârşit, vine. Priveşte; o să-i vedem coborând în vale.

Aşteptară şi după un minut apăru primul călăreţ, ca o pată neagră pe drumul alb, urmat de un altul şi de un altul. Se înşiruiau în linie şi se strângeau din nou, călărind în galop. Calul de la cabrioletă, care aştepta răbdător lângă şanţ, ciuli urechile şi întoarse curios capul. Tropotul se apropia şi Richards uşurat se repezi pe şosea ca să-i întâmpine, strigând şi făcând semne cu braţele.

Conducătorul îl ocoli şi trase de dârlogi, strigând surprins când îl văzu pe grăjdar.

— Ce naiba faci aici? strigă moşierul, pentru că el era în frunte şi îşi ridică mâna ca să-i prevină pe cei care veneau după el.

— Hangiul e mort, ucis, strigă grăjdarul. Nepoata lui e cu mine în cabrioletă. Doamna Bassat m-a trimis aici, domnule. Dar mai bine să vă povestească tânăra cu propriile ei cuvinte.

Ţinu de cal ca să descalece stăpânul, răspunzând cât putea el de bine la întrebările rapide puse de moşier şi de grupul de oameni strâns în jurul lui, curios să afle ştiri. Unii descălecaseră şi băteau din picioare, suflând în mâini ca să se încălzească.

— Dacă individul a fost omorât, aşa cum zici, atunci, pe legea mea, o merita, zise domnul Bassat, dar aş fi preferat să-i pun cătuşele personal. Nu te poţi răzbuna pe un mort. Voi intraţi în curte, iar eu am să văd dacă pot să pricep ceva de la fată.

Odată eliberat de răspundere, Richards fu imediat înconjurat de către ceilalţi şi tratat oarecum ca un erou, care nu numai că descoperise crima, dar îl şi prinsese pe autorul ei, fără ajutorul nimănui; până când, cu părere de rău, recunoscu că rolul lui în această aventură fusese minor. Moşierul, a cărui minte funcţiona încet, nu înţelegea ce căuta Mary în cabrioletă şi o considera prizoniera grăjdarului.

Auzi cu uimire cum fata mersese pe jos mile întregi

până la North Hill, în speranța că-l va găsi şi, nemulțumită, se reîntorsese la Hanul Jamaica.

— Asta depăşeşte înțelegerea mea, zise el cu asprime. Eu credeam că unelteşti împotriva legii împreună cu unchiul tău. De ce m-ai mințit când am venit aici la începutul lunii? Mi-ai spus că nu ştiai nimic.

— Am mințit din cauza mătuşii mele, zise Mary obosită. Tot ce v-am spus atunci a fost doar de dragul ei şi nici nu ştiam câte ştiu acum. Sunt gata să explic totul într-un tribunal, dacă va fi necesar; dar dacă aş încerca să vă povestesc acum, nu ați înțelege.

— Nici n-am timp să ascult, replică moşierul. Ai dat dovadă de curaj mergând atâta drum pe jos până la Altarnun, ca să mă previi şi îmi voi aminti de aceasta în favoarea ta, dar tot acest necaz putea fi evitat şi oribila crimă din ajunul Crăciunului împiedicată, dacă erai sinceră cu mine de la început. Dar să lăsăm toate acestea pentru mai târziu. Grăjdarul îmi spune că ți-ai găsit unchiul ucis, dar că nu ştii nimic mai mult despre crimă. Dacă ai fi bărbat, ar trebui să vii acum cu mine la han, dar te scutesc de aceasta. Îmi dau seama că ai îndurat destule.

Îşi ridică vocea şi strigă după servitor.

— Du cabrioleta în curte şi rămâi lângă ea, cu tânăra asta, în timp ce noi o să intrăm în han.

Se întoarse apoi spre Mary.

— Te rog să aştepți în curte, dacă îți permite curajul; eşti singura dintre noi care ştii cum stau lucrurile, şi cea care l-ai văzut ultima oară viu pe unchiul tău.

Mary aprobă din cap. Acum nu mai era decât o unealtă pasivă în mâinile legii şi trebuia să facă ce i se poruncea. Cel puțin fusese scutită de chinul de a mai intra în hanul gol şi de a privi la cadavrul unchiului ei. Curtea, care la venirea ei zăcea în întuneric, forfotea acum: caii dădeau din picioare pe pavajul de piatră, zăbalele şi dârlogii zăngăneau, se auzeau paşi şi voci de oameni, iar pe deasupra tuturor ordinele aspre ale moşierului.

La indicațiile lui Mary, moşierul o luă primul spre spatele clădirii şi imediat casa pustie şi tăcută îşi pierdu aerul de închisoare. Ferestrele barului fură deschise, la fel şi cele ale salonului. Câțiva oameni urcară la etaj ca să cerceteze camerele pentru musafiri; dădură obloanele la o parte şi deschiseră ferestrele ca să vină aer. Numai uşa masivă de la intrare rămase închisă şi Mary ştia că trupul hangiului zăcea de-a curmezişul pragului de la uşă.

Cineva strigă pe neaşteptate din casă. I se răspunse printr-un murmur de voci şi o întrebare pusă de moşier. Strigătul venea prin fereastra deschisă a salonului. Richards aruncă o privire spre Mary şi înțelese, după paloarea feței, că, şi ea auzise.

Un bărbat, care stătea lângă cai şi nu intrase cu ceilalți în han, strigă grăjdarului oarecum emoționat:

— Auzi ce zic? Mai e un cadavru pe palierul de sus.

Richards nu zise nimic. Mary îşi trase pelerina mai bine în jurul umerilor şi gluga pe față. Aşteptară în linişte. Nu peste mult timp moşierul ieşi din casă şi traversă curtea spre cabrioletă.

— Îmi pare rău, zise el. Am veşti rele pentru tine. Poate te aşteptai la ele.

— Da, zise Mary.

— Nu cred că a suferit deloc. Cred că a murit imediat. Zăcea în dormitorul de la capătul coridorului. Înjunghiată ca şi unchiul tău. S-ar putea să nu-şi fi dat seama. Crede-mă, îmi pare foarte rău. Regret că nu te-am putut scuti de toate astea.

Stătea lângă Mary, stângaci şi trist, repetând întruna că probabil mătuşă-sa nu suferise şi nu-şi dăduse seama. Văzând că Mary s-ar simți mai bine singură şi că nu putea s-o ajute, se întoarse din nou în han.

Mary şedea nemişcată, înfăşurată în pelerină, rugându-se în gând ca mătuşă-sa Patience s-o ierte şi să-şi găsească pacea oriunde ar fi ca lanțurile vieții, care o țineau legată, să cadă de pe ea şi să o lase liberă. Se mai rugă ca mătuşa Patience să înțeleagă ceea ce

încercase ea să facă şi, mai presus de toate, să fie şi maică-sa acolo, ca mătuşă-sa să nu rămână singură. Acestea erau singurele gânduri care îi aduceau o oarecare consolare, deoarece îşi dădea pe deplin seama că, dacă ar reflecta la toate cele întâmplate în ultimele ore, ar ajunge la o singură concluzie: dacă n-ar fi părăsit Hanul Jamaica, mătuşă-sa poate nu ar fi murit.

Se auzi încă o dată un murmur de agitație din casă şi strigăte de data aceasta, zgomot de picioare care alergau, voci ridicate într-un singur cor. Richards alergă la fereastra deschisă a salonului şi încălecă pe pervaz uitând, din pricina agitației, sarcina pe care o avea. Se auzi un trosnet de lemn ce se face țăndări şi obloanele fură smulse de la fereastra camerei zăvorâte în care, după câte se părea, nu intrase nimeni până atunci. Oamenii dădură la o parte baricada de lemn de la uşă, la lumina unei făclii, ținută de cineva ca să lumineze camera. Mary vedea cum flacăra juca în curentul de aer.

După aceea lumina dispăru şi vocile se stinseră. Mary auzi zgomot de paşi în spatele casei, apoi la colțul casei spre curte apărură vreo şase-şapte bărbați, în frunte cu moşierul, ținând în mijlocul lor ceva care scotea nişte țipete răguşite şi se sucea şi zvârcolea, încercând să scape.

— L-am prins! E ucigaşul! îi strigă Richards lui Mary.

Ea dădu la o parte gluga care-i acoperea fața şi privi spre grupul de bărbați care venea spre cabrioletă. Prizonierul se holbă la ea, clipind din cauza luminii pe care i-o țineau în ochi. Hainele îi erau acoperite de pânze de păianjen, iar fața îi era nebărbierită şi neagră: era Harry comis-voiajorul.

— Cine e? strigară oamenii. Îl cunoşti?

Moşierul veni lângă cabrioletă şi le porunci să-l aducă mai aproape ca să-l vadă bine.

— Ce ştii despre individul acesta? o întrebă el pe Mary. L-am găsit în camera baricadată, zăcând pe nişte saci şi neagă că ar avea vreo cunoştință despre crimă.

— Făcea parte din bandă, zise Mary încet şi a venit

aseară la han şi s-a certat cu unchiul meu. Unchiul l-a învins şi l-a încuiat acolo, ameninţându-l cu moartea. Avea toate motivele să-l ucidă pe unchiul meu şi nimeni altul n-ar fi fost în stare s-o facă decât el. Vă minte.

— Dar uşa era încuiată; a fost nevoie de trei dintre noi ca s-o spargem din exterior, zise moşierul. Individul n-a ieşit din cameră. Uită-te la hainele lui, la ochii lui încă orbiţi de lumină. Nu este el criminalul.

Comis-voiajorul îşi furişă privirea de la unul din paznici la celălalt, ochii săi mici şi răi scăpărând în dreapta şi în stânga. Mary îşi dădu imediat seama că moşierul spusese adevărul; Harry nu putea comite crima. El zăcuse în camera baricadată de când hangiul îl vârâse acolo, de peste douăzeci şi patru de ore. Aşteptase acolo, stând în întuneric, ca să fie eliberat şi în acest răstimp venise cineva la Hanul Jamaica şi plecase apoi, după ce-şi făcuse treaba, în tăcerea nopţii.

— Oricine a făcut-o nu ştia nimic de ticălosul acesta încuiat în cameră, continuă moşierul şi nu ne este de niciun folos ca martor, după cât îmi dau seama, pentru că n-a auzit şi n-a văzut nimic. Dar, cu toate acestea, îl vom trimite la închisoare şi-l vom spânzura, dacă merită, lucru de care sunt sigur. Mai întâi însă va depune mărturie sub jurământ şi ne va da numele tovarăşilor săi. Unul dintre ei l-a omorât pe hangiu din răzbunare, puteţi fi siguri de asta, şi-l vom găsi chiar de-ar fi să-i punem pe urmă toţi copoii din Cornwall. Luaţi-l şi duceţi-l pe individ la grajd, câţiva dintre voi şi ţineţi-l acolo. Restul veniţi înapoi cu mine la han.

Îl târâră de acolo pe comis-voiajor, care, înţelegând că fusese descoperită o crimă şi că s-ar putea să cadă bănuiala asupra lui, prinse glas în cele din urmă şi începu să înşire verzi şi uscate despre nevinovăţia lui, cerând îndurare pe un ton tânguitor şi jurând pe Sfânta Treime, până când un bărbat îi trase un pumn ca să tacă şi-l ameninţă cu ştreangul de deasupra uşii grajdului. Asta îl reduse la tăcere şi începu să mormăie blesteme în barbă, întorcându-şi din când în când ochii spre Mary,

care şedea mai sus decât el, în cabrioletă, la o distanţă de câţiva yarzi. Ea aştepta acolo, cu bărbia în mâini şi cu gluga căzută de pe faţă. Nu-i auzea blestemele şi nici nu-i vedea ochii, pentru că îşi amintea de alţi ochi care o priviseră dimineaţă şi de vocea altcuiva, care pronunţase calm şi rece, când vorbise despre fratele său: „Va muri pentru asta”.

Mai erau apoi vorbele aruncate cu nepăsare, în drum spre bâlciul de la Launceston: „Eu nu am omorât încă niciun om”; apoi ţiganca din piaţă: „Ai sânge pe mâini; într-o zi o să faci moarte de om”. Toate fleacurile pe care le uitase îi veneau în minte şi se ridicau împotriva lui: ura faţă de fratele său, înclinaţia spre cruzime, lipsa de tandreţe, sângele prihănit al Merlynilor.

Acesta, mai mult decât orice, îl va trăda în primul rând. Amândoi sunt la fel. Aceeaşi stofă. Venise la Hanul Jamaica, aşa cum promisese şi fratele său murise, aşa cum jurase. Întregul adevăr o privea în toată urâciunea şi oroarea lui şi regreta că nu rămăsese la han, ca s-o ucidă şi pe ea. Era hoţ şi ca un hoţ venise şi plecase noaptea. Îşi dădea seama că se puteau aduna dovezi, piesă cu piesă împotriva lui, cu ea ca martor. Se va forma un gard în jurul lui, de unde nu va putea scăpa. Nu trebuia decât să meargă acum la moşier şi să zică: „Eu ştiu cine a făcut acest lucru” şi o vor asculta toţi, înconjurând-o ca o haită de copoi dornică de urmărire. Urma îi va duce la el, pe lângă Rushyford, prin mlaştina Trewartha, până la Twelve Men’s Moor. Acum, probabil, dormea acolo, fără să se mai gândească la crimă, întins nepăsător pe patul din căsuţa singuratică, unde se născuseră el şi fratele său. Când va veni dimineaţa va pleca, fluierând, poate, călare pe un cal, părăsind Cornwallul pentru totdeauna; un criminal ca şi tatăl lui odinioară.

În închipuirea ei auzea tropotul calului său pe şosea, departe, departe în noaptea liniştită, bătând un tempo de adio. Dar închipuirea deveni raţiune şi raţiunea certitudine. Sunetul pe care-l auzea nu era o creaţie a

imaginației ei, ci tropotul real al unui cal pe şosea.

Îşi întoarse capul şi ascultă cu nervii încordați până la limită. Mâinile care țineau pelerina în jurul ei erau reci şi umede de transpirație.

Zgomotul de cal se apropia tot mai mult. Venea într-un trap nici grăbit, nici încet şi melodia ritmică produsă de izbiturile copitelor pe drum răsuna în inima ei ce zvâcnea.

Nu era singura care asculta. Bărbații care-l păzeau pe comis-voiajor vorbeau unul cu altul în şoaptă şi priveau într-acolo, iar grăjdarul Richards, care era cu ei, ezită o clipă, apoi se duse în grabă la han ca să-l cheme pe moşier. Loviturile copitelor se auzeau acum bine, urcând dealul şi sunau ca o sfidare a nopții tăcute şi liniştite. Când cal şi călăreț ajunseră în vârful dealului şi dădură colțul la vedere, moşierul ieşi din han, urmat de un bărbat.

— Opreşte, strigă el. În numele legii te întreb ce cauți pe drum la această oră din noapte.

Călărețul trase de dârlogi şi intră în curte. Din cauza pelerinei nu i se vedea fața, dar, când se înclină şi îşi descoperi capul, nimbul de păr alb străluci în lumina lunii şi vocea care răspunse moşierului era blândă şi plăcută.

— Domnul Bassat din North Hill, presupun, zise el şi se aplecă înainte în şa, cu un bilet în mână. Am un mesaj de la Mary Yellan, care-a dat de necaz şi-mi cere ajutor, dar, după oamenii adunați aici, văd că am sosit prea târziu. Vă amintiți de mine desigur; ne-am cunoscut mai înainte. Sunt preotul din Altarnun.

CAPITOLUL 16

Mary şedea singură în camera de toate zilele a casei parohiale şi urmărea cu privirea focul de turbă care ardea înăbuşit. Dormise mult şi acum era odihnită şi refăcută, dar liniştea sufletească după care tânjea nu venise încă.

Toţi fuseseră buni şi răbdători cu ea, prea buni, poate, după o atât de lungă încordare, iar domnul Bassat însuşi, cu mâini neîndemânatice şi binevoitoare o bătea uşor pe umăr, ca pe un copil bolnav, zicându-i în felul lui aspru: „Acum trebuie să dormi şi să uiţi prin ce ai trecut şi ţine minte, totul aparţine trecutului şi s-a terminat. Îţi promit că-l voi găsi pe omul care a ucis-o pe mătuşa ta, curând, şi la viitoarea sesiune a Curţii va atârna în ştreang. După ce îţi vei mai reveni de pe urma şocului din ultimele luni, ne vei spune ce vrei să faci şi unde vrei să mergi.”

Nu mai avea propria ei voinţă. Alţii hotărau pentru ea şi când Francis Davey îi oferise casa lui drept adăpost, acceptase resemnată şi fără nicio emoţie, conştientă că vorbele ei indiferente de mulţumire sunau a nerecunoştinţă. Cunoştea încă o dată umilinţa de a se fi născut femeie, când prăbuşirea fizică şi spirituală era considerată firească şi indiscutabilă.

Dacă ar fi bărbat, acum ar fi tratată dur sau în cel mai bun caz cu indiferenţă, cerându-i-se să meargă imediat, poate, la Bodmin sau la Launceston ca să depună mărturie, înţelegându-se de la sine că ea trebuia să-şi găsească locuinţă şi apoi să plece în lume, dacă voia, după ce i se puneau toate întrebările necesare. Şi va pleca după ce vor termina cu ea, cu un vapor undeva, plătindu-şi drumul prin muncă sau va hoinări pe

drumuri, cu un ban de argint în buzunar, simțindu-şi inima şi sufletul libere. Aici, din cauza lacrimilor gata să curgă şi a capului care o durea, era socotită o povară şi de aceea îndepărtată în grabă, cu vorbe şi gesturi blânde, de locul celor două crime, ca orice femeie şi copil după o nenorocire. Preotul o condusese el personal cu cabrioleta, grăjdarul moşierului venind în urmă călare pe calul lui, şi el cel puțin ştia să tacă, întrucât nu-i puse nicio întrebare şi nici nu încercă să-i adreseze vorbe de compătimire, pe care nu le-ar fi luat în seamă. Mână calul repede până la Altarnun şi ajunseră când ceasul din turla bisericii bătea ora unu.

O trezi pe menajeră care locuia într-o căsuță din apropiere, aceeaşi femeie cu care Mary vorbise în după-amiaza aceea şi o chemă să vină cu el la casa parohială, ca să pregătească o cameră pentru musafirul său. Femeia veni numaidecât, fără să vorbească sau să scoată exclamații de uimire, aducând lenjerie curată pentru pat de la ea de-acasă. Aprinse focul în cămin şi încălzi la el o cămaşă de noapte grosolană din lână, în timp ce Mary se dezbrăca. Când patul fu gata şi cearşafurile moi răsfrânte, se lăsă dusă la el, ca un copil purtat către leagăn.

Şi-ar fi închis ochii imediat dacă n-ar fi simțit, pe neaşteptate, un braț în jurul umerilor şi o voce persuasivă şi rece în ureche: „Bea asta”. Francis Davey stătea lângă pat, cu un pahar în mână şi cu ochii lui stranii, spălăciți şi lipsiți de orice expresie, privind într-ai ei.

— Acum vei dormi, zise el.

După gustul amar, îşi dădu seama că pusese ceva prafuri în băutura fierbinte pe care i-o preparase şi că făcuse aceasta deoarece înțelegea cât era de agitată şi chinuită.

Ultimul lucru de care-şi amintea era mâna lui pe frunte şi ochii aceia albi, liniştiți care-i spuneau să uite; după aceea adormi, aşa cum i se promisese.

Era aproape ora patru după-amiază când se trezi, şi

cele patrusprezece ore de somn făcuseră ceea ce el intenţionase: îi atenuaseră suferinţa şi o fortificaseră împotriva durerilor. Mâhnirea profundă şi ascuţită pentru mătuşa Patience se domolise, la fel şi amărăciunea din suflet. Raţiunea îi spunea că nu putea da vina pe sine, întrucât făcuse doar ceea ce îi dictase conştiinţa. Dreptatea era cel mai important lucru. Mintea ei naivă nu prevăzuse tragedia, era singura sa vină. Rămânea regretul, dar el n-o mai putea readuce la viaţă pe mătuşa Patience.

Acestea îi erau gândurile când se sculă. Dar după ce se îmbrăcă, se duse jos în camera de toate zilele, unde găsi focul arzând şi draperiile trase – preotul plecase de acasă cu treburi – o copleşi din nou vechiul sentiment chinuitor de nesiguranţă şi i se părea că ea purta pe umeri întreaga răspundere pentru dezastru. Chipul lui Jem era mereu lângă ea, aşa cum îl văzuse ultima oară, slab şi palid, în lumina cenuşie, având în ochi şi în felul de a-şi ţine gura o hotărâre pe care ea o ignorase cu îndărătnicie. El fusese factorul necunoscut de la început până la sfârşit, din prima dimineaţă, când venise la bar şi ea închisese în mod deliberat ochii la adevăr. Era femeie şi îl iubea, fără niciun motiv sau justificare. El o sărutase şi ea îi era sortită pentru totdeauna. Se simţea decăzută şi degradată, slăbită mintal şi trupeşte, ea care cândva fusese puternică; mândria îi dispăruse odată cu independenţa.

Un singur cuvânt spus preotului când se va întoarce şi un mesaj moşierului şi mătuşa Patience va fi răzbunată. Jem va muri cu ştreangul în jurul gâtului, la fel cum murise tatăl lui. Ea se va reîntoarce la Helford, ca să-şi caute firul vieţii de altădată, care zăcea încâlcit şi îngropat în pământ.

Se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră, cu gândul că acum se lupta cu problema ei fundamentală, dar chiar acum ştia că totul era o minciună, un biet şiretlic ca să-şi aline conştiinţa şi că acel cuvânt nu-l va rosti niciodată.

Jem n-avea de ce să se teamă din partea ei şi va pleca departe, călare, cu un cântec pe buze şi un râset pe socoteala ei, uitând de ea, de fratele lui şi de Dumnezeu. Anii ei însă se vor scurge încet, va fi posacă, amărâtă şi tăcută, ajungând până la urmă o fată bătrână acră, care a fost sărutată cândva în viața ei şi n-a putut să mai uite.

Cinismul şi sentimentalismul erau două extreme ce trebuiau evitate şi, în timp ce umbla încoace şi-ncolo prin cameră, cu sufletul la fel de neliniştit ca şi trupul, simțea ca şi cum Francis Davey o urmărea, scormonindu-i sufletul cu ochii lui reci. Camera păstra ceva din personalitatea lui, chiar acum când nu era prezent şi ea şi-l imagină stând în colț lângă şevalet, cu penelul în mână, privind afară pe fereastră la lucrurile care muriseră şi dispăruseră.

În cameră se găseau pânze cu fața întoarsă spre perete, lângă şevalet, pe care le întoarse spre lumină, din curiozitate. Una reprezenta un interior de biserică – presupuse că era biserica în care el slujea – pictată, se părea, în amurgul unui miez de vară, cu naosul în umbră. Pe boltă, până la acoperiş, se vedea o geană verde stranie şi această lumină era atât de neaşteptată pentru ea, că-i mai persistă în minte şi după ce puse tabloul la loc, aşa că se întoarse din nou la el şi-l mai privi o dată.

Poate amurgul acela verde era o reproducere fidelă şi proprie a bisericii din Altarnun, cu toate acestea, arunca o lumină obsedantă şi sinistră asupra tabloului şi Mary se gândi că dacă ar avea o casă a ei nu i-ar plăcea să-l atârne pe pereți.

Nu-şi putea exprima în cuvinte sentimentul de tulburare dar era ca şi cum un spirit, ignorând biserica în sine, intrase în interiorul ei pe bâjbâite şi suflase peste naosul umbrit un aer impropriu. Pe măsură ce întorcea tablourile, unul după altul, vedea că toate erau pictate în aceeaşi manieră. Ceea ce putea fi un studiu interesant al mlaştinii de sub Brown Willy într-o zi de

primăvară, cu norii înalți adunați în dosul piscului, fusese stricat prin culoarea întunecată şi prin conturul norilor, care micşorau desenul şi copleşeau peisajul cu aceeaşi lumină verde ce predomina peste tot.

Se întrebă pentru prima oară dacă cineva care se naşte albinos şi monstru al naturii are simțul culorii alterat şi văzul anormal. Explicația putea fi aceasta, dar chiar şi aşa sentimentul ei de tulburare rămase şi după ce puse la loc pânzele, cu fața spre perete. Îşi continuă cercetarea camerei, care-i spunea prea puțin, fiind mobilată sărăcăcios şi lipsită de podoabe şi cărți. Chiar şi pe birou nu exista nicio corespondență şi părea doar rar folosit. Bătu cu degetele pe suprafața lustruită, întrebându-se dacă el îşi scria predicile acolo şi deodată, pe negândite, deschise sertarul îngust de sub birou. Era gol; îi fu îndată ruşine. Era pe punctul de a-l închide când observă că hârtia aşezată pe fundul sertarului avea un colț întors şi pe partea cealaltă se găsea o schiță. Luă hârtia şi se uită la desen. Din nou reprezenta un interior de biserică, dar de data aceasta enoriaşii erau în strane, iar preotul în amvon. La început nu observă nimic neobişnuit; era un subiect destul de firesc pentru a fi ales de un preot care avea talent, dar, când privi mai atentă, îşi dădu seama de ceea ce făcuse pictorul.

Aceasta nu era câtuşi de puțin o schiță, ci o caricatură grotescă şi oribilă. Enoriaşii erau îmbrăcați în haine de duminică, cu bonete şi şaluri, dar, în loc de chipuri omeneşti, le pusese pe umeri capete de oi. Fălcile de animale se căscau prosteşte la predicator, cu o solemnitate nătângă şi inexpresivă, cu copitele împreunate pentru rugăciune. Trăsăturile fiecărei oi erau conturate cu grijă, de parcă ar fi reprezentat o ființă vie, dar expresia de pe chipurile lor era aceeaşi: a unui idiot inconştient şi nepăsător.

Predicatorul, cu anteriul lui negru şi cu nimbul de păr strălucitor era Francis Davey; lui îşi dăduse chip de lup şi lupul râdea de turma din biserică. Lucrarea era o batjocură blasfematoare şi groaznică. O acoperi repede

şi o puse la loc în sertar, cu coala de hârtie albă deasupra ei, închise apoi sertarul, plecă de la birou şi se aşeză din nou în scaunul de lângă cămin. Dăduse peste un secret şi îi părea rău. Era ceva ce nu o privea pe ea, ci pe caricaturist şi pe Dumnezeul său.

Când auzi paşi pe poteca din faţa casei, se ridică în grabă şi îndepărtă lumina de lângă scaun ca să fie în umbră când va intra el în cameră şi să nu-i poată citi nimic pe chip.

Scaunul era cu spătarul spre uşă şi îl aştepta şezând, dar întârzia atât de mult, că în cele din urmă se întoarse ca să-i audă paşii şi atunci îl văzu stând în spatele scaunului, căci intrase în cameră fără să facă niciun zgomot. Tresări de surpriză. El veni în lumină şi îşi ceru scuze fiindcă intrase.

— Iartă-mă zise el; nu te aşteptai să apar atât de curând şi te-am deranjat din gânduri.

Ea dădu din cap şi îngăimă o scuză. O întrebă apoi cum se simte şi cum dormise. În timp ce vorbea îşi dezbrăcă paltonul, rămânând în sutana neagră în faţa focului.

— Ai mâncat astăzi? o întrebă el.

Când ea îi răspunse că nu mâncase, îşi scoase ceasul din buzunar şi se uită la el – era şase fără câteva minute – apoi la ceasul de pe birou.

— Ai mâncat împreună cu mine înainte, Mary Yellan, şi-o să mai mănânci, zise el, dar de data aceasta, dacă vrei şi dacă te-ai odihnit de-ajuns, va trebui să pui masa şi să aduci tava din bucătărie. Cred că Hannah a lăsat-o pregătită şi nu vreau s-o mai deranjăm. Eu am de scris; asta dacă n-ai nicio obiecţie.

Îl asigură că era odihnită şi că i-ar face mare plăcere să se facă utilă, la care el încuviinţă din cap şi zise: „La ora şapte fără un sfert” şi-i întoarse spatele, ceea ce o făcu să înţeleagă că era de prisos.

Se duse la bucătărie, îşi reveni întrucâtva după emoţia provocată de sosirea neaşteptată a preotului şi se bucură că-i mai acordase o jumătate de oră de

singurătate, fiindcă era nepregătită pentru conversație când intrase peste ea în cameră. Cina, probabil, va dura puțin şi, odată terminată, el se va întoarce la birou şi o va lăsa cu gândurile ei. Îi părea rău că deschisese sertarul. Amintirea caricaturii o urmărea într-un mod neplăcut. Se simțea ca un copil care descoperă ceva ce i-au interzis părinții şi atunci îşi lasă capul într-o parte, vinovat şi ruşinat, temându-se să nu-l ia gura pe dinainte. S-ar fi simțit mai în largul ei dacă ar fi putut mânca singură în bucătărie şi ar fi fost tratată de către el ca o servitoare nu ca un musafir. Aşa stând lucrurile, poziția ei nu era clară, deoarece amabilitatea şi ordinele lui se amestecau într-un mod curios. Se apucă apoi să pregătească cina, simțindu-se bine în mirosurile din bucătărie şi aşteptând fără tragere de inimă bătăile ceasului. Ceasul de la biserică bătu şapte fără un sfert, aşa că nu mai avea nicio scuză; duse tava în camera de fiecare zi, sperând că nu i se va vedea pe față nimic din starea ei sufletească.

El stătea cu spatele la cămin şi trăsese masa lângă el. Deşi nu-l privea, îi simțea ochii fixați asupra ei şi din această cauză mişcările îi erau stângace. Îşi mai dădu seama că făcuse unele modificări în cameră. Văzu cu coada ochiului că şevaletul fusese demontat şi că pânzele nu mai erau lângă perete. Biroul era pentru prima oară în dezordine, plin de hârtii şi corespondență. Arsese şi scrisori, deoarece în cenuşa de turbă se vedeau bucățele de hârtie galbene înnegrite.

Se aşezară împreună la masă şi el o servi cu plăcintă rece.

— S-a stins curiozitatea din Mary Yellan de nu mă mai întreabă ce-am făcut în cursul zilei? zise el în cele din urmă, uşor batjocoritor, făcând-o să se simtă vinovată şi să se îmbujoreze la față imediat.

— Nu e treaba mea să ştiu unde ați fost, răspunse ea.

— Te înşeli, zise el, e treaba ta. Am fost vârât în afacerile tale cât a fost ziua de lungă. Tu mi-ai cerut ajutor, nu-i aşa?

Mary se ruşină şi nu prea ştia ce să răspundă.

— Nu v-am mulțumit încă pentru că ați venit atât de prompt la Hanul Jamaica, zise ea şi nici că mi-ați oferit un pat în care să dorm noaptea trecută şi astăzi. Mă considerați nerecunoscătoare.

— N-am zis asta. Mă miram doar de răbdarea ta. Nu bătuse ora două când te-am poftit la culcare azi dimineață şi acum e ora şapte seara. Câteva ore bune; şi lucrurile nu se aranjează de la sine.

— Nu v-ați culcat după ce ați plecat de la mine?

— Am dormit până la opt. Am luat apoi micul dejun şi am pornit iarăşi la drum. Calul cel sur e şchiop şi nu l-am putut folosi, aşa că am umblat cam încet cu celălalt. A mers teleap-teleap, ca un melc, până la Hanul Jamaica şi de acolo la North Hill.

— Ați fost la North Hill?

— Domnul Bassat m-a invitat la masa de prânz. Cred că am fost vreo zece persoane şi fiecare îşi spunea părerea cu voce tare în urechea surdă a vecinului. Masa a durat mult şi m-am bucurat când s-a sfârşit. Oricum, toți am fost de comun acord că ucigaşul unchiului tău nu va fi multă vreme liber.

— Domnul Bassat bănuieşte pe cineva?

Vocea lui Mary era reținută, iar ochii şi-i ținea în farfurie. Mâncarea avea gust de rumeguş.

— Domnul Bassat e în stare să se bănuiască şi pe sine însuşi. A interogat pe toți locuitorii pe o rază de zece mile şi numărul celor care nu au fost acasă noaptea trecută este foarte mare. Va dura o săptămână sau chiar mai mult ca să afle adevărul de la toți; dar nu contează, pe domnul Bassat nu-l poate împiedica nimeni şi nimic.

— Ce-au făcut cu... cu mătuşa mea?

— Au fost duşi amândoi la North Hill azi dimineață şi urmează să fie înmormântați acolo. Totul a fost aranjat, aşa că nu trebuie să te preocupe asta. În ceea ce priveşte restul... ei bine, vom vedea.

— Şi comis-voiajorul? Nu i-au dat drumul?

— Nu, e la loc sigur sub lacăt, înjurând în vânt cât îl

ține gura. Nu mă interesează comis-voiajorul. Cred că nici pe tine.

Mary puse la loc furculița pe care o dusese la gură, fără să atingă carnea din ea.

— Ce vreți să spuneți? întrebă ea gata de apărare.

— Repet, nu te interesează comis-voiajorul. Înțeleg asta foarte bine, pentru că n-am văzut niciodată până acum un individ mai dezagreabil şi mai antipatic. Am aflat de la Richards, grăjdarul domnului Bassat, că l-ai suspectat pe comis-voiajor de crimă şi i-ai spus şi domnului Bassat. De aici concluzia mea că nu-ți pasă de el. Păcat pentru noi toți că acea cameră baricadată i-a dovedit nevinovăția. Ar fi fost un țap ispăşitor excelent şi ne-ar fi scăpat de multe necazuri.

Preotul mânca nemaipomenit de bine, pe când Mary se juca doar cu mâncarea, iar când el îi oferi o a doua porție, o refuză.

— Ce a făcut comis-voiajorul de ți-a stârnit supărarea într-o asemenea măsură? se interesă el, insistând asupra acestui subiect.

— M-a atacat cândva.

— M-am gândit la asta. Reacție specifică unui anumit tip de indivizi. I-ai rezistat, desigur?

— Cred că l-am rănit. Nu m-a mai atins a doua oară.

— Nu, presupun că nu. Când s-a întâmplat?

— În ajunul Crăciunului.

— După ce te-am lăsat la Five Lanes?

— Da.

— Încep să înțeleg. Deci nu te-ai întors la han în noaptea aceea? Te-ai întâlnit cu hangiul şi prietenii lui pe şosea.

— Da.

— Şi te-au luat cu ei pe țărm ca să mai aibă o distracție în plus.

— Vă rog, domnule Davey, nu mai îmi puneți întrebări. Prefer să nu mai vorbesc despre noaptea aceea, nici acum şi nici în viitor, niciodată. E mai bine ca unele lucruri să rămână îngropate adânc.

— Nu vei mai vorbi despre asta, Mary Yellan. Eu sunt de vină că te-am lăsat să-ți continui drumul singură. Aşa cum eşti acum, cu ochii senini şi pielea curată, cu felul în care îți ții capul şi mai ales bărbia, nu s-ar zice că ai trecut prin atâtea. Cuvântul unui preot de țară s-ar putea să nu exprime prea multe... dar ai dat dovadă de un curaj remarcabil. Te admir.

Îl privi, apoi îşi luă ochii de la el şi începu să fărâmițeze bucata de pâine din mână.

— Când mă gândesc la comis-voiajor continuă el, după o vreme, punându-şi o porție uriaşă de compot de goldane, socotesc că asasinul a fost foarte neglijent, că nu s-a uitat în camera baricadată. Probabil o fi fost grăbit, dar câteva minute n-ar fi contat şi întreaga chestiune s-ar fi rezolvat altfel.

— În ce fel, domnule Davey?

— Ei, trecând cheltuielile în contul comis-voiajorului.

— Vreți să spuneți că ar fi putut să-l omoare şi pe el?

— Precis. Comis-voiajorul nu-i nicio podoabă pentru omenire cât trăieşte, mort ar fi cel puțin hrană pentru viermi. Asta e părerea mea. Ba mai mult, dacă asasinul ar fi ştiut că te-a atacat, ar fi avut un motiv destul de puternic să-l omoare.

Mary îşi tăie o felie de prăjitură, pe care n-o voia şi o vârî cu forța în gură. Prefăcându-se că mănâncă, reuşea să se stăpânească. Totuşi, mâna în care ținea furculița îi tremura şi nu reuşi să termine prăjitura.

— Eu nu văd, zise ea, ce am eu de-a face cu această chestiune.

— Ai o părere prea modestă despre tine, replică el.

Continuară să mănânce în linişte, Mary cu capul plecat şi cu ochii fixați în farfurie. Instinctul îi spunea că preotul se joacă cu ea, cum se joacă pescarul cu un peşte în undiță. În cele din urmă, nu mai putu aştepta şi-i scăpă o întrebare.

— Deci domnul Bassat şi ceilalți n-au prea făcut progrese şi criminalul se află încă în libertate?

— Oh, dar nu ne-am mişcat chiar aşa de încet. S-a

făcut un oarecare progres. Comis-voiajorul, de pildă, într-o încercare disperată de a-şi salva pielea, a depus cea mai bună mărturie sub prestare de jurământ, dar nu ne-a ajutat prea mult. Avem de la el o relatare precisă asupra celor întâmplate pe coasta mării în ajunul Crăciunului – unde, zice el, n-a participat – precum şi frânturi asupra celor ce s-au petrecut în lunile din urmă. Printre altele am auzit despre căruțele care veneau la Hanul Jamaica în timpul nopții. Ne-a dat şi numele tovarăşilor săi, adică al acelora pe care îi cunoştea. Se pare că organizația era cu mult mai mare decât se presupunea.

Mary nu zise nimic. Refuză din cap goldanele pe care i le oferi.

— De fapt, continuă preotul, a mers până acolo, încât a sugerat că proprietarul Hanului Jamaica era conducător doar cu numele şi că primea ordine de la un superior de-al lui. Asta, desigur, dă o nouă față lucrurilor. Domnii s-au agitat şi s-au neliniştit. Ce zici de teoria comis-voiajorului?

— E posibil, bineînțeles.

— Cred că şi tu mi-ai sugerat odată acelaşi lucru.

— Se poate. Nu țin minte.

— Dacă lucrurile stau aşa, s-ar părea că necunoscutul conducător şi asasin sunt una şi aceeaşi persoană. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Ba da, cred că da.

— Asta ar simplifica problema în mod considerabil. Putem neglija prostimea din bandă ca să căutăm pe cineva cu creier şi personalitate. Ai văzut vreodată o asemenea persoană la Hanul Jamaica?

— Nu, niciodată.

— Probabil o fi umblat pe furiş, în liniştea nopții, când tu şi mătuşă-ta erați în pat şi dormeați. Nu venea pe drum pentru că ați fi auzit tropotul copitelor calului. Dar există posibilitatea să fi venit pe jos, nu-i aşa?

— Da, există această posibilitate, aşa cum spuneți dumneavoastră.

— În care caz omul cunoaşte regiunea mlaştinilor sau cel puţin împrejurimile. Unul dintre domni a sugerat că ar trăi în apropiere... adică la o distanţă ce poate fi parcursă pe jos ori călare. De aceea, domnul Bassat intenţionează să ancheteze pe toţi locuitorii pe o rază de zece mile, aşa cum ţi-am explicat când am început să mâncăm. Deci, după cum vezi, plasa se va strânge în jurul criminalului şi, dacă mai zăboveşte mult, va fi prins. Toţi suntem convinşi de aceasta. Ai şi terminat? Ai mâncat foarte puţin.

— Nu mi-e foame.

— Îmi pare rău. Hannah o să creadă că plăcinta ei n-a fost apreciată. Ţi-am spus că am văzut o cunoştinţă de-a ta azi?

— Nu, nu mi-aţi spus. N-am nici un alt prieten decât pe dumneavoastră.

— Mulţumesc, Mary Yellan. Acesta e un compliment drăguţ şi îl voi considera în mod corespunzător. Dar nu eşti întru totul sinceră. Ai o cunoştinţă: mi-ai spus-o tu cu gura ta.

— Nu ştiu la cine vă gândiţi, domnule Davey.

— Haide, acum. Nu te-a dus fratele hangiului la bâlci la Launceston?

Mary îşi strânse mâinile sub masă până îi intrară unghiile în carne.

— Fratele hangiului? repetă ea, ca să câştige timp. Nu l-am mai văzut de atunci. Credeam că a plecat de pe-aici.

— Nu, a mai trecut pe-aici de la Crăciun. Mi-a spus el însuşi. De fapt, auzise că ţi-am oferit adăpost şi a venit la mine cu un mesaj pentru tine. „Spuneţi-i că-mi pare foarte rău”. Asta a zis. Presupun că s-a referit la mătuşa ta.

— Asta-i tot ce-a spus?

— Cred că ar fi zis mai multe, dar ne-a întrerupt domnul Bassat.

— Domnul Bassat? Era acolo domnul Bassat când a vorbit cu dumneavoastră?

— Bineînțeles. Erau mulți domni în cameră. A fost exact înainte de a pleca de la North Hill în seara asta, când s-au terminat discuțiile pentru ziua de azi.

— De ce a fost Jem Merlyn prezent la discuție?

— Avea dreptul, presupun, în calitate de frate al decedatului. Nu pare prea mişcat de pierderea lui, dar probabil aveau idei diferite.

— L-au... l-au interogat domnul Bassat şi ceilalți domni?

— S-a vorbit foarte mult toată ziua. Tânărul Merlyn pare a fi inteligent. Răspunsurile lui erau foarte iscusite. Cred că are mult mai multă minte decât a avut vreodată fratele lui. Mi-ai spus că duce o viață cam nesigură, dacă îmi amintesc. Fură cai, mi se pare.

Mary încuviință din cap. Degetele ei schițară un model pe fața de masă.

— Se pare că făcea acest lucru când n-avea altceva mai bun de făcut, zise preotul, dar, când s-a ivit o şansă ca să-şi folosească inteligența, a profitat de ea şi cred că nu e o vină prea mare. Fără îndoială, a fost bine plătit.

Vocea aceea blândă o călca pe nervi, fiecare cuvânt înțepându-i ca un ac. Îşi dădea seama că o învinsese şi că nu se mai putea preface indiferentă. Îşi ridică fața spre el, cu ochii plini de suferință şi îşi întinse mâinile în semn de rugă.

— Ce-o să-i facă, domnule Davey? Ce-o să-i facă?

Ochii decolorați şi inexpresivi o priviră; pentru prima oară văzu o umbră trecând peste ei şi o licărire de surpriză.

— Să-i facă? zise el în mod vădit încurcat. De ce să-i facă ceva? Bănuiesc că a făcut pace cu domnul Bassat şi nu mai are de ce să se teamă. După serviciul pe care l-a făcut n-o să-i mai arunce în față vechile păcate.

— Nu vă înțeleg. Ce serviciu a făcut?

— În seara asta îți merge mintea încet, Mary Yellan, iar eu parcă aş vorbi în cimilituri. Nu ştiai că Jem Merlyn l-a denunțat pe fratele său?

Mary se holbă prosteşte la el; creierul refuza să-i mai

funcționeze. Repeta cuvintele după el, ca un copil care învață o lecție.

— Jem Merlyn l-a denunțat pe fratele său?

Preotul îşi împinse farfuria la o parte şi începu să pună lucrurile în ordine pe tavă.

— Desigur, zise el. Aşa mi-a dat de înțeles domnul Bassat. Se pare că moşierul personal s-a întâlnit cu prietenul tău la Launceston în ajunul Crăciunului şi l-a dus la North Hill ca să încerce un experiment. „Mi-ai furat calul”, a zis el, „şi eşti un ticălos la fel de mare ca şi fratele tău. Am puterea să te bag în puşcărie mâine şi să nu mai vezi niciun cal timp de doisprezece ani, ori mai mult. Dar te las liber dacă îmi aduci dovezi că fratele tău de la Hanul Jamaica este omul pe care-l cred eu.”

— Tânărul tău prieten a cerut timp şi când timpul a expirat, a dat din cap. „Nu”, a zis el, „trebuie să-l prindeți dumneavoastră personal, dacă îl vreți. Să mă ia naiba dacă tratez cu justiția.”

Dar moşierul i-a vârât sub nas un anunț oficial. „Priveşte, Jem”, a zis el, „şi spune-mi ce crezi despre asta. În ajunul Crăciunului a fost cel mai sângeros naufragiu de când «Lady Gloucester» s-a izbit de țărm, mai sus de Padstow, iarna trecută. Acum o să te răzgândeşti?” Cât priveşte restul povestirii, am auzit puțin din cele spuse de moşier – oamenii veneau şi plecau tot timpul, îți aminteşti probabil – dar am înțeles că prietenul tău a scăpat din cătuşe şi a luat-o la sănătoasa în timpul nopții. S-a întors ieri dimineață, când toți credeau că n-o să-l mai vadă şi s-a dus direct la moşier, pe când acesta ieşea din biserică şi i-a zis cât se poate de calm: „Foarte bine, domnule Bassat, veți avea dovada”. Pentru asta am făcut adineaori observația că Jem Merlyn are mai multă minte decât fratele său.

Preotul strânsese masa şi pusese tava în colț, iar acum continua să-şi țină picioarele întinse în fața căminului şi să stea în tihnă în scaunul îngust cu spătarul înalt. Mary nu-i lua în seamă mişcările. Privea țintă înaintea ei, cu mintea zăpăcită, cum se spune, din

cauza veştilor primite, dovezile pe care le clădise cu teamă şi durere împotriva bărbatului iubit se prăbuşeau ca un pachet de cărți.

— Domnule Davey, zise ea încet, eu cred că sunt cea mai mare proastă ce s-a născut vreodată în Cornwall.

— Cred că da, Mary Yellan, zise preotul.

Tonul sec, atât de tăios, după vocea aceea blândă, pe care ea o cunoştea, era ca o mustrare şi o acceptă cu umilință.

— Indiferent ce se va întâmpla, continuă ea, acum pot înfrunta viitorul cu curaj şi fără ruşine.

— Asta mă bucură, răspunse el.

Mary îşi dădu la o parte părul care-i căzuse pe față şi zâmbi pentru prima oară de când o cunoştea. Neliniştea şi teama o părăsiră în cele din urmă.

— Ce-a mai zis şi făcut Jem Merlyn? întrebă ea.

Preotul îşi privi ceasul şi-l puse la loc cu un oftat.

— Îmi pare rău că nu am timp să-ți povestesc, dar s-a făcut ora opt. Pentru noi doi orele se scurg prea repede. Cred că deocamdată am vorbit de-ajuns despre Jem Merlyn.

— Mai spuneți-mi un lucru... era la North Hill când ați plecat?

— Da. De fapt ultima lui remarcă m-a făcut să mă grăbesc spre casă.

— Ce v-a zis?

— Nu mi s-a adresat mie personal. Şi-a anunțat intenția de a merge în seara asta la potcovarul din Warleggan.

— Domnule Davey, dumneavoastră vă amuzați pe seama mea?

— Categoric, nu. Până la Warleggan e un drum lung, dar sper că se va descurca prin întuneric.

— Ce legătură are vizita lui la potcovar cu dumneavoastră?

— Îi va arăta cuiul găsit în iarbă lângă Hanul Jamaica. Cuiul este de la potcoava unui cal; a fost o treabă făcută fără grijă. Era un cui nou şi Jem Merlyn,

care e hoţ de cai, ştie cum lucrează fiecare potcovar din regiunea mlaştinilor. „Priviți aici”, i-a zis moşierului. „L-am găsit azi dimineață pe câmpul din spatele hanului. Ați terminat discuțiile şi nu mai aveți nevoie de mine, aşa că o să merg călare până la Warleggan, cu voia dumneavoastră, ca să i-l arunc în față lui Tom Jory ca pe o lucrare făcută fără pricepere.

— Bine şi ce-i cu asta? întrebă Mary.

— Ieri a fost duminică, nu-i aşa? Duminica niciun potcovar nu-şi practică meseria decât dacă are un deosebit respect pentru clientul său. Un singur călător a trecut ieri pe lângă fierăria lui Tom Jory şi a cerut un cui nou pentru calul său şchiop. Cred că era în jur de ora şapte seara. După asta călătorul şi-a continuat drumul pe la Hanul Jamaica.

— De unde ştiți? întrebă Mary.

— Călătorul era preotul din Altarnun, răspunse el.

CAPITOLUL 17

În cameră se aşternuse linişte. Deşi focul ardea, în aer plutea o răceală care nu fusese mai înainte. Fiecare aştepta să vorbească celălalt. Mary îl auzi pe Francis Davey înghițind o dată. În cele din urmă, îl privi în față şi văzu ceea ce se aşteptase: ochii spălăciți şi neclintiți o priveau fix peste masă, dar nu mai erau reci, ci ardeau, în sfârşit, ca două flăcări, sub masca albă a feței. Ştia acum că o va birui, totuşi nu scotea o vorbă; se agăța de ignoranță ca de un colac de salvare, contând pe timp, singurul ei aliat.

Ochii lui Davey o forțau să vorbească, dar ea continua să-şi încălzească mâinile la foc, silindu-se să zâmbească.

— Vă place să fiți misterios în seara asta, domnule Davey.

El nu răspunse imediat. Îl auzi înghițind din nou, apoi îl văzu aplecându-se înainte. Imediat schimbă subiectul conversației.

— Astăzi ți-ai pierdut încrederea în mine, înainte să vin acasă, zise el. Te-ai dus la biroul meu şi ai găsit desenul; te-a tulburat. Nu, nu te-am văzut; nu sunt dintre aceia care se uită prin gaura cheii, dar am văzut că fusese mişcată hârtia. Te-ai întrebat şi acum, ca mai înainte: „Ce fel de om e acest preot din Altarnun?" şi, când mi-ai auzit paşii pe potecă, te-ai ghemuit în scaun, înaintea focului, ca să nu mă priveşti în față. Nu te sfii de mine, Mary Yellan; nu mai e nevoie să ne prefacem, putem fi sinceri unul față de celălalt, tu şi cu mine.

Mary se uită la el, apoi îşi întoarse privirea în altă parte; în ochii lui era un mesaj pe care se temea să-l citească.

— Îmi pare rău că m-am dus la sertar, zise ea. O astfel de faptă e de neiertat şi încă nu-mi pot da seama cum de-am putut-o face. Cât priveşte desenul, eu nu mă pricep la asemenea lucruri şi nu pot spune dacă e bun sau rău.

— Nu contează dacă e bun ori rău, important e că te-a speriat.

— Da, domnule Davey, într-adevăr.

— Ți-ai zis atunci din nou: „Omul acesta e un monstru al naturii şi lumea lui e alta decât a mea”. Aveai dreptate, Mary Yellan. Eu trăiesc în trecut, când oamenii nu erau atât de umili cum sunt astăzi. Oh, nu e vorba de eroii tăi din istorie, îmbrăcați cu pieptar, pantaloni şi pantofi cu vârful ascuțit – aceştia nu mi-au fost niciodată prieteni – ci de începuturile lumii, mult în urmă, când râurile şi marea erau una şi zeii cei bătrâni umblau pe dealuri.

Se ridică de pe scaun şi rămase în fața şemineului, o figură neagră uscățivă, cu părul şi ochii albi, cu vocea blândă, aşa cum i-o cunoscuse la început.

— Dacă ai fi un om învățat, zise el, ai înțelege, dar eşti femeie, care trăieşti deja în secolul al nouăsprezecelea şi din cauza aceasta limbajul meu ți-e străin. Da, sunt un monstru al naturii şi un monstru al timpului. Nu aparțin acestor vremuri, de la naştere sunt împotriva acestei epoci şi a omenirii. E greu să găseşti pace în secolul al nouăsprezecelea. Liniştea a dispărut chiar şi de pe dealuri. Credeam că o voi găsi în biserica lui Hristos, dar dogmele ei m-au scârbit; întreaga doctrină se bazează pe un basm. Hristos însuşi nu-i decât o marionetă creată de oameni. Oricum vom putea vorbi despre aceste lucruri când vom scăpa de furia şi zarva urmăririi. Avem în fața noastră veşnicia. Cel puțin beneficiem de un singur lucru: nu avem catrafuse sau bagaje, putem călători uşor, cum se călătorea în vechime.

Mary îşi ridică privirea spre el, în timp ce mâinile strângeau marginile scaunului.

— Nu vă înțeleg, domnule Davey.

— Ba da, mă înțelegi foarte bine. Ți-ai dat seama până acum că eu l-am omorât pe proprietarul Hanului Jamaica şi pe nevastă-sa de asemenea; nici comis-voiajorul n-ar trăi dacă aş fi ştiut de existența lui. În timp ce îți vorbeam, reconstituiai în minte întreaga poveste, element cu element. Ştii că eu dirijam fiecare mişcare făcută de unchiul tău şi el era căpetenie doar cu numele. Am stat cu el aici noaptea pe scaunul tău şi cu harta Cornwallului întinsă pe masă în fața noastră. Joss Merlyn, teroarea regiunii, îşi frământa pălăria în mâini şi îşi atingea cârlionțul de păr de pe frunte când îi vorbeam. Era ca un copil în acest joc, neputincios fără ordinele mele, un biet lăudăros, care abia îşi putea deosebi mâna dreaptă de cea stângă. Vanitatea lui era un fel de legătură între noi şi cu cât îi era mai mare faima printre tovarăşii săi, cu atât era mai încântat. Am avut succese împreună şi m-a slujit bine; nimeni nu ştia de tovărăşia noastră. Tu ai fost obstacolul de care ne-am împiedicat, Mary Yellan. Când ai venit printre noi, cu ochii tăi mari, cercetători, cu mintea iscoditoare şi curajoasă, am ştiut că se apropia sfârşitul. În orice caz, am dus jocul până la ultima limită şi timpul a fost acela care i-a pus capăt. Cât m-ai plictisit cu curajul şi conştiința ta şi cât te-am admirat pentru asta! Cred că m-ai auzit în camera de oaspeți de la han şi te-ai furişat până la bucătărie de unde ai văzut funia după grindă: aceasta a fost prima ta provocare. Apoi te-ai furişat printre mlaştini după unchiul tău, care avea întâlnire cu mine pe Roughtor şi, după ce l-ai pierdut pe el, te-ai întâlnit cu mine şi m-ai făcut confidentul tău. Ei bine, am devenit prietenul tău, şi ți-am dat sfaturi bune, nu-i aşa? Cred că niciun magistrat nu-ți putea da altele mai bune. Unchiul tău nu ştia nimic de alianța noastră ciudată; de altfel, nici n-ar fi priceput nimic. El şi-a atras moartea asupră-şi prin neascultare. Îți cunoşteam întrucâtva hotărârea şi-mi dădeam seama că-l vei trăda la prima ocazie. De aceea, el nu trebuia să-ți ofere

niciuna şi timpul ţi-ar fi potolit bănuielile. Dar, probabil, unchiul tău a băut în ajunul Crăciunului până şi-a pierdut minţile şi, purtându-se ca un sălbatic şi un nebun, a aprins întregul ţinut. Atunci am ştiut că se dăduse de gol şi cu funia în jurul gâtului va juca ultima lui carte, dând în vileag că eu sunt căpetenia. De aceea trebuia să moară, Mary Yellan, şi mătuşa ta, care era umbra lui; şi dacă ai fi fost şi tu la Hanul Jamaica noaptea trecuta, când eu am fost pe-acolo, ai fi... nu, tu nu ai fi murit.

Se apecă înspre ea şi, luându-i mâinile o ridică în picioare la înălţimea lui; ea îl privi în ochi.

— Nu, repetă el, tu nu ai fi murit; ai fi venit cu mine aşa cum vei veni în noaptea aceasta.

Mary îl privi fix, urmărindu-i ochii. Nu putea citi nimic în ei, erau limpezi şi reci ca totdeauna, dar strânsoarea mâinilor era fermă şi nu promitea nicio slăbire.

— Vă înşelaţi, zise ea, m-aţi fi omorât atunci, aşa cum o să mă omorâţi acum. Nu vin cu dumneavoastră, domnule Davey.

— Mai bine moarte decât dezonoare? zise el zâmbind şi linia subţire a gurii sfărâma masca de pe chip. Nu te pun în faţa unor asemenea probleme. Ai dobândit cunoştinţe despre lume din cărţi vechi, Mary, unde diavolul poartă o coadă sub pelerină şi suflă foc pe nări. Te-ai dovedit a fi un adversar periculos şi prefer să te am alături de mine; acesta e tributul. Eşti tânără şi ai o anumită graţie pe care nu vreau s-o distrug. În plus, cu timpul vom reînnoda firele primei noastre prietenii care s-a spulberat în seara aceasta.

— Sunteţi îndreptăţit, domnule Davey, să mă trataţi ca pe o copilă şi o proastă, zise Mary. Am fost şi una şi alta de când v-am întâlnit în seara aceea de noiembrie. Prietenia dintre noi ar fi fost o batjocură şi o dezonoare; mi-aţi dat sfaturi când pe mâinile dumneavoastră de abia se uscase sângele unui om nevinovat. Unchiul meu cel puţin era cinstit: beat sau treaz vorbea fără să vrea

despre crimele lui, iar noaptea le visa... spre groaza lui. Dar dumneavoastră... purtați veşminte de slujitor al lui Dumnezeu ca să vă feriți de bănuieli; vă ascundeți în dosul crucii. Dumneavoastră îmi vorbiți de prietenie...

— Revolta şi supărarea ta îmi plac cu atât mai mult, Mary Yellan, replică el. În tine există aceeaşi energie şi cutezanță pe care o aveau femeile din vechime. Tovărăşia ta nu-i de lepădat. Hai să nu mai amestecăm religia în discuția noastră. Când mă vei cunoaşte mai bine, vom reveni la ea şi atunci îți voi povesti cum am căutat să fug de mine însumi prin creştinism şi am aflat că e construit pe ură, invidie şi lăcomie – toate atributele artificiale ale civilizației, pe când barbarismul vechi şi păgân era simplu şi pur. Mi-e sufletul bolnav... sărmană Mary, trăieşti din plin în secolul al nouăsprezecelea şi mă priveşti cu ochi uimiți de faun, pe mine, care mă consider un monstru al naturii şi o ruşine pentru mica ta lume. Eşti gata? Pelerina atârnă în hol şi eu aştept.

Mary se trase spre perete cu ochii la ceas; fără să scape însă din strânsoarea mâinilor lui.

— Înțelege-mă, zise el blând, casa este goală, ştii doar, şi nimeni nu ți-ar auzi strigătele. Buna Hannah e în căsuța ei lângă cămin, dincolo de biserică. Sunt mai puternic decât bănuieşti. O biată nevăstuică albă pare destul de firavă şi te poate înşela, nu-i aşa?... dar unchiul tău îmi cunoştea puterea. Nu vreau să-ți fac niciun rău, Mary Yellan, şi nici nu vreau, de dragul liniştii, să-ți stric frumusețea, dar va trebui s-o fac dacă nu te supui. Hai, unde e spiritul acela de aventură care ți-era propriu? Unde ți-e curajul şi vitejia?

Privind la ceas, Mary îşi dădu seama că preotul era deja în întârziere şi că îi mai rămăsese puțin timp. Cu toate că încerca să-şi ascundă nerăbdarea, ea se vedea în licărirea ochilor şi în buzele strânse. Era ora opt şi jumătate şi, probabil, până acum Jem vorbise cu fierarul de la Warleggan. Între ei erau vreo douăsprezece mile, nu mai mult. Şi Jem nu era prost, cum fusese ea. Se gândi rapid, cântărindu-şi şansele eşecului sau ale

succesului. Dacă va merge cu Francis Davey va fi o povară pentru el şi o frână: acest lucru era inevitabil şi probabil s-a gândit la el. Potera va fi pe urmele lui şi prezenţa ei îl va trăda în cele din urmă. Dacă ar refuza să meargă, s-ar alege cu un cuţit în inimă, în cel mai fericit caz, pentru că nu s-ar împovăra el cu un însoţitor rănit, cu toate linguşelile lui.

Îi spusese că e vitează şi că are spirit de aventură. Ei bine, atunci va vedea până unde o va duce curajul şi că e în stare să-şi rişte tot atât cât şi el viaţa. Dacă era nebun – şi ea credea că este – atunci nebunia îl ducea la pierzanie; dacă nu era nebun, ea va fi pentru el acelaşi obstacol care fusese de la început, de când şi-a măsurat inteligenţa ei de fată cu mintea lui. Ea avea legea de partea ei, el era un proscris în infernul pe care singur şi-l crease.

În momentul acela, zâmbi şi-l privi în ochi: se hotărâse.

— Voi veni cu dumneavoastră, domnule Davey, zise ea, dar veţi constata că sunt un ghimpe în carne şi o piatră în drumul dumneavoastră. În cele din urmă veţi regreta.

— Vino ca duşman sau prieten, mi-e indiferent, îi spuse el. Vei fi piatra de moară în jurul gâtului meu şi te voi iubi pentru asta şi mai mult. Vei renunţa curând la afectare şi la toate zorzoanele civilizaţiei pe care ţi le-ai însuşit din copilărie. Te voi învăţa să trăieşti, Mary Yellan, cum nu au mai trăit bărbaţii şi femeile de patru mii de ani, dacă nu mai mult.

— N-o să aveţi în mine niciun tovarăş de drum, domnule Davey.

— De drum? Cine a vorbit de drum? O să mergem prin mlaştini şi dealuri. Vom călca pe granit şi iarbă neagră, la fel cum făceau druizii înaintea noastră.

Ar fi putut să-i râdă în faţă, dar el se întoarse spre uşă şi i-o ţinu deschisă. Se înclină în faţa lui, batjocoritoare, când ieşi în coridor. Avea un chef nebun de aventură şi nu se mai temea nici de el, nici de noapte. Nimic nu mai

conta acum pentru că bărbatul pe care-l iubea era liber şi nepătat de sânge. Îl putea iubi fără ruşine şi o putea spune în gura mare dacă avea chef; ştia ceea ce făcuse pentru ea şi că va reveni la ea. Îl auzea, în imaginația ei, urmărindu-i călare pe şosea, îi auzea chemarea şi strigătul triumfător.

Îl urmă pe Francis Davey la grajd unde îi aşteptau caii înşeuați; la asta nu se aşteptase.

— Nu aveți de gând să luați cabrioleta? întrebă ea.

— Nu eşti tu o povară destul de mare, ca să mai iau şi alt bagaj? replică el. Nu, Mary, trebuie să călătorim uşor şi liberi. Tu ştii să călăreşti; oricare femeie născută la fermă ştie să călărească; eu o să-ți țin dârlogii. Nu-ți pot promite că vom merge repede, din păcate, deoarece pe calul cel mărunt l-am muncit astăzi mult şi n-o să meargă prea bucuros; cel sur e şchiop, după cum ştii şi n-o să poată merge cale lungă. Ah, Restless, dacă ai şti că tu eşti pe jumătate vinovat pentru această plecare; când ți-ai lepădat cuiul în iarba neagră, ți-ai trădat şi stăpânul. Drept pedeapsă va trebui să duci în spinare o femeie.

Noaptea era întunecoasă, aerul umed şi vântul rece. Cerul se acoperise de nori, luna nu se vedea. Nu va fi lumină pe drum şi caii nu se vor vedea. Părea că prima aruncare a zarurilor era potrivnică lui Mary şi noaptea însăşi îl favoriza pe preotul din Altarnun. Urcă în şa, întrebându-se dacă un strigăt sau un țipăt după ajutor ar trezi satul adormit, dar chiar în clipa când acest gând îi trecu prin minte, îi simți mâna pe picior, ca să-l vâre în scară şi, privindu-l, văzu strălucirea oțelului sub pelerină; el îşi înălță capul şi zâmbi.

— Ar fi o nebunie, Mary, zise el. În Altarnun oamenii se culcă devreme şi până când s-ar ridica din pat şi s-ar freca la ochi, eu aş fi departe printre mlaştini, iar tu... tu ai zace cu fața în jos cu iarba umedă drept pernă şi cu tinerețea şi frumusețea ruinate. Hai, acum, dacă ți-e frig la mâini şi la picioare, o să te încălzeşti călărind, iar Restless te va duce bine.

Ea nu zise nimic, doar luă dârlogii în mână. Mersese prea departe în jocul ei de-a destinul şi trebuia să-l joace până la sfârşit.

El urcă pe calul cel mărunt murg, cu cel sur legat de el şi porniră în călătoria lor stranie ca doi pelerini.

După ce trecură de biserica tăcută şi întunecată, preotul îşi ridică pălăria neagră cu borul lat, descoperindu-şi capul.

— Să mă fi auzit predicând, zise el. Şedeau în bănci ca oile, întocmai cum i-am desenat, cu gurile căscate şi cu sufletele adormite. Biserica era un acoperiş deasupra capetelor lor, cu patru pereți din piatră şi, pentru că fusese binecuvântată la început de mâna omului, o socoteau sfântă. Ei nu ştiu că sub piatra fundației zac oasele strămoşilor lor păgâni şi vechile altare de granit unde se făceau sacrificiile, cu mult înainte de a muri Isus pe cruce. Am stat în biserică la miezul nopții, Mary, şi am ascultat linişte a; în aer pluteau şoapte şi murmure de nelinişte venite din adâncurile pământului şi nu ştiau nimic despre biserică şi despre Altarnun.

Cuvintele parcă avură ecou în mintea ei, purtând-o înapoi, în coridorul întunecos de la Hanul Jamaica. Îşi aminti cum stătuse acolo cu unchiul ei mort, cum pereții emanau un sentiment de groază şi spaimă născut din cauze străvechi. Moartea lui nu însemna nimic, era doar o repetiție a ceea ce fusese mai înainte, cu mult timp în urmă, când pe colina pe care astăzi se înălța Hanul Jamaica nu era decât iarbă neagră şi piatră. Îşi aminti cum tremurase, parcă atinsă de o mână rece, neomenească; tremura şi acum, uitându-se la Francis Davey cu părul şi ochii lui albi; ochi care cercetaseră trecutul.

Ajunseră la marginea mlaştinii, la drumul ce ducea spre vad şi continua dincolo de râu spre inima neagră a mlaştinii unde nu mai era niciun drum şi nicio potecă, doar smocuri de iarbă aspră şi iarbă neagră uscată. Caii se împiedicau mereu în pietre sau se afundau în pământul moale de la marginea mlaştinii, dar Francis

Davey îşi găsea drumul ca un şoim în văzduh, oprindu-se o clipă să cerceteze iarba de sub el, apoi ocolind-o şi pornind pe pământul tare...

Vârfurile stâncoase ale dealurilor se înălţau în jurul lor, ascunzând lumea în urmă; cei doi cai se pierdeau printre dealurile abrupte. Unul lângă altul îşi căutau drumul, cu paşi mici, stranii, prin feriga uscată.

Speranţa lui Mary începu să se clatine; privi peste umăr la dealurile uriaşe în raport cu micimea ei. Între ea şi Warleggan se întindeau mile întregi, iar North Hill aparţinea deja altei lumi. Peste mlaştini plutea un fel de vrajă străveche ce le făcea inaccesibile şi veşnice. Francis Davey le cunoştea secretul şi mergea prin întuneric ca un orb în propria-i casă.

— Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă.

El se întoarse spre ea zâmbind sub pălăria cu borul lat şi arătă cu mâna spre nord.

— Va veni timpul când oamenii legii vor cutreiera coastele Cornwallului, zise el. Ţi-am spus asta în ultima noastră călătorie, când ai venit cu mine de la Launceston. Dar în noaptea aceasta şi mâine n-o să-i întâlnim, doar pescăruşii şi păsările sălbatice trăiesc printre stâncile dintre Boscastle şi Hartland. Atlanticul mi-a fost prieten înainte; sălbatic şi mai neîndurător decât mă aşteptam, dar totuşi prietenul meu. Ai auzit de vapoare, Mary Yellan, cred, deşi în ultima vreme n-ai vrut să vorbeşti despre ele; un vapor ne va duce din Cornwall.

— Deci vom părăsi Anglia, domnule Davey?

— Ce altceva ai propune? Începând de azi preotul din Altarnun trebuie să părăsească Sfânta Biserică şi să devină din nou un fugar. Vei vedea Spania, Mary, şi Africa şi vei învăţa ceva despre soare; vei simţi nisipul deşertului sub picioare, dacă vrei. Mie puţin îmi pasă unde mergem; tu vei alege. De ce zâmbeşti şi clatini din cap?

— Zâmbesc pentru că tot ceea ce spui dumneata este fantastic, domnule Davey şi imposibil. Ştii la fel de bine

ca mine că voi fugi de dumneata la prima ocazie şi, poate, în primul sat. Am venit cu dumneata în noaptea aceasta pentru că altfel m-ai fi omorât, dar la lumina zilei, în văzul oamenilor vei fi la fel de neputincios cum sunt eu acum.

— Cum ți-e voia, Mary Yellan. Eu sunt gata pentru orice risc. Uiți însă, că, în încrederea ta fericită, coasta nordică a Cornwallului n-are nicio legătură cu sudul. Mi-ai spus că eşti din Helford, unde drumurile şerpuiesc pe lângă râu şi satele se înşiră unul după altul. Coasta de nord nu e prea ospitalieră, cum o să afli, de altfel. E pustie şi necălcată de piciorul omului, la fel ca şi ținutul mlaştinilor şi nu vei vedea nici un alt chip în afară de al meu, până când ajungem la portul pe care-l am în minte.

— Admit asta, zise Mary pe un ton amenințător, născut din teamă; admit chiar că vom ajunge până la mare şi pe vaporul pe care-l aşteptați, părăsind coasta. Numiți orice țară vreți, Africa sau Spania, şi credeți că vă voi urma acolo şi nu vă voi denunța ca pe-un ucigaş?

— Până atunci vei fi uitat de astea, Mary Yellan.

— Să uit că ai ucis pe sora mamei mele?

— Da şi multe altele. Vei fi uitat mlaştinile, Hanul Jamaica şi micile gafe făcute de picioarele tale, care mi-au ieşit în cale. Vei fi uitat lacrimile vărsate pe drumul de la Launceston şi pe tânărul care le-a provocat.

— Vă place să fiți echivoc, domnule Davey.

— Da, şi sunt fericit că te-am atins la coarda sensibilă. Oh, nu-ți muşca buza şi nu te încrunta. Îți ghicesc gândurile. Ți-am spus mai înainte că am auzit multe mărturisiri şi cunosc visurile femeilor mai bine decât tine. Aici am avantaj față de fratele hangiului.

Zâmbi din nou, linia subțire de pe față frângându-i-se. Mary îşi întoarse privirea de la el, ca să nu i se vadă ochii care o trădau.

Mergeau în tăcere şi, după o vreme, lui Mary i se păru că întunericul nopții devine mai intens, iar atmosfera mai încărcată; nu mai putea vedea nici dealurile din

jurul ei, pe care le văzuse mai înainte. Caii îşi căutau drumul cu grijă şi din când în când se opreau şi sforăiau pe nări, temători parcă şi nesiguri pe picioare. Pământul era îmbibat cu apă şi înşelător. Deşi Mary nu mai vedea uscat nici în dreapta nici în stânga, îşi dădea seama, după iarba moale că erau înconjuraţi de mlaştini.

Aceasta explica teama cailor. Îl privi pe preot ca să-i ghicească starea de spirit. Şedea în şa, aplecat înainte, forţându-se să vadă prin întunericul care devenea mai intens şi de nepătruns. După profilul încordat şi gura închisă, ca o capcană, îşi dădu seama că fiecare nerv îi era concentrat asupra drumului, devenit pe neaşteptate primejdios. Nervozitatea calului se transmisese călăreţului şi Mary se gândea la mlaştini aşa cum le văzuse în timpul zilei: smocurile de iarbă cafenie legănându-se în bătaia vântului şi încolo, mai departe, trestiile subţiri tremurând şi foşnind la cea mai uşoară adiere, îngrămădite laolaltă şi mişcându-se ca o forţă unică, în timp ce sub ele apa neagră aştepta în tăcere. Ştia că înşişi oamenii mlaştinilor se puteau rătăci sau şovăi în mersul lor şi că acela care înainta plin de încredere o clipă se putea împiedica în următoarea, scufundându-se fără veste. Francis Davey cunoştea mlaştinile, dar chiar şi el nu era infailibil şi se putea rătăci.

Un pârâu bolborosea şi murmura; un altul se auzea curgând printre pietre de la o milă depărtare sau chiar mai mult; dar apa mlaştinilor nu scotea niciun sunet. Prima alunecare putea fi şi ultima. Nervii îi erau încordaţi din cauza aşteptării şi, pe jumătate conştientă, se pregătea să se arunce din şa dacă va şovăi cumva calul pe neaşteptate şi va bâjbâi ca un orb prin buruienile înăbuşitoare. Îl auzi pe preot înghiţind şi ticul acesta îi accentuă teama. El se uita în dreapta şi-n stânga, după ce-şi scoase pălăria de pe cap ca să vadă mai bine. Umezeala îi strălucea în păr şi-i pătrunsese în veşminte. Mary privea la pâcla ce se ridica din pământ. Simţea în nări mirosul pătrunzător şi acru de trestii

putrede. Şi apoi, drept în fața lor, barându-le drumul, se desprinse din întuneric un val uriaş de ceață, un perete alb care înăbuşea orice miros şi sunet.

Francis Davey trase de dârlogi şi caii îl ascultară imediat, tremurând şi forăind, aburul de pe ei pierzându-se în ceață.

Aşteptară o vreme, deoarece ceața de pe mlaştini poate dispărea la fel de neaşteptat cum apare, dar de data aceasta nu se vedea nicio înseninare, niciun semn de subțiere. Îi învăluia ca o pânză de păianjen.

Francis Davey se întoarse spre Mary: părea o stafie alături de ea, cu ceață pe pleoape şi păr, cu masca albă a feței impenetrabilă ca totdeauna.

— Zeii s-au întors împotriva mea în cele din urmă, zise el. Cunosc ceţurile astea de multă vreme şi aceasta nu se va ridica decât peste câteva ore. Ar fi o nebunie mai mare să ne continuăm drumul printre mlaştini decât să ne întoarcem. Trebuie să aşteptăm zorile.

Mary nu zise nimic; primele ei speranțe îi reveneau; dar, chiar când îi trecu prin minte acest gând îşi aminti că ceața aceea împiedica urmărirea lor şi că era duşmanul atât al urmăritorului, cât şi al celui urmărit.

— Unde suntem? întrebă ea.

Preotul apucă dârlogii calului ei şi îi îndrumă pe amândoi spre stânga, departe de terenul jos, până când în locul ierbii moi apăru iarbă neagră mai tare şi pietre fărâmicioase, în timp ce ceața albă se ținea scai de ei.

— În sfârşit o să te odihneşti, Mary Yellan, zise el. O să ai o grotă drept adăpost şi granitul drept pat. Mâine, probabil, o să ajungi din nou în lume, dar în noaptea aceasta vei dormi pe Roughtor.

Caii îl ascultară şi-ncepură să urce încet şi greoi, până ieşiră din ceață pe dealurile întunecate.

Nu peste mult timp, Mary şedea învelită în pelerina ei, ca o fantomă, cu spatele vârât în scobitura unei stânci. Îşi cuprinsese genunchii aduşi sub bărbie cu brațele, dar chiar şi aşa aerul rece pătrundea printre faldurile pelerinei atingându-i pielea. Vârful înalt, zimțat al

dealului îşi ridica faţa spre cer, ca o coroană, deasupra ceţii, iar sub ei norii atârnau compacţi şi nemişcaţi, un zid masiv ce sfida orice încercare de pătrundere prin el.

Aerul era pur, curat ca şi cristalul, indiferent faţă de existenţa lumii de jos, unde fiinţele trebuiau să bâjbâie şi să se poticnească prin ceaţă. Vântul şuşotea printre pietre şi mişcă iarba neagră; era o adiere ascuţită, ca un cuţit şi rece, care sufla peste lespezile ce slujiseră de altare şi răsuna prin văgăuni. Sunetele se amestecau între ele devenind un fel de strigăt în văzduh.

După aceea scădeau din nou, se stingeau şi o linişte străveche de mormânt cobora în jur. Caii stăteau la adăpostul unui bloc de stâncă, cu capetele unul lângă altul, dar chiar şi ei erau neliniştiţi, agitaţi, întorcându-se din când în când spre stăpân. El stătea singur la câţiva yarzi depărtare de Mary, care-i simţea uneori ochii fixaţi asupra ei, examinând-o şi cântărind şansele de izbândă. Era mereu atentă, gata de atac şi, când el se mişcă pe neaşteptate sau se întorcea pe lespedea de piatră, îşi desfăcea mâinile din jurul genunchilor şi aştepta cu pumnii încleştaţi.

Îi spusese să doarmă, dar somnul nu se apropia de ea. Dacă cumva s-ar fi furişat spre ea în mod viclean, ar fi luptat împotriva lui, l-ar fi lovit cu mâinile, încercând să-l învingă, la fel cum ar fi trebuit să-şi învingă duşmanul. Ştia că somnul s-ar putea s-o ia pe neaşteptate, fără să-şi dea seama, trezindu-se cu mâinile lui reci pe gât şi cu faţa palidă deasupra ei. I-ar vedea părul alb, scurt, încadrându-i chipul, ca un nimb, iar ochii nemişcaţi şi lipsiţi de expresie ar străluci la fel ca şi mai înainte. Aici era împărăţia lui, singură şi tăcută, cu piscurile de granit mari şi răsucite ca să-l apere şi cu ceaţa albă dedesubt ca să-l ascundă. La un moment dat îl auzi dregându-şi glasul, de parcă voia să vorbească, şi atunci se gândi la cât de departe se găseau de tărâmul vieţii, două fiinţe azvârlite împreună în eternitate, şi ceea ce trăia acum era un coşmar fără sfârşit, iar ea va trebui să se destrame în curând şi să se

topească în umbra lui.

El nu zicea nimic; se auzea doar şoapta vântului. Creştea şi scădea, gemând printre pietre. Era un vânt nou, care lăsa în urma lui suspine şi plânsete, un vânt ce nu venea de nicăieri şi nu ajungea la niciun liman. Se năştea din pietre şi din pământul de sub ele. Cânta prin văgăuni şi prin crăpăturile din stânci; la început un oftat apoi un bocet. Se auzea în văzduh ca un cor al morților.

Mary înfăşură pelerina în jurul ei şi trase gluga peste urechi ca să înăbuşe sunetul, dar chiar în clipa aceea vântul se intensifică, zburlindu-i părul, iar un fir de curent se furişă şuierând în scobitura stâncii din spatele ei.

Tumultul acesta se născuse din nimic, pentru că la poalele dealului ceața deasă stătea lipită de pământ, îndărătnică şi nicio boare de vânt nu adia, ca să risipească norii. Aici în vârf, vântul fremăta şi plângea, scotea murmure de teamă, suspina amintindu-şi de străvechi vărsări de sânge şi vremuri de deznădejde. O melodie sălbatică şi rătăcită răsuna în granitul ce se înălța deasupra capului lui Mary, chiar pe piscul Roughtorului, de parcă zeii înşişi stăteau acolo cu capetele lor uriaşe ridicate spre cer. În imaginația ei auzea şoapta a o mie de voci şi tropăitul a o mie de picioare, iar lângă ea vedea cum pietrele se preschimbă în oameni. Aveau chipuri neobişnuite, mai vechi decât timpul, crestate şi colțuroase ca granitul. Vorbeau o limbă pe care nu o înțelegea, iar mâinile şi picioarele erau îndoite ca ghearele păsărilor.

Îşi întorceau ochii lor de piatră asupra ei şi priveau prin ea, neluând-o în seamă, iar ea îşi dădea seama că era ca o frunză bătută de vânt, mânată încoace şi-ncolo, fără o țintă precisă în timp ce ei trăiau şi dăinuiau, monştri din vremurile străvechi.

Veneau înspre ea, umăr la umăr, fără să o vadă sau să o audă, mişcându-se ca nişte ființe oarbe ca s-o distrugă. Țipă brusc şi sări în picioare, fiecare nerv din trupul ei vibrând puternic.

Vântul se domoli, nu mai era decât o adiere în părul ei. Lespezile de granit stăteau dincolo de ea, întunecate şi nemişcate, ca şi mai înainte; Francis Davey o supraveghea, şezând cu bărbia pe mâini.

— Ai dormit, zise el.

Îi răspunse că nu, îndoindu-se de propria-i afirmaţie, mintea ei încă mai luptându-se cu visul care nu era vis.

— Eşti obosită şi totuşi stărui să rămâi trează până în zori, zise el. E de-abia miezul nopţii şi mai sunt multe ore de aşteptat. Supune-te naturii, Mary Yellan, şi destinde-te. Crezi că vreau să-ţi fac vreun rău?

— Nu cred nimic, dar nu pot dormi.

— Te-a pătruns frigul stând ghemuită în pelerină cu o piatră la spate. Nici eu nu mă simt mult mai bine, dar aici nu e nicio crăpătură în stâncă prin care să vină curentul. Ne-am simţi mai bine dacă am sta unul lângă altul ca să ne încălzim reciproc.

— Nu, mie nu mi-e frig.

— Ţi-am făcut această propunere, pentru că eu ştiu cum e noaptea, zise el. Cel mai frig e spre revărsatul zorilor. Nu e înţelept să stai singură. Vino şi reazemă-te de mine, spate în spate şi apoi dormi, dacă vrei. N-am nici intenţia nici dorinţa de a te atinge.

Drept răspuns clătină din cap, împreunându-şi mâinile sub pelerină. Nu-i putea vedea faţa, pentru că şedea în umbră cu profilul întors spre ea, dar ştia că zâmbeşte în întuneric şi o ia în derâdere pentru că îi este teamă. Îi era frig, aşa cum spuse el, trupul îi tânjea după căldură, dar nu voia ca el să o ocrotească. Mâinile îi amorţiseră, picioarele nu le mai simţea. Granitul devenise parcă parte din trupul ei, ţinând-o îmbrăţişată. Când şi când, cădea într-un vis în care el apărea ca un uriaş, o figură fantastică, având părul şi ochii albi, care îi pipăia gâtul şi-i şuşotea în ureche. Ajungea într-o altă lume, populată cu oameni ca el, care cu braţele întinse o împiedicau să înainteze. Se trezea apoi din nou, adusă la realitate de vântul rece şi vedea că nu se schimbase nimic, nici întunericul, nici ceaţa, nici noaptea însăşi,

trecuseră doar şaizeci de secunde.

Uneori umbla cu el prin Spania şi el îi culegea flori uriaşe cu corole purpurii, zâmbindu-i, şi, când ea le arunca, se agăţau de fusta ei, ca nişte cârcei, târându-se spre gât şi ţinându-se de ea, de parcă voiau s-o otrăvească şi s-o ucidă.

Alteori mergea alături de el într-o trăsură, mică şi neagră, ca un cărăbuş, iar pereţii trăsurii se lăsau asupra lor, presându-i laolaltă, storcându-se viaţa şi răsuflarea din trupuri până ajungeau plaţi, zdrobiţi, distruşi, întinşi unul lângă altul pentru veşnicie, ca două lespezi de granit.

Se trezi din acest vis când îi simţi mâna pe gură şi de data aceasta nu mai era halucinaţia minţii ei rătăcite, ci crunta realitate. S-ar fi luptat cu el, dar o ţinea strâns, vorbindu-i aspru în ureche şi poruncindu-i să stea liniştită. Îi duse mâinile la spate cu forţa şi i le legă cu propria lui curea, fără grabă şi cruzime, ci cu o băgare de seamă rece şi calmă. Legătura era bine făcută, dar nu dureroasă şi îşi plimbă degetul pe sub curea, ca să se asigure că nu-i va roade pielea.

Ea îl urmărea neputincioasă, fixându-i ochii, încercând în acest fel să sesizeze vreun mesaj trimis de creierul lui.

După asta el scoase o batistă din buzunarul hainei şi o împături, apoi i-o vârî în gură, legându-i-o la ceafă. Îi era imposibil să mai vorbească sau să strige, trebuia să stea întinsă acolo şi să aştepte următoarea mutare din joc.

După ce termină, o ajută să se ridice, deoarece picioarele îi erau libere şi putea să umble şi o conduse dincolo de lespezile de stâncă spre panta dealului.

— Trebuie să fac asta, Mary, în interesul amândurora, zise el. Când am pornit în această expediţie aseară nu m-am gândit la ceaţă. Dacă acum voi pierde, va fi din cauza ei. Ascultă la ce se aude şi vei înţelege de ce te-am legat şi de ce tăcerea ta ar putea totuşi să ne salveze.

Stătea pe muchia dealului, ţinând-o de braţ şi arătându-i în jos spre ceaţa albă de dedesubt.

— Ascultă, zise el din nou. Poate tu auzi mai bine decât mine.

Îşi dădea acum seama că probabil dormise mai mult decât credea, pentru că întunericul se risipise şi se crăpase de ziuă. Norii hoinăreau pe cer amestecaţi cu ceaţa, iar la răsărit o lumină slabă vestea soarele palid şi şovăitor.

În jurul lor mai era încă ceaţă, ascunzând mlaştinile de jos, ca o cortină albă. Urmări direcţia mâinii lui, dar nu văzu decât pâclă şi iarbă neagră. Ascultă apoi, aşa cum o rugase, şi departe, departe, din ceaţă, răzbătea un sunet, nici strigăt nici chemare, ci un fel de poruncă. La început era prea slab ca să-l distingă şi ciudat de ascuţit; nu avea nimic omenesc în el, nu semăna cu strigătul oamenilor. Se apropia sfâşiind văzduhul cu un oarecare freamăt. Francis Davey se întoarse spre Mary; mai avea încă pâclă albă pe gene şi păr.

— Ştii ce-i asta? întrebă el.

Îl privi fix şi clătină din cap, de altfel, chiar dacă ar fi putut vorbi, nu ar fi ştiut ce să-i spună. Nu auzise un astfel de sunet niciodată. El zâmbi, un zâmbet sinistru, fără viaţă, ce-i tăia chipul ca o rană.

— Am auzit cândva şi am uitat că moşierul din North Hill are copoi în coteţele sale. E păcat de noi amândoi, Mary, că nu mi-am amintit.

Înţelese şi, cu o bruscă intuiţie a acelui vuiet îndepărtat şi grabnic, îşi ridică ochii plini de oroare spre preot, apoi spre cei doi cai ce stăteau liniştiţi lângă lespezile de piatră.

— Da, zise el, urmărindu-i privirea, trebuie să-i dezlegăm şi să-i mânăm spre mlaştinile de jos. Acum nu ne mai pot fi de folos, ar aduce doar haita asupra noastră. Sărmane Restless, m-ai trăda încă o dată.

Îl urmări cu sufletul plin de repulsie cum dezleagă caii şi-i duse pe panta abruptă a dealului. Îl văzu apoi că se apleacă să adune pietre şi începu să le arunce spre cai,

care alunecau şi se poticneau în feriga udă de pe deal. Împinşi la acţiune de instinct, când loviturile continuară, o rupseră la fugă în josul pantei abrupte, fornăind de groază şi dislocând bolovani şi pământ în coborârea lor, până dispărură în ceaţa albă de jos. Lătratul copoilor se apropia, intens şi stăruitor. Francis Davey alergă spre Mary, dezbrăcându-se de sutana neagră care-i atârna în jurul genunchilor şi aruncându-şi pălăria în iarba neagră.

— Vino, zise el. Prieteni sau duşmani, ne ameninţă acelaşi pericol.

Începură să se caţere pe deal printre bolovani şi lespezi de granit, el cu braţul în jurul ei, deoarece ea înainta greu cu mâinile legate. Treceau printre crăpături şi stânci, intrând până la genunchi în feriga şi iarba neagră udă, urcând din ce în ce mai sus spre marele pisc al Roughtorului. Aici, chiar în vârf, granitul avea o formă monstruoasă, strâmbă şi răsucită, semănând cu un acoperiş. Mary se întinse sub lespedea mare de piatră, fără răsuflare şi plină de zgârieturi ce sângerau. El se căţără deasupra ei, unde găsi un loc sigur pentru picioare în scobitura stâncii. Se aplecă spre ea şi în ciuda semnului ei că nu mai poate urca, o ridică în picioare din nou; îi tăie cureaua care o lega şi-i smulse batista din gură.

— Salvează-te, atunci, dacă poţi, strigă el, cu ochii aprinşi pe chipul palid şi cu nimbul alb al părului fluturând în vânt.

Ea se prinse de o masă de piatră înaltă de vreo zece picioare, sleită şi gâfâind, în timp ce el urcă deasupra ei; figura lui uscăţivă şi neagră părea o lipitoare pe suprafaţa netedă a stâncii. Lătratul câinilor, aşa cum răzbătea prin cortina de ceaţă, părea dintr-o altă lume, nepământean. La corul câinilor se adăugau şi ţipetele oamenilor, o zarvă şi o agitaţie care umpleau văzduhul şi erau cu atât mai îngrozitoare cu cât nu se vedeau. Norii alergau pe cer, strălucirea aurie a soarelui se iţea deasupra ceţii ce se destrăma şi se ridica de pe pământ

într-o coloană de fum răsucită, apoi se pierdea în norii ce treceau, iar pământul, acoperit atâta vreme de ea, privea la cer, palid şi regenerat. Mary se uită în josul pantei. Oamenii se vedeau ca nişte puncte mici, stând în iarba neagră, până la genunchi cu lumina soarelui strălucind deasupra lor, în timp ce copoii roşii-cafenii pe fondul cenuşiu al pietrei chelălăiau şi fugeau înaintea lor printre bolovani, ca şobolanii.

Vreo cincizeci de bărbați, dacă nu mai mulți, înaintau repede pe potecă, strigând şi arătând cu mâinile spre plăcile mari de piatră. Pe măsură ce se apropiau, larma copoilor răsuna ca o tânguire prin văgăuni şi grote.

Norii se destrămaseră la fel ca şi ceața, şi un petec de cer mai mare decât palma unui om apăru albastru deasupra lor.

Cineva strigă din nou şi un bărbat care îngenunche în iarba neagră, cam la vreo cincizeci de yarzi de Mary, îşi ridică arma la umăr şi trase.

Glonțul izbi bolovanul de granit fără să o atingă. Când bărbatul se ridică în picioare, văzu că era Jem, dar el nu o văzuse.

Trase din nou şi, de data asta, glonțul şuieră pe lângă urechea ei şi-i simți suflul pe față.

Copoii umblau încoace şi-ncolo prin ferigă, iar unul din ei se repezi la stânca de sub ea şi o adulmecă. Jem trase din nou. Mary privi deasupra ei şi văzu figura înaltă şi neagră a lui Francis Davey profilată pe cer, stând în picioare pe o lespede mare ca un altar. O clipă rămase nemişcat, ca o statuie, cu părul fâlfâind în vânt, apoi îşi aruncă brațele în lături, cum îşi desface pasărea aripile ca să zboare, se aplecă brusc şi se prăbuşi de pe piscul de granit în iarba neagră umedă, rece şi pe pietricelele fărâmicioase.

CAPITOLUL 18

Era o zi friguroasă şi senină, la începutul lui ianuarie. Făgaşele şi gropile de pe şosea, de obicei pline de noroi şi apă, erau acoperite cu o pojghiță subțire de gheață, iar urmele roților erau albe de promoroacă.

Aceeaşi promoroacă îşi pusese mâinile-i albe deasupra mlaştinilor care se întindeau palide şi nedefinite până la orizont, într-un contrast slab cu cerul senin, albastru. Pământul era tare şi iarba scurtă scârțâia sub picioare ca pietrişul. Într-un ținut cu drumuri şi garduri vii căldura şi strălucirea soarelui ar fi avut ceva primăvăratic, dar aici aerul era pătrunzător, tăios şi pretutindeni se simțea mâna aspră şi rece a iernii. Mary se plimba singură pe Twelve Men's Moor cu vântul tăios biciuindu-i fața şi se întreba de ce Kilmar, din stânga ei, îşi pierduse din aerul său amenințător nefiind acum nimic mai mult decât un deal negru plin de crăpături. Poate necazurile o făcuseră să nu mai vadă frumusețea şi în mintea ei confundase omul cu natura. Austeritatea mlaştinilor se împletise într-un mod straniu cu teama şi ura față de unchiul ei şi Hanul Jamaica. Mlaştinile erau încă pustii şi dealurile neprietenoase, dar vechea lor răutate dispăruse, putând acum să umble nepăsătoare pe ele.

Era liberă să meargă unde voia şi gândurile ei se îndreptară spre Helford şi văile verzi ale sudului. Simțea o dorință ciudată, bolnăvicioasă în inimă după casă şi după chipuri cunoscute, prietenoase. Fluviul lat fugea de mare şi apa acoperea plaja. Îşi amintea cu durere de fiecare mireasmă şi sunet care-i aparținuseră atâta vreme şi cum râurile se despărțeau de fluviul părinte, ca nişte copii năbădăioşi, ca să se piardă printre copaci şi

pâraie înguste ce susurau.

Pădurile ofereau adăpost celor obosiți, iar vara foşnetul răcoros al frunzelor era melodios şi chiar iarna găseai adăpost sub ramurile desfrunzite. Tânjea după păsări şi zborul lor printre copaci. Ducea dorul sunetelor obişnuite de la fermă: cloncănitul găinilor, cântecul strident ca de trâmbiță al cocoşului şi gâgâitul aspru şi iritat al gâştelor. Dorea să mai miroasă bălegarul cald, să simtă pe mâini răsuflarea caldă a vacilor, să audă paşi grei călcând prin ogradă şi zăngănit de găleți lângă fântână. Dorea să se rezeme de o poartă şi să privească pe ulița satului, să zică noapte bună unui prieten care trece şi să vadă fumul albastru ieşind în spirale din hornuri. Ar auzi voci pe care le-ar cunoaşte, aspre şi plăcute pentru urechile ei, iar de la fereastra unei bucătării ar răsuna un râs. S-ar ocupa de treburile fermei, s-ar scula devreme şi ar scoate apă din fântână, ar umbla printre oi plină de încredere şi linişte, s-ar speti muncind, socotind efortul o bucurie şi un antidot împotriva durerii. Toate anotimpurile ar fi binevenite pentru recolta pe care ar aduce-o, iar în sufletul ei ar fi pace şi mulțumire. Ea aparținea pământului şi se va reîntoarce în el; se simțea legată de pământ, la fel cum fuseseră străbunii ei. Helfordul o adusese pe lume şi când va muri, va deveni din nou o parte din el.

Singurătatea era un lucru lipsit de importanță şi nu se gândea la ea. Muncitorul nu acordă nicio atenție singurătății, el doarme când ziua a trecut. Hotărâse ceea ce va face şi calea de urmat i se părea cinstită şi bună. Nu va mai zăbovi cum zăbovise în timpul săptămânii, slabă şi nehotărâtă; când se va întoarce pentru masa de prânz va vorbi familiei Bassat despre proiectul ei. Ei erau amabili şi plini de sugestii... prea amabili, poate, cu insistențele lor de a rămâne la ei, cel puțin pe timpul iernii – şi, ca să nu se socotească o povară pentru ei, i-au explicat, plini de tact şi bunăvoință, că voiau să-i ofere o situație în gospodărie... poate să aibă grijă de copii sau să o însoțească pe doamna Bassat.

Ascultase la aceste discuții plină de sfiiciune și fără tragere de inimă, neangajându-se cu nimic, silindu-se să fie politicoasă și mulțumindu-se întruna cu ceea ce făcuseră deja pentru ea.

Moșierul o dojenise prietenește la cină pentru tăcerea ei.

— Haide, Mary, zâmbetele și mulțumirile sunt destul de bune în felul lor, dar tu trebuie să te hotărăști. Ești prea tânără ca să trăiești singură și ți-o spun pe șleau că ești prea drăguță. Ai la North Hill un cămin, știi doar, și soția mea te roagă, împreună cu mine, să rămâi. Ai multe de făcut, să știi, foarte multe. Va trebui să tai flori pentru casă, să scrii scrisori și să muștruluiești copiii. Ai avea foarte multe de făcut, îți promit.

Doamna Bassat îi spusese cam aceleași lucruri în bibliotecă, punându-i o mână prietenească pe genunchi.

— Ne face o deosebită plăcere să te avem în casă; de ce nu rămâi aici pentru totdeauna? Copiii te adoră, Mary, iar Henry mi-a spus ieri că ar fi de-ajuns să rostești o vorbă și poneiul lui ar fi al tău! Te asigur că acest lucru e un mare sacrificiu pentru el. Ți-am oferi o existență plăcută, lipsită de griji și necazuri, iar când domnul Bassat ar fi plecat de acasă mi-ai ține de urât. Tot mai ți-e gândul acasă, la Helford?

Mary zâmbise și-i mulțumise, dar nu reușise să găsească vorbe care să exprime cât de mult însemna pentru ea amintirea Helfordului. Ei bănuiau că tensiunea prin care trecuse în ultimele luni mai avea încă influență asupra ei și în bunătatea lor se străduiau să găsească ceva care să amelioreze lucrurile; casa de la North Hill era deschisă pentru vecinii de la multe mile depărtare și, destul de firesc, subiectul conversațiilor era unul singur. Domnul Bassat își spusese povestea de o sută cincizeci de ori, că numele de Altarnun și Jamaica ajunseseră insuportabile pentru urechile lui Mary, care voia să nu mai audă niciodată de ele.

Mai era încă un motiv pentru a pleca: devenise prea mult obiectul curiozității și discuțiilor, iar domnul și

doamna Bassat o prezentau cu oarecare mândrie prietenilor lor ca pe o eroină.

Mary se străduia, din recunoştinţă, să se porte foarte frumos, dar nu se simţea în largul ei printre ei. Erau alt neam de oameni, altă clasă. Îi respecta, îi simpatiza, dar nu-i putea iubi.

În bunătatea inimilor lor voiau ca atunci când au oaspeţi să intre şi ea în conversaţie şi se străduiau să nu o lase să stea deoparte, pe când ea tânjea tot timpul după liniştea dormitorului ei sau după bucătăria simplă a lui Richards, grăjdarul, a cărui nevastă cu obrajii roşii o primea cu plăcere.

Şi moşierul, străduindu-se să fie plin de umor, apela la ea pentru sfaturi, râzând din toată inima la fiecare cuvânt pe care îl spunea.

— La Altarnun parohia va fi vacantă. Vrei să te faci pastor, Mary? Garantez că ai fi mai bun decât ultimul.

De hatârul moşierului trebuia să zâmbească, întrebându-se de ce era atât de greu de cap să nu priceapă că prin cuvintele lui trezea amintiri amare.

— Ei bine, nu se mai face contrabandă la Hanul Jamaica, zicea el şi dacă ar fi după mine nici nu s-ar mai bea. O să curăţ localul de toate pânzele de păianjen şi niciun braconier sau ţigan n-o să îndrăznească să-şi arate mutra pe-acolo după ce termin. O să pun acolo un om cinstit, care n-a mirosit coniac în viaţa lui; va purta şorţ la brâu şi deasupra uşii va scrie cuvintele „Bine aţi venit”. Şi ştii cine o să-l viziteze mai întâi? Tu, Mary, şi cu mine.

Izbucnea atunci într-un hohot de râs, lovindu-se cu palma pe coapsă, în timp ce Mary se străduia să zâmbească drept răspuns, ca nu cumva gluma să nu-i reuşească.

Se gândea la toate acestea când se plimba singură pe Twelve Men’s Moor şi îşi dădea seama că va trebui să plece de la North Hill foarte curând, deoarece aceşti oameni nu erau oamenii ei şi că nu va cunoaşte pacea şi mulţumirea decât prin pădurile şi râurile din valea

Helfordului.

Dinspre Kilmar venea o căruță către ea, lăsând urme în bruma albă, ca un iepure. Era singurul lucru care se mişca pe câmpia tăcută. O urmări bănuitoare cu privirea, pentru că prin aceste locuri nu erau locuințe decât la Trewartha, departe în vale, lângă Withy Brook şi, după câte ştia ea, Trewartha era nelocuită. Şi nu-l mai văzuse nici pe proprietarul de acolo de când trăsese cu arma spre ea, pe Roughtor. „E un ticălos nerecunoscător, ca toți cei din neamul lui”, zicea moşierul. „Dacă n-aş fi fost eu, ar fi acum în puşcărie, cu o sentință pe termen lung care l-ar distruge. I-am forțat mâna şi a trebuit să cedeze. Recunosc că după aceea s-a purtat frumos şi prin el am dat de urma ta, Mary şi a nemernicului acela îmbrăcat în sutană; dar nici măcar nu mi-a mulțumit că l-am scos din această încurcătură, iar acum, după câte ştiu, a plecat în lumea largă. Niciunul din familia Merlyn n-a ajuns bine până acum şi el o s-o ia pe calea celorlalți.” Deci Trewartha era nelocuită şi caii se sălbăticiseră, hoinărind liberi prin mlaştini, iar stăpânul plecase cu un cântec pe buze, aşa cum îl ştia ea.

Căruța se apropie de panta dealului şi Mary îşi feri ochii de soare ca s-o urmărească. Calul se încorda de efort, trăgând după el o încărcătură ciudată de oale şi cratițe, saltele şi catrafuse. Cineva plecase în țară cu casa în spinare, dar ea nu putea pricepe cine. Doar atunci când căruță fu în dreptul ei şi vizitiul, care mergea alături, îşi ridică privirea spre ea şi-i făcu semn cu mâna, îl recunoscu. Coborî spre căruță cu o înfățişare plină de indiferență şi se apropie de cal ca să-l mângâie şi să-i vorbească, în timp ce Jem puse o piatră la roată ca s-o înțepenească.

— Te simți mai bine? strigă el din spatele căruței. Am auzit că eşti bolnavă la pat.

— Cred că ai auzit greşit, răspunse Mary. Am stat în casă la North Hill şi m-am plimbat prin parc; n-am avut nimic, decât că nu-i suportam pe cei din jurul meu.

— Se zvonea că vrei să te stabileşti acolo ca să-i ţii de urât doamnei Bassat. Socot că ăsta-i adevărul. Păi, cred că vei duce o viaţă uşoară la ei. Fără îndoială sunt oameni cumsecade, când ajungi să-i cunoşti.

— Au fost mai buni cu mine decât oricine altcineva în Cornwall de când a murit mama mea; acesta-i singurul lucru important pentru mine. Cu toate acestea nu voi rămâne la North Hill.

— A, nu?

— Nu; mă întorc acasă la Helford.

— Ce o să faci acolo?

— Voi încerca să pun ferma din nou pe picioare sau cel puţin să-mi croiesc un drum în această direcţie, întrucât încă nu am bani. Dar acolo am prieteni, şi la Helston de asemenea, care mă vor ajuta la început.

— Unde o să locuieşti?

— Nu există casă în sat pe care să nu o pot numi căminul meu, dacă aş vrea. Ştii, în sud oamenii sunt prietenoşi.

— Eu n-am avut niciodată vecini, aşa că nu te pot contrazice, dar totdeauna am avut sentimentul că a trăi într-un sat e ca şi cum ai trăi într-o cutie. Îţi vâri nasul peste gard în grădina vecinului şi dacă el are cartofi mai mari decât ai tăi, vorbiţi despre asta şi vă certaţi. Şi ştii şi tu că dacă găteşti un iepure pentru cină, mirosul ajunge la el în bucătărie. La naiba, Mary, asta nu-i viaţă.

Râse de el, pentru că strâmbă din nas a dezgust, apoi îşi trecu privirea peste harababura de lucruri din căruţă.

— Ce faci cu astea? întrebă ea.

— Şi eu, la fel ca tine, nu-i pot suferi pe cei din jurul meu, răspunse el. Vreau să fug de mirosul de turbă şi de mlaştină şi de priveliştea Kilmarului care se încruntă la mine cu faţa lui urâtă din amurg până în zori. Căminul meu, Mary, e aici în căruţă, cu toate lucrurile ce le am şi pe care le iau cu mine. O să mă stabilesc cu ele unde mă va duce fantezia. Sunt vagabond de când eram copil; fără legături sau rădăcini şi fără pasiuni de durată. Cred că voi muri vagabond; e singurul fel de viaţă care îmi

convine.

— Nu e nicio linişte, Jem, într-o viaţă de hoinar. Dumnezeu ştie că existenţa însăşi e o călătorie destul de lungă, fără să mai adăugăm ceva poverii ei. Va veni o vreme, când vei vrea să ai propriul tău petec de pământ; patru pereţi ai tăi, un acoperiş şi un loc unde să-ţi odihneşti bietele oase ostenite.

— Dacă-i vorba de aşa ceva, Mary, toată ţara e a mea, cu cerul drept acoperiş şi pământul drept pat. Tu nu înţelegi. Eşti femeie şi căminul tău e împărăţia ta, cu toate lucrurile mărunte de fiecare zi. N-am trăit niciodată aşa şi nu voi trăi. O noapte voi dormi pe dealuri, următoarea în oraş. Îmi place să-mi caut norocul încoace şi-ncolo, cu necunoscuţii ca tovarăşi şi trecătorii ca prieteni. Astăzi întâlnesc un om pe şosea şi călătoresc cu el timp de o oră sau un an; iar mâine, el pleacă din nou. Noi doi, tu şi cu mine, vorbim limbi diferite.

Mary continua să mângâie calul, simţind pielea caldă şi umedă sub mână. Jem o urmărea din ochi cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Încotro mergi? întrebă ea.

— Undeva spre est de Tamar, indiferent unde, răspunse el. N-o să mai vin niciodată spre vest, până când voi îmbătrâni şi voi încărunţi şi după ce voi fi uitat o mulţime de lucruri. M-am gândit s-o iau spre nord după Gunnislake şi să mă îndrept spre inima tării. Acolo sunt oameni bogaţi şi luminaţi; cine se duce acolo după bogăţie o va găsi. Poate, într-o zi, o să am şi eu bani în buzunare şi o să-mi cumpăr cai de plăcere în loc să-i fur.

— Interiorul ţării e un loc urât şi întunecat, zise Mary.

— Nu-mi fac eu griji din cauza culorii pământului, răspunse el. Şi turba din regiunea mlaştinilor e neagră, nu-i aşa? La fel şi ploaia care cade în cocinile tale de la Helford. Care-i deosebirea?

— Tu, Jem, vorbeşti doar de dragul de-a vorbi: ceea ce spui n-are nicio noimă.

— Cum pot să vorbesc cu noimă când tu te rezemi de

calul meu, cu părul tău sălbatic şi aiurit, încâlcit în coama lui şi când ştiu că peste cinci sau zece minute voi fi dincolo de dealul acesta, fără tine, cu fața întoarsă spre Tamar, iar tu te vei întoarce la North Hill ca să bei ceai cu moşierul Bassat.

— Atunci amână-ți călătoria şi vino şi tu la North Hill.

— Nu fi proastă, Mary. Mă vezi pe mine bând ceai cu moşierul şi săltându-i copiii pe genunchi? Nu fac parte din clasa lui socială şi nici tu.

— Ştiu. Şi din pricina asta mă întorc la Helford. Mi-e dor de casă, Jem. Vreau să miros din nou râul şi să calc pe pământ cunoscut.

— Atunci, pleacă; întoarce-mi spatele şi porneşte chiar acum. După vreo zece mile o să ajungi la o şosea care te va duce până la Bodmin, de la Bodmin la Truro şi de la Truro la Helston. Odată la Helston, îți vei găsi prietenii şi vei locui la ei până îți va fi ferma gata.

— Eşti foarte aspru astăzi şi crud.

— Sunt aspru cu caii mei când sunt încăpățânați şi pripiți, dar asta nu înseamnă că-i iubesc mai puțin.

— Tu n-ai iubit nimic în viața ta, zise Mary.

— N-am prea folosit acest cuvânt, acesta-i motivul, îi spuse el.

Se duse la spatele căruței şi lovi piatra de la roată cu piciorul.

— Ce faci? întrebă Mary.

— E trecut de amiază şi ar trebui să fiu pe şosea, am îndrugat destule, răspunse el. Dacă ai fi bărbat, te-aş invita să vii cu mine. Ți-ai arunca picioarele pe capră, ți-ai vârî mâinile în buzunare şi ți-ai freca umărul de al meu cât ți-ar plăcea.

— Aş face-o acum dacă m-ai duce spre sud.

— Da, dar eu o iau spre nord şi tu nu eşti bărbat, eşti doar o femeie şi-ai simți-o pe pielea ta dacă ai veni cu mine. Dă-te la o parte din cale, Mary, şi nu răsuci hățurile. Acum plec. La revedere.

Îi luă fața în mâini şi i-o sărută; îl văzu râzând.

— Când o să fii fată bătrână la Helford, să-ți aminteşti

de asta, zise el, va trebui să-ți ajungă până la sfârşitul zilelor. „Fura cai”, o să-ți zici „şi nu-i plăceau femeile; dacă n-ar fi fost mândria mea, aş fi fost acum cu el.”

Se urcă în căruță şi privi jos spre ea, scuturând din bici şi căscând.

— Până diseară o să fac cincizeci de mile, după aceea o să dorm, ca un cățeluş, într-un cort la marginea şoselei. O să aprind un foc şi o să-mi gătesc slănina pentru cină. O să te mai gândeşti la mine ori nu?

Nu-l asculta. Stătea cu fața spre sud, ezitând şi frângându-şi mâinile. Dincolo de dealurile acelea, mlaştinile sterpe deveneau păşuni, păşunile văi şi râuri. Liniştea şi pacea Helfordului o aşteptau lângă apa curgătoare.

— Nu e mândrie, îi spuse ea, tu ştii că nu e mândrie; e dorul de casă din inima mea şi de toate lucrurile pe care le-am pierdut.

El nu zise nimic, trase doar de hățuri şi fluieră la cal.

— Aşteaptă, zise Mary, aşteaptă şi dă-mi mâna.

El puse biciul la o parte, se aplecă spre ea şi o săltă lângă el pe capră.

— Şi acum? întrebă el. Unde vrei să te duc? Eşti cu spatele spre Helford, ştii?

— Da, ştiu, răspunse ea.

— Dacă vii cu mine o să duci o viață grea, uneori plină de primejdii, Mary, fără niciun sălaş, fără odihnă, fără confort. Bărbații nu sunt tovarăşi buni când îi apucă pandaliile, şi eu, Dumnezeu ştie, sunt cel mai rău dintre toți. Va fi un schimb nerentabil pentru ferma ta şi o slabă perspectivă a liniştii după care tânjeşti.

— O să risc, Jem, întâmplă-se ce s-o-ntâmpla.

— Mă iubeşti, Mary?

— Cred că da, Jem.

— Mai mult decât Helfordul?

— Nu pot răspunde la această întrebare.

— Atunci de ce stai aici lângă mine?

— Pentru că aşa vreau; pentru că trebuie; pentru că acum şi totdeauna acesta este locul unde doresc să fiu,

răspunse Mary.

Atunci el râse, îi luă mâna şi-i dădu ei hăţurile. Ea nu mai privi în urmă peste umăr, ci îşi îndreptă faţa spre Tamar.

SFÂRŞIT

431

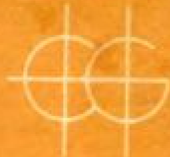
Daphne du Maurier

Hanul Jamaica

După un debut neinsemnat, cu schițe și articole, scriitoarea engleză Daphne du Maurier (n. 1907) se face cunoscută cu romanul „Hanul Jamaica" și dobindește faima cu romane ca „Rebecca", „Golful francezului", „Verișoara mea Rachel". Plin de mister și suspans, „Hanul Jamaica" este o poveste de dragoste, proiectată pe fundalul mentalităților și obiceiurilor caracteristice secolului al XIX-lea, intr-o regiune din sudul Angliei.

EDITURA UNIVERS

GLOBUS

Lei 14,50